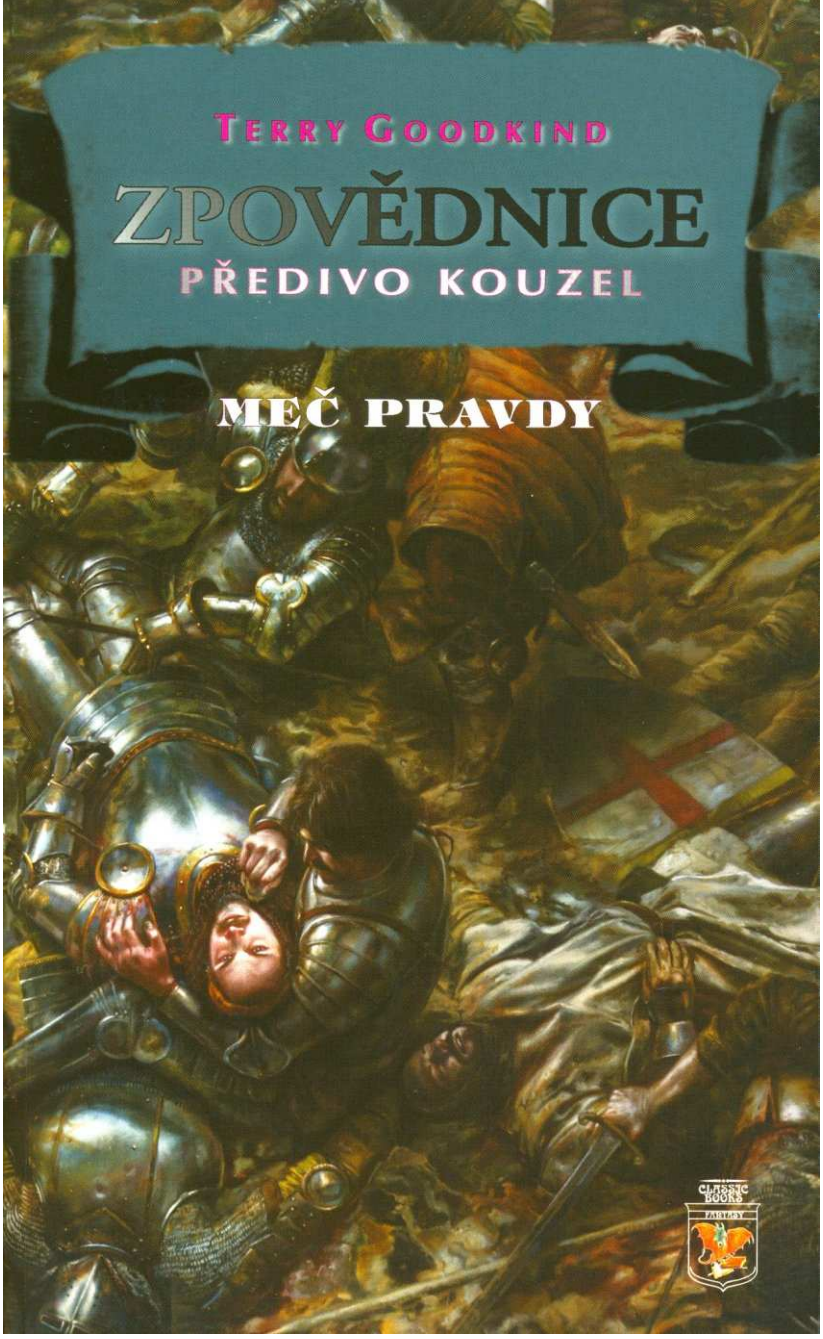

TERRY GOODKIND
ZPOVĚDNICE
PŘEDIVO KOUZEL
MEČ PRAVDY

TERRY GOODKIND

Předivo kouzel



ZPOVĚDNICE

CONFESSOR
Sword of Truth

Copyright © 2007 by Terry Goodkind

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

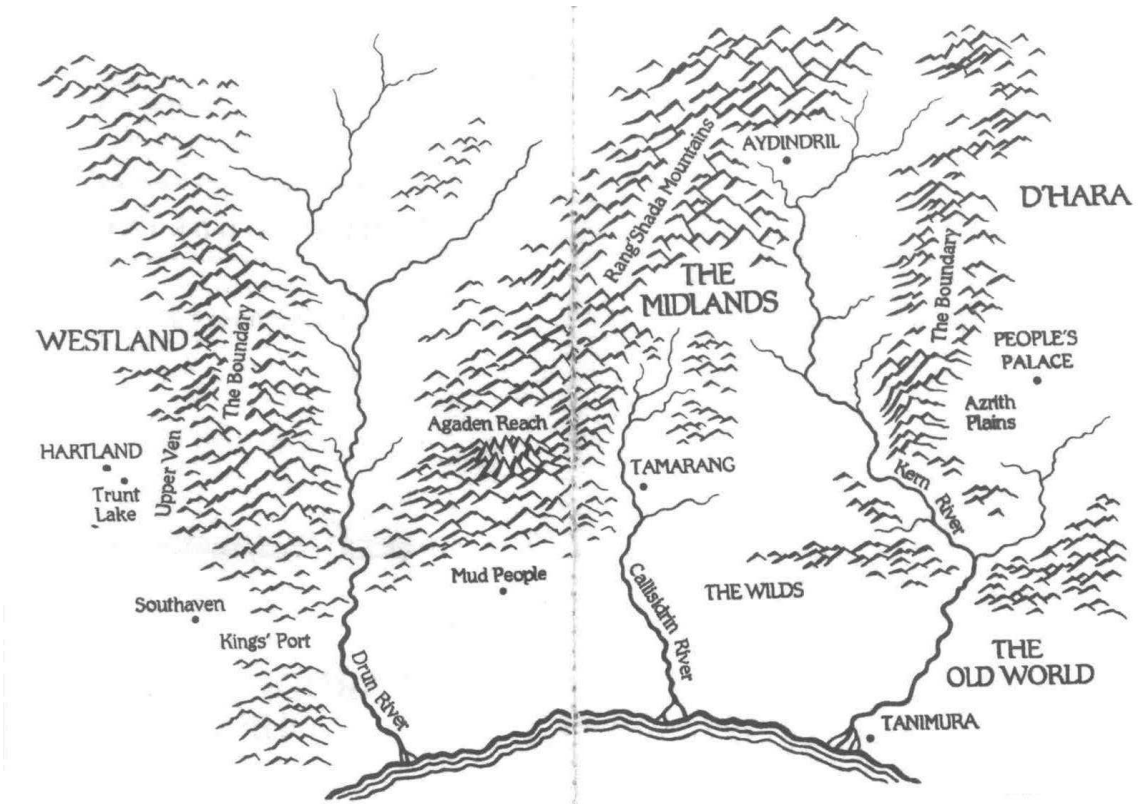
Translation © **Ivana Drábková, 2008**

Copyright 2008 ©
for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover Art © by Donato Giancola

ISBN 978-80-86707-75-4

Distribuce – tel: 283 882 490
e-mail: classic-books@volny.cz


WESTLAND
The Boundary
Upper Ven
HARTLAND
Trunt Lake
Southaven
Kings' Port
Drun River
Agaden Reach
Mud People
Rang'Shada Mountains
AYDINDRIL
THE MIDLANDS
TAMARANG
Callistarin River
THE WILDS
D'HARA
The Boundary
PEOPLE'S PALACE
Azrith Plains
Kem River
THE OLD WORLD
TANIMURA

Překlad názvů na mapě:

Westland – Západozemí, **The Boundary** – Hranice, **Hartland** – Hartland, **Southaven** – Jižní úkryt, **King's Port** – Královský průchod, **Upper Ven** – Horní Ven, **Trunt Lake** – jezero Trunt, **Drun River** – řeka Drun, **Agaden Reach** – Agadenská pustina, **Mud People** – Bahenní lid, **Rang'Shada Moutains** – hory Rang'Šada, **The Midlands** – Středozemí, **Aydindril** – Aydindril, **Tamarang** – Tamarang, **The Wilds** – Divočina, **Callisidrin River** – řeka Callisidrin, **D'Hara** – D'Hara, **People's Palace** – Palác lidu, **Azrith Plains** – Azrithské planiny, **Kern River** – řeka Kern, **Tanimura** – Tanimura, **The Old World** – Starý svět.

Mému dobrému příteli Marku Mastersovi, člověku
s pozoruhodným tvůrčím nadáním, odhodláním
a cílevědomostí, jenž je živým důkazem všeho, o čem
píši: že člověk, prostřednictvím své lásky k životu, díky
statečnosti, slušnosti a rozvážné síle, nepoznamenané
nenávistí, dokáže ve všech, kteří ho poznají, probudit to
nejušlechtilejší, co v sobě lidé mají.

Kapitola první

Toho dne Richarda už podruhé bodla nějaká žena.

Probudil se prudkou bolestí a okamžitě jí sevřel hubené zápěstí, aby mu nemohla rozpárat stehno. Ušmudlané šaty, upnuté až ke krku, zakrývaly její vyzáblou postavu. V tlumené záři ohňů si Richard všiml, že čtverec látky, který měla uvázaný na hlavě jako šátek, je z roztřepené pytloviny.

Navzdory křehké postavě, vpadlým tvářím a ohnutým zádům měla pohled dravce. Žena, která ho napadla předtím, byla robustnější a silnější. Ale i její oči hořely nenávistí.

Úzká čepel, kterou ho vychrtlá žena bodla, byla také menší. Zranění bylo bolestivé, kdyby se jí však podařilo rozříznout mu stehno, jak měla zjevně v úmyslu podle toho, jak nůž držela, dopadlo by to mnohem hůř. Armáda Císařského řádu neměla zájem o zmrzačené otroky. Jednoduše by ho připravili o život. Což byl zřejmě její původní plán.

Se zuby zatnutými rostoucím vztekem, držel bránící se ženu za zápěstí, zkroutil jí paži a zvedl, aby vytáhl nůž z nohy. Ze špičky ukápla krev.

Snadno ji přemohl. Nebyla silný zabiják, jak se zpočátku obával. Ale její touha, záměr a chtivost však byla stejně vražedná a vášnivá jako odhodlání útočných hord, kterým šla v patách. Jak zasténala bolestí, vyšla jí z úst pára a stoupala v chladném nočním vzduchu vzhůru. Richard věděl, že jakákoliv mírnost z jeho strany by jí jen poskytla další příležitost dokončit, co začala. Překvapení jí pomohlo na začátku, ale druhou šanci už jí nedá, to by musel být bláhový. Stále jí pevně svíral zápěstí, až jí vykroutil zbraň z ruky.

Neuvolnil sevření její paže dokud nedržel nůž v ruce. Mohl jí snadno ruku zlomit, a nic jiného si nezasloužila, ale neudělal to – nebyl vhodný čas ani místo budit nežádoucí rozruch. Chtěl se jí jen zbavit. Jakmile ji odzbrojil, prudce ji odstrčil.

Po pár klopýtavých krocích se zastavila a plivla na něj. „Nikdy neporazíte tým velkého a slavného císaře Jaganga. Jste psi – všichni! Všichni z toho vašeho Nového světa jste prašiví, bezbožní psi!“

Richard do ní zabodl pohled a čekal, jestli odněkud nevytáhne další nůž a nezaútočí znovu. Rozhlédl se, jestli nemá komplice. Přestože nedaleko, za malou hradbou zásobovacích vozů, bylo pár vojáků, všichni byli zabráni do práce. Zdálo se, že útok podnikla na vlastní pěst.

Když se na něj chystala plivnout podruhé, Richard proti ní vyrazil. Překvapeně vyjekla a couvla. Zjevně ztratila odvahu napadnout muže, který už nespal a byl schopen se bránit, takže mu věnovala poslední nenávistný pohled, otočila se a zmizela v nočním ležení.

Richard si byl vědom toho, že řetěz, který měl připevněný na kovovém obojku kolem krku, by mu nedovolil dostat se k ní blíž, ale stařena to nevěděla a jeho hrozba ji natolik vystrašila, že prchla.

I uprostřed noci bylo rozlehlé vojenské ležení, ve kterém zmizela, plné neutichajícího ruchu. Spolklo ji jako nějaká velká, nenasytná bestie.

Mnoho vojáků se uložilo ke spánku, ale přesto se našlo dost těch, kteří pořád měli co dělat. Opravovali si výstroj, vyráběli zbraně, vařili, jedli nebo popíjeli, a kolem ohňů si vyprávěli drsné historky, krátili si čas před dalším vražděním, znásilňováním a pleněním.

Po celou noc si muži vzájemně poměřovali síly v zápasech ať už s noži nebo jen pěstmi. Občas se kolem zápasících mužů utvořil hlouček povzbuzujících diváků, kteří sázeli na výsledek. Táborem neustále obcházely stráže, které byly připravené zasáhnout, kdyby nastaly nějaké závažné problémy, vojáci, mířící někam za zábavou a pestrá směsice lidí, putujících s armádou, slídící po nějaké kořisti. Občas se někdo přišel podívat a zkontrolovat Richarda a ostatní zajatce.

Mezerami mezi vozy Richard sledoval několik armádních souputníků, jak se snaží vyžebrat jídlo nebo drobné mince, a další, kteří obcházeli skupinky vojáků a nabízeli své služby, že jim zahrají na píšťalu, něco zazpívají nebo je oholí, vyperou jim prádlo, případně něco pěkného vytetují. Jiné postavy po krátkém dohadování odcházely do stanů s muži. Někteří procházeli ležením a hledali, co by mohli ukrást. A pár nočních lovců se vydalo zabíjet.

Uprostřed toho všeho, uvězněni v kruhu zásobovacích vozů, leželi spoutaní řetězy Richard a ostatní zajatci, kteří sem byli přivezeni, aby se zúčastnili

turnaje v Ja’La dh Jin. Většinu jeho týmu tvořili vojáci Císařského řádu, ale ti spali ve vlastních stanech.

Sotva by se našlo město pod vládou Řádu, které by nemělo vlastní tým. Tihle vojáci hráli Ja’La jako děti už od chvíle, kdy se naučili chodit. Všichni čekali, že až válka skončí, Ja’La se bude hrát dál. Pro mnoho vojáků Řádu byla Ja’La dh Jin – hra o život – záležitostí bytí či nebytí, téměř jako věc, za kterou Řád bojoval.

Dokonce i pro stařenu, která provázela svého císaře do války a živila se zbytky jeho kořisti, znamenala vražda přiměřený způsob, jak pomoci svému mužstvu k vítězství.

Mít vítězný Ja’La tým bylo pro vojenskou jednotku stejně velkou chloubou jako pro město. Velitel Karg, který měl na starosti Richardův tým, chtěl samozřejmě také vyhrát. Vítězný tým přinesl přímým účastníkům mnohem hmatatelnější výhody než jen slávu. Ti, kdo veleli nejlepším mužstvům, se stávali mocnými muži. Vítězní hráči Ja’La byli hrdinové, odměnění hojností všeho, včetně zástupů žen, dychtivých být s nimi.

V noci zůstával Richard s ostatními zajatci přivázán řetězem k vozu s klecemi, ve kterých sem byli dopraveni, ale když během cesty hráli, byli volní. Richard se stal hrotovým útočníkem a kapitánem týmu, který měl veliteli Kargovi přinést slávu v turnajích, konaných v ležení hlavních vojenských sil císaře Jaganga. Richardův život závisel na tom, jak odvede svou práci. Dosud si velitelovu důvěru zasloužil.

Na počátku měl Richard na výběr buď se přidat k mužstvu velitele Karga a snažit se ze všech sil vyhrát nebo ho čekala krutá smrt.

Richard měl ale ještě jiné důvody pro svou ‚dobrovolnost'. A ty pro něj byly mnohem důležitější než cokoliv jiného.

Ohlédl se na Johnrocka, přivázaného řetězem ke stejnému vozu, a zjistil, že tvrdě spí. Byl to původem mlynář a měl postavu statného dubu. Na rozdíl od ostatních týmů trval Richard na tom, aby mužstvo k tréninku využilo každou volnou chvíli, kdy zrovna necestovali. Hráčům se to samozřejmě moc nelíbilo, ale poslechli ho. Richard s Johnrockem, i když byli po cestě k hlavním jednotkám armády Císařského řádu zavřeni v kleci, rozebírali možnosti, jak se zlepšit, vymýšleli a učili se nazpaměť smluvená znamení pro hru a neustále spolu zápasili a cvičili, aby se udrželi v kondici.

Únava zřejmě Johnrocka zmohla, takže nevnímal rámus v táboře a spal jako nemluvně. Ani netušil, že jejich reputace přilákala v noci lidi, kteří chtěli zmařit jejich šance na vítězství ještě dřív, než turnaje začaly.

Ačkoliv byl Richard taky unavený, jen podřimoval. Nemohl spát. Něco nebylo v pořádku, něco, co nesouviselo s miliony problémů, vířících kolem něj. Nemělo to nic společného ani s nebezpečím, hrozícím mu jako zajatci. Bylo to něco jiného, něco vnitřního, co cítil v hloubi duše. Svým způsobem mu to připomínalo chvíle, kdy ho sužovala horečka, ale ani to nebylo přesně ono. Navzdory jeho snaze přijít tomu na kloub, povaha toho pocitu mu stále unikala. Měl tak zamotanou hlavu z toho nevysvětlitelného pocitu, že v něm začala hlodat neblahá předtucha.

A navíc se mu myšlenky neustále vracely ke Kahlan, takže na spánek neměl ani pomyšlení. Jako zajatkyně samotného císaře Jaganga od něj nebyla příliš daleko.

Občas, když seděl s Nicci pozdě v noci u ohně, zahleděla se upřeně do plamenů a líčila mu, jak ji Jagang mučil. Při jejím vyprávění se Richardovi svíral žaludek.

Odtud neviděl císařské ležení, ale jak přes den projížděli rozlehlým táborem, zahlédl ohromné velitelské stany. Pohled do Kahlaniných zelených očí po tak dlouhé době, i když jen na prchavý okamžik, mu přinesl radost a úlevu. Nakonec ji tedy našel, a byla naživu. Musel najít způsob, jak ji odtud dostat.

Když se ujistil, že stařena, která ho bodla, nečíhá nikde ve stínu, aby znovu zaútočila, pomalu odtáhl ruku, aby si prohlédl zranění. Nebylo to tak hrozné. Kdyby spal tvrdě jako Johnrock, mohl dopadnout mnohem hůř.

Uvažoval, že mu možná ten zvláštní pocit, který mu nedovolil usnout, zachránil život.

Přestože bodná rána v noze bolela, nebyla vážná. Jak jí rukou pevně svíral, přestala krvácet. Předešlé zranění z večera bylo také bolestivé, ale ani to nebylo tak hrozné, jak mohlo být. Žena ho bodla do lopatky, takže špička nože po ní sklouzla a zmařila její pokus ho zabít.

Smrt Richarda během noci navštívila dvakrát a odešla s prázdnýma rukama. Vzpomněl si na staré rčení, že potíže přicházejí ve trojicích. Jen doufal, že třetí už nedorazí.

Převrátil se na bok, aby se pokusil trochu prospat, když spatřil, jak mezi vozy proklouzl stín. Ale chůze té osoby se zdála spíš rozvážná než plíživá. Richard se posadil právě ve chvíli kdy se před ním zastavil velitel Karg.

I v šeru mohl Richard jasně vidět vytetované šupiny na jeho pravé tváři. Bez koženého prsního štítu a

chráničů ramen, které velitel obvykle nosil a bez košile bylo vidět, že tetování pokračuje dál a šupiny pokrývají jeho rameno a část hrudi. Vypadal jako plaz. Richard a Johnrock ho mezi sebou přezdívali *Hadí tvář.* A nebylo to jen kvůli vzhledu.

„Co si myslíš, že děláš, Rubene?“

Ruben Rybnik bylo jméno, pod kterým Richarda znal Johnrock a všichni z týmu. Zvolil si ho, když se stal zajatcem. Kdyby existovalo místo, kde by ho jeho pravé jméno určitě zabilo, bylo to právě tady.

„Snažím se trochu vyspat.“

„Nemůžeš se snažit nutit ženskou, aby se s tebou vyspala.“ Velitel Karg zvedl varovně prst. „Přišla si mně stěžovat. Řekla, co všechno si jí chtěl udělat.“

Richard zvedl obočí. „Opravdu?“

„Už jednou jsem ti řekl, že když porazíte Jagangův tým – jestli ho porazíte – budeš si moct vybrat ženskou, jakou budeš chtít. Ale do té doby nic. Nebudu tolerovat neuposlechnutí příkazu, a už vůbec ne od takovejch, jako jsi ty.“

„Nevím, co vám napovídala, veliteli, ale přišla sem s úmyslem mě zabít. Chtěla si zajistit, že s námi císařův tým neprohraje.“

Velitel si přidřepl, opřel si lokty o stehna a upřeně se na kapitána svého Ja’La týmu zahleděl. Vypadal, že Richarda osobně zabije.

„Ubohá lež, Rubene.“

Nůž, který před chvílí stařeně sebral, měl u sebe přitisknutý k vnitřní straně paže. Na tuhle vzdálenost mohl velitele snadno probodnout dřív, než by si uvědomil, co se vlastně stalo.

Ale ještě nenastal vhodný čas. Nepomohlo by mu to získat Kahlan.

Aniž by se přestal dívat veliteli do očí, spustil si Richard nůž do dlaně a palcem a ukazováčkem sevřel jeho hrot. Byl to skvělý pocit, držet v ruce zbraň, byť takhle malou. Pak ho podal veliteli.

„Tohle je důvod, proč mi krvácí stehno. Bodla mě s ním. Kde jinde bych mohl sebrat nůž?“

Význam – a nebezpečí – nože v rukou Richarda na velitele zapůsobilo. Pohlédl na jeho zranění na noze a nakonec si nůž vzal.

„Pokud chcete, abychom ten turnaj vyhráli,“ řekl Richard důrazně, „musím se trochu vyspat. Spalo by se mi mnohem lépe, kdyby tu byly hlídky. Kdyby se té vychrtlé stařeně, která si zřejmě vsadila na vítězství Jagangova týmu, podařilo mě ve spánku zabít, vaše mužstvo by přišlo o hrotového útočníka a nemělo šanci vyhrát.“

„Ceníš se dost vysoko, co, Rubene?“

„Vy si mě ceníte vysoko, veliteli, jinak byste mě zabil už v Tamarangu poté, co jsem vás připravil o spoustu mužů.“

Se svým tetováním, matně osvětleným září ohňů, vypadal zcela jako had, který pozoruje kořist.

„Zdá se, že být kapitánem je nebezpečné nejen při hře.“ Nakonec se zvedl. „Postavím tu hlídku. Jen měj na paměti, že hodně lidí si nemyslí, že jsi tak dobrej – koneckonců, jednu hru jsme už kvůli tobě prohráli.“

Prohráli, protože se Richard snažil chránit jednoho ze spoluhráčů, zajatce jménem York, kterému při soustředěném útoku soupeři zlomili nohu. Byl to velmi cenný a výborný hráč, a proto se stal terčem útoku. Tak jak Řád Ja’La hrál, pravidla takové věci připouštěla.

S otevřenou zlomeninou nohy byl York bezcenný jako hráč i jako zajatec. Jakmile byl odnesen z hřiště,

velitel Karg mu bez cirátu podřízl hrdlo. Za to, že místo toho, aby pokračoval ve hře, sebral brok a snažil se dát soupeři branku, chránil zraněného hráče, potrestal sudí jejich mužstvo tím, že Richarda na zbytek zápasu vyloučil. Výsledkem bylo, že hru prohráli.

„Jak jsem slyšel, císařův tým taky prohrál," řekl Richard.

„Jeho Excelence taky nařídila celý tým okamžitě popravit. Nový tým byl vytvořen z nejlepších mužů Starého světa."

Richard pokrčil rameny. „My taky přišli z různých důvodů o některé hráče, a nahradili je jiní. Spousta se jich zranila a nemohli hrát. Není to tak dávno, co si jeden hráč zlomil nohu. Neudělal jste s ním nic jiného než císař s těmi, kteří prohráli.

Já to vidím tak, že vůbec nezáleží na takových podrobnostech, kdo byl v jeho týmu. Oba dva týmy jednou prohrály. To z nás dělá rovnocenné soupeře. A na tom vlastně záleží. Jdeme do turnaje na stejné úrovni. Nejsou o nic lepší než my."

Velitel povytáhl obočí. „Ty myslíš, že se jim můžeš rovnat?"

Richard neuhnul očima. „Zajistím nám možnost hrát s císařským mužstvem, veliteli, a uvidíme, jak to pak dopadne."

Oplzlý úsměv mu rozvlnil šupiny. „Doufáš, že dostaneš nějakou ženskou, Rubene?"

Richard bez úsměvu přikývl. „Vlastně ano."

Velitel netušil, že Richard už věděl, jakou ženu chce. Chtěl Kahlan. Chtěl ji víc než svůj život. Měl v úmyslu udělat všechno možné, aby dostal svou ženu ze spárů Jaganga a jeho Sester Temnot.

Velitel věnoval Richardovi dlouhý pohled a pak s povzdechem ustoupil. „Řeknu strážím, že ručí svými životy, aby se nikdo nedostal k hráčům mého týmu, zatímco budou spát.“

Poté, co velitel odešel, Richard si opět lehl a trochu uvolnil bolavé svaly. Sledoval, jak se stráže stahují kolem něj a ostatních zajatců z týmu. Vědomí, co všechno mohl ztratit jen kvůli nějaké potměšilé stařeně, vyprovokovalo velitele Karga k činu. Útok byl dobrý aspoň k tomu, že si Richard mohl konečně bez obav odpočinout. Nebylo snadné spát, když se každý kdo chtěl, mohl připlížit až k němu a podříznout mu hrdlo.

Teď byl alespoň dočasně v bezpečí, i když se kvůli tomu musel vzdát nože. Stále však měl ten druhý, co sebral první ženě. Měl ho ukrytý v botě.

Richard se stočil na holé zemi do klubíčka ve snaze trochu se zahřát a snažil se usnout. Země už dávno vychladla. Bez slamníku nebo deky si složil smyčky z řetězu pod hlavu, aby měl alespoň polštář. Do svítání už nebylo daleko. Na Azrithské pláni se v dohledné době neoteplí.

Rozbřesk přinese první zimní den.

Ruch tábora poněkud utichl. Richard byl strašně unavený. Myslel na Kahlan, jak se poprvé setkali, jak mu poskočilo srdce, když ji konečně zase spatřil živou, jak byl šťastný, že mohl opět pohlédnout do těch jejích nádherných zelených očí. Spánek pomalu utišil jeho mysl a nakonec ho přemohl.

Kapitola druhá

Tichý, nepřirozený zvuk, jako když se otevře brána do světa mrtvých, probudil Richarda z tvrdého spánku.

Vzhlédl a viděl, jak se k němu blíží postava zahalená v plášti s kapucí. Něco v jejím držení těla a především její přítomnost způsobila, že mu přejel mráz po zádech.

Tohle nebyla ustrašená, křehká žena. Něco v jejím chování mu však napovědělo, že to není ani útočnice s nožem.

Bylo to něco mnohem horšího.

Richard pochopil, že si ho přece jenom našla poslední z trojice potíží.

Posadil se a trochu se stáhl zpátky, aby uvolnil prostor. Velitelovy hlídky z nějakého důvodu vetřelce nezastavily. Pohlédl jejich směrem a viděl, že poctivě drží stráž. Richard nechápal, jak se mezi nimi, když byli tak těsně u sebe, mohl někdo nepozorovaně proplížit. Ale nový návštěvník to dokázal.

Zahalená postava připlula blíž.

Proces obnovy začal.

Richard překvapeně zamrkal. V hlavě mu zněl tajemný hlas, ale nebyl si vůbec jistý, že ho doopravdy slyšel. Slova se mu náhle objevila v mysli.

Opatrně zasunul dva prsty do boty a pátral po dřevěné rukojeti schovaného nože. Když ji nahmatal, začal nůž vytahovat.

Proces obnovy začal, zopakovala zahalená postava.

Neznělo to jako skutečný hlas. Nedalo se určit, ani jestli je ženský nebo mužský. Slova nebyla vyslovována jedním hlasem, ale spíš to znělo jako tisíce šepotů spojených dohromady. Zdály se přicházet z jiného světa. Richard si nedokázal představit, jak by něco mrtvého mohlo mluvit, ale ta slova vůbec nezněla, jako by vycházela z něčeho živého.

Bál se jen pomyslet na to, co vlastně před ním stojí.

„Co jste zač?“ zeptal se, aby získal čas a zhodnotil situaci.

Rychlým pohledem do stran se ujistil, že v dohledu nikdo jiný není. Zdálo se, že příchozí je sám. Stráže byly otočené na druhou stranu. Hlídaly, aby se nikdo nedostal ke spícím zajatcům a nepředpokládaly, že by mohly vzniknout nějaké potíže uvnitř kruhu vytvořeném vozy.

Vypadalo to, že postava je od něj jen na délku paže. Richard nechápal, jak se mohla dostat tak blízko. Neviděl, že by se pohnula. Nezahlédl žádný pohyb, jinak by jí nedovolil, aby se k němu dostala. A přesto se to stalo.

Kdyby musel bojovat, řetěz na krku mu hodně bránil v pohybu. Prsty volné ruky sevřel řetěz. Kdyby došlo k boji, použije řetěz jako smyčku. Druhou rukou stále nenápadně lovil nůž v botě.

Tvůj čas začíná dnes, Richarde Rahle.

Richard strnul. Postava vyslovila jeho skutečné jméno. Nikdo v celém ležení neznal jeho pravé jméno. Richardovi se rozbušilo srdce.

Ve tmě a pod kápí se nedala rozeznat žádná tvář. Byla vidět jen temnota, černočerná jako samotná smrt.

Napadlo ho, že by to tak klidně mohlo být.

Pak se ale v duchu napomenul, že se nesmí nechat příliš unášet představami. Dodal si odvahu.

„Co prosím?“

Natáhla se k němu paže pod temným pláštěm. Neviděl ruku, jen záhyb látky přes ní.

Tvůj čas začíná právě dnes, Richarde Rahle, první zimní den. Máš rok na to, abys dokončil proces obnovy.

Znepokojivá představa něčeho důvěrně známého mu náhle vytanula na mysli. Schránky Ordenu.

Jako by mu tajemné zjevení četlo myšlenky, šepotem tisíců mrtvých proneslo:

Jsi nový hráč, Richarde Rahle. Proto se čas znovu nastavil. Odpočítávání začíná právě dnes, první zimní den.

Před více než třemi roky žil Richard spokojeně v Západozemí. Celý řetěz událostí se spustil ve chvíli, kdy jeho skutečný otec, Darken Rahl, získal schránky Ordenu a poprvé je vložil do hry. To se stalo první zimní den před čtyřmi roky.

Klíčem k rozlišení schránek Ordenu a určení té, která se má otevřít, je *Kniha známých stínů.* Richard se tuhle knihu v mládí naučil zpaměti. Protože přišel o svůj dar, už si slova knihy nepamatoval. Čtení i pamatování si kouzelných knih vyžaduje magii. Ale přestože si nepamatoval jednotlivá slova, z toho, co zažil, ze svých

činů, znal některé základní poučky, které byly v knize uvedené.

Jedna z nejdůležitějších věcí pro samotné použití *Knihy známých stínů* bylo ověření, zda slova, která se Richard naučil nazpaměť, byla vyslovena správně – ověření, že klíč k otevření schránek Ordenu je pravý. Kniha samotná stanovila prostředky takového ověření.

Jedním ze způsobů ověření pravosti byl využití Zpovědnice.

Poslední živou Zpovědnicí zůstala Kahlan.

Richard promluvil se staženým hrdlem.

„To, co říkáte, je nemožné. Nic jsem do hry nevložil."

Jsi jmenován hráčem.

„Jmenován? Ale kým?"

Důležité je, že jsi byl jmenován novým hráčem. Tímto jsi upozorněn, že máš ode dneška jeden rok – a ani o den déle – abys dokončil proces obnovy. Využij ten čas dobře, Richarde Rahle. Jestli neuspěješ, zaplatíš za to životem. Jestli selžeš, zaplatí za to životem všichni.

„To ale není možné!" vykřikl Richard zoufale a vrhl se na postavu, aby jí oběma rukama sevřel krk.

Plášť dopadl na zem.

Uvnitř nikdo nebyl.

Zaslechl slabý, tichý zvuk, jako by se brána do světa mrtvých zavřela.

V chladném nočním vzduchu spatřil stoupat jen obláčky páry, které vydechoval.

Trvalo skoro věčnost, než si Richard zase lehl a přikryl se pláštěm, ale stejně se nemohl přimět zavřít oči.

Na západním obzoru se blýskalo. Na východě začínala obloha světlat a nastával první zimní den.

A mezi blesky a svítáním, uprostřed vojenského ležení mnohamilionové armády, ležel připoutaný řetězem k vozu, Richard Rahl, vládce d'haranské říše, a přemýšlel o své zajaté ženě a třetí z trojice potíží.

Kapitola třetí

Kahlan ležela v šeru na podlaze a nemohla spát. Z postele nad sebou slyšela Jagangovo pravidelné oddechování. Na vyřezávané dřevěné truhle u protější stěny stála olejová lampa se staženým knotem, která jen spoře osvětlovala císařovu ložnici.

Hořící olej trochu pomáhal zakrýt zápach ležení. Kouř z ohňů, lidský pot, hnijící odpadky, latríny, koně a ostatní zvířata i hnůj, to všechno se smísilo dohromady do odporného zápachu. Podobně jako hrůzné vzpomínky na všechny ty červy prolezlé a rozkládající se mrtvoly, které viděla cestou, a vzbuzovaly v ní nezapomenutelný, nezaměnitelný a odporný pach smrti, nebylo možné pomyslet na vojenské ležení Císařského řádu a nevybavit si jeho charakteristický, všudypřítomný zápach, stejně odporný jako samotný Císařský řád. Od chvíle, kdy se dostala do tábora, se nikdy nenadýchla z plných plic. Ten zápach si už

navždy bude spojovat s utrpením a smrtí, které vojáci Císařského řádu šířili všude, kam přišli.

Podle názoru Kahlan, lidé, kteří věřili, podporovali a bojovali za myšlenky Císařského řádu, nepatřili do světa živých, kteří si života vážili.

Větracími otvory ve střeše stanu, přes průhlednou síťovinu, pozorovala Kahlan divoké blesky na západě, osvětlující celou oblohu a ohlašující blížící se bouři.

Císařský stan s těžkými závěsy, koberci a polstrovanými stěnami byl poměrně tichý v porovnání s hlukem panujícím v neustále se rozšiřujícím ležení, přesto bylo těžké zaslechnout hrom. Jen občas pocítila jeho rachocení jako chvění země.

S příchodem chladného a deštivého počasí se všechno ještě zhorší.

Přestože byla unavená, nemohla Kahlan zahnat myšlenky na muže, kterého odpoledne zahlédla, na muže, který na ni pohlédl, když projížděl ležením zavřený v kleci na voze, na muže s šedivýma očima, který ji viděl – skutečně viděl – a zavolal na ni jménem. Byl to pro ni vzrušující okamžik.

Vidět ji se téměř rovnalo zázraku. Kahlan byla pro většinu lidí neviditelná. ‚Neviditelná' nebylo tak docela přesné, protože ji ve skutečnosti všichni viděli. Jenomže okamžitě, jak ji spatřili, na ni zapomněli. Takže i když v podstatě nebyla neviditelná, vyšlo to nastejno.

Kahlan dobře znala chladný dotyk zapomnění. Stejné kouzlo, které způsobilo, že na ni lidé zapomněli hned, jak ji spatřili, jí zároveň vymazalo všechny vzpomínky na vlastní minulost. Ať už byl její život předtím, než se setkala se Sestrami Temnot jakýkoliv, byl pro ni neznámý.

Mezi miliony vojáků v celém ohromném vojenském ležení objevil její věznitel jen hrstku vojáků, kteří ji viděli. Bylo jich přesně třiačtyřicet. Tito muži, stejně jako obojek, Sestry Temnot a samotný Jagang, stáli mezi ní a svobodou.

Kahlan si umínila, že každého z těch čtyřiceti tří mužů prozkoumá, odhalí jejich silné i slabé stránky. Pozorovala je tiše a v duchu si o každém z nich dělala poznámky. Všichni měli nějaké zvyky – způsob chůze, jak sledovali dění kolem sebe, čemu věnovali pozornost, co je zaujalo a co ne, a jak zodpovědně vykonávali svou práci. O jejich charakterickém chování zjistila všechno, co mohla.

Sestry věřily, že anomálie v kouzlu, které použily, způsobila, že pár lidí dokázalo Kahlan vidět. Bylo možné, že někde tam venku, v milionové armádě Řádu, byli ještě další, kteří mohli Kahlan vidět a zapamatovat si ji, ale Jagang už nikoho jiného neobjevil. Proto jenom těchto třiačtyřicet vojáků bylo schopných sloužit jako její strážci.

Jagang ji samozřejmě viděl také, stejně jako Sestry, které na ni kouzlo seslaly. K jejich velkému překvapení a hrůze však Sestry Jagang zajal, a tak skončily spolu s Kahlan v ohromném ležení armády Císařského řádu. Nikdo, kromě Sester a Jaganga, žádný z té hrstky lidí, kteří ji dokázali vidět, ji neznal. Nikdo neznal její minulost, která zůstávala tajemstvím i pro ni.

Ale ten muž v kleci byl jiný. Znal ji. Přestože si nevzpomínala, že by ho někdy viděla, neměnilo to nic na tom, že on ji z minulosti znal.

Jagang jí slíbil, že až nakonec pozná svou minulost a bude vědět, kdo je, až se jí vrátí paměť a na všechno si vzpomene, teprve tehdy pro ni začne ta pravá hrůza a

utrpení. S potěšením jí líčil podrobnosti, co s ní všechno udělá, jak se z jejího života stane nekonečné utrpení. Ale protože si nic z minulosti nepamatovala, jeho výhrůžky na ni nepůsobily tak, jak by si přál. Přesto věci, které jí sliboval, byly samy o sobě dostatečně hrůzné.

Kdykoliv jí Jagang vyhrožoval takovým trestem, Kahlan se na něj dívala lhostejným pohledem. Tímto způsobem před ním skrývala své pocity. Nechtěla mu poskytnout uspokojení z toho, že dá najevo své emoce nebo strach. Navzdory tomu, co to pro ni znamenalo, byla Kahlan hrdá, že si vysloužila nenávist takového odporného ničemy. Naplňovalo ji uspokojením, že ať už v minulosti udělala cokoliv, její názory a přesvědčení byly v příkrém rozporu se zvůlí Řádu.

Kvůli Jagangovým děsivým výhrůžkám se Kahlan obávala svých vzpomínek na minulost, ale potom, co spatřila v očích toho zajatce tak silný cit, přesto zatoužila dozvědět se o sobě všechno. Jeho radostná reakce, když ji uviděl, ostře kontrastovala s těmi, kdo jí opovrhovali a uráželi. Musela se dozvědět, kdo je, kdo je ta žena, ke které choval ten muž takovou úctu.

Ráda by si muže prohlédla déle než kratičký okamžik, který na to měla. Musela se odvrátit. Kdyby byla přistižena, že se nějak zajímá o zajatce, Jagang by ho určitě zabil. Kahlan cítila potřebu toho muže chránit. Nechtěla neúmyslně způsobit potíže někomu, kdo ji znal a kdo byl tak očividně šťastný, že ji vidí.

Kahlan se opět pokusila uklidnit rozjitřenou mysl. Zívla a sledovala blýskání nad sebou. Do svítání už nebylo daleko, a potřebovala se vyspat.

A svítání přinese první zimní den. Nevěděla proč, ale myšlenka na první den zimy v ní vyvolala neklid.

Nedovedla si představit, jaký k tomu mohla mít důvod. Myšlenka na první zimní den jí sevřela vnitřnosti obavami. Zdálo se, že pod povrchem zapomnění číhají nebezpečí, jaká si ani nedovedla představit.

Když uslyšela něco dopadnout na zem, zvedla hlavu. Hluk vycházel z vedlejší místností. Kahlan se nadzvedla na loktech, ale neodvážila se vstát ze svého místa na podlaze vedle císařovy postele. Velice dobře věděla, jaké následky by mělo neuposlechnutí jeho rozkazu. Pokud měla snášet bolest, kterou jí mohl způsobit prostřednictvím obojku, muselo by to být něco důležitějšího než opuštění přiděleného místa.

Ve tmě slyšela Kahlan Jaganga, jak se těsně nad ní posadil na posteli.

Z druhé strany polstrovaných stěn ložnice se náhle ozvaly výkřiky a sténání. Znělo to, jako by to byla sestra Ulicie. Od té doby, co je Jagang zajal, měla Kahlan dost příležitostí slyšet Ulicii naříkat a vzlykat. Samotnou Kahlan často přinutily Sestry Temnot k slzám a zvlášť Sestra Ulicie.

Jagang odhodil přikrývku. „Co se to tam děje?“

Kahlan věděla, že rušení císaře Jaganga při odpočinku je zločin, za který bude Ulicie pykat a přibude jí další důvod k nářku.

Jagang spustil nohy na zem a překročil Kahlan na koberci vedle postele. Provokativně pohlédl dolů, aby se ujistil, že i v matném světle lampy na truhle ho Kahlan nad sebou viděla nahého a rozkročeného. Spokojený se svou němou výhrůžkou sáhl na židli pro kalhoty. Chvíli poskakoval na jedné noze, jak si je oblékal, a pospíchal k východu. Dalším oblékáním se nezdržoval.

Před těžkým závěsem, zakrývajícím vstupní otvor, se zastavil a otočil. Zakýval na Kahlan prstem. Chtěl ji mít

na očích. Zatímco se Kahlan zvedala z koberce, Jagang odhrnul závěs. Kahlan pohlédla na postel, kde se choulila nová zajatkyně, přivedená císaři pro pobavení. V pěstích pod bradou měla sevřenou přikrývku. Stejně jako ostatní, žena Kahlan neviděla, a včera večer byla překvapená a vyděšená dvojnásob, když Jagang začal mluvit k nějakému neviditelnému přízraku, podle všeho ve stejném pokoji. Ale pro tu ubohou ženu to ten večer nebyl největší důvod ke strachu.

Kahlan ucítila, jak se jí rozlévá od ramen dolů poryv bolesti. Jagang jí pomocí obojku připomněl, že s plněním jeho přání nemá otálet. Aniž by na sobě dala znát, jak to bolí, pospíšila si za ním.

Pohled, který se jí naskytl ve vedlejším pokoji, ji ohromil. Sestra Ulicie se válela na podlaze, mávala rukama a mezi jednotlivými výkřiky a sténáním něco nesrozumitelně mumlala. Nad ní se skláněla Sestra Armina a váhala, jestli se jí má dotknout nebo ne. Z toho, co se jí stalo, byla vyděšená. Chvíli to vypadalo, že by sestru Ulicii nejradši vzala do náručí a uklidnila ji, aby nepůsobila hluk, který by probudil císaře. Ještě si neuvědomila, že na to je už pozdě. Většinou, když jedna ze Sester zažívala nějakou nesnesitelnou bolest, byla to bolest způsobená Jagangem, který ovládal jejich mysl, ale teď se zdálo, že i on sleduje podivnou situaci a netuší, co mohlo způsobit její chování.

Sestra Armina, skloněná nad ženou zmítající se na podlaze, si náhle všimla císaře Jaganga a sklonila se ještě níž. „Excelence, nevím, co s ní je. Je mi líto, že vás vzbudila. Snažila jsem se ji utišit.“

Jagang, jako snový cestovatel, nepotřeboval komunikovat slovně s těmi, které měl pod svou

kontrolou. Dostal se i k nejskrytějším myšlenkám dotyčné osoby.

Sestra Ulicie sebou opět škubla a rukou porazila židli. Stráže – muži, kteří byli vybráni, protože viděli a pamatovali si Kahlan – stáli v kruhu kolem ženy, zmítající se na podlaze. Jejich úkolem bylo dohlížet na to, aby Kahlan neopustila stan bez doprovodu Jaganga. Věnovat pozornost Sestrám nebyla jejich povinnost. Ostatní strážci, Jagangův elitní oddíl osobních strážců, statných pořízků, kteří měli tváře i těla pokryta tetováním a ozdobena kovovými hroty a kruhy, stáli jako sochy u vchodu do stanu. Povinností této elitní gardy bylo zajistit, aby nikdo nevstoupil do stanu bez vyzvání. Vypadali jen mírně udiveni divadlem, odehrávajícím se jim před očima.

V temných koutech velkého stanu čekali mlčky otroci, neustále připraveni splnit jakékoliv přání císaře. Ani oni nikdy nedávali najevo žádný velký údiv, ať už se stali svědky čehokoliv. Byli tady, aby sloužili rozmarům císaře a nic víc. Nikomu z nich by neprospělo, kdyby se nějak projevil a tím se odlišil od ostatních.

Sestry, všechny čarodějky, byly Jagangovy osobní zbraně, jeho majetek, a jako takový byly označeny kruhem ve spodním rtu. Žádní strážci si jich nevšímali, pokud k tomu nedostali zvláštní příkaz. Jagang mohl podříznout Sestře Ulicii hrdlo, znásilnit ji nebo pozvat na čaj, a jeho osobní strážci by nemrkli okem. Kdyby chtěl císař čaj, otroci by mu ho ochotně přinesli. Kdyby se jim přímo před očima odehrála brutální vražda, počkali by, až bude po všem, a pak beze slova vše uklidili.

Když Sestra Ulicie znovu vykřikla, Kahlan si uvědomila, že to nevypadá, jako by trpěla bolestí, jak se na první pohled zdálo. Mnohem víc jí připadalo, že je… posedlá.

Jagang hrozivým pohledem přejel po strážcích. „Řekla něco?“

„Ne, Excelence,“ odpověděl jeden z nich. Ostatní zvláštní strážci, kteří hlídali Kahlan, jen souhlasně pokyvovali hlavou. Císařovi gardisté se k nim mlčky přidali.

„Co je s ní?“ zeptal se Jagang Sestry, která vypadala, že je odhodlaná padnout na zem a plazit se před ním.

Zuřivost v jeho hlase Arminu vyděsila. „Nemám tušení, Excelence, přísahám.“ Ukázala na druhou stranu stanu. „Spala jsem a čekala, až budu moct něčím posloužit. Sestra Ulicie spala vedle mě. Probudila jsem se, když jsem zaslechla její hlas. Nejdřív jsem myslela, že mi něco říká.“

„A co říkala?“ zeptal se Jagang.

„Nerozuměla jsem jí ani slovo, Excelence.“

Kahlan si uvědomila, že Jagang tentokrát opravdu neví, co Sestra Ulicie řekla. Vždycky věděl všechno, co která Sestra řekla, co si myslela a co plánovala. Byl snový cestovatel. Procházel se krajinou jejich myslí. Vždycky byl do všeho zasvěcený.

Ale teď nevěděl nic.

Kahlan měla podezření, že možná jen nechce prozradit, co dávno věděl. S oblibou si takhle lidi prověřoval. Zeptal se na něco, na co už dávno znal odpověď. Velice se rozlítil, když někoho přistihl při lži. Naposledy takhle vybuchl vzteky včera a uškrtil přitom nového otroka, který mu zalhal, že neochutnal nic z jídla na podnose, které přinesl císaři k večeři. Jagang,

který měl stejně vypracované svaly jako kterýkoliv z jeho osobních strážců, ho dokázal uškrtit jednou rukou. Zbytek otroků trpělivě čekal, až císař skončí, a pak mrtvého muže odtáhli.

Jagang se sehnul a mohutnou tlapou chytil Sestru za vlasy a zvedl ji na nohy. „Co je to s tebou, Ulicie?“

Žena koulela očima, pohybovala rty a jazyk jí bezcílně bloudil v otevřených ústech.

Jagang ji popadl za ramena a drsně s ní zatřásl. Hlava kývala bezvládně Sestře Ulicii sem a tam. Kahlan si pomyslela, že jí musí zlomit vaz. Přála si, aby to udělal. Měla by o starost míň.

„Excelence,“ ozvala se Sestra Armina důvěrným, spikleneckým tónem, „potřebujeme ji.“ Když po ní císař loupl pohledem, rychle dodala: „Ona je hráčka.“

Nad tím, co řekla, se Jagang na chvíli zamyslel. Nevypadal, že by z toho byl nějak nadšený, ale ani se s ní nepřel.

„První den…“ zasténala Sestra Ulicie.

Jagang si ji přitáhl blíž. „První den čeho?“

„Zima… zima… zima,“ mumlala Ulicie.

Jagang se po všech ve stanu zamračeně rozhlédl, jako by je chtěl vyzvat, aby mu to vysvětlili. Jeden z vojáků natáhl ruku a ukázal na vstupní otvor velkého stanu. „Právě svítá, Excelence.“

Jagang ho probodl pohledem. „Cože?“

„Excelence, právě svítá, začíná první zimní den.“

Jagang pustil Sestru Ulicii. Bezvládně dopadla na koberci pokrytou zem.

Zadíval se na zakrytý otvor. „Je to tak.“

Venku, škvírou kolem závěsu přes vchod, viděla Kahlan blednoucí oblohu na obzoru. Viděla také další všudypřítomné elitní strážce, kteří neustále obklopovali

Jaganga. Žádný z nich Kahlan neviděl. Nikdo z nich nevěděl o její přítomnosti. Jenže zvláštní garda uvnitř stanu, vojáci, kteří byli stále v pohotovosti, ti ji viděli velmi dobře. Venku stáli spolu s Jagangovou elitní jednotkou další její zvláštní strážci. Ti se měli postarat o to, aby Kahlan nikdy nevyšla ze stanu sama.

Na zemi Sestra Ulicie opakovala jako v transu: „Jeden rok, jeden rok, jeden rok."

„Co jeden rok?" řval na ni Jagang. Několik strážců leknutím couvlo.

Sestra Ulicie se posadila. Začala se kývat dopředu a dozadu. „Začíná znovu. Rok začíná znovu. Začíná znovu. Jeden rok. Musel začít znovu."

Jagang se zadíval na druhou Sestru „O čem to blábolí?"

Sestra Armina rozhodila ruce. „Nevím jistě, Excelence."

Jeho pohled potemněl, „Lžeš, Armino."

Armina trochu pobledla a olízla si rty. „Podle mě, Excelence, jediné, co mě napadlo, o čem by mohla takhle mluvit, jsou schránky. Koneckonců je hráčka."

Jagang se netrpělivě ušklíbl. „Ale už přece dávno víme, že máme rok od chvíle, kdy Ulicie vložila schránky do hry." Mávl rukou směrem k tyčící se náhorní plošině. „Hned potom, co je Kahlan odnesla z paláce."

„Nový hráč!" vykřikla Sestra Ulicie se zavřenýma očima, jako by ho chtěla opravit. „Nový hráč! Rok začal znovu."

Jagang vypadal jejími slovy upřímně překvapený.

Kahlan uvažovala, jak je možné, aby snového cestovatele taková věc překvapila. Jenže se zdálo, že z nějakého důvodu není schopen, alespoň v této chvíli,

použít na Sestru Ulicii svůj vliv. Pokud to ovšem jenom nehraje. Jagang nikdy nedával najevo, co ví a co ne. Kahlan sice nikdy neměla pocit, že by mohl číst v její mysli, ale stále zůstávala ostražitá, protože třeba chtěl docílit toho, aby si právě tohle myslela. Co když jí celou dobu čte i ty nejtajnější myšlenky?

Přesto tomu nevěřila. Nedokázala sice uvést jedinou konkrétní věc, která by ji přesvědčila, že na ni není schopen použít své nadání snového cestovatele, ale získala ten dojem z celé řady důležitých maličkostí.

„Jak by se mohl najednou dostat do hry nový hráč?“ zeptal se Jagang tónem, který Sestru Arminu úplně rozklepal.

Musela dvakrát polknout, než promluvila. „Excelence, nemáme… všechny tři schránky. Máme jen dvě. Je tu ale ještě ta třetí schránka, ta, kterou měla Tovi.“

„Mluvíš o schránce, která zmizela, protože jste byly tak stupidní a poslaly jste Tovi napřed, místo abyste se držely pohromadě?“ Bylo to vzteklé obvinění a ne otázka.

Sestra Armina na pokraji paniky, namířila prst na Kahlan. „To je její vina! Kdyby udělala, co jsme jí řekly, a přinesla všechny tři schránky najednou, zůstaly bychom spolu a měly všechny tři schránky. Ale nepřinesla je najednou. Je to její vina!“

Sestra Ulicie řekla Kahlan, aby ukryla všechny tři schránky do vaku a vynesla je ven. Ale všechny se tam nevešly, takže nejdřív vynesla jen jednu s tím, že se pro dvě zbývající vrátí. Sestru Ulicii to rozlítilo. Zbila Kahlan do bezvědomí za to, že nedokázala udělat nemožné a nacpat všechny tři do nedostatečně velkého vaku.

Kahlan se nenamáhala říct něco na svou obhajobu. Odmítla se snížit k tomu, aby uváděla důvody svého jednání lidem, kteří na žádné důvody nebrali ohled.

Jagang se ohlédl přes rameno na Kahlan. Věnovala mu lhostejný pohled. Otočil se zpátky k Sestře Armině.

„Takže co? Sestra Ulicie vložila schránky do hry. Tak se stala hráčkou.“

„Další hráč!“ vykřikla Ulicie z podlahy mezi nimi. „Teď jsou dva hráči! Rok začal znovu! To není možné!“ Sestra Ulicie se vrhla dopředu. „To není možné!“

Nic tam nebylo a její paže zachytily jen vzduch. Ztěžka se posadila na zem a rychle dýchala. Třesoucíma se rukama si zakrývala tvář, jako by byla zdrcena tím, co se právě stalo.

Jagang se zamyšleně odvrátil a celou situaci zvažoval. „Je možné, aby dva různí lidé vložili své schránky do hry současně?“ ptal se sám sebe.

Sestra Armina těkala očima kolem sebe. Nebyla si jistá, jestli se má snažit o odpověď. Nakonec zůstala potichu.

Sestra Ulicie si promnula oči. „Zmizel.“

Jagang se na ni zamračil. „Kdo zmizel?“

„Neviděla jsem mu do tváře.“ Mávla rukou. „Byl tady, mluvil na mě a pak zmizel. Nevím, kdo to byl, Excelence.“

Vypadala otřesená.

„Co jsi viděla?“ zeptal se Jagang.

Jakoby zasažená nečekaným prudkým úderem, vyskočila na nohy. Vypoulila oči bolestí. Z ucha jí vytékal pramínek krve.

„Co jsi viděla?“ zopakoval Jagang.

Kahlan ho viděla působit bolest Sestrám i dřív. Ať už se mohl před chvílí dostat do mysli Sestry Ulicie nebo ne, teď s tím zřejmě žádný problém neměl.

„Byl to někdo –“ řekla Sestra Ulicie a zalapala po dechu. „Někdo byl tady ve stanu, Excelence. Řekl mi, že ve hře je nový hráč, a proto se musí rok začít odměřovat znovu.“

Jagang zamračeně stáhl obočí. „Nový hráč o moc Ordenu?“

Sestra Ulicie přikývla, jako by se to bála přiznat. „Ano, Excelence. Někdo další vložil do hry schránky Ordenu. Byli jsme upozorněni, že rok se musí začít počítat znovu. Od dnešního dne, prvního dne zimy.“

Jagang stál mlčky a pozoroval náhorní plošinu v dálce. Nahoře na ní stál Palác lidu. Ačkoliv to byl skutečně palác, jeho rozměry byly neuvěřitelné. Byl zároveň i městem, opravdovým městem, kde bylo sídlo moci celé D'Hary. Tohle město stálo jako bašta odporu a poslední překážka chamtivé touze Císařského řádu ovládnout celý svět a vnutit všem lidem svou víru. Armáda Řádu se rozprostírala jako jedovaté černé moře po Azrithské planině kolem náhorní plošiny a oddělovala ji od veškeré naděje na záchranu a vysvobození.

Na palác v dálce právě dopadly první paprsky světla a obarvily mramorové zdi, sloupy a věže do zlata. Byl to pohled, při kterém se tajil dech. Avšak ve všech vojácích Řádu pohled na tak nádherný palác, kterého se ještě nedotkly jejich žádostivé ruce, vzbuzoval jen zášť a nenávist. Toužili to místo zničit, vymazat jeho vznešenost z povrchu zemského, aby zajistili, že člověk už nikdy nebude usilovat o takové hodnoty.

Kahlan nahoře v paláci byla – v paláci lorda Rahla – když ji tam dovedly čtyři Sestry, aby pro ně ze Zahrady života ukradla schránky. Nádhera toho místa v ní budila posvátnou bázeň. Kahlan nechtěla odnést schránky ze zahrady lorda Rahla. Nepatřily Sestrám, a navíc Sestry vedl zlý úmysl.

Na oltáři, kde stály schránky, nechala Kahlan to nejcennější, co měla. Byla to vyřezaná soška ženy se zakloněnou hlavou, rukama sevřenýma v pěst a prohnutými zády, jako by vzdorovala silám, které si ji chtěly porobit. Kahlan nevěděla, kde mohla získat tak nádhernou věc.

Lámalo jí srdce, že tam musela sošku nechat, ale bylo to nutné, aby se jí do vaku vešly obě zbývající schránky. Jinak by ji Sestra Ulicie zabila. I když měla sošku ráda, život milovala víc. Doufala, že když ji lord Rahl uvidí, nějak pochopí, že ji tam nechala výměnou za to, co mu vzala.

Pak Sestry padly do rukou Jagangovi a ten si přivlastnil zlověstně černé schránky. Alespoň dvě. Sestra Tovi šla s první schránkou napřed. Teď byla mrtvá a schránka se ztratila. Kahlan zabila Sestru Cecílii. Takže z jejích původních únosců zbyly jen dvě Sestry, Armina a Ulicie. Jagang samozřejmě ovládal další Sestry.

„Kdo mohl vložit schránky do hry?“ zeptal se Jagang s pohledem upřeným na palác na vrcholu náhorní plošiny. Nebylo jasné, jestli se ptá Sester, nebo jestli jen uvažuje nahlas.

Ulicie s Arminou si vyměnily pohled. Elitní gardisté stáli jako kamenné sochy. Zvláštní strážci přecházeli sem a tam. Nejbližší vrhl na Kahlan povýšený pohled, kdykoliv přešel kolem ní a než se otočil. Kahlan ho

znala, znala i jeho zvyky. Byl to jeden z těch méně bystrých strážců, který si pletl aroganci se schopností.

„No," pronesla Sestra Ulicie do tíživého ticha, „musel to být někdo s oběma stránkami daru – subtraktivní i aditivní magií."

„Někdo jiný než Sestry Temnot, které jsou tady, Excelence," dodala Sestra Armina. „Nevím, kdo mohl něco takového dokázat."

Jagang se ohlédl přes rameno. Voják nebyl jediný, kdo dával najevo svůj postoj arogantní nadřazenosti. Jagang byl mnohem chytřejší než Sestra Armina. Ona však nebyla dost chytrá na to, aby to pochopila. Byla však dost chytrá, aby pochopila pohled v Jagangových očích, pohled, který říkal, že ví, že lže. Ten pohled ji zastrašil a umlčel.

Sestra Ulicie, mnohem chytřejší než Armina, rychle rozpoznala nebezpečí a promluvila.

„Mohli to být jen dva lidé, Excelence."

„Musel to být Richard Rahl," přispěchala Armina se svým názorem, aby odčinila svůj prohřešek.

„Richard Rahl," pronesl Jagang tónem, ze kterého čišela nenávist. Nezdál se být jejím úsudkem překvapen.

Sestra Ulicie si odkašlala. „Nebo Sestra Nicci. Je to jediná Sestra, kterou nemáte pod svou kontrolou a ovládá subtraktivní magii."

Jagang na ní chvíli spočinul pohledem, než opět upřel zrak na Palác lidu, nyní osvětlený prvními slunečními paprsky, takže zářil jako maják nad temnou hladinou.

„Sestra Nicci ví všechno co vy," prohlásil nakonec.

Sestra Armina zamrkala překvapením. Neodolala, aby se nezeptala. „Jak je to možné, Excelence?"

Jagang sepnul za zády své mohutné ruce. Jeho svalnatá záda a šíje připomínaly spíš býka než člověka, a hustý porost ten dojem ještě podporoval. S oholenou hlavou vypadal ještě hrozivěji.

„Nicci byla u Tovi, když umírala," řekl Jagang, „poté, co ji někdo bodl a ukradl schránku. Už je to hodně dávno, co jsem viděl Nicci naposledy. Překvapilo mě, že se zčistajasna objevila. Byl jsem tam, v mysli Tovi, a všechno sledoval. Tovi o mně však nevěděla, stejně jako jste o mně neměly tušení vy dvě.

Ani Nicci nevěděla, že tam jsem.

Nicci zpovídala Tovi, využila její smrtelné zranění, aby ji donutila odhalit tvé plány, Ulicie. Napovídala Tovi pěknou historku o tom, jak by si přála, aby se dostala z mého vlivu a tou lží si získala její důvěru. Tovi jí řekla všechno – všechno o kouzlu Ohnivé kaskády, které jste zažehly, o schránkách, které jste s pomocí Kahlan vzaly, jak mají schránky fungovat ve spojení s kouzlem Ohnivé kaskády, prostě všechno."

Sestra Ulicie vypadala každým okamžikem zdrceněji. „Takže to docela dobře mohla být Nicci. Musel to být jeden z nich."

„Nebo Nicci spolu s Richardem," nadhodila Armina.

Jagang na to nic neřekl a dál zíral na palác.

Sestra Ulicie se k němu trochu naklonila. „Mohu se na něco zeptat, Excelence? Jak je možné, že nejste schopen… no, tedy, proč není Nicci tady, s vámi?"

Jagang na ni upřel své černé oči. Jak se schylovalo k bouři, stíny v těch inkoustově černých očích se pohybovaly.

„Byla se mnou. Odešla. Na rozdíl od vašeho trapného a neupřímného pokusu uchránit se před mým vlivem vytvořením pouta k lordu Rahlovi, u Nicci to

fungovalo. Z důvodů, kterým nerozumím, byla upřímná, a proto ji pouto ochránilo. Zahodila všechno, pro co žila, co ji naplňovalo – zřekla se své morální povinnosti!“

Napřímil se a opět nasadil masku chladné autority. „Pouto na Nicci funguje. Už nemůžu vstoupit do její mysli.“

Sestra Armina stála jako zkoprnělá nejen strachy z něho, ale z toho, co právě slyšela.

Sestra Ulicie pokývla a zabrala se do vzpomínek. „Když se na to dívám zpětně, tolik mě to zase nepřekvapuje. Myslím, že jsem od začátku věděla, že Richarda miluje. Nikdy nám to samozřejmě ani slovem nenaznačila, žádné Sestře Temnot se nesvěřila, ale tehdy v Paláci proroků se vzdala takových věcí, o kterých bych si nikdy nemyslela, že se vzdá, jen abych ji vybrala jako jednu z jeho šesti učitelek.

Cena, kterou obětovala za to, aby se stala jeho učitelkou ve mně vzbudila podezření o jejích motivech. Ostatní k tomu vedla nenasytnost. Chtěly z něho vysát co nejvíc jeho daru a získat ho pro sebe. Ale právě po tomhle Nicci neprahla. Tak jsem ji sledovala.

Nikdy se neprozradila – drazí duchové, myslím, že si to v té době ani sama neuvědomovala – ale v očích měla takový zvláštní pohled. Byla do něj zamilovaná. Tehdy jsem ten její pohled nechápala, asi proto, že si byla tak jistá svou nenávistí k němu a všemu, co představoval, ale byla do Richarda Rahla zamilovaná. Už tehdy ho milovala.“

Jagang zbrunátněl. Jak byla zabraná do vzpomínek, Ulicie si jeho němé zuřivosti nevšimla. Sestra Armina ji nenápadným stiskem ruky upozornila. Ulicie vzhlédla, a

když spatřila Jagangův výraz, z tváří se jí vytratila barva a okamžitě se to snažila zamluvit.

„Jak jsem řekla, nikdy nic takového nepřiznala, takže si to všechno možná jenom namlouvám. Vlastně, když o tom teď přemýšlím, je to hloupost. Nenáviděla ho. Chtěla jeho smrt. Nenáviděla všechno, co představoval. Nenáviděla ho. Je to tak. Nenáviděla ho.“

Sestra Ulicie zmlkla, viditelně se donutila přestat s těmi nesmysly.

„Dal jsem jí všechno,“ zahřměl Jagang. „Udělal jsem z ní královnu. Jako Jagang Spravedlivý jsem jí zajistil postavení úderné pěsti Bratrstva řádu. Ti, kteří se postavili proti správným způsobům Řádu, ji poznali jako paní Smrt. Byla schopná tuto posvátnou povinnost plnit jen díky mé velkorysosti. Byl jsem hlupák, že jsem jí dal takovou volnost. Zradila mě. Zradila mě kvůli němu.“

Kahlan by nikdy nenapadlo, že spatří Jaganga zmítaného žárlivostí, ale teď se toho stala očitým svědkem. Byl to člověk, který si vždycky bral, co chtěl. Nebyl zvyklý, že mu někdo něco odepřel. Ale Nicci zřejmě mít nemohl. Zřejmě si její srdce získal Richard Rahl.

Kahlan potlačila své vlastní zmatené pocity vůči Richardu Rahlovi – muži, se kterým se nikdy nesetkala – a upřela pohled na své strážce, přecházející sem a tam.

„Ale získám ji zpět.“ Jagang zvedl pěst. Pletence svalů na pažích mu vystouply, když ji zatnul. Žíly na spáncích mu naběhly. „Dřív nebo později rozdrtím nestoudný odpor Richarda Rahla a pak si to s Nicci vyřídím. Zaplatí za své hříchy.“

Kahlan a tahle Nicci měly něco společného. Kdyby se Nicci dostala Jagangovi do rukou, bylo jasné, že by jí udělal to nejhorší, stejně jako Kahlan.

„A co schránky Ordenu, Excelence?“ zeptala se Sestra Ulicie.

Paže mu poklesla. Otočil se a věnoval jí zachmuřený úsměv. „Drahá, vůbec nezáleží na tom, jestli se jednomu z nich nějak podařilo vložit schránky Ordenu do hry. Nebude jim to k ničemu.“ Palcem ukázal přes rameno směrem ke Kahlan. „Mám ji. Mám, co potřebuji, abych použil moc Ordenu ve prospěch Bratrstva řádu.

Máme právo na své straně. Stvořitel je s námi. Když uvolníme moc Ordenu, odstraníme bezbožnou magii ze světa. Donutíme všechny lidi, aby se sklonili před učením Řádu. Celé lidstvo se podřídí dokonalé spravedlnosti a bude uznávat jedinou víru.

Nastane nový úsvit dějin, věk bez magie, která kazí lidskou duši. Všichni lidé se budou radovat, že jsou součástí nádherného světa, o který Řád usiluje. V tom novém světě si budou všichni rovni. A všichni se budou moct oddat službě svým bližním, což je vůle Stvořitele.“

„Ano, Excelence,“ nadšeně přitakala Armina ve snaze vlichotit se do jeho přízně.

„Excelence,“ začala Sestra Ulicie, „jak už jsem několikrát vysvětlovala, přestože máme hodně prvků, které potřebujeme – jak jste správně poznamenal – pořád musíme mít všechny tři schránky, pokud se nakonec chceme dostat k moci Ordenu a využít ji ve prospěch Bratrstva řádu. Potřebujeme třetí schránku.“

Jagang se opět zatvářil hrozivě. „Jak jsem ti řekl, byl jsem v mysli Tovi. Myslím, že vím, kdo má v krádeži schránky prsty.“

Sestry Ulicie a Armina vypadaly nejen překvapeně, ale i zvědavě.

„Ano, Excelence?“ zeptala se Armina.

Přikývl. „Můj duchovní rádce bratr Narev se velmi dobře zná s někým, s kým čas od času uzavře nějaký obchod.“

Sestra Ulicie se tvářila skepticky. „Myslíte, že v tom má prsty nějaký stoupenec Bratrstva řádu?“

„Ne, neřekl jsem nic o stoupenci. Mluvil jsem o známém bratra Nareva. Je to žena, se kterou jsem v minulosti prostřednictvím bratra Nareva jednal i já. Možná jste o ní slyšely.“ Jagang povytáhl obočí. „Říká si Šestka.“

Sestra Armina zalapala po dechu a strnula.

Sestra Ulicie vytřeštila oči a poklesla jí čelist. „Šestka… Excelence, určitě myslíte Šestku, tu čarodějku?“

Jaganga jejich reakce potěšila. „Aha, takže ji znáte.“

„Jednou jsem se s ní setkala. Dalo by se říct, že jsme si spolu promluvily. A nedá se to označit za příjemný rozhovor. Excelence, s tou ženskou se nedá vyjednávat.“

„No, víš, Ulicie, to je další oblast, ve které se my dva lišíme. Ty jí nemůžeš nabídnout nic jiného než svou bezpáteřnou mrtvolu, aby s ní nakrmila své mazlíčky, kteří se živí lidským masem. Já mám naopak plně ve své moci to, co ta žena chce a potřebuje. Jsem v pozici, že jí mohu poskytnout takový druh neřesti, jaký hledá. Na rozdíl od tebe, Ulicie, já se s ní mohu dohodnout.“

„Ale jestli Richard Rahl nebo Nicci vložili schránku do hry, znamená to, že je teď v jejich rukou,“ namítla Sestra Ulicie. „Takže i kdyby Šestka opravdu získala od Tovi schránku, už ji nemá.“

„Takže si myslíš, že taková žena se jenom tak vzdá něčeho, po čem vášnivě touží? Všeho, po čem prahne?“ Jagang zavrtěl hlavou. „Ne, to nemá Šestka v povaze, aby si nechala… narušit plány. Je to žena, které se neodporuje. Nešetří nikoho, kdo jí zkříží plány. Mám pravdu, Ulicie?“

Sestra Ulicie polkla a přikývla.

„Očekávám, že žena s jejími temnými vlastnostmi a nesmírným odhodláním si nedopřeje oddechu, dokud nepotrestá viníka a potom bude muset jednat s Řádem. Takže vidíš, že mám všechno pod kontrolou. To, že jeden z těch zločinců, Nicci nebo Richard Rahl, vložil schránky do hry, nebude nakonec nic znamenat. Řád zvítězí.“

Sestra Ulicie, která od okamžiku, kdy poprvé uslyšela o Šestce, potlačovala neovladatelné chvění, sklonila hlavu. „Ano, Excelence. Vidím, že máte opravdu všechno pevně pod kontrolou.“

Když Jagang viděl její poraženecké chování, luskl prsty a obrátil pozornost k jednomu z otroků, který stál poblíž vchodu do císařského stanu.

„Mám hlad. Turnaje v Ja’La začínají už dnes. Než se půjdu podívat na některé zápasy chci vydatné jídlo.“

Muž se hluboce uklonil. „Ano, Excelence. Hned to zařídím.“

Poté, co odběhl splnit císařovo přání, přehlédl Jagang tmavé, vlnící se moře mužů. „Teď si naši stateční bojovníci zaslouží nějaké rozptýlení, aby si oddechli od náročné činnosti. Jeden z týmů tam venku nakonec dostane šanci hrát s mým vlastním mužstvem. Doufejme, že tým, který si vysloužíprávo vyzvat na souboj moje mužstvo, bude alespoň tak dobrý, aby se moji muži trochu zapotili, než ho porazí.“

„Ano, Excelence,“ ozvaly se Sestry jednohlasně.

Jagang, zjevně poněkud rozladěný jejich podlézavým souhlasem, ukázal na jednoho ze zvláštních strážců, který procházel kolem.

„Tebe zabije jako prvního.“

S vyděšeným pohledem v očích muž strnul. „Excelence?“

Jagang kývl bradou ke Kahlan, která stála jen pár kroků za ním. „Zabije tě jako prvního, a zasloužíš si to.“

Muž uctivě sklonil hlavu. „Nerozumím vám, Excelence.“

„Ovšem že ne, jsi hlupák. Počítá tvoje kroky. Uděláš pokaždé stejný počet kroků, než se otočíš na druhou stranu. Jak se otáčíš, zkontroluješ ji pohledem a pak jdeš dál. Počítá tvoje kroky. Když se otáčíš, ani se na tebe nemusí dívat a ví přesně, co děláš. Ví, že těsně před tím, než se otočíš, ji zkontroluješ, a vidíš, že se dívá někam jinam. To tě uklidní.

Když pochoduješ kolem nás zprava, otáčíš se pokaždé na stejnou stranu – vpravo. Při každé otočce je nůž na tvém opasku na pravém boku nejblíž k ní.“

Muž sjel pohledem na svůj nůž na opasku. Zakryl si ho rukou. „Ale Excelence, nenechám si od ní nůž vzít. Přísahám. Zabráním jí v tom.“

„Zabráníš?“ Jagang se hlasitě rozesmál. „Ví, že je jen dva kroky od místa, kde se otáčíš, dva kroky od tvého nože za opaskem.“ Luskl prsty. „Takhle rychle ti ho vytrhne z pouzdra. Asi to ani nezjistíš, než zemřeš.“

„Ale já bych –“

„Podíváš se na ni, abys ji zkontroloval, uvidíš, že se dívá jinam, a pak se otočíš. Než uděláš třetí krok, bude mít tvůj nůž. A v příštím okamžiku ti ho až po střenku

zabodne do pravé ledviny. Budeš mrtvý dřív, než si uvědomíš, co se stalo.“

Navzdory chladnému vzduchu, muži se na čele perlil pot.

Jagang se ohlédl na Kahlan. Měla svůj lhostejný výraz, který neprozrazoval žádné emoce.

Jagang se mýlil. Ten muž by zemřel jako druhý. Byl to hlupák, přesně jak řekl Jagang. Hlupáky bylo snadnější zabít. Těžší bylo zabít chytrého a pozorného strážce. Kahlan znala každého z nich. Dala si záležet, aby o každém strážci zjistila co nejvíc. Muž, který chodil před stanem, byl z její zvláštní gardy nejbystřejší.

Kdekoliv Kahlan byla, neustále vyhodnocovala situaci a představovala si, jak by provedla pokus o útěk. Teď na to nebyl vhodný čas ani místo, ale přesto to promýšlela.

Toho hlupáka by nezabila jako prvního, ale vzala by mu nůž, přesně jak to popsal Jagang. Pak by se otočila k tomu bystrému, protože byl mnohem ostražitější a měl daleko rychlejší reakce. Úkolem zvláštní gardy bylo zabránit jí v útěku. Neměli ji zabít. Když se jí ten bystrý pokusí zastavit, už bude ozbrojená nožem a podřízne mu s ním hrdlo. Ustoupí před jeho padajícím tělem doleva, otočí se a zabodne nůž do ledviny toho hlupáka, tak jak to naznačil Jagang.

„Nachytal jste mě při činu,“ řekla Kahlan císaři bezvýrazným tónem. „Bravo.“

Nepatrně přivřel levé oko. Nevěděl, jestli mluví pravdu nebo lže.

Kapitola čtvrtá

„Víš, co se stane, když porušíš pečeť na těch dveřích?“ zeptala se Cara.

Zedd se na ni ohlédl přes rameno. „Musím ti připomínat, že jsem čaroděj prvního řádu?“

Cara mu pohled vrátila. „No, tak promiň. Víš, co se stane, když porušíš pečeť na těch dveřích, čaroději Zorandere?“

Zedd se narovnal. „Tak jsem to nemyslel.“

Cara ho stále propichovala pohledem. „Neodpověděl jsi na mou otázku.“

Jestli měly Mord-Sithy něco společného, tak určitě to, že se jim nelíbilo, když na svou otázku dostaly vyhýbavou nebo vůbec žádnou odpověď. To se jim skutečně nelíbilo. Začaly být nevrlé. Zedd obvykle nepovažoval za moudré dát Mord-Sithám důvod k nevrlosti, ale na druhou stranu neměl rád, když ho někdo vyrušoval při nějaké důležité činnosti. To byl zase nevrlý on.

„Jak tě může vůbec Richard vystát?“

Cara se zamračila ještě víc. „Nikdy jsem lordu Rahlovi jinou možnost nedala. A teď mi odpověz. Víš, co se stane, když porušíš pečeť na těch dveřích?“

Zedd si dal ruce v bok. „Nezdá se ti, že asi něco o magii vím?“

„No, myslela jsem si to, ale teď o tom začínám pochybovat.“

„Aha, takže si myslíš, že toho o ní víš víc než já?“

„Vím, že s magií jsou jen potíže. Zdá se, že v tomhle případě můžu docela dobře vědět víc než ty. Nesnažila bych se za každou cenu porušit tuhletu pečeť. Nicci ty dveře zajistila z dobrého důvodu. Myslím, čaroději prvního řádu, že není moc moudré, snažit se proniknout jejím štítem bez toho, že bys věděl, proč tu je.“

„No, myslím, že toho o pečetích, štítech a podobných ochranných kouzlech vím dost.“

Cara povytáhla obočí. „Zedde, Nicci ovládá subtraktivní magii.“

Zedd mrkl na dveře a pak zpátky na Caru. Jak se k němu nakláněla, napadlo ho, že by ho klidně byla schopná chytit za límec a odtáhnout od těch mosazí pobitých dveří, kdyby usoudila, že je to nutné.

„Zřejmě máš pravdu.“ Zvedl prst. „Ale já zase cítím, že se tam děje něco závažného, něco hodně zlověstného.“

Cara vzdychla, a nakonec ho přestala probodávat modrýma očima. Narovnala se, protáhla si rukou dlouhý blonďatý cop a rozhlédla se chodbou na obě strany.

Hodila si cop na záda. „Já nevím, Zedde. Kdybych se v nějaké místnosti zamkla a měla pro to dobrý důvod, nelíbilo by se mi, kdybys vylomil zámek. Nicci mi nedovolila, abych s ní zůstala. Ještě nikdy mě takhle

nepožádala, abych ji nechala samotnou. Nechtěla jsem jí nechat, aby tam šla, ale byla neoblomná.

Měla jednu z těch svých hrozných, zamlklých nálad. V poslední době se tak chovala dost často.“

Zedd vzdychl. „Máš pravdu. Ale má to důvod. Drazí duchové, Caro, takovou náladu máme v poslední době všichni.“

Cara přikývla. „Nicci řekla, že potřebuje být sama. Řekla jsem jí, že mě to nezajímá, že zůstanu s ní.

Nevím, kde se to v ní bere, ale občas ti řekne, abys něco udělal, a ty si najednou uvědomíš, že to děláš, aniž bys chtěl. S lordem Rahlem je to stejné. Často nevěnuji moc pozornosti jeho příkazům – koneckonců, vím mnohem líp než on, jak ho chránit – ale občas něco řekne tím zvláštním způsobem a ty to prostě uděláš. Nikdy jsem nepřišla na to, jak to dokáže. A Nicci je stejná. Oba mají podivuhodnou schopnost přimět tě udělat věci, které dělat nechceš, a ani nemusí zvýšit hlas.

Nicci řekla, že půjde o magii, a řekla to způsobem, ze kterého bylo zřejmé, že chce být sama. A já jí na to řekla jenom, že tady na ní počkám, kdyby něco potřebovala.“

Zedd naklonil k Caře hlavu a podíval se na ni. „Mám za to, že to má něco společného s Richardem.“

Okamžitě se jí vrátil pohled Mord-Sithy a Zedd viděl, jak se jí pod červenou koženou kombinézou napjaly svaly.

„Co tím myslíš?“

„Jak jsi řekla, Nicci se chovala velice podivně. Ptala se mě, jestli bych Richardovi svěřil svůj život i životy všech ostatních.“

Cara na něj chvíli němě zírala. „Mě se ptala na to samé.“

„Trápí mě a vrtá hlavou, co může mít v plánu.“ Zedd ukázal prstem na dveře. „Caro, je tam uvnitř s tou věcí – se schránkou Ordenu. Cítím to.“

Cara přikývla. „Máš pravdu. Zahlédla jsem ji tam, ještě než zavřela dveře.“

Zedd si z obličeje odhrnul neposlušnou kadeř bílých vlasů. „To je hlavní důvod, proč si myslím, že to má něco společného s Richardem. Caro, není snadné prolomit takovou ochrannou pečeť, ale myslím si, že je to důležité.“

Cara rezignovaně vzdychla. „Tak dobře.“ Rozladěná z toho, že nakonec souhlasila s jeho plánem, stáhla ústa do úšklebku. „Jestli ti utrhne hlavu, myslím, že ti jí zase zvládnu přišít zpátky.“

Zedd se usmál a vyhrnul si rukávy. Zhluboka se nadechl a znovu se začal věnovat rozplétání kouzelné pečeti, kterou Nicci zajistila dveře.

Veliké, mosazí pobité dveře pokrývaly symboly, charakteristické pro ochranné pole v této části Pevnosti čarodějů. Tohle místo bylo zajištěné proti vniknutí a byly zde štíty, zamezující vstup, ale Zedd v této Pevnosti vyrostl a věděl, jak různé ochranné prvky fungují. Znal také spoustu kouzel spojených s těmito prvky. Pole, použité v tomto případě, bylo zvláštní tím, že muselo chránit i to, co se nacházelo uvnitř, a proto bylo oboustranné.

Jemně přejel třemi prsty levé ruky přes místo, kde byla obě pole u sebe nejblíž. Zabrnělo ho v ruce až k lokti – to nebylo dobré znamení. Nicci k ochrannému poli něco přidala a vytvořila tak z původního, běžného

štítu svůj vlastní. Zedd si začal myslet, že toho Cara asi přece jen ví víc, než se domníval.

Tohle bylo pole, které podle všeho reagovalo na použití síly jedinečným způsobem. Na chvíli se zarazil a uvažoval. Bude muset dosáhnout svého s minimálním použitím síly, aby zabránil nežádoucí reakci. Opatrně štítem prostrčil úzký paprsek neškodné magie. Pravou rukou pomalu překonal omezující sílu, aby se celé kouzlo začalo uvolňovat.

Moc dobře věděl, že by nemělo cenu snažit se překonat pečeť přímo, protože ochranné pole bylo vytvořené tak, aby působením síly zmohutnělo. Nicci tuto vlastnost pole zřejmě ještě posílila. Kdyby použil příliš velkou sílu, štít by zesílil, jako by utáhl uzel na provazu. Pokud by se to stalo, nedokázal by ho už ničím překonat.

Kromě toho, Cara měla pravdu – Nicci ovládá subtraktivní složku magie a nedokázal odhadnout, které prvky této děsivé stránky moci mohla použít, aby zabránila porušení vnitřní pečeti. Nerad by obrazně řečeno prostrčil ruku klíčovou dírkou a zjistil, že ji ponořil do kotle roztaveného olova. Mnohem bezpečnější bude snažit se uzel rozvázat než se ho pokoušet roztrhnout.

Takové obtíže však Zedda jen povzbudily v jeho odhodlání najít způsob, jak se dostat dovnitř. Byl to jeho charakteristický rys, který kdysi dávno velice zlobil jeho otce – zvlášť, když se jednalo o štít, který Zeddův otec vytvořil právě proto, aby zabránil ve vstupu svému zvídavému synovi.

Jak se soustředil, aby se propletl strukturou štítu, Zedd vystrčil špičku jazyka. V krátké době se dostal

mnohem dál, než čekal. Vnitřním polem protáhl neviditelnou sondu, aby ho mohl prozkoumat zevnitř.

A pak, přestože byl až přehnaně opatrný, se struktura štítu náhle sevřela a zamezila průnik magie. Vypadalo to, jako by ho štít nalákal do pasti, a pak ji sklapl.

Zedd stál sehnutý před dveřmi, překvapený, že se štít takhle může chovat. Vždyť se ještě ani nepokusil jím proniknout, ale jenom prozkoumat jeho vnitřní strukturu – jako by se pouze díval klíčovou dírkou.

Stejnou věc dělal v minulosti už mnohokrát. Vždycky to fungovalo. Tohle byl ten nejpodivnější štít, na který kdy narazil.

Byl stále skloněný a zvažoval další postup, když se dveře otevřely.

Zedd pootočil hlavu a vzhlédl. S jednou rukou na klice se nad ním tyčila Nicci.

„Napadlo tě zaklepat?“ zeptala se.

Zedd se narovnal a doufal, že mu nezrudnou tváře, ale měl dojem, že je rudý až za ušima. „No, vlastně jsem o tom uvažoval, ale pak jsem ten nápad zavrhl. Myslel jsem, že jsi dlouho do noci pracovala na té knize a že už spíš. Nechtěl jsem tě budit.“

Světlé vlasy jí splývaly přes černé šaty, které zdůrazňovaly každou křivku její dokonalé postavy. Přestože vypadala, že celou noc oka nezamhouřila, měla pronikavý pohled, jako všechny čarodějky, které potkal. Spojení její úchvatné krásy, chladné vznešenosti a bystrého intelektu – nehledě na to, že měla dostatek moci, aby téměř každého proměnila na popel – bylo okouzlující i hrozivé.

„Kdybych spala,“ pronesla Nicci svým klidným, sametovým hlasem, „myslíš, že by mě neprobudilo porušení ochranného pole, posíleného štítem

vytvořeným podle instrukcí tři tisíce let staré knihy a zajištěného pomocnými subtraktivními pojistkami?“

Zeddovy obavy ještě vzrostly. Takové štíty nebylo snadné vytvořit. Určitě by je nikdo nepoužil jen proto, aby se mohl nerušeně vyspat.

Rozhodil ruce do stran. „Jen jsem se chtěl mrknout, jestli jsi v pořádku.“

Pod jejím pronikavým pohledem se začal potit. „Strávila jsem dlouhý čas v Paláci proroků, kde jsem učila mladé čaroděje, jak se mají chovat a zdokonalovat se v používání svého daru. Vím, jak udělat štít, který se nedá zrušit. Jako Sestra Temnot jsem měla spoustu příležitostí se neustále procvičovat.“

„Opravdu? Docela rád bych se dozvěděl něco o takových tajemných štítech – z přísně profesionálního pohledu, samozřejmě. Tyhle věci jsou mým koníčkem.“

Stále měla ruku na klice. „Co jsi tady vlastně chtěl, Zedde?“

Zedd si odkašlal. „No, budu upřímný, Nicci. Měl jsem starost, co se tam děje se schránkou.“

Nicci se konečně trochu usmála. „Aha. Nechtělo se mi věřit, že bys doufal, že mě nachytáš, jak tu křepčím nahá.“

Ustoupila zpět do místnosti a pokynula jim, že mohou vstoupit.

Byla to prostorná knihovna s vysokými okny zakončenými oblouky po celé protilehlé stěně. Těžké, tmavě zelené sametové závěsy se zlatým lemováním spolu s naleštěnými mahagonovými sloupy oddělovaly jednotlivá okna, složená ze stovek tabulek silného skla. Ani světlo, pronikající okny dovnitř, nedokázalo zahnat ponurou atmosféru místnosti.

Některé z tabulek neprostupného skla, tvořící okna, která byla součástí ochranného pole v této části Pevnosti, byly rozbité během nečekané bitvy, která se odehrála, když tu ještě byl Richard. Nicci skrz ně přivolala blesk, aby zničila nestvůru z podsvětí, která napadla Richarda. Když měla vysvětlit, jak dokázala přimět blesk, aby udělal, co chtěla, jen pokrčila rameny a řekla, že prostě vytvořila prázdnotu, kterou blesk nutkavě potřeboval zaplnit, a tak to udělal. Zedd pochopil princip, ale nedokázal si představit, jak to dokázala.

Ačkoliv jí byl Zedd vděčný, že zachránila Richardovi život, vůbec se mu nelíbilo, že při tom zničila tak cenné a nenahraditelné sklo a narušila tím zároveň ochranné pole. Nicci se nabídla, že pomůže s opravou. Zedd nevěděl, jestli by něco takového sám dokázal. Nikdy by si nepomyslel, že se najde někdo, kdo si dokáže podrobit magické síly tak, jak to předvedla Nicci, a kdo k tomu bude mít potřebné schopnosti. Nikdy ho nenapadlo, že by někdo dokázal znovu vytvořit ty zvláštní skleněné tabulky do oken. A přesto se Nicci nabídla, že to udělá, a zřejmě by to zvládla.

Zeddovi to připadalo, jako kdyby sestoupila královna do hradních kuchyní, aby zručně předvedla, jak se peče neobyčejný chléb podle dávno zapomenutého receptu.

Přestože Zedd znal mocné čarodějky, nepotkal ještě žádnou, která by se Nicci vyrovnala. Některé věci, které prováděla s očividnou lehkostí, byly tak úžasné, že se nestačil divit.

Samozřejmě že Nicci nebyla žádná obyčejná čarodějka. Jako bývalá Sestra Temnot ovládala subtraktivní magii. Jako Sestra Temnot dokázala vysát

sílu z čaroděje, přidat ji ke své vlastní a vytvořit tak něco ojedinělého – něco, co viděl jen nerad.

V určitém ohledu ho děsila. Nebýt Richarda, který jí ukázal cenu vlastního života, stále by oddaně a věrně sloužila Řádu. Její život byl pro Zedda tajemství, o tom, co dělala, nikdy nemluvila, a s ohledem na to, čeho byla předtím součástí, si nebyl úplně jistý, jestli jí může důvěřovat.

Ale Richard jí věřil, dokonce tak, že jí svěřil svůj život. Mnohokrát dokázala, že si jeho důvěru zaslouží. Kromě sebe a Cary nepoznal Zedd nikoho, kdo by byl Richardovi tak naprosto oddán jako Nicci. Bez váhání by šla do samotného podsvětí, kdyby to bylo nutné k Richardově záchraně.

Richard vyvedl tuto pozoruhodnou ženu z hlubin zla stejně, jako to udělal s Carou a ostatními Mord-Sithami. Kdo jiný než Richard mohl něco takového dokázat? Koho jiného než Richarda mohla taková věc vůbec napadnout?

Jak se Zeddovi po tom chlapci stýskalo!

Nicci se otočila od knihovny a Zedd spatřil, co bylo na stole. Díky svému nadání věděl předem, že to tam je, ale podrobnosti neznal.

Cara za ním tiše hvízdla. Zedd s ní souhlasil.

Na jednom z masivních stolů v knihovně stála schránka Ordenu, vyndaná z ozdobné skříňky, ve které sem byla předtím přinesena. Byla tak černá, že to téměř vypadalo, jako by to byla díra ve světě živých. Člověk měl dojem, že se dívá přímo do podsvětí, do světa mrtvých.

Ale víc než černá schránka ho vyděsil pohled na ochranné kouzlo, které schránku obklopovalo. Bylo

nakreslené krví. Na desce stolu byly další magické obrazce, také provedené krví.

Zedd poznal některé prvky těchto kouzelných zaklínadel. Neznal nikoho, kdo by taková kouzla byl schopen nakreslit. Tyhle věcí nebyly stálé, a o to víc byly nebezpečné. Pokud nebylo provedeno správně, každé kouzlo mohlo v mžiku zabít. Tahle zaklínadla, zvlášť když byla nakreslená krví, patřila k těm nejnebezpečnějším, co existovala. O jejich úspěšném použití se neodvážil Zedd s celoživotními znalostmi, zkušenostmi i výcvikem ani uvažovat.

Zedd viděl tahle nebezpečná kouzla nakreslená pouze jednou v životě. Nakreslil je Darken Rahl – Richardův otec – když dokončoval kouzlo, které mu mělo umožnit otevřít schránky Ordenu. Otevření jedné z nich ho stálo život.

V prostoru kolem schránky, vytvářely čáry zeleného a jantarového světla další kouzelné formule. Trochu připomínaly zářící zelené čáry ověřovací sítě kouzla Ohnivé kaskády, vytvořené právě v této místnosti, až na to, že jejich struktura trojrozměrných obrazců, byla fyzicky jiná. A navíc tyhle čáry pulzovaly jako živé. Bylo to vlastně pochopitelné. Moc Ordenu byla moc samotného života.

Další spojnice zelených a na jiných místech jantarových uzlových bodů, byly černé jako schránka. Pohled na ně připomínal pohled úzkými štěrbinami na samotnou smrt. Subtraktivní magie se křížila s aditivní a vytvářela mocnou síť, kterou Zedda nikdy nenapadlo, že by mohl někdy v životě spatřit.

Celá síť světla a tmy visela ve vzduchu.

Uprostřed sítě se nacházela schránka Ordenu jako nějaký tlustý, černý pavouk, číhající ve středu své pavučiny.

Hned vedle ležela otevřená *Kniha života*.

„Nicci," vypravil ze sebe Zedd, „co jsi to, ve jménu Stvořitele, udělala?"

Když Nicci došla ke stolu, otočila se a dlouho na něj hleděla.

„Neudělala jsem nic ve jménu Stvořitele. Udělala jsem to jménem Richarda Rahla."

Zedd odvrátil pohled od té hrozné věci uprostřed zářících čar a zadíval se na ni. Dělalo mu potíže se nadechnout.

„Nicci, co jsi udělala?"

„Jedinou věc, kterou jsem mohla udělat. Věc, která se musela stát. Věc, kterou jsem mohla udělat jen já."

Spojení obou stránek daru, které udržovalo schránku Ordenu uvnitř zářící sítě bylo nepředstavitelné. Bylo to jako noční můra.

Zedd opatrně volil slova. „Chceš říct, že věříš, že můžeš vložit schránku do hry?"

Způsob, jakým pomalu zavrtěla hlavou, mu sevřel srdce strachem. Pohled jejích modrých očí ho přimrazil na místě.

„Už jsem ji do hry vložila."

Zedd měl pocit, že se pod ním propadla podlaha a jeho pád nic nezastaví. Na okamžik ho napadlo, jestli je to všechno vůbec skutečné. Zdálo se, že se s ním točí celá místnost. Nohy mu podklesly.

Cara ho chytila pod paží a podepřela ho.

„Zbláznila ses?" zeptal se vzrušeným hlasem.

„Zedde…" Udělala k němu krok. „Musela jsem."

Nemohl ani mrknout, jak byl strnulý. „Musela jsi? Ty jsi *musela?*“

„Ano, musela. Je to jediný způsob.“

„Jediný způsob čeho! Jediný způsob zkázy světa? Jediný způsob, jak zničit veškerý život?“

„Ne. Jediný způsob, jak můžeme získat šanci na přežití. Víš, kam svět spěje. Víš, co udělá Císařský řád – co už téměř udělal. Svět je na pokraji zániku. Lidstvo je v lepším případě jen krůček od tisícileté temnoty. V tom horším se světla už nikdy nedočká.

Víš, že se podle proroctví blížíme k cestě, za kterou je už pouze temnota. Nathan ti říkal o těch odbočkách, které vedou do velké nicoty, za kterou už nic není. Teď právě stojíme na jejím okraji a díváme se do té prázdnoty.“

„A pomyslela jsi vůbec, že to, co jsi právě udělala, může přesně tohle způsobit – právě to, co zavede lidstvo a veškerý život k zániku v té prázdnotě?“

„Sestra Ulicie už vložila schránky Ordenu do hry. Myslíš si, že jí a jejím Sestrám Temnot záleží na životě? Udělaly to proto, aby vypustily Strážce z podsvětí. Pokud by uspěla, svět živých bude odsouzen k záhubě. Víš, co schránky představují, znáš jejich moc, víš, co se stane, když bude moc Ordenu ovládat ona.“

„Ale to neznamená –“

„Nemáme jinou možnost.“ Pohled se jí ani trochu nezachvěl. „Musela jsem to udělat.“

„A máš nějakou představu, jak vyvolat moc Ordenu? Jak ovládat schránky? Jak poznat, která z nich je správná?“

„Ne, ještě ne,“ připustila.

„Vždyť nemáš ani ty druhé dvě schránky!“

„Máme rok na to, abychom je získali," řekla odhodlaným tónem. „Máme rok od prvního zimního dne. Právě ode dneška."

V rozzuřeném gestu Zedd zvedl ruce. „I kdybychom je našli, myslíš si, že bys byla schopná ovládnout moc Ordenu? Myslíš, že můžeš vládnout mocí Ordenu?"

„Já ne," řekla téměř šeptem.

Zedd naklonil hlavu na stranu, protože si nebyl jistý, jestli slyšel správně. Podezření se změnilo ve smrtelný strach.

„Co myslíš tím, že ty ne? Řekla jsi, že jsi vložila schránku do hry."

Nicci k němu přistoupila blíž. Něžně mu položila ruku na předloktí.

„Když jsem otevřela průchod, musela jsem určit hráče. Jmenovala jsem Richarda. Vložila jsem do hry schránky Ordenu Richardovým jménem."

Zedd stál jako zasažený bleskem.

Chtěl ji na místě zabít.

Toužil ji uškrtit. Chtěl jí utrhnout hlavu.

„Ty jsi jmenovala Richarda?"

Přikývla. „To byl jediný způsob."

Zedd si zajel oběma rukama do svých rozevlátých bílých vlasů a chytil se za hlavu, protože měl pocit, že se mu rozskočí.

„Jediný způsob? Do pytle, ženská! To jsi se dočista pomátla?"

„Zedde, uklidni se. Vím, že to zní šíleně, ale není to žádný okamžitý nápad. Promyslela jsem to. Věř mi, že jsem si to důkladně promyslela. Jestli máme přežít, jestli mají přežít všichni, kterým na životě záleží, jestli má být nějaká naděje na život a budoucnost lidstva, tak tohle je opravdu jediný možný způsob."

Zedd klesl na jednu ze židlí u stolu. Než udělá něco nenapravitelného, než bude jednat zaslepený vztekem, přinutil se trochu uklidnit a rozvažovat s chladnou hlavou. Snažil se vybavit si všechno, co věděl o schránkách, o současné situaci, snažil se připomenout si všechny zoufalé činy, které musel v životě udělat. Snažil se na celou věc pohlédnout jejíma očima.

Nedokázal to.

„Nicci, Richard neumí používat svůj dar."

„Bude muset najít nějaký způsob."

„O schránkách Ordenu nic neví!"

„Tak mu o nich budeme muset něco říct."

„Sami toho o nich moc nevíme. Nevíme jistě, která *Kniha známých stínů* je pravá. Protože jenom ta pravá kniha je klíčem k otevření schránek!"

„To taky budeme muset vyřešit."

„Drazí duchové, Nicci, vždyť ani nevíme, kde Richard je."

„Víme, že se ho ve slif pokusila zajmout ta čarodějka a nepodařilo se jí to. Z toho, co nám Rachel řekla, víme, že Šestka zřejmě Richarda odřízla od jeho daru tím, že v tajemné jeskyni v Tamarangu namalovala kouzelné zaklínadlo. Rachel tvrdí, že ho Šestka ztratila, když ho zajal Císařský řád. Takže podle toho, co víme, už mohl utéct a být na cestě sem. A jestli ne, tak ho musíme najít."

Zdálo se, že jí Zedd nedokáže vysvětlit, co všechno jim stojí v cestě. „To, co navrhuješ, je nemožné!"

Smutně se usmála. „Čaroděj, kterého znám a kterého si vážím, čaroděj, který naučil Richarda, jak být mužem, kterým je, ho také naučil přemýšlet o řešení, nikoliv o problému samotném. Tahle rada mu vždycky dobře posloužila."

Zedd se jen tak nedal. Vyskočil na nohy. „Neměla jsi právo něco takového udělat, Nicci. Neměla jsi právo rozhodovat za něj o jeho životě. Neměla jsi právo jmenovat Richarda hráčem!“

Smutný úsměv na její tváři vystřídal tvrdý pohled. „Znám Richarda. Vím, jak bojuje za život. Vím, co pro něj znamená. Vím, že není nic, co by neudělal, aby uchránil hodnoty lidského života. Vím, že kdyby věděl všechno, co vím já, chtěl by, abych udělala přesně to, co jsem udělala.“

„Nicci, neměla jsi –“

„Zedde,“ přerušila ho velitelským hlasem, „ptala jsem se tě, jestli bys Richardovi svěřil svůj život a životy nás všech. Řekl jsi, že ano. To pro mě bylo velice důležité. Neváhal jsi, ani jsi nehodnotil míru své důvěry v Richarda. Svěřit někomu svůj život je projev bezmezné důvěry.

Richard je jediný, kdo nás může vést do konečné bitvy. I když její součástí může být Jagang a Řád, tou závěrečnou bitvou *je* ve skutečnosti bitva o moc Ordenu. Sestry Temnot, které schránky ovládají, z ní závěrečnou bitvu udělají. Každopádně si to pojistily. Jediný způsob, jak nás Richard může vést, je mít schránky ve hře. Jen tak opravdu naplní proroctví – stane se *fuer grissa ost drauka* – poslem smrti.

Ale je to mnohem víc než proroctví. To jen vyjadřuje, co už všichni víme, že Richard je ten, kdo nás vede při obraně hodnot, které jsou nám drahé, hodnot, které obohacují život.

Richard sám stanovil podmínky boje, když promluvil k d’haranským jednotkám. Jako lord Rahl, vládce d’haranské říše, řekl těm mužům, jak mají dál vést válku: Všechno nebo nic.

A tohle nemůže být jiné. Richard je čestný a poctivý do morku kostí a nežádal by po jiných něco, co by nebyl ochoten dělat sám. On je srdcem všeho, čemu věříme. On by nás nezradil.

Jsme v tom všichni společně. Teď je to opravdu všechno nebo nic.“

Zedd rozhodil ruce. „Ale jmenování Richarda hráčem není jediný způsob, jak může vést tuhle bitvu, ani jediný způsob, jak vyhrát – stejně dobře to totiž může být příčina jeho porážky. To, co jsi udělala nás všechny může přivést do záhuby.“

Modré oči Nicci se naplnily jistotou, odhodláním a hněvem, který mu připomněl, že by ho klidně proměnila na popel, kdyby se jí snažil bránit v něčem, o čem je přesvědčená, že je nezbytné. Poprvé zahlédl paní Smrt, tak jak ji asi viděly desítky těch, kteří se jí postavili do cesty.

„Tvá láska k vnukovi tě zaslepuje. Ale on je víc než tvůj vnuk.“

„Moje láska k němu –“

Nicci ukázala rukou k východu, směrem, kde ležela D’Hara. „Sestry Temnot zažehly prvotní událost Ohnivé kaskády! Ohnivá kaskáda nezadržitelně spaluje naše vzpomínky. Ale nejsou to jen vzpomínky na Kahlan, děje se toho mnohem víc.

Kdo jsme, čím jsme, co můžeme být, to se každým okamžikem ztrácí. Není to jen v tom, že jsme zapomněli na Kahlan. Síla víru toho kouzla, které nás stahuje do propasti, každým dnem roste. Zkáza se znásobuje. Neuvědomujeme si plný rozsah toho, co denně ztrácíme, a je to stále horší. Tohle hrozné kouzlo narušuje naše vzpomínky i schopnost přemýšlet a jednat.

A nejhorší je, že kouzlo Ohnivé kaskády je kontaminováno. I Richard nám to ukázal. Nákaza, kterou zde zanechaly chiméry, je pohřbená hluboko v kouzlu Ohnivé kaskády, které postihlo už každého. A tato nákaza, přenášená Ohnivou kaskádou, zamořuje svět živých. Kromě toho, že ničí naši podstatu, kdo a co jsme, ničí i samotnou magii. Nebýt Richarda, ani bychom si to neuvědomili.

Svět stojí na pokraji zkázy nejen díky Jagangovi a Císařskému řádu, ale také ho pomalu a nepozorovaně ničí neviditelná síla kouzla Ohnivé kaskády a nákaza, která ho narušuje zevnitř.“

Nicci si přiložila prst ke spánku. „Copak už ta nákaza narušila tvou schopnost vidět, co je v sázce? Připravila tě o schopnost rozumně uvažovat?

Jedinou zbraní proti kouzlu Ohnivé kaskády jsou schránky Ordenu. To je důvod, proč byly schránky vytvořeny – jako jediná záchrana, pokud by byla někdy Ohnivá kaskáda zažehnuta.

Sestry ji zažehly. Aby dokonaly svůj čin, aby už nešel zvrátit, samy vložily schránky do hry a ovládly tak jedinou možnou zbraň. Věří, že už neexistuje způsob, jak by je mohl někdo zastavit. Možná mají pravdu. Přečetla jsem *Knihu života,* která pojednává o tom, jak magie Ordenu funguje. Nestanoví žádný způsob, jak hru zastavit, pokud byla jednou rozehrána. Ohnivou kaskádu nemůžeme uhasit. Nemůžeme ani zastavit hru Ordenu. Hrozí, že svět živých se vymkne kontrole – přesně jak Sestry chtějí.

Za co dosud bojoval Richard? Za co bojujeme my všichni? Můžeme to jen tak vzdát s tím, že je příliš obtížné, příliš nebezpečné, snažit se odvrátit naše úplné zničení? Máme se vzdát jediné šance, kterou máme?

Měli bychom zahodit všechno, na čem nám záleží? Máme nechat Jaganga, aby vyvraždil všechny, kteří chtějí být svobodní? Nechat bratrstvo Řádu zotročit celý svět? Dovolit Ohnivé kaskádě dál hořet a ničit naše vzpomínky na všechno dobré? Dopustit, aby nákaza uvnitř kouzla vymazala magii ze světa spolu se všemi, jejichž životy jsou na magii závislé? Máme jen tak sedět a vzdát to? Máme dovolit, aby svět skonal v rukou lidí, kteří ho nakonec zničí?

Sestra Ulicie otevřela bránu k moci Ordenu. Vložila schránky do hry. Co udělá Richard? Musí mít zbraň, aby mohl v téhle bitvě bojovat. Právě jsem mu dala, co potřebuje.

Teprve teď je boj vyrovnaný. Obě nepřátelské strany jsou teď účastníky bitvy, která všechno rozhodne.

A my v ní musíme Richardovi důvěřovat.

Před pár lety jsi sám byl v podobné situaci. Znal jsi své možnosti, zodpovědnost, rizika i smrtelné důsledky nečinnosti. Jmenoval jsi Richarda hledačem pravdy.“

Zedd přikývl a přiškrceným hlasem přiznal: „Ano, to jsem udělal.“

„A on nejen splnil všechna tvá očekávání, ale ještě mnohem víc, viď?“

Celý se roztřásl a nemohl to nijak potlačit. „Ano, ten chlapec udělal všechno, co jsem čekal, a daleko víc než to.“

„Tohle je úplně stejné, Zedde. Sestry Temnot už nejsou jediné, kdo má přístup k moci Ordenu.“ Zvedla ruku a sevřela ji v pěst. „Dala jsem Richardovi naději – nám všem jsem dala naději. Proto jsem Richardovým jménem vložila schránky do hry, dala jsem mu šanci vyhrát tuhle bitvu.“

Zedd se jí zamženým pohledem podíval do očí. Kromě odhodlání, hněvu a jistoty v nich zahlédl ještě něco jiného. V těch modrých očích viděl stín bolesti.

„A…?“

Stáhla se. „A co?“

„Přestože tvé zdůvodnění bylo vyčerpávající, pořád jsi mi neřekla všechno.“

Nicci se odvrátila, prsty jedné ruky přejela po stole, po symbolech, namalovaných vlastní krví, po kouzlech, při jejichž vyvolávání riskovala vlastní život.

Zády otočená k němu, mávla Nicci neurčitě rukou. Ten pohyb prozrazoval nepředstavitelná muka.

„Máš pravdu,“ řekla hlasem, který byl na pokraji selhání. „Ještě něco jsem Richardovi dala.“

Zedd chvíli mlčky stál a pozoroval její záda. „A co to je?“

Otočila se. Po tváři jí stékala osamělá slza.

„Právě jsem mu dala jedinou možnost, jak získat zpět ženu, kterou miluje. Schránky Ordenu jsou jedinou zbraní proti kouzlu Ohnivé kaskády, které mu Kahlan vzalo. Pokud ji má někdy získat zpět, potřebuje k tomu schránky Ordenu.

Dala jsem mu jediný prostředek, jak získat zpět to, co v životě miluje nejvíc.“

Zedd klesl na židli a dlaněmi si zakryl obličej.

Kapitola pátá

Nicci stála vzpřímeně a strnule, zatímco Zedd na židli před ní plakal do dlaní.

Zpevnila kolena, protože měla pocit, že se jí podlomí. Řekla si, že nedovolí, aby jí unikla jediná slza.

Téměř se jí to podařilo.

Když vyvolala moc Ordenu a vložila Richardovým jménem schránku do hry, něco to s ní udělalo. Moc ji nějakým způsobem, který pramenil z jejího poslání omezovat škody napáchané kouzlem Ohnivé kaskády, ovlivnila.

Když Nicci jmenovala Richarda hráčem a dokončila tím propojení moci, kterou vyvolala, náhle o Kahlan věděla.

Ne, že by se jí vrátily vzpomínky – ty byly nenávratně pryč – ale bylo to spíš opětovné spojení s realitou, ve které Kahlan existovala.

Nicci připadalo, že se celé roky domnívala, že si Richard jen něco namlouvá, když věří v existenci ženy,

na kterou si nikdo jiný než on nepamatuje. A později, když Richard našel knihu *Ohnivá kaskáda* a dokázal jim, co se skutečně stalo, mu Nicci uvěřila, ale byla to víra založená jen na tom, že věřila Richardovi a faktům, která zjistil. Její přesvědčení stálo jen na nepřímých důkazech. Na jeho podporu neměla žádný důkaz ve vzpomínkách ani v pocitech. Neměla žádnou osobní vzpomínku na Kahlan, jen Richardovy vzpomínky, jeho slova a podané důkazy. Takhle tedy dosud věřila v existenci Kahlan. Protože věřila Richardovi.

Ale teď Nicci věděla – opravdu věděla – že je Kahlan skutečná.

Nicci si pořád nevzpomněla na nic, co by měla s tou ženou nějak spojeno, ale tentokrát nezvratně věděla, že Kahlan je skutečná a že existuje. Už nebyla odkázaná na Richardova slova. Bylo to jasné, téměř jako kdyby s ní přímo byla. Bylo to podobné, jako kdyby v minulosti někoho potkala a teď si nemohla vybavit jeho tvář. Přesto věděla, že ta osoba určitě existuje.

Tohle teď Nicci věděla díky spojení s mocí Ordenu, díky tomu, jak ji ovlivnila. Kahlan se už nezdála být neviditelná. Nicci byla schopná ji vidět jako kohokoliv jiného. Kouzlo Ohnivé kaskády sice na Nicci stále působilo, ale moc Ordenu ho alespoň částečně omezila, zastavila pokračující poškození a umožnila jí uvědomit si pravdu. Její vzpomínky na Kahlan stále nebyly živé, ale Kahlan existovala.

Nicci teď věděla, doopravdy věděla, že Richardova láska je skutečná. Nicci pocítila bolestnou radost kvůli Richardovi, ale lámalo jí to srdce.

Cara k ní přistoupila a udělala něco, co by Nicci od Mord-Sithy nikdy nečekala: něžně ji vzala kolem pasu a přitiskla ji k sobě.

To bylo něco, co by žádná Mord-Sitha nikdy neudělala, dokud nepřišel Richard. Richard všechno změnil. Cara, stejně jako Nicci, byla zachráněna ze samého okraje propasti šílenství Richardovou vášnivou láskou k životu.

Měly hodně společného, obě Richarda dokonale poznaly, obě k němu měly velmi zvláštní vztah, a co pro ně znamenal, nemohl podle Nicci pochopit nikdo jiný, dokonce ani Zedd.

Takže sotva mohl někdo jiný než Cara pochopit, čeho všeho se právě Nicci vzdala.

„Udělala jsi dobře, Nicci," zašeptala jí Cara.

Zedd vstal. „Ano, udělala. Promiň, drahá, jestli jsem k tobě byl nespravedlivý a choval se hrubě. Teď vidím, že jsi vlastně jednala promyšleně. Udělala jsi to, co jsi považovala za správné. Musím přiznat, že za daných okolností, jsi udělala jedinou smysluplnou věc.

Omlouvám se za ukvapené a hloupé závěry. Měl jsem důvod obeznámit se s mnoha vážnými nebezpečími doprovázející použití moci Ordenu – asi toho vím víc než kdo jiný. Dokonce jsem na vlastní oči viděl, jak Darken Rahl přivolal magii Ordenu. Z toho důvodu mám na tuhle věc poněkud odlišný názor než ty.

Přestože s tebou tak úplně nesouhlasím, to, co jsi udělala, vyžadovalo brilantní úsudek a odvahu, nemluvě o zoufalství. Z vlastní zkušenosti znám zoufalé činy, když vyhlídky jsou beznadějné a uznávám, že občas jsou nevyhnutelné.

Doufám, že se potvrdí, že jsi udělala správnou věc. I když to bude znamenat, že jsem se mýlil. Chtěl bych, abys tentokrát měla pravdu.

Ale na tom nezáleží. Už se stalo. Vložila jsi schránky Ordenu do hry a jmenovala Richarda hráčem. Navzdory

tomu, čemu já věřím, v tomto případě jsme zajedno. Teď, když se to stalo, se musíme ze všech sil snažit, aby to dobře skončilo. Všichni musíme udělat, co je v našich silách, abychom pomohli Richardovi. Pokud neuspěje, prohrajeme všichni. Všechno živé bude zničeno.“

Nicci si nemohla pomoct, ale pocítila jistou úlevu. „Díky, Zedde. S tvojí pomocí to dokážeme.“

Smutně potřásl hlavou. „S mojí pomocí? Možná budu jenom na překážku. Jen bych si přál, aby ses byla se mnou nejdřív poradila.“

„Udělala jsem to,“ řekla Nicci. „Zeptala jsem se tě, jestli bys svěřil Richardovi svůj život i životy všech ostatních. O čem jiném jsem se měla poradit?“

I přes ustaraný výraz ve tváři se Zedd usmál. „Myslím, že máš pravdu. Je možné, že spojení kouzla Ohnivé kaskády s nákazou chimér, mi už narušilo schopnost přemýšlet.“

„Tomu nevěřím ani na chvíli, Zedde. Myslím, že je to jen tvou láskou k Richardovi a starostmi, které si o něj děláš. Nevyžadovala bych tvou radu, kdyby to nebylo tak důležité. Řekl jsi mi, co jsem potřebovala slyšet.“

„Jestli budeš mít ještě nějaké nejasnosti,“ řekla mu Cara, „já ti to vysvětlím.“

Zedd se na ni zamračil. „To jsi mě uklidnila.“

„No, Nicci z toho udělala hotový román,“ řekla Cara, „ale ono to není vůbec složité. Každý to musí vidět na první pohled – i ty, Zedde.“

Zedd se zamračil. „Jak to myslíš?“

Cara pokrčila rameny. „My jsme ocel proti oceli, a lord Rahl je magie proti magii.“

Pro Caru to bylo takhle prosté. Nicci uvažovala, jestli Mord-Sitha skutečně nepochopila, když se jen tak

lehce dotkla povrchu celého problému, a nebo jestli tomu všemu rozumí mnohem lépe než kdokoliv jiný. Ale na druhou stranu má možná pravdu, a není to tak složité.

Zedd vzal Nicci něžně kolem ramen. Připomnělo jí to Richardův dotyk.

„No, bez ohledu na to, co říká Cara, může to být naše smrt. Ale jestli je naděje, že to bude fungovat, pak nás čeká spousta práce. Richard bude potřebovat naši pomoc. My dva toho o magii víme hodně. Richard téměř nic.“

Nicci se v duchu usmála. „Ví toho víc, než si myslíš. Byl to Richard, kdo odhalil poškození v kouzlu Ohnivé kaskády. Nikdo z nás nerozuměl řeči symbolů, ale Richard na to přišel sám. Sám se naučil rozumět starodávným kresbám, obrazům a emblémům.

Nikdy jsem ho nemohla naučit nic o jeho daru, ale on mě často překvapil tím, jak moc byl chápavý k věcem, které se vymykaly konvenčnímu pojetí magie. Naučil mě věci, které jsem si ani nedovedla představit.“

Zedd přikývl. „Mě tím taky dohání k šílenství.“

Do dveří strčila hlavu Rikka, další Mord-Sitha žijící v Pevnosti čarodějů. „Zedde, myslím, že bys měl o něčem vědět.“ Ukázala prstem vzhůru. „Byla jsem o pár pater výš a někde tam musí být rozbité okno nebo něco podobného. Vítr tam vydává strašně divné zvuky.“

Zedd se zamračil. „Jaké zvuky?“

Rikka si dala ruce v bok a s pohledem upřeným na zem přemýšlela. „Já nevím.“ Opět vzhlédla. „Těžko se popisují. Trochu mi připomínaly zvuky, které se ozývají, když vítr prochází nějakou úzkou mezerou.“

„Něco jako hvízdání meluzíny?“ zeptal se Zedd.

Rikka zavrtěla hlavou. „Ne. Spíš jako když se vítr na hradbách prohání mezi cimbuřím.“

Nicci se zahleděla přes okna ven. „Právě svítá. Vytvářela jsem kouzelnou síť. Vítr se ještě nezvedl.“

Rikka pokrčila rameny. „Tak nevím, co to tedy mohlo být.“

„Pevnost někdy vydává zvuky, když dýchá.“

Rikka se ušklíbla. „Dýchá?“

„Ano,“ řekl čaroděj. „Když se mění teplota, jako třeba teď, kdy je v noci mnohem chladněji, vzduch dole v tom velkém množství různých komnat a místností začne proudit. A když se dostane do úzkých chodeb, vydává hvízdavé zvuky, které se rozléhají Pevností, i když venku žádný vítr není.“

„No, nejsem tu tak dlouho, takže jsem něco podobného ještě nezažila, ale mohlo by to být ono. Pevnost musela dýchat.“ Rikka se otočila k odchodu.

„Rikko,“ zavolal na ni Zedd, aby se zastavila. „Co jsi v té části Pevnosti vlastně dělala?“

„Slídič hledá Rachel,“ odpověděla mu Rikka přes rameno. „Jen jsem pomáhala. Neviděl jsi ji, viď?“

Zedd zavrtěl hlavou. „Dneska ještě ne. Naposledy jsem ji viděl včera večer, než šla spát.“

„Tak já to Slídičovi řeknu.“ Teprve teď se Rikka rozhlédla po místnosti a zůstala stát opřená o rám dveří. „Co je to na tom stole? Co vy tři tady vlastně děláte?“

„Potíže,“ řekla Cara.

Rikka chápavě přikývla. „Magie.“

„Přesně tak,“ potvrdila Cara.

Rikka poklepala rukou na rám dveří. „No, já už radši půjdu najít Rachel, než ji najde Slídič a udělá jí přednášku o tom, jak je nebezpečné vydat se na průzkum takového místa.“

„To dítě je tu jako doma," vzdychl Zedd. „Občas mi připadá, že zná Pevnost stejně dobře jako já."

„Já vím," přidala se Rikka. „Několikrát jsem na ni během hlídky narazila na neuvěřitelných místech. Jednou jsem si byla jistá, že určitě musela zabloudit. Přesvědčovala mě, že ne. Tak jsem ji požádala, aby mě tedy dovedla zpátky, aby dokázala, že nelže. Rázovala si to chodbami do svého pokoje, aniž by jedinkrát zaváhala nebo špatně zahnula. Pak se rozesmála a řekla: ‚Vidíš?'"

Zedd si s úsměvem přejel po spánku. „Zažil jsem s ní něco podobného. Děti se takové věci učí rychle. Slídič ji nutí, aby si takové věci osvojila. Stále vědět, kde je, aby se tak snadno neztratila. Myslím, že jsem tu nikdy zabloudil proto, že jsem tady vyrůstal."

Rikka se zase obrátila k odchodu, ale Zedd ji ještě jednou zarazil.

„Ty zvuky, co vydával vítr," ukázal prstem ke stropu, „říkala jsi, že přicházely shora?"

Rikka přikývla.

„Třeba z té chodby, která vede kolem řady knihoven? Z chodby s těmi výklenky a lavičkami?"

„Tam jsem byla. Prohledávala jsem knihovny, jestli tam Rachel není. Ráda si prohlíží a čte knihy. Jak jsi řekl, muselo to být dýchání Pevnosti."

„Jenomže potíž je v tom, že tohle je právě jedno z mála míst v Pevnosti, kde se žádný zvuk dýchání neozývá. Chodby tam končí a vzduch jimi neproudí tak rychle, aby vydával nějaké zvuky."

„Mohlo to přicházet z větší dálky, třeba se mi to jen zdálo, že to zní z té chodby."

Zedd si položil pěst na kostnatý bok a přemýšlel. „A říkala jsi, že to znělo jako vytí?"

„No, když o tom teď přemýšlím, znělo to spíš jako vrčení.“

Zedd svraštil čelo. „Vrčení?“ Došel po tlustém koberci až ke dveřím, vyhlédl ven a zaposlouchal se.

„No, nebylo to vrčení, které by vydávalo nějaké zvíře,“ řekla Rikka. „Spíš takové drnčivé hučení. Jak jsem řekla – nejvíc mi to připomínalo skučení větru v cimbuří. Víš, takový drnčivý, třepetavý zvuk.“

„Nic neslyším,“ zabručel Zedd.

Rikka se ušklíbla. „No, zde to samozřejmě slyšet není.“

Nicci se k nim připojila. „Tak proč potom cítím uprostřed hrudi nějaké vibrace?“

Zedd na Nicci na chvíli upřel zkoumavý pohled. „Možná to má nějakou souvislost s vyvoláváním moci ze schránky a vytvářením kouzelné sítě.“

Nicci pokrčila rameny. „Třeba, je to možné. S některými prvky jsem se dosud nikdy nesetkala. Většina z nich pro mě byla nová. Nedokážu odhadnout, jestli něco z toho mohlo mít vedlejší účinky.“

„Pamatuješ, jak Friedrich nedopatřením spustil poplach?“ zeptal se Zedd a otočil se na Rikku. Přikývla. „Znělo to podobně?“

Rikka rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne, pokud bys ho nespustil pod vodou.“

„Poplašná zařízení jsou vytvořena jen magií.“ Zedd si zamyšleně mnul bradu. „Nemůžeš je dát pod vodu.“

Cara sevřela v pěsti Agiel. „Dost řečí.“ Protáhla se mezi nimi a vyšla na chodbu. „Navrhuji, abychom se tam podívali.“

Zedd s Rikkou vyrazili za ní. Nicci zůstala.

Ukázala na schránku Ordenu, stojící na stole a obklopenou zářící světelnou sítí. „Raději počkám tady.“

Kromě hlídání schránky musela dál studovat *Knihu života* a další svazky, které jí Zedd sehnal. Stále ještě úplně nepochopila některé pasáže v teorii Ordenu. Rozptylovala ji spousta nezodpovězených otázek. Jestli má být nakonec Richardovi něco platná, bude na ně muset najít odpovědi.

Nejvíc ji znepokojovala ta část teorie Ordenu, která se soustředila na spojení mezi Ordenem a objektem prvotní události Ohnivé kaskády – Kahlan. Nicci potřebovala lépe pochopit podstatu podmínek potřebných ke spojení, založených na elementárních principech. Potřebovala plně pochopit, jak byly tyto principy ustanoveny. Znepokojovala ji omezení daných procedur. Především potřeba sterilního pole, nutná k obnovení paměti. Také musela zjistit víc o přesných podmínkách, za kterých bylo možné příslušné síly použít.

Ale všechnu svou pozornost soustředila na zvláštní požadavek sterilního pole. Musela pochopit přesnou podstatu sterilního pole, které Orden vyžadoval, a ještě důležitější bylo zjistit, k čemu ho procedura potřebuje.

„Aktivoval jsem všechny štíty," oznámil jí Zedd. „Vstupy do Pevností jsou zablokované. Kdyby někdo pronikl bez dovolení, rozezní se na příslušném místě alarmy. Dokud bychom nenašli narušitele, museli bychom si všichni zacpat uši."

„Lidé s darem takové věci znají," připomněla Nicci.

Zedd nemusel uvažovat dlouho. „Máš pravdu. Vzhledem k tomu, co se kolem děje a co všechno ještě nevíme, si nemůžeme dovolit nějakou neopatrnost. Vůbec není špatný nápad, že tu budeš schránku hlídat."

Nicci přikývla a šla je vyprovodit na chodbu. „Dejte mi vědět, až něco zjistíte."

Chodba nebyla ani deset stop široká, ale strop ve výšce téměř nebyl vidět. Vytvářela dlouhou, úzkou rozsedlinu ve skále, hluboko v hoře v dolní části Pevnosti, levou stranu tvořila skála. Chodba byla vytesána přímo ze žuly, tvořící horu. Dokonce i po tisíci letech zde byly patrné stopy po nástrojích, kterými dělníci skálu opracovávali.

Na opačné straně byly umístěny místnosti a stěnu mezi nimi tvořily přesně lícující obrovské kamenné kvádry, které dosahovaly do výšky více než šestnácti metrů. A tato uměle vytvořená průrva ve skále pod Pevností čarodějů byla součástí hranice pohlcovacího pole. Všechny místnosti uvnitř této oblasti byly rozmístěny vedle sebe na vnějším obvodu Pevnosti, která vyrůstala ze samotné hory.

Nicci s nimi šla jen kousek zdánlivě nekonečnou chodbou a pak se za nimi dívala, jak se blíží k první odbočce.

„Není čas na lehkomyslnost ani shovívavost," zavolala ještě za nimi. „Je toho v sázce příliš."

Zedd přijal její varování kývnutím hlavy. „Vrátíme se, až se na to podívám."

Cara pohlédla na Nicci přes rameno. „Neboj, budu tam, a nemám náladu na shovívavost. Vlastně budu mít dobrou náladu, až uvidím lorda Rahla živého a zdravého."

„Ty máš někdy dobrou náladu?" zeptal se Zedd.

Cara se na něj zamračila. „Často jsem veselá a příjemná. Chceš říct, že to není pravda?"

Zedd zvedl ruce na obranu. „Ne, ne. *Veselost* tě přesně vystihuje."

„No, tak vidíš."

„Ve skutečnosti je podle mého názoru *veselá* ještě před *krvežíznivá*.“

„Když ses o tom zmínil, myslím, že krvežíznivá se mi líbí mnohem víc.“

Nicci se k jejich škádlení nepřidala. Neuměla lidi rozesmát. Často ji překvapilo, jak snadno dokážou Zedd i ostatní takovým vtipkováním uvolnit napětí.

Nicci příliš dobře znala povahu lidí, kteří se je snažili zničit. Dřív byla jednou z nich. Byla stejně nemilosrdná jako oni.

Nikdy v životě neviděla císaře Jaganga veselého nebo bezstarostného. Byl to muž, kterému se nikdo ani neopovážil dát nějakou vtipnou odpověď. Strávila s ním hodně času, a nikdy nebyl jiný než smrtelně nebezpečný. Bral své přesvědčení vážně a své víře byl fanaticky oddán. Protože znala lidi, kteří je ohrožovali, a protože byla kdysi jednou z nich, chápala jejich bezcitnost, Nicci cítila, že tento boj nemůže brát méně vážně než oni. Dívala se, jak Zedd, Cara a Rikka zahnuli doprava ke schodišti.

Jak začali po schodech stoupat vzhůru, Nicci náhle pochopila ten zvuk a vibrace, které cítila.

Byl to svým způsobem poplach.

Věděla, proč ho Rikka nepoznala.

Otevřela ústa, aby na ostatní zakřičela, když se zdálo, že se svět zastavil.

Dolů po schodech se valil tmavý mrak. Vypadalo to, že se ve vzduchu svíjí miliony hadů. Na své pouti dolů po schodech mrak řídl a houstl. Zároveň vydával ohlušující hluk.

Do chodby vlétlo tisíce netopýrů, tmavý had se vlnil jako živý, tvořený neuvěřitelným množstvím drobných tvorů. Pohled na tolik tisíc jedinců, splývajících v

jediném pohyblivém tvaru, byl ohromující. Hluk, který netopýři vydávali, se odrážel od stěn úzké chodby a naplnil ji nesnesitelným rámusem. Zdálo se, že netopýry něco vyplašilo, že před něčím prchají.

Zedd, Cara a Rikka stáli na schodech jako přimrazení.

A pak netopýři zmizeli, zahnáni něčím, co je Pevností pronásledovalo. Slabá ozvěna třepetavého zvuku, kterou za sebou zanechali, se odrážela od stěn chodby poté, co netopýři zmizeli ve tmě.

Byl to zvuk, který slyšela Rikka, ale nedokázala ho nikam zařadit.

Jak upírala pohled na schody, odkud netopýři přiletěli, měla náhle pocit, jako by strnula a znehybněla. V tichu, které následovalo, čekala, až se nadechne, čekala na něco nepředvídatelného. S rostoucí panikou si ale uvědomila, že se opravdu nemůže hýbat.

A pak jako zlý duch slétl po schodech temný tvar. Současně se však zdálo, že tam zůstal nehybně viset. Vypadalo to, že je složen z vířících černých tvarů a vznášejících se stínů. Vytvářel inkoustově černý vír neznáma. Proměnlivý tvar proplétajících se pramenů temnoty pouze budil dojem pohybu.

Nicci mrkla a tvar zmizel.

Pokusila se znovu pohnout, ale připadalo jí, že uvízla v roztaveném vosku. Mohla trochu dýchat a hýbat se dopředu, ale jen strašlivě pomalu. Každý centimetr vyžadoval ohromné úsilí a trval celou věčnost. Svět neskutečně zhoustl a veškerý pohyb se téměř zastavil.

Pak se objevil ten tvar v chodbě znovu. Vznášel se nad kamennou podlahou těsně pod schodištěm. Podobal se postavě ženy ve vlajících černých šatech, vznášející se ve vodě.

Dokonce i v záchvatu děsu Nicci ten neobvyklý pohled podivně fascinoval. Ostatní, jak je stín minul, stáli uprostřed schodiště, nehybní jako sochy.

Ženě kolem bledého obličeje líně poletovaly rovné černé vlasy. Volná látka černých šatů se kolem ní točila jako ve vodním víru. Uprostřed pomalého víření černé látky a vlasů se zdálo, že se žena téměř nepohybuje.

Budila dojem, že se vznáší v kalné vodě.

Pak postava opět zmizela.

Ne, nebylo to jako pod vodou, uvědomila si Nicci.

Bylo to jako ve slif.

Nicci se tak i cítila. Zažívala opět ten zvláštní, nadpozemský pocit unášení. Pohyb neskutečně pomalý a současně bleskově rychlý.

Postava se zjevila znovu, tentokrát zase o něco blíž.

Nicci se pokusila vykřiknout, ale nemohla. Snažila se zvednout ruku, aby vytvořila ochrannou síť, ale pohybovala se příliš pomalu. Pomyslela si, že jí potrvá celý den, než ruku zvedne.

Mezi Nicci a ostatními zářily a probleskovaly vzduchem jiskřičky světla. Věděla, že je to magie vysílaná čarodějem. Na vetřelce to však žádný vliv nemělo. I když krátké záblesky magie byly bez účinku, Nicci byla překvapená, že je Zedd vůbec dokázal vykouzlit. Sama to zkoušela bezvýsledně.

Temné záhyby šatů se vlnily chodbou. Tvary a stíny se pomalu, hadovitým pohybem otáčely. Postava nekráčela, ani neběžela. Klouzala, vznášela se a plula téměř nehybná ve víření šatů.

Pak opět zmizela.

V příštím okamžiku se znovu zjevila ještě blíž. Přízračně bledá pokožka se jí napínala na vyhublém obličeji, jako by se jí nikdy nedotkly sluneční paprsky.

Prameny černých vlasů se jí vznášely kolem hlavy jako černá látka kolem těla.

Byl to tak zvláštní stav, že Nicci nic podobného ještě nezažila. Měla pocit, že se topí. Zachvátila ji panika z pocitu, že se nemůže nadechnout a dostat do plic dostatek vzduchu. Její plíce se pohybovaly stejně pomalu jako všechno kolem.

Když Nicci zaostřila pohled, postava ženy zmizela. Napadlo ji, že její oči jsou také příliš pomalé. Chodba byla opět prázdná. Zdálo se, že její oči nestačí sledovat okolní pohyb.

Nicci si pomyslela, že má možná halucinace, způsobené magií, kterou vyvolala. Mocí Ordenu, kterou probudila. Napadlo ji, že by to mohl být nějaký opožděný účinek kouzla. Možná sám Orden pro ni přišel kvůli tomu, že si zahrávala se zakázanými silami.

Muselo to tak být – mělo to spojitost se všemi nebezpečnými věcmi, které vyvolala.

Žena se objevila znovu, jako by vyplula z kalné hlubiny, jako by se vynořila z temné propasti.

Tentokrát Nicci jasně rozeznala její asketické rysy.

Upřela na Nicci bledé oči, jako by v jejím světě nic jiného neexistovalo. Ten pohled pronikl Nicci až do duše a vyvolal v ní ledovou hrůzu. Oči té ženy byly tak bledé, že to vypadalo, že je slepá, ale Nicci věděla, že vidí velice dobře nejen na světle, ale i v té nejčernější jeskyni, kam se denní světlo nikdy nedostalo.

Žena se usmála tak zlým úsměvem, jaký Nicci ještě neviděla. Byl to úsměv někoho, kdo nemá sebemenší strach, ale rád ho vzbuzuje, úsměv ženy, která ví, že je svrchovanou vládkyní. Z toho úsměvu Nicci mrazilo.

A pak zase zmizela.

V dálce stále jiskřila Zeddova magie, na krátký okamžik vzplála a zase uhasla.

Nicci se usilovně snažila pohnout, ale svět byl příliš hustý, podobně jako v nočních můrách, kdy se snažila hýbat, ale prostě to nešlo, ať dělala co chtěla. Byly to sny, kdy utíkala před Jagangem. Stále se blížil, šel si pro ni, natahoval se po ní. Byl jako samotná smrt, dychtivý způsobit jí nepředstavitelná muka, a blížil se k ní. V těch snech se vždycky zoufale snažila utéct, ale ať se namáhala sebevíc, nohy se rychleji nechtěly pohybovat.

Ty sny v ní pokaždé vyvolaly panickou hrůzu. Byly tak živé a reálné, že přímo cítila, jak po ní sahá smrt.

Jednou se jí takový sen zdál i v táboře. Richard byl u toho. Vzbudil ji a ptal se, co se děje. Polkla slzy a řekla mu to. Vzal její obličej do dlaní a řekl jí, že to byl jen sen a že už je pryč. Dala by všechno za to, kdyby ji objal a řekl jí, že je v bezpečí, ale neudělal to. Přesto jeho ruce na tvářích, laskavá slova a schopnost vžít se do jejích pocitů představovaly útěchu, která děs zahnala.

Ale tohle nebyl sen.

Nicci zalapala po dechu, aby zavolala na Zedda, ale nedokázala to. Snažila se přivolat svůj Han, svůj dar, ale zdálo se, že spojení se přerušilo. Bylo to, jako by její dar byl strašně rychlý a ona strašně pomalá. Nikdy se s ním nemohla potkat.

Žena s bledým, až mrtvolným obličejem, jejíž vlasy a šaty byly černé jako z podsvětí, se náhle zjevila přímo vedle ní.

Z rozevláté černé látky se vynořila její paže. Byla jako kostra potažená kůží. Hubeným prstem přejela Nicci pod bradou. Bylo to povýšené gesto, arogantní a triumfální.

Jak se jí dotkla, měla Nicci pocit, že vibrace uvnitř její hrudi tak zesílily, že ji musí roztrhnout.

Žena se zasmála dutým, bublavým smíchem, který se příšernou ozvěnou rozlehl v kamenných chodbách Pevnosti.

Nicci neměla pochyb o tom, co ta žena chce, pro co si přišla. Proto se zoufale snažila posbírat svou sílu, popadnout tu ženu a srazit ji, udělat cokoliv, aby ji zastavila, ale nemohla dělat nic. Její moc byla neskutečně vzdálená, praskala v takové dálce, že by trvalo celou věčnost, než by ji dosáhla.

Když přejela prstem Nicci pod bradou, žena zase zmizela v temných hlubinách.

Opět se objevila u otevřených dveří do knihovny, kde byla schránka. Proplula dveřmi, aniž by se nohama dotkla podlahy, jen její černé šaty se lehce otřely o rám dveří.

Potom zmizela Nicci z dohledu.

Když se znovu zjevila, byla mezi knihovnou a Nicci.

Pod paží držela schránku Ordenu.

Nicci se v hlavě rozezněl její příšerný smích a svět se ponořil do tmy.

Kapitola šestá

Rachel nevěděla, komu ten kůň patří, ale ani ji to nezajímalo. Potřebovala ho.

Běžela celou noc a byla unavená. Nezastavila se, aby přemýšlela, proč vlastně běží. Nepřipadalo jí to důležité. Záleželo jen na tom, aby běžela, aby se neustále pohybovala dopředu. Musela spěchat. Musela pokračovat stále dál.

Musela zrychlit.

Směrem, kterým se ubírala si byla jistá. Nevěděla, proč to ví tak přesně. Nevěnovala tomu pozornost. Byla to jen pouhá otázka hluboko v podvědomí, která se nikdy nedostala napovrch, aby se jí musela nějak vážně zabývat.

Jak se krčila v suchém, trnitém křoví, snažila se být nehybná jako stín a přemýšlela, co dělat dál. Bylo těžké zůstat v klidu, protože byla zima. Snažila se potlačit chvění ze strachu, že ji prozradí. Chtěla se zahřát pohybem, ale věděla, že by tím mohla vzbudit

nechtěnou pozornost. Přestože se třásla zimou, musela toho koně získat.

V této chvíli se zdálo, že jeho majitel není nablízku. Alespoň ho nikde neviděla. Možná spal v dlouhé, hnědé trávě a nebyl vidět. Nebo byl na průzkumu.

Ale mohl třeba čekat a sledovat ji, možná s nataženým lukem a připravený, že až vyběhne z křoví, zamíří a zastřelí ji. Přestože se trochu bála, její strach nebyl nic v porovnání s nutkáním běžet dál a spěchat.

Rachel zkontrolovala polohu slunce, prosvítajícího hustým porostem a znovu se ujistila o směru, kterým se musí dát. Zběžně posoudila možnosti únikových cest. Viděla širokou pěšinu, která byla vhodná pro rychlý útěk. A bylo tam také mělké, kamenité koryto potoka, který protékal pastvinou. Na druhé straně louky se potok připojoval k cestě a tekl podél ní směrem k jihovýchodu.

Slunce, jako velká rudá koule, se pomalu sklánělo k obzoru. Barevně ladilo se škrábanci, kterými měla pokryté celé paže, jak se prodírala trnitým křovím.

Než si to Rachel uvědomila, než si to všechno promyslela, nohy se jí začaly samy pohybovat. Jako by jednaly podle vlastní vůle. Jen pár kroků, než se dostala z houštiny, a pak už běžela přes volné prostranství směrem ke koni.

Koutkem oka zahlédla muže, který se náhle ve vysoké trávě posadil. Přesně jak předpokládala tam zřejmě spal. V kožené vestě a s opaskem, za kterým měl nože, vypadal jako jeden z vojáků Císařského řádu. Zdálo se, že je sám. Asi byl na průzkumu. To ji Slídič učil. Osamělí vojáci Císařského řádu byli většinou zvědové.

Nestarala se, kdo to je. Chtěla koně. Pomyslela si, že by se muže měla bát, ale nepociťovala žádný strach. Bála se jen toho, že nedostane koně a nebude moct spěchat.

Muž odhodil deku a vyskočil na nohy. Rozběhl se. Rychle se blížil, ale Rachel během léta vyrostly nohy a byla dobrý běžec. Voják na ni něco křičel. Nevěnovala mu pozornost a hnala se k hnědé kobylce.

Muž po ní něco hodil. Viděla, jak se jí to mihlo kolem levého ramene. Byl to nůž. Na takovou vzdálenost to byl pošetilý pokus – takzvaný ‚hoď a modli se', jak ho kdysi pojmenoval Slídič. Učil ji soustředit se a mířit. Naučil jí toho o nožích hodně. Věděla také, že běžící cíl je hodně těžké nožem zasáhnout.

Měla pravdu. Nůž ji minul o pořádný kus. S tlumeným klapnutím se zabodl do padlého stromu, který ležel u cesty mezi ní a koněm. Jak běžela kolem, vytrhla nůž ze shnilé klády a zastrčila si ho za opasek.

Teď měla nůž. Slídič ji učil, aby vzala nepříteli zbraně, kdykoliv to bylo možné, a byla připravená je použít, zvlášť když byly lepší než její vlastní. Učil ji, že když jí jde o život, musí použít všechno, co má po ruce.

Prudce oddechovala, prosmýkla se pod koňskou hlavou a popadla volné konce otěží, které však byly přivázané k větvi padlého stromu. Prsty se rychle snažila rozvázat pevný uzel, ale měla je zkřehlé zimou. Klouzaly po kůži a nemohla jimi pořádně zachytit uzel. Chtělo se jí křičet, ale místo toho se dál zoufale snažila povolit uzel. Zdálo se, že to trvalo celou věčnost, než se jí to konečně podařilo. Jakmile uvolnila otěže, sevřela je v jedné ruce.

Teprve pak si všimla sedla, odloženého stranou. Muž na ni zase křičel nějaké nadávky, vzhlédla a viděla, jak se rychle blíží. Neměla čas ani pomyslet na to, že by koně osedlala. Sedlové brašny – určitě plné zásob – ležely vedle sedla.

Prostrčila ruku pod pruh kůže, který je spojoval, a proběhla pod krkem překvapeného zvířete. Obešla ho z druhé strany, popadla ho za hřívu a vyhoupla se mu na hřbet. Sedlové brašny byly těžké a málem je upustila, ale nakonec se jí podařilo je vytáhnout nahoru. I když nebyl kůň osedlaný, měl alespoň uzdu. V koutku mysli se Rachel těšila ze zvířecího tepla.

Objemné brašny přehodila koni přes hřbet před sebou. Bude v nich jídlo a voda. Obojí bude potřebovat, pokud má vydržet dlouhou cestu. Předpokládala, že ji čeká dlouhá cesta.

Kůň si odfrkl a pohodil hlavou. Rachel neměla čas zvíře polaskat, jak ji to Slídič učil. Uchopila otěže a kopla koně patami do žeber. Kůň uskočil do strany, zjevně překvapený z neznámého jezdce. Rachel se ohlédla přes rameno a spatřila muže téměř za sebou. Jednou rukou sevřela hřívu, v druhé otěže, pak se předklonila a znovu pobídla koně patami, tentokrát už do slabin. Kůň vyrazil.

Muž se s klením vrhl koni po uzdě, ale Rachel trhla otěžemi a zvíře uhnulo stranou. Voják je těsně minul a s bolestivým heknutím přistál na zemi. Když spatřil blížící se koňská kopyta, jeho vztek se v mžiku změnil v hrůzu, se kterou se odkutálel stranou. Kopyta ho jen o vlásek minula.

Rachel neměla žádný vítězoslavný pocit. Cítila jen nutkání spěchat směrem k jihovýchodu. Kůň ji poslechl.

Zamířila s kobylkou k potoku na vzdáleném konci travnaté pastviny. Když pádili širokým pruhem mělké vody, skryly je stromy a muže nechala daleko za sebou. Od kopyt stříkala voda a rovné kamenné dno bylo pro cval jako dělané.

Slídič ji učil, jak používat vodní toky, aby zahladila stopy.

Cvalem se blížila ke svému cíli, a to bylo jediné, na čem záleželo.

Kapitola sedmá

Když voják, procházející mezi vozy, rozhazoval natvrdo vařená vejce, snažil se jich Richard pochytat co nejvíc. Jakmile posbíral zbylá ze země, schoval si je v podpaží a zalezl zpátky pod vůz, aby se ukryl před deštěm. Byl to chladný a mizerný úkryt, ale pořád to bylo lepší než sedět v dešti.

Když měl sebranou svou porci vajec, pospíšil si i Johnrock s řetězem za sebou, schovat se zpátky pod vůz.

„Zase vejce," řekl otráveně Johnrock. „Budou nás s nima krmit furt? Vejce!"

„Mohlo by to být horší," podotkl Richard.

„Jak asi?" řekl Johnrock, rozmrzelý z jednotvárné stravy.

Richard si otřel vejce o kalhoty a snažil se ho co nejvíc zbavit bahna. „Taky nás mohli nakrmit Yorkem."

Johnrock se na Richarda zamračil. „Yorkem?"

„Tím hráčem, co měl zlomenou nohu," řekl Richard a začal loupat vejce. „Toho, co Hadí tvář zabil."

„Aha, tenhle York." Johnrock se na chvíli zamyslel. „Ty si fakt myslíš, že tihle vojáci jí lidi?"

Richard se rozhlédl. „Když dojde jídlo, pojídají mrtvé. Když jsou dost hladoví a dojdou mrtví, nějaké si opatří."

„Myslíš, že jim dojde jídlo?"

Richard věděl, že se to stane, ale nechtěl to říct. Vojenským oddílům D'Hary dal příkaz, aby zničily nejen všechny zásobovací vozy ze Starého světa, ale aby Starému světu zabránily podporovat tohle tažení na sever.

„Jen říkám, že by to mohlo být horší než vejce."

Johnrock se díval na vejce v novém světle, a nakonec zabručel na souhlas.

Když se pustil do loupání svých vajec, změnil téma. „Myslíš, že nás budou nutit hrát Ja'La v dešti?"

Richard polkl, než odpověděl. „Asi jo. Ale radši budu hrát, abych se zahřál, než tady sedět a mrznout."

„Asi máš pravdu," souhlasil Johnrock.

„Kromě toho," pokračoval Richard, „čím dřív začneme porážet mužstva, která se zúčastní turnaje, tím dřív si uděláme jméno a tím dřív budeme hrát s císařským týmem."

Johnrock se při té vyhlídce rozzářil.

Richard měl hlad, ale přinutil se jíst pomalu a jídlo si vychutnat. Zatímco mlčky loupali a jedli vejce, neustále sledoval dění v táboře. Dokonce i v dešti se muži něčím zabývali. I přes déšť bylo slyšet bušení kladiv u kovářských výhní a hovor, křik, hádky, smích a povely se rozléhaly ležením.

Vojenský tábor byl rozložen po celé Azrithské planině, kam až Richard dohlédl. V sedě na zemi nemohl vidět příliš daleko. Mohl pozorovat vozy a o kus dál velké stany. Kolem projížděli jezdci na koních a davem se prodíraly vozy tažené mezky. Vojáci, celí promočení, stáli dlouhé fronty na jídlo před polními kuchyněmi.

A v dálce na vrcholu náhorní planiny se nad vším tím hemžením tyčil Palác lidu. I v šeru šedivého dne se nad špinavou armádou, která ho přišla zničit, vypínaly mohutné kamenné zdi, vysoké věže a střechy paláce. V mlžném oparu, stoupajícím z ležení Císařského řádu a v deštivém počasí, vypadala náhorní plošina s palácem, jako vzdálený, impozantní přízrak. Občas, když přišel nějaký mrak, zmizela celá náhorní plošina v šeru, jako by už viděla dost nepřátelských hord, které ji přišly znesvětit.

Nebylo snadné zaútočit na palác na vrcholu hory. Cesta nahoru po úbočí byla příliš úzká pro nějaký účinný útok. Kromě toho, končila padacím mostem, který byl určitě zvednutý, a i kdyby nebyl, nahoře byly masivní zdi, které se nedaly zdolat, protože před nimi nebylo dost místa, aby se tam shromáždily dostatečné útočné síly.

Kromě období válečného ohrožení panoval v Paláci lidu čilý obchodní ruch a přijížděli sem kupci i řemeslníci z celé D'Hary. Nahoru také proudily zásoby pro obyvatele paláce. Protože to bylo obchodní centrum, spousty lidí sem přicházely prodávat i nakupovat zboží. Těmto lidem sloužila přístupová cesta do města úbočím hory. Schodišti a chodníky neustále proudily davy návštěvníků i obchodníků. Nahoru vedly i široké rampy pro koně a povozy. Protože tudy procházelo takové

množství lidí, cestu lemovaly krámky a stánky. Na tohle tržiště přicházely spousty lidí a nikdy se nedostaly až do města nahoře.

Celý vnitřek hory vypadal jako plástev medu s oddělenými prostory. Některé byly veřejné, jiné sloužily jako ubytovny pro vojáky Prvního kruhu – palácové gardy.

Pro Císařský řád však největší problém představovaly ohromné brány, které byly zavřené. Byly vybudované tak, aby odolaly každému útoku a obyvatelé uvnitř měli dostatek zásob i na dlouhé obléhání.

Naproti tomu Azrithská planina nebyla příliš pohostinným místem pro nepřátelskou armádu, která se rozhodla palác obléhat. Zatímco hluboké studny uvnitř města poskytovaly vodu jeho obyvatelům, na Azrithské planině nebyl v blízkosti žádný dostupný zdroj vody, kromě občasného deště, a v širokém okolí také nebylo žádné dřevo na oheň. Navíc venku na rozlehlé pláni panovalo drsné podnebí.

Císařský řád měl ve svých službách spoustu lidí s darem, ale ti k prolomení obrany nemohli svůj talent příliš uplatnit. Samotný palác byl postaven ve tvaru ochranného kouzla, které zesilovalo moc vládnoucího lorda Rahla a zároveň zeslabovalo magii ostatních. I uvnitř hory a ve městě na náhorní plošině omezovalo toto kouzlo schopnosti každé osoby s darem, kromě samotného Rahla.

Protože byl Rahl, představovalo by kouzlo pro Richarda výhodu, pokud by ovšem nebyl o svůj dar zrádným způsobem připraven. Věděl přesně, jak k tomu došlo. Připoutaný řetězem k vozu uprostřed nepřátelské armády, čítající miliony vojáků, s tím nemohl nic dělat.

Kromě hory a paláce na jejím vrcholu se z Azrithské planiny zvedala do výšky jediná věc. Násep, který Císařský řád budoval. Protože nemohl na sídlo moci d'haranské říše a poslední překážku na cestě k úplnému ovládnutí Nového světa zaútočit přímo, přišel Jagang s plánem postavit ohromný násep, aby dostal své jednotky na vrchol náhorní plošiny a mohl překonat zdi paláce. Měl v plánu Palác lidu nejen obléhat, ale nakonec i dobýt.

Richard zprvu považoval takový plán za neproveditelný, ale když sledoval, co Jagangova armáda dělá, rychle změnil názor a sklíčeně si uvědomil, že to mohou dokázat. Ačkoliv náhorní plošina dosahovala impozantní výšky nad Azrithskou planinou, Císařský řád, který ji obléhal, měl miliony mužů, odhodlaných Palác lidu dobýt.

Z Jagangova pohledu to byl jeho poslední úkol, tohle bylo poslední místo, které potřeboval zničit, aby nastolil vládu Císařského řádu. Jagang už nepotřeboval bojovat v dalších bitvách, nemusel porazit jiné armády, ani obsazovat další města. Palác na náhorní plošině bylo jediné, co mu stálo v cestě.

Císařský řád – barbaři, kteří násilím šířili víru, hlásanou bratrstvem Řádu – nemohl nechat obyvatele Nového světa žít jinak než pod nadvládou Řádu, protože by to popíralo učení jeho duchovních vůdců. Bratři Řádu hlásali, že vlastní rozhodování a samostatné jednání je nemorální, protože je pro lidstvo jako celek zničující. Existence úspěšných, nezávislých a svobodných lidí byla v přímém rozporu se základním učením Řádu. Řád označil obyvatele Nového světa za sobecké, zlé a zkažené, a vyžadoval, aby buď konvertovali na víru Řádu a nebo zemřeli.

Mít na starost miliony vojáků se spoustou volného času při čekání, až budou moct násilím vnutit víru Řádu zbytku světa, byl bezpochyby obtížný úkol. Jagang pro ně ovšem našel činnost, která je plně zaměstnala, a navíc se mohli obětovat pro svou věc. Při budování náspu teď všichni pracovali na směny, ve dne i v noci.

Přestože Richard neviděl muže na níže položených místech, věděl, že kopou hlínu a kamení. Jak se vyhloubené jámy zvětšovaly, vydolovaný materiál putoval na staveniště. V tak ohromujícím množství a při práci bez přestávky mohli tento nesnadný úkol splnit. Richard nebyl v ležení dlouho, ale tušil, že každým dnem už uvidí široký násep, který nezadržitelně rostl a pomalu se přibližoval k náhorní plošině.

„A jak umřeš ty?“ zeptal se Johnrock.

Richarda už přestalo bavit pozorovat vzdálený ruch v ležení i přemýšlet o temné budoucnosti, kterou nelítostný Řád každému vnutí. Johnrockova otázka však nebyla paprskem světla v temné beznaději. Richard se opřel o kolo na opačné straně vozu a pustil se do dalšího vejce.

„Myslíš, že budu mít možnost si vybrat?“ zeptal se nakonec. „Že do toho budu moct mluvit?“ Richard si opřel ruku, ve které držel nakousnuté vejce, o koleno. „My si vybíráme, jak budeme žít, Johnrocku. Ale pochybuji, že bychom si mohli zvolit, jak zemřeme.“

Johnrock se zdál být jeho odpovědí překvapen. „Ty si myslíš, že máme možnost si vybrat, jak budeme žít? Rubene, nemáme na vybranou.“

„Máme,“ řekl Richard bez dalšího vysvětlování. Strčil si do úst zbytek vejce.

Johnrock zvedl řetěz, který měl připevněný k obojku kolem krku. „Co si můžeme vybírat?“ Mávl rukou směrem k ležení. „Oni jsou naši páni.“

„Páni? Oni se rozhodli, že nebudou jednat a myslet podle sebe, ale že budou žít podle učení Řádu. Takže nejsou páni ani svých vlastních životů.“

Johnrock potřásl v úžasu hlavou. „Občas z tebe vypadnou ty nejpodivnější věci. Já jsem otrok. Já nemám možnost volby.“

„Existují řetězy, které jsou pevnější než ten, který máš na krku, Johnrocku. Můj život pro mě hodně znamená. Přesto bych ho obětoval, abych zachránil život někoho drahého, někoho, koho si vážím.

Tihle lidé se rozhodli obětovat své životy nesmyslnému učení, které plodí jen utrpení – vzdali se svých životů a na oplátku nedostali žádnou protihodnotu. To je nějaká volba? Já si to nemyslím. Mají kolem krku řetězy, kterými se sami spoutali. Jsou sice jiného druhu, ale pořád jsou to řetězy.“

„Bojoval jsem, když si pro mě přišli. Císařský řád vyhrál. Takže jsem teď připoutaný na řetězu. Ti muži žijí, a když se pokusíme osvobodit, zemřeme.“

Richard si smetl z kalhot zbytky skořápek. „Všichni musíme zemřít, Johnrocku – každý z nás. Záleží jen na tom, jak žijeme. Koneckonců, život je to jediné, co máme, a to, jak žijeme, je nesmírně důležité.“

Johnrock jedl vejce a přemýšlel. Nakonec s širokým úsměvem pustil celou věc z hlavy. „No, kdybych si já moh vybrat, jak umřu, přál bych si, aby to bylo za jásotu davu, který by tak ocenil, jak skvěle jsem hrál.“ Podíval se na Richarda. „A ty, Rubene? Kdyby sis moh vybrat?“

Richard myslel na jiné, důležitější věci. „Já doufám, že to nebudu muset rozhodnout dneska.“

Johnrock vzdychl. Vejce se v jeho mohutných tlapách skoro ztrácela. „Dneska možná ne, ale myslím si, že tady naše hra stejně skončí… myslím, že tady nakonec umřeme.“

Když Richard neodpověděl, ozval se Johnrock znovu. Musel zvýšit hlas, aby ho bylo přes liják slyšet. „Myslím to vážně.“ Zamračil se. „Rubene, posloucháš mě, nebo zase sníš o tý ženě, co si myslíš, že jsi viděl včera, když jsme sem přijeli?“

Richard si uvědomil, že na ni opravdu myslí a usmívá se při tom. Navzdory všemu se umíval. I přesto, jak pravdivá byla Johnrockova slova – že tady docela dobře můžou umřít – se usmíval. Stejně ale nechtěl s Johnrockem mluvit o Kahlan.

„Viděl jsem spoustu věcí, když jsme sem přijeli.“

„Už brzy, hned jak dohrajeme,“ řekl Johnrock, „a jestli si povedeme dobře, budeme mít ženskejch dostatek. Hadí tvář nám to slíbil. Ale tady jsou jenom vojáci, spousta vojáků. Včera si musel vidět nějakej přelud.“

S pohledem upřeným do dálky Richard přikývl. „Myslím, že nejsi zdaleka jediný, kdo si myslí, že je to přelud.“

Johnrock zvedl řetěz a přesunul se k Richardovi. „Rubene, měl by sis radši vyčistit hlavu, nebo nás zabijou dřív, než budeme mít možnost hrát s týmem císaře.“

Richard vzhlédl. „Domníval jsem se, že se chystáš zemřít.“

„Nechci umřít. Rozhodně ne dneska.“

„Tak vidíš, Johnrocku, právě jsi si vybral. I v řetězech jsi rozhodl o svém životě.“

Johnrock zahrozil Richardovi prstem. „Hele, Rubene, jestli mě zabijou během zápasu Ja'La, nechci, aby to bylo proto, že máš hlavu v oblacích a sníš o ženskejch."

„Jen o jedné, Johnrocku."

Opřel se o druhé kolo a smetl si z kalhot skořápky. „Vzpomínám si. Říkal jsi, žes viděl ženu, kterou bys chtěl za manželku."

Richard ho neopravil. „Jen chci, abychom dobře hráli a vyhráli všechny zápasy, abychom dostali příležitost hrát s mužstvem císaře."

Johnrockovi se vrátil do tváře široký úsměv. „Fakt si myslíš, že můžeme porazit císařské mužstvo?"

Richard rozbil skořápku dalšího vejce. „Chceš přece umřít za jásotu davu nad tvým skvělým výkonem."

Johnrock vrhl na Richarda postranní pohled. „Možná udělám, cos řek, a vyberu si svobodnej život, co?"

Richard se jen usmál a spolkl další vejce.

Jen co dojedli svůj příděl vajec, objevil se velitel Karg. Rázně si vykračoval blátem, až stříkalo na všechny strany.

„Vylezte ven! Všichni!"

Richard s Johnrockem vylezli zpod vozu na déšť. Ostatní zajatci ve vedlejších vozech se také zvedli a čekali, co jim velitel chce říct. Vojáci, kteří hráli v jejich týmu se shlukli kolem.

„Budeme mít návštěvu," oznámil jim velitel Karg.

„Jakou návštěvu?" zeptal se jeden z vojáků.

„Císař obchází týmy, které přijely na turnaj. Takže se přijde podívat i na vás. Očekávám, že mu ukážete, jak skvělý tým jsem sestavil. Jestli na mě někdo z vás neudělá dobrý dojem, nebo jestli neprojevíte císaři náležitou úctu, už ho nebudu potřebovat."

Bez dalšího slova se otočil a spěchal pryč.

Richard cítil, jak se s ním všechno točí a jak mu buší srdce. Uvažoval, jestli bude s Jagangem Kahlan stejně jako den předtím. Ačkoliv by ji strašně rád zase viděl, nechtěl ani pomyslet na to, že je v blízkosti toho chlapa. Vlastně vůbec nerad myslel na to, že je v blízkosti jakéhokoliv z těchto mužů.

Během zimy, kdy Nicci zajala Richarda a odvedla ho do Starého světa, velela Kahlan místo něj vojenským silám D'Hary. Byla to ona, kdo zabránil Jagangovi získat vítězství na svou stranu, což by se jinak stalo. Podařilo se jí také výrazně snížit počty vojáků Císařského řádu, přestože ze Starého světa neustále proudily posily. Kahlan dokázala útočníky nejen zadržet, ale zároveň si vysloužila jejich bezmeznou nenávist za všechny útrapy, kterými díky ní prošli. Nebýt Kahlan, Řád by pravděpodobně dostihl armádu D'Hary a všechny je povraždil. Díky ní byla armáda stále o krok napřed a mimo dosah Jagangových mužů.

Richard se snažil vypadat klidně. Opřel se zády o vůz a založil si ruce. Nalevo zanedlouho zahlédl skupinu, procházející ležením. Postupně se zastavovali u jednotlivých týmů, aby si je prohlédli zblízka.

Podle toho, jací vojáci skupinu tvořili, nemohlo být pochyb o tom, koho doprovázejí. Richard poznal Jagangovy gardisty z předešlého dne, kdy projížděli ležením kolem císaře. Tehdy krátce zahlédl Kahlan. V kožených uniformách a vyzbrojeni kvalitními zbraněmi vypadali gardisté hrozivě, ale působivé byly hlavně jejich mohutné postavy a vypracované, deštěm se lesknoucí svaly.

Tihle muži budili strach i u krutých vojáků Řádu. Všichni kolem ustupovali a dělali cestu císařské gardě.

Richard si nedělal iluze o tom, že by tito muži tolerovali něco, co by mohlo ohrozit císaře.

Johnrock udělal krok vpřed, aby se postavil do řady s ostatními hráči, čekajícími, až k nim císař se svým doprovodem dojde.

Teprve když Richard zahlédl Jagangovu vyholenou hlavu za hradbou vysokých vojáků, uvědomil si hroznou skutečnost.

Jagang ho pozná.

Jako snový cestovatel byl Jagang v myslích různých lidí a viděl Richarda jejich očima.

Richard nemohl uvěřit, že byl tak neprozřetelný, že ho ani nenapadlo, že když bude hrát s týmem císaře, aby se dostal blíž ke Kahlan, tak že tam Jagang samozřejmě bude a pozná ho. Zcela zaujatý myšlenkou na to, aby se dostal ke Kahlan, nevzal takovou zásadní věc vůbec do úvahy.

Ale Richard si všiml ještě někoho – Sestry.

Vypadala jako Sestra Ulicie, ale pokud to skutečně byla ona, od té doby, co ji viděl naposledy, strašně zestárla. Šla vzadu, až za gardisty, obklopujícími Jaganga, ale Richard stejně viděl její vrásčité a vpadlé tváře. Když ji viděl naposled, byla to přitažlivá žena. Pro Richarda, který jen těžko odděloval vzhled člověka od jeho povahy, samozřejmě ne, protože Sestra Ulicie byla zlá žena. Bez ohledu, jak byla přitažlivá, její krutá povaha vzhled v Richardových očích kazila. Krutost ovlivňovala jeho úsudek natolik, že ji nemohl vidět jako přitažlivou, aniž by zároveň neviděl její zlou povahu.

To byl také jeden z důvodů, proč se mu Kahlan zdála tak krásná. Nebyla jen okouzlující, ale v každém ohledu byla dokonalá. Inteligence a porozumění se snoubily s

její vášnivou obhajobou života. Zdálo se, že její úchvatný vzhled dokonale odráží celou její povahu.

Sestra Ulicie, bez ohledu na to, jak byla přitažlivá, odrážela jen své prohnilé nitro.

Richard si uvědomil, že ho pozná nejen Jagang a Sestra Ulicie, ale že v táboře budou i Sestry, které ho znají.

Náhle se cítil velice zranitelný. Kterákoliv ze Sester mohla kdykoliv projít okolo. Neměl se kde schovat.

Až se dostane blíž, Jagang zjistí, že lord Rahl, člověk, po kterém prahne, stojí přímo před ním. V řetězech, neschopen použít svůj Han, přestože pro něj bylo obtížné vyvolat svůj dar i když k němu měl ještě přístup, byl Richard vydán Jagangovi na milost.

V duchu se mu na chvíli vynořila vize, kterou mu poslala čarodějka Šota. Byla to vidina jeho popravy. V té vizi pršelo, stejně jako teď. A byla tam Kahlan. S hrůzou sledovala, jak mu spoutali ruce za zády a přinutili ho klečet v blátě. Jak tam klečel a Kahlan na něj volala, přistoupil k němu zezadu svalnatý voják a líčil mu, co bude s Kahlan dělat, zatímco mu šermoval dlouhým nožem před obličejem, a nakonec mu jedním pohybem podřízl hrdlo.

Richard si uvědomil, že si drží krk, jako by si chtěl zakrýt rozšklebenou ránu. V panice zrychlil dech.

Cítil prudký nával nevolnosti. Naplní se dnes Šotina vize? Varovala ho před tímhle? Byl dnešek jeho posledním dnem?

Všechno se odehrávalo příliš rychle. Na tohle nebyl připravený. Ale jak se na to měl připravit?

„Rubene!“ zařval velitel Karg. „Postav se sem!“

Richard se snažil ovládnout své pocity. Zhluboka se nadechl a uklidňoval se, zatímco se začal hýbat, protože věděl, že když to neudělá, bude to mnohem horší.

Skupina se zastavila u sousedního týmu. Přes šumění deště Richard zaslechl jen útržky hovoru.

V duchu se horečně snažil vymyslet, co udělat, aby ho Jagang nepoznal. Věděl, že se nemůže schovat za ostatní, protože byl kapitán týmu. Jagang ho určitě bude chtít vidět.

A pak zahlédl Kahlan.

Richard se pohyboval jako ve snu. Celý doprovod kolem císaře a Kahlan se začal otáčet k Richardovi a jeho týmu.

Protože věděl, že se musí postavit do řady mezi ostatní hráče, zvedl nohu, aby překročil řetěz, připevněný k Johnrockovu obojku. Vtom dostal nápad. Udělal rychlý krok dopředu a schválně zavadil nohou o řetěz. Padl obličejem rovnou do bláta.

Velitel Karg zrudl vzteky. „Rubene, ty nemožný idiote! Okamžitě vstaň!“

Richard se vyškrábal na nohy, a když se gardisté začali rozestupovat před císařem, už stál vedle Johnrocka. Prstem si setřel bahno z očí.

Zamrkal, aby prohlédl. A tehdy spatřil Kahlan. Kráčela těsně za Jagangem. Kapucu pláště měla staženou do obličeje, aby ji chránila před deštěm a částečně ji zakrývala. Richard poznal každý důvěrně známý pohyb jejího těla. Nikdo se nepohyboval tak jako ona.

Jejich oči se setkaly. Měl pocit, že se mu zastaví srdce.

Vzpomněl si na jejich úplně první setkání. V těch bílých šatech vypadala tak vznešeně. Pamatoval si, jak

mu beze slova pohlédla přímo do očí. Pohled měla tázavý a zároveň ostražitý. Byl to pohled, který okamžitě prozradil její inteligenci. Nikdy předtím neviděl nikoho, kdo by vypadal tak… směle.

Napadlo ho, že do ní byl zamilovaný hned od první chvíle, od prvního pohledu do jejích nádherných zelených očí. Byl přesvědčený, že při tom prvním pohledu zahlédl její duši.

Teď měla v očích totéž, a kromě toho ještě stopu znepokojeného výrazu. Ze způsobu, jak se na ni díval a sledoval ji pohledem, určitě poznala, že ji vidí. Pod vlivem kouzla Ohnivé kaskády si na něj nemohla vzpomenout, a pokud šlo o to, nepamatovala si ani, kdo je ona sama. Kromě Richarda a Sester, které ji zajaly a zažehly kouzlo Ohnivé kaskády, si na ni nikdo nepamatoval. Ale zjevně ani Jagang nebyl tím kouzlem dotčený. Richard usoudil, že to má asi něco společného s jeho spojením se Sestrami. Pro všechny ostatní však byla Kahlan neviditelná.

Poznala, že ji Richard vidí. V osamělosti, vynucené kouzlem, to pro ni muselo být strašně důležité a významné. Ostatně to vyčetl i z výrazu její tváře.

Než se Jagang dostal blíž, aby si mohl prohlédnout jejich tým, přiběhl ke skupině nějaký muž. Jagang kývl gestem, které naznačovalo, že ho zná. Gardisté mu uvolnili cestu k císaři. Protože měl u sebe jen několik nožů a jinak nebyl ozbrojen, usoudil Richard, že je to zřejmě posel. Byl udýchaný, jak spěchal.

Když se dostal až k císaři, naklonil se k němu a něco mu tichým hlasem vzrušeně sděloval. V jedné chvíli ukázal přes ležení směrem k rostoucímu náspu.

Kahlan odvrátila pohled od Richarda a zadívala se na muže, který s Jagangem mluvil.

Richard si prohlížel ostatní strážce, kteří stáli kolem ní. Nebyli to císařovi muži, a vypadalo to, že si dávají pozor, aby se mohutným gardistům drželi z cesty. Byli to vesměs obyčejní vojáci. Neměli ani nijak zvlášť dobré zbraně. Také na sobě neměli drátěné košile, ani jinou zbroj. Oblékali se jako většina prostých vojáků císařské armády. Byli statní, mladí a silní, ale vojákům císařské gardy se nemohli rovnat. Nezdáli se ničím výjimeční.

Richard usoudil, že musí střežit Kahlan.

Na rozdíl od Jagangových gardistů, kteří vypadali, že o Kahlan nemají tušení, tito vojáci na ni často vrhali pohledy a kontrolovali každý její pohyb. To ovšem znamenalo, že ji museli vidět. Jagangovi muži na Kahlan nikdy nepohlédli, ale tito vojáci ano. Z nějakého důvodu ji mohli vidět. Jagangovi se nějak podařilo najít muže, kteří mohli Kahlan hlídat, protože na ně kouzlo nepůsobilo.

Nejdřív se ptal sám sebe, jestli ji opravdu mohou vidět, a uvažoval, jak by se něco takového mohlo stát, ale pak mu došlo, že je to vlastně pochopitelné. Kouzlo Ohnivé kaskády, stejně jako svět magie, bylo kontaminováno chimérami. Nákaza narušovala působení magie. Jediným cílem chimér bylo zničit magii. Kvůli narušení, způsobeném jejich pobytem ve světě živých, byla ovlivněna samotná podstata kouzla Ohnivé kaskády. Když Zedd a Nicci vytvořili ověřovací síť, Richard objevil poškození ve struktuře kouzla.

Důsledkem poškození uvnitř Ohnivé kaskády, nefungovalo kouzlo, jak mělo. Bylo narušené. Proto bylo pochopitelné, že na některé lidi neúčinkovalo.

Richard si vzpomněl, jak při morové epidemii, která se rychle jako požár rozšířila mezi obyvatelstvem, také

nebyli všichni nakaženi. Pár lidí – dokonce i ti, kteří se starali o nemocné a umírající – se nikdy nenakazilo. Tohle muselo být něco podobného. Určitě se našlo pár lidí, kteří nebyli ovlivněni prvotní událostí Ohnivé kaskády, a proto mohli Kahlan vidět. To by také vysvětlovalo, proč ji strážci viděli.

Když se tihle zvláštní strážci, zaujatí mužem, který s takovou naléhavostí mluvil s Jagangem, otočili, aby sledovali, co se kolem císaře děje, pootočila se Kahlan s nimi. Vypadalo to naprosto přirozeně. Richard však viděl, že to tak není. Jak se otáčela, stáhla si Kahlan kapucu víc do obličeje, a jak dávala ruku dolů, přejela s ní kolem jednoho strážce. Richard viděl, že pouzdro na jeho opasku je prázdné. Než Kahlan ukryla ruku pod pláštěm, zahlédl Richard krátký záblesk čepele. Chtěl se nahlas rozesmát, jásat, ale neodvážil se ani pohnout.

Kahlan zachytila jeho pohled a uvědomila si, že musel vidět, co právě udělala. Chvíli ho pozorovala, jestli ji prozradí. Použila kapucu svého pláště, aby před svými strážci ukryla tvář, aby neviděli, že se na Richarda potajmu dívá. Když se ani nepohnul, otočila se a s ostatními sledovala hovor císaře s poslem.

Jagang se náhle prudce otočil a vyrazil pryč, zpátky, odkud přišel, a posel spěchal za ním. Kahlan se ještě krátce ohlédla přes rameno na Richarda a pak se stráže kolem ní zase semkly.

Přitom se jí trochu svezla kapuce a Richard zahlédl na její levé tváři modřinu.

Projela jím zuřivost. Okamžitě chtěl něco podniknout, dostat ji pryč od Jaganga a jeho ležení. Mysl mu pracovala na plné obrátky, aby na něco přišla, na cokoliv, ale v řetězech nemohl dělat vůbec nic. Právě teď nemohl nic podniknout.

Horší bylo vědomí, že když nic neudělá, budou Jagangovy krutosti pokračovat. Když nic neudělá, Kahlan bude trpět dál a Richard si to neodpustí. Navzdory tomu, jak moc toužil něco udělat, zůstával bezmocný.

Nehybně stál a tiše čekal, až se v něm utiší bouře zuřivosti, která pocházela z meče pravdy, meče, kterého se vzdal, aby našel Kahlan.

Kahlan, císař i jeho doprovod zmizeli v šedi ležení. Jako by se za nimi zatáhl závěs mlhavého oparu.

Richard stál a chvěl se vzteky. Ani chladný déšť nedokázal zmírnit jeho vnitřní zuřivost. Přestože v duchu probíral každou možnost, věděl, že nemůže dělat nic. Rozhodně ne teď.

Současně se mu po Kahlan strašně stýskalo. Vědomí, co všechno musí snášet v rukou toho muže, mu svíralo vnitřnosti. Kolena se mu podlamovala strachy o ni. Musel se ovládat, aby se nezhroutil na zem v slzách.

Kdyby se tak mohl nějak dostat k Jagangovi. Kdyby…

Velitel Karg se postavil před Richarda. „Máš štěstí," zavrčel. „Císař má zřejmě důležitější věci na práci než si prohlédnout můj tým a jeho nemotorného kapitána."

„Potřebuju nějakou barvu," řekl Richard.

Velitel Karg překvapeně zamrkal. „Cože?"

„Barvu. Potřebuju nějakou barvu."

„Čekáš, že ti obstarám barvu?"

„Ano. Už jsem řekl, že ji potřebuju."

„Na co?"

Richard ukázal prstem na velitelovu tvář a bojoval s nutkáním přehodit mu řetěz kolem krku a uškrtit ho. „Proč máte tohle tetování?"

Zmatený velitel chvíli váhal s odpovědí, jako by uvažoval, co se za jeho otázkou skrývá.

„Abych nepřátelům připadal ještě krutější," řekl nakonec. „Vzhled mi dodává sílu. Když nepřátelé spatří naše muže, vidí nelítostné bojovníky. Vzbudí to strach v jejich srdcích. Když strachy ztuhnou, zvítězíme."

„No a právě proto potřebuju barvu," řekl mu Richard. „Chci pomalovat tváře hráčů našeho mužstva tak, abychom vzbudili strach v srdcích našich protivníků. To nám pomůže nad nimi vyhrát. Pomůže to našemu týmu k vítězství."

Velitel Karg se chvíli díval Richardovi do očí, jako by uvažoval, jestli to myslí vážně, nebo jestli si z něj střílí.

„Mám lepší nápad," prohlásil nakonec. „Přivedu muže, kteří potetují celý můj tým." Ukázal si na tvář s vytetovanými šupinami. „Nechám vám vytetovat stejné šupiny po celém obličeji. Tak budete všichni vypadat jako můj tým. Když budete mít stejné tetování jako já, hned se pozná, že jste z mého týmu. Všichni budou vědět, že patříte mně."

Velitel se na Richarda vyzývavě zahleděl, spokojený s vlastním nápadem. „A nechám vám všem dát do tváří kovové kroužky. Všichni budete mít tetování a kroužky. Budete vypadat jako nelidské bestie."

Richard ho nechal domluvit a pak zavrtěl hlavou. „Ne. To nestačí. Není to dost dobré."

Velitel Karg si dal ruce v bok. „Co tím chceš říct, že to není dost dobré?"

„No," začal Richard, „takové tetování není vidět z větší dálky. Určitě se skvěle hodí do bitvy, kde se bojuje s nepřítelem tváří v tvář, ale zápas Ja'La je něco jiného. Takové tetování se dá snadno přehlédnout."

„Během hry se často ocitneš protivníkovi tváří v tvář stejně jako v bitvě," namítl velitel Karg.

„Možná," uznal Richard, „ale já chci, aby si nás všimli nejen protivníci, nejen hráči na hřišti, ale i ostatní týmy, které nás budou sledovat, aby si nás všiml každý, kdo se na nás bude dívat. Chci, aby všichni viděli naše pomalované tváře a okamžitě nás poznali. Chci, aby pohled na nás zasel do srdcí hráčů ostatních týmů semínko strachu. Chci, aby si nás všichni pamatovali a báli se nás."

Velitel Karg si založil svalnaté ruce. „Chci, abyste byli potetovaní jako já, abyste vypadali jako můj tým. Tak, aby každý hned poznal, že jste hráči z týmu velitele Karga."

„A když prohrajeme? Když přijde nějaká ponižující prohra?"

Velitel na něj upřel pronikavý pohled a trochu se k němu naklonil. „Pak budete přinejmenším zpráskaní bičem. V nejhorším vás už nebudu potřebovat. A dobře víš, co se stane se zajatci, kteří jsou k ničemu."

„Pokud se to stane," řekl Richard, „každý si bude pamatovat, že hráči týmu, které jste odsoudil k smrti za to, že prohráli, měli stejné tetování jako vy. Když prohrajeme, všichni si budou pamatovat vaše tetování na našich tvářích. Bude vás s námi spojovat, ale i naopak, nás s vámi. Jestli nevyhrajeme, bude naše tetování jako cejch. Jestli prohrajeme, pokaždé, když někdo uvidí vaše tetování, vysměje se vám.

Kdybychom z nějakého důvodu prohráli, než budeme zbičováni, nebo dopadneme ještě hůř, barva se dá snadno smýt."

Velitel Karg začal pomalu chápat, jak to vlastně Richard myslí. Viditelně se uklidnil a poškrábal se na bradě.

„Uvidíme, jestli seženu nějakou barvu.“

„Snažte se sehnat červenou.“

„Červenou? Proč?“

„Červená je výrazná. Bude nepřehlédnutelná. Červená také připomíná barvu krve. Chci, aby až nás všichni uvidí, každého nejvíc zajímalo, proč chceme vypadat, jako bychom byli pomalovaní krví. Chci, aby ostatní týmy kvůli tomu nemohly před zápasem strachy spát. Když proti nám druhý den nastoupí, budou unavení a snadno je porazíme.“

Velitel pomalu roztáhl tvář do širokého úsměvu. „Víš, Rubene, kdybys bojoval v této válce na správné straně a potkali bychom se, vsadím se, že by z nás byli dobří přátelé.“

Richard pochyboval, že ten člověk ví, co to přátelství vůbec je, natož aby si ho dokázal cenit.

„Budu potřebovat barvu pro celý tým,“ dodal.

Velitel Karg přikývl a otočil se k odchodu. „Budeš ji mít.“

Kapitola osmá

Kahlan spěchala, aby se držela stále blízko Jaganga, který rychle procházel vojenským ležením a nemusel ji pobízet pomocí obojku. Samozřejmě že k tomu, aby jí způsobil bolest, nepotřeboval žádný důvod, jak už mnohokrát prokázal. Věděla však, že právě teď mu nesmí dát ani náznak důvodu, protože spěchal, když zaslechl podivnou zprávu, kterou posel přinesl.

Kahlan ale žádné zprávy nezajímaly. V mysli se zaobírala mužem, kterého přece jen opět spatřila, zajatcem, kterého včera přivezli do tábora.

Jak procházela ležením s myšlenkami na toho muže, stále sledovala nejen své strážce, ale i prosté vojáky. Čekala na nějaké jejich reakce, které by naznačily, že ji vidí, napínala uši, jestli neuslyší nějaké oplzlé poznámky, které by je prozradily. Samozřejmě že jejich skupina cestou budila pozornost, muži jim překvapeně ustupovali z cesty a zvědavě si je prohlíželi, ale nespatřila nikoho, kdo by se podíval přímo na ni, a

nevšimla si ničeho, co by svědčilo o tom, že ji někdo vidí.

Přestože tito muži sloužili v armádě, které velel Jagang, zřejmě se nikdy neocitli císaři tak blízko. Armáda, soustředěná na jednom místě, měla daleko víc vojáků, než kolik mělo největší město obyvatel. Pokud tito muži někdy zahlédli Jaganga, bylo to jen zdálky. Jak teď procházel mezi nimi, všichni ho pozorovali s neskrývanou bázní.

Kahlan zaznamenala, že jejich reakce i Jagangův postoj vůči nim, zcela popírá učení Řádu o tom, že jsou si všichni rovni. Jagang nikdy neprojevil ochotu vést stejný život jako jeho vojáci – denně živořit ve špíně a blátě v táboře, kde neplatily prakticky žádné zákony, kde byly rvačky i vraždy na denním pořádku. Jeho neustále chránili vojáci, kteří mu byli teoreticky ve všem rovni. Kahlan usoudila, že jediné, co měli společné a v čem si byli se svým císařem opravdu rovni, bylo téměř nepolevující bezdůvodné násilí a naprosté pohrdání lidským životem.

Kahlan, neviditelná pro své okolí, opatrně překračovala kaluže a vyhýbala se hromádkám hnoje. Pod pláštěm držela v ruce nůž a ještě nevěděla, co s ním přesně udělá. Nečekaně se jí naskytla příležitost zbraň získat, tak ji okamžitě využila.

V takových drsných podmínkách bylo příjemné ji mít. Vojenské ležení bylo hrozné místo i když byla téměř neviditelná. Přestože věděla, že nemá naději použít nůž, aby unikla Jagangovi, svým strážcům nebo Sestrám, užívala si pocit držet v ruce zbraň. Nůž jí dodával trochu moci, znamenal prostředek na obranu – alespoň do určité míry. Poskytoval jí však mnohem víc. Zbraň symbolizovala, jak moc si váží svého života.

Když ho měla, dokazovala si, že se nevzdala a nikdy se nevzdá.

Kdyby měla příležitost, použila by nůž, aby zabila Jaganga. Věděla, že kdyby se jí to povedlo, podepsala by si tím rozsudek smrti. Věděla také, že se Řád nevzdá kvůli jeho smrti. Byli jako mravenci. Zašlápnutí jednoho nemohlo přinutit k ústupu celou kolonii.

Stejně věděla, že dřív nebo později přijde o život a předtím pravděpodobně podstoupí neuvěřitelná muka v rukou Jaganga. Už ho viděla bezdůvodně zavraždit několik lidí, takže když ho zabije, uspokojí svůj smysl pro spravedlnost. Její vzpomínky na minulost se ztratily. Od chvíle, kdy ji Sestry o tyto vzpomínky připravily jí připadalo, že se svět zbláznil. Zřejmě nebude schopná svět napravit, ale tím, že Jaganga zabije, alespoň v jedné jeho části vykoná spravedlnost.

Ale nebude to snadné. Jagang byl nejen silný a zkušený bojovník, ale zároveň i nesmírně chytrý. Občas se Kahlan zdálo, že dokáže číst její myšlenky. Jenže, pokud byl Jagang válečník a dokázal předvídat, co Kahlan udělá, usoudila, že v minulosti, na kterou si nepamatuje, musela být válečnicí i ona.

Upozorněni vzrušeným šepotem svých kamarádů, vycházeli muži z okolních stanů, protírali si ospalé oči a stáli v dešti s pohledy upřenými na spěchající procesí. Muži zvedali hlavy od práce, jezdci přitahovali koním otěže a nechali projít císaře s jeho doprovodem. Povozy se s rachocením zastavovaly.

Všude v celém ležení to zapáchalo, ale uprostřed davu vojáků to bylo mnohem horší. Ohně, na kterých se připravovalo jídlo, přidávaly k zápachu latrín ještě kouř a mastné saze. Kahlan si pomyslela, že narychlo vykopané latríny nedostačují. Podle odporně

vyhlížejícího potůčku, rozlévajícího se ležením, už latríny přetékaly. Zápach to jen potvrzoval. Nedovedla si ani představit, o kolik se to po měsících obléhání zhorší.

Kahlan však odporný zápach i všechno kolem sebe vnímala jen matně, jako nepříjemnou kulisu. Myšlenkami bloudila úplně jinde. Nebo spíš u někoho jiného – u muže s šedivýma očima.

Nevěděla, v jakém je mužstvu. Když včera poprvé spatřila jeho tvář, vezli ho v kleci na voze. Z útržků hovoru Jaganga s důstojníky zjistila, že na vozech jeli v klecích zajatci z týmů, které se budou účastnit turnaje v Ja'La.

Jagang se nemohl dočkat, až si prohlédne jednotlivé týmy ještě předtím, než turnaj začne. Jak přecházeli od jednoho nastoupeného mužstva ke druhému, pátrala po muži. Zpočátku si to ani neuvědomila. Přistihla se, jak stojí vedle Jaganga, který si prohlížel hráče, aby je také viděla.

O některých týmech toho věděl spoustu. Ještě dřív než přešli k dalšímu mužstvu, upozorňoval své gardisty na zvlášť dobré hráče. Když došel k nějakému novému týmu, vždycky chtěl vidět jeho kapitána a křídelní útočníky. Občas ho zajímali muži z obrany. Kahlan připomínal hospodyňku, která si na trhu vybírá maso.

Prohlédla si všechny hráče, na každého se podívala. Neposuzovala jejich výšku, sílu, ani svaly jako Jagang. Dívala se jim do tváří a snažila se mezi nimi objevit muže, kterého den předtím viděla v kleci. Už začínala propadat malomyslnosti, napadlo ji, že vůbec nemusí být mezi hráči. Začínala si myslet, že nakonec skončil jako otrok a pracuje na stavbě náspu, jako mnoho dalších zajatců.

A právě když ho konečně zahlédla, udělal tu nejpodivnější věc na světě: padl obličejem rovnou do bláta. Pořád se pohybovali ještě dost daleko, a kromě Kahlan se na něj nikdo nedíval. Všichni si mysleli, jaký je nešika, když zakopl o řetěz, který ležel v blátě. Jak se přiblížili, několik strážců se zasmálo a šeptali si mezi sebou, jak rychle si takové nemehlo srazí na hřišti vaz.

Kahlan to za směšné nepovažovala. Pozorovala ho a věděla, že nezakopl náhodou. Věděla, že to udělal úmyslně.

Pád vypadal dostatečně přesvědčivě. Nikoho by nenapadlo, že to udělal schválně. Kahlan si tím byla jistá. Věděla, jaké to je být zajatcem a muset něco okamžitě udělat, bez ohledu na to, jak je to riskantní a nebezpečné, protože není jiná možnost.

Jen si nedovedla představit, proč to udělal.

Jaký mohl mít k takovému činu důvod? Jaké nebezpečí se snažil odvrátit? Někdy lidé takové věci dělají pro pobavení, aby vyvolali smích – a někteří gardisté se smáli – ale ten muž to pro pobavení rozhodně neudělal.

Kahlan věděla, že to bylo záměrné, ale zároveň jí to připadalo i překotné, jako by ho to napadlo jen chvilku předtím a nestihl už vymyslet něco lepšího. Byl to zoufalý čin. Ale proč? Proč padl obličejem do bláta? Co tím mohl sledovat?

A náhle jí to došlo. Bylo to svým způsobem podobné tomu, co sama dělala – používala kapuci pláště, aby zakryla, co dělá, kam se dívá a na koho se dívá. Určitě si chtěl zakrýt tvář. A to mohlo být jen proto, že si myslel, že ho někdo pozná. Musel se bát, že ho pozná sám Jagang. Nebo Sestra Ulicie. V každém případě se snažil zůstat nepoznán.

Pomyslela si, že je to docela pochopitelné. Koneckonců ten muž byl zajatec, a těmi se stávali nepřátelé Řádu. Napadlo ji, jestli třeba není nějaký vysoký důstojník nebo něco podobného.

A znal Kahlan. Od první chvíle, kdy se den předtím jejich pohledy střetly, věděla, že ji poznal.

Když se s Jagangem blížila k jeho týmu, vyměnila si s mužem pohled. Z něj poznala, že oba ví, v jak tíživé situaci se ten druhý nachází, a žádný z nich neudělá nic, co by toho druhého prozradilo, jako by spolu uzavřeli nějakou tajnou dohodu.

Kahlan zvedlo náladu, když věděla, že uprostřed násilníků a vrahů je někdo, kdo není její nepřítel.

Alespoň si to myslela. Připomněla si, že nesmí zaměňovat představy za skutečnost. Pokud si nepamatovala nic ze své minulosti, nemohla vědět, jestli je přítel nebo ne. Usoudila, že to může klidně být někdo, kdo ji pronásleduje. Uvažovala, jestli je možné, aby i on, podobně jako Jagang, měl své důvody, proč by ji chtěl vidět trpět. To, že se stal zajatcem Jaganga ještě neznamenalo, že je na její straně. Nakonec, Sestry také Jagang zajal a nebyly na její straně.

Ale jestli se pokoušel zakrýt si tvář, aby ho nikdo nepoznal, co se stane, až začnou zápasy Ja'La? Bláto si může nechat na obličeji den nebo dva, ale když přestane pršet, bláto zaschne. Co bude dělat potom? Nemohla si pomoct, ale dělala si o něj starosti.

Když odcházeli podívat se, co chtěl posel Jagangovi ukázat, spatřila v očích toho muže ještě něco jiného: hněv. Jak se naposledy otočila, aby se na něj ještě podívala, svezla se jí trochu kapuce a mohl na její tváři vidět černou podlitinu, kterou jí způsobil Jagang.

Kahlan napadlo, že v tu chvíli vypadal, jako že se chystá holýma rukama roztrhnout řetěz, který ho zadržoval. Ulevilo se jí, že se nakonec ovládl a o nic se nepokusil. Velitel Karg by ho bez mrknutí oka zabil.

Podle toho, jak velitel na začátku obhlídky týmů s Jagangem mluvil, to vypadalo, že jsou staří známí. Vzpomínali na bitvy, ve kterých společně bojovali. Aby ho odhadla, Kahlan stačilo málo. Stejně jako Jagang, i velitel byl muž, kterého nebylo radno podceňovat. Takový člověk by nebyl rád, kdyby ho někdo ztrapnil před císařem a bez váhání by kapitána svého týmu zabil, kdyby si dovolil dát najevo hněv, který cítil.

Domnívala se, že právě kvůli tomu hněvu, který projevil, když viděl, co jí Jagang udělal, v ní sílilo přesvědčení, že ten muž nemůže být její nepřítel.

Ale přesto byl nebezpečný. Mužův postoj, držení těla, to, jak se pohyboval, i jeho vyrovnanost o něm Kahlan hodně prozradily. V dravčím pohledu byla jasně patrná inteligence. Podle úsporných pohybů poznala, že je to muž, kterého nesmí podcenit. S jistotou to pozná, až začne turnaj v Ja'La, ale člověk jako velitel Karg by neudělal zajatce kapitánem svého týmu jen tak, bez dobrého důvodu. Kahlan zjistí více, až ho uvidí hrát, ale podle ní vypadal jako svinutá pružina zuřivosti, a zdálo se, že ji umí i vymrštit.

„Tudy, Excelence," řekl posel a ukázal do šedivého deště před sebou.

Šli za ním a opustili temnou záplavu vojáků. Dostali se na otevřenou pláň Azrithské planiny. Kahlan byla tak zabraná do myšlenek na muže s šedýma očima, že si ani nevšimla, že se blíží ke staveništi ohromného náspu. A za ním se zvedala do výšky náhorní plošina. Takhle zblízka byl palác na jejím vrcholu skutečně impozantní.

Když začalo pršet, Kahlan doufala, že se celý násep podmáčí a sesune. Ale teď, když stáli u něho viděla, že ho nejen zpevňují kameny, ale hlína je neustále upěchovávána. Skupiny mužů se sochory udusávaly přiváženou hlínu i kamení.

Tohle nebyla nějaká ledabylá práce. Zatímco vojáci v ležení – jako ti, kteří ji hlídali – byli většinou jen násilníci a primitivové, bezmezně oddaní nesmyslnému učení Císařského řádu, našli se v jeho řadách i muži inteligentní. To byli například ti, kteří organizovali a dohlíželi na stavbu náspu. Hlupáci pouze kopali a přiváželi materiál na stavbu.

Na to, jak byla převážná většina vojáků hloupá a nevzdělaná, obklopil se Jagang schopnými muži. Jeho osobní strážci nebyli žádní hlupáci, přestože byli mohutní a svalnatí. A ti, kteří dohlíželi na stavbu náspu byli stejně schopní a inteligentní.

Věděli dobře, co dělají, a byli si tím natolik jistí, že se odvážili oponovat Jagangovi, když navrhl něco, co nebylo možné realizovat. Jagang původně chtěl, aby základna náspu byla užší, a tím pádem aby vyrostl do výšky rychleji. S respektem, ale beze strachu mu vysvětlili, proč to není dobrý nápad. Pozorně poslouchal, a když dospěl k závěru, že mají pravdu, nechal je pokračovat podle jejich plánů, přestože byly jiné než jeho původní záměr. Ale když byl Jagang přesvědčen, že má pravdu, prosazoval ji s býčím odhodláním.

Po celé délce kolosálního náspu nechal rozestavit nespočetné řady vojáků, z nichž každá čítala dvanáct až patnáct mužů tvořících řetěz. Předávali si plné nádoby hlíny a další zase vraceli prázdná vědra. Někteří tlačili kárky s menšími kameny a mezci tahali vozy s velkými

balvany. Byl to neuvěřitelný projekt, ale s tolika neúnavně a bez přestání pracujícími muži násep nezadržitelně rostl.

Kahlan se držela v blízkosti císaře, který spěchal staveništěm za poslem, razícím si cestu činorodým ruchem. Řady mužů se rozestupovaly, aby nechaly projít císařský průvod, a za ním se zase uzavíraly.

Když minuli největší stavební ruch, spatřili jámy, ve kterých neuvěřitelné množství mužů kopalo hlínu na stavbu náspu. Takových ohromných jam bylo v okolí vyhloubeno nespočet. Do každé jámy vedla svažující se cesta, po které muži vynášeli materiál ven, a vraceli se s prázdnými nádobami a vozíky. Jámy byly rozeseté po planině kam až oko v drobném dešti dohlédlo.

Jagang kráčel se svým doprovodem po široké cestě mezi jámami. Tyto vyšlapané a vyjeté cesty vytvořily mezi jámami celou síť a byly dostatečně široké, aby se na nich vyhnuly dva povozy.

„Tam dole, Excelence. To je ono."

Jagang se zastavil a zadíval se dolů na dno jámy. Vypadalo to, že je to jediná jáma, ve které se netěží zemina. Rozhlédl se po okolních jámách.

„Vykliďte i tuhle," řekl a ukázal na vedlejší výkop ve směru k náhorní plošině. „A v tomhle směru zatím nezačínejte kopat."

Několik vedoucích výkopových prací, kteří se shromáždili kolem, se rozběhlo vykonat Jagangovy příkazy.

„Tak jdeme," řekl Jagang. „Chci vidět, jestli to něco je nebo ne."

„Určitě zjistíte, že jsem vám to popsal přesně, Excelence."

Jagang si dotčeného tónu posla nevšímal a začal sestupovat po svahu na dno jámy. Kahlan se mu držela nablízku. Ohlédla se a necelých deset kroků za sebou spatřila Sestru Ulicii. Sestra v plášti bez kapuce a mokrými vlasy, přilepenými k hlavě, vůbec nevypadala spokojeně, že je venku v dešti. Kahlan se rychle otočila a dívala se raději pod nohy, aby na rozmoklém svahu neuklouzla.

Dno jámy, kde tisíce mužů kopaly a nakládaly zeminu, bylo velmi nerovné. Protože na některých místech šlo kopat snadněji, zůstávala tato místa hlubší. Jinde, kde se nalézala kamenitá půda a kopání bylo obtížnější, trčely hromady, které byly mnohdy i dvakrát vyšší než Kahlan a čekaly na odvoz.

Jagang sestoupil za poslem do jednoho z těch níže položených míst. Kahlan šla těsně za nimi, obklopena svými strážci. Chtěla zůstat co nejblíž Jagangovi pro případ, že by se nechal rozptýlit tím, co v té jámě objevili. Kdyby se jí naskytla příležitost, tak by se ho bez ohledu na nebezpečí pokusila zabít.

Když se zastavili, posel přidřepl. „Tak to je ono, Excelence."

Plácl rukou na něco, co vyčnívalo ze země. Kahlan se zamračila a spolu s ostatními se zadívala na hladký povrch, který byl odhalen.

Posel měl pravdu. Tohle opravdu nevypadalo jako přírodní útvar. Kahlan rozeznala něco jako spáry. Vypadalo to jako nějaká stavba, pohřbená hluboko pod zemí.

„Očistěte to," nařídil Jagang několika stavbyvedoucím, kteří sestoupili do jámy s ním.

Bylo zřejmé, že když se tato zvláštní stavba objevila, byly podle zavedených předpisů veškeré práce

přerušeny a vojáci převeleni jinam, než Jagang objev osobně prozkoumá. Vyčnívající část byla mírně zakulacená, jako by odkryli horní díl ohromného, dlouhého, zaobleného prostoru.

Jak se muži činili s lopatami a košťaty podle pokynů Jaganga, brzy začalo být zřejmé, že posel popsal nález velice přesně. Vypadalo to jako vnější část klenutého stropu.

Když ho muži očistili, viděla Kahlan, že sestává z velkých kamenných bloků, opracovaných do přesných tvarů, aby nakonec tvořily oblouk. Připomínalo jí to zasypanou budovu, až na to, že neměla střechu, ale jen tento odkrytý, vnější plášť klenutého stropu.

Kahlan si nedovedla představit, co by taková budova dělala pohřbená tak hluboko pod povrchem země na rozlehlé Azrithské planině. Netroufala si ani odhadnout, kolik stovek nebo možná i tisíců let zůstal její obsah nedotčený.

Když muži odstranili dost hlíny a kamení, Jagang si dřepl a přejel rukou po vlhkém kameni. Prsty nahmatal několik spár. Byly tak úzké, že by se do nich nedostal ani tenký nůž.

„Přineste sem dolů nějaké nářadí, páčidla a podobně," řekl. „Chci to otevřít. Chci vědět, co je uvnitř."

„Hned to bude, Excelence," řekl jeden ze stavbyvedoucích.

„Vezměte si k ruce místo dělníků svoje asistenty." Jagang se postavil a rukou ukázal kolem sebe. „Chci celé tohle místo uzavřít a hlídat. Ať se žádný obyčejný voják nepřiblíží. Nechám tu několik svých gardistů, kteří budou neustále hlídat. Tahle oblast musí být zabezpečena stejně jako přístup do mých stanů."

Kahlan věděla, že kdyby se některý voják dostal do hrobky – nebo co to bylo za starodávnou stavbu, kterou zde objevili – vyplenili by ji. Ukořistěné prsteny na jeho rukou svědčily o tom, že se o to Jagang postará sám.

Když si všimla několika Jagangových osobních strážců, jak spěchají dolů ze svahu do jámy, Kahlan vzhlédla. Proplétali se mezi předáky a ostatními strážci, aby se dostali až k císaři.

„Máme ji," oznámil udýchaně jeden z nich.

Jagang roztáhl rty do jednoho ze svých potměšilých úsměvů. „Kde je?"

Muž ukázal rukou směrem ke svahu. „Tam nahoře, Excelence."

Jagang se krátce zadíval na Kahlan. Nevěděla, k čemu se chystá, ale z jeho pohledu ji zamrazilo.

„Přiveďte ji sem. Hned," rozkázal mužům Jagang.

Dva z nich se rozběhli zpátky do svahu pro svou kořist.

Kahlan netušila, o kom mohli mluvit a proč je Jagang tak spokojený.

Zatímco čekali, muži pokračovali v odkrývání zasypané stavby. Zakrátko očistili kámen, který byl téměř padesát stop dlouhý. Odkrytý díl tvořila jediná linie a tvořila oblouk, který se táhl po celé délce.

Další muži rozšiřovali výkop kolem hladkého kamene. Čím víc toho odkryli, tím více vynikl tvar a rozsah celého objevu. Nevypadalo to na nic malého. Pokud byla odhalená klenba opravdu stropem nějakého prostoru, pak místnost nebo hrobka pod ním musela mít téměř dvacet stop na šířku. Ale protože se nikde neobjevovaly stopy zakončení, nedalo se určit, jak je dlouhá. Podle toho, co zatím viděla, to připomínalo nějakou zasypanou chodbu.

Když zaslechla tlumený křik a zvuky boje, Kahlan vzhlédla. Gardisté přiváděli dolů po rozbláceném svahu drobnou, vzpírající se postavu.

Kahlan vytřeštila oči a kolena se pod ní málem podlomila.

Každý strážce svíral jednu hubenou paži dívky, která jim sahala sotva do pasu.

Byla to Jillian, dívenka z ruin starodávného města Casky, které Kahlan pomohla k útěku. Kahlan zabila dva strážce a Sestru Cecílii, aby mohla Jillian utéct.

Když gardisté přitáhli vzpírající se dívku blíž, její oči barvy mědi nakonec našly Kahlan. Okamžitě se zalily slzami lítosti nad vším, co promarnila, když nedokázala uniknout vojákům Řádu.

Gardisté ji postavili před císaře.

„Ale, ale," uvítal ji Jagang s chraplavým smíchem, „podívejme se, koho tu máme."

„Promiň," šeptla dívka směrem ke Kahlan.

Jagang se na Kahlan podíval. „Nechal jsem tvoji malou přítelkyni hledat. Podařilo se ti pomoct jí k útěku za poměrně dramatických okolností." Jagang uchopil Jillian za bradu a silnými prsty jí stiskl tváře. „Škoda, že to k ničemu nevedlo."

Kahlan věděla, že to přece jen k něčemu bylo. Přinejmenším zabila dva gardisty a Sestru Cecílii. Udělala, co mohla, aby Jillian dostala na svobodu. Snažila se ze všech sil. Její snaha jí sice vyšla draho, ale udělala by to znovu.

Jagang sevřel dívčinu útlou paži ve své mohutné tlapě a přitáhl si ji k sobě. Opět se na Kahlan usmál. „Víš, co tady máme?"

Kahlan neodpověděla. Nehodlala přistoupit na jeho hru.

„Máme tu někoho," odpověděl si sám, „kdo tě naučí slušnému chování."

Věnovala mu lhostejný pohled a mlčela.

Jagang nečekaně ukázal prstem na opasek jednoho z Kahlaniných strážců, který stál vpravo těsně vedle ní. „Kde máš nuž?"

Muž sklouzl pohledem k opasku, jako by se bál, že tam číhá had, který ho uštkne. Vzhlédl od prázdného pouzdra.

„Excelence… já, musel jsem ho ztratit."

Jagang ho zpražil pohledem a muž viditelně pobledl. „Tak ztratit, říkáš."

Jagang se otočil a hřbetem ruky udeřil Jillian do obličeje tak silně, že odletěla o kus dál. S výkřikem leknutí i bolesti dopadla do bláta. Kolem její hlavy se v blátě vytvořila rudá skvrna.

Jagang se obrátil ke Kahlan a natáhl ruku. „Dej mi ten nůž."

Jeho naprosto černé oči vypadaly tak děsivě, že Kahlan málem strachy o krok couvla.

Jagang zakýval prstem. „Jestli to budu muset zopakovat, vykopnu jí zuby."

Kahlan bleskově zvážila všechny možnosti. Cítila se stejně, jak se asi musel cítit ten muž s šedýma očima, když schválně zakopl a padl obličejem do bláta. Neměla na výběr.

Kahlan vložila nůž do jeho natažené dlaně.

Vítězoslavně se usmál. „Díky, drahoušku."

Bez zaváhání se otočil, rukou opsal široký oblouk a zabodl nůž do obličeje muži, jemuž patřil. Vlhkým vzduchem se ozvalo hlasité prasknutí roztříštěné kosti. Mrtvý strážce padl do bláta. Gejzír krve byl v okolní

šedi překvapivě barevný. Než zemřel, nestihl muž ani vykřiknout.

„Tady máš svůj nůž," houkl na mrtvolu Jagang.

Jeho pohled se přesunul na ohromené tváře ostatních Kahlaniných strážců. „Radím vám, abyste si dávali na své zbraně lepší pozor než on. Jestli znovu vezme zbraň někomu z vás a nezabije vás s ní, udělám to sám. Rozuměli jste tomu všichni?"

Ozvalo se jednohlasné „Ano, Excelence."

Jagang se sklonil a zvedl vzlykající Jillian na nohy. Bez námahy ji držel tak, že se špičkami nohou sotva dotýkala země.

„Víš, kolik je kostí v lidském těle?"

Kahlan polkla slzy. „Ne."

Pokrčil rameny. „Já taky ne. Ale vím, jak to zjistit. Můžeme jí začít lámat kosti jednu po druhé a při každém prasknutí jednu připočítat."

„Prosím…" zaúpěla Kahlan a přemáhala vzlyky.

Jagang smýkl dívkou ke Kahlan, jako by jí hodil na hraní živou panenku.

„Teď jsi zodpovědná za její život. Kdykoliv mi zavdáš příčinu k nespokojenosti, zlomím jí jednu kost. Nevím, kolik jich přesně má, ale vím jistě, že jich je dost." Zvedl obočí. „A dobře víš, že jsem často nespokojený. Jestli uděláš něco, co mě rozčílí, začnu ji před tvýma očima mučit. Mám lidi, kteří jsou mistři v pomalém mučení." V inkoustově černých očích se zvedla bouře šedivých stínů. „Jsou to umělci ve svém oboru a dokážou udržet oběť naživu velice dlouho, zatímco prožívá nepředstavitelná muka. Ale pokud by náhodou ta malá při mučení přece jen zemřela, nahradíš ji ty sama."

Kahlan si přitiskla dívčin krvácející obličej na svou hruď. Jillian tiše vzlykala, jak je jí strašně líto, že se nechala chytit. Kahlan ji tiše uklidňovala.

„Rozumíš?“ zeptal se Jagang vražedně ledovým hlasem.

Kahlan polkla. „Ano.“

Popadl Jillian za vlasy a zvrátil jí hlavu. Jillian se rozkřičela hrůzou.

„Ano, Excelence!“ vykřikla Kahlan.

Jagang se usmál a pustil dívčiny vlasy. „To je lepší.“

Kahlan si víc než cokoliv jiného přála, aby už tahle noční můra skončila, ale věděla, že to je teprve začátek.

Kapitola devátá

„Přestaň se chovat jako velký děcko a drž,“ řekl Richard.

Johnrock rychle mrkal. „Ať se mi to nedostane do očí.“

„Neboj, do očí se ti nic nedostane.“

Johnrock si zhluboka povzdychl. „Proč musím být první?“

„Protože jsi moje pravé křídlo.“

Johnrock neměl žádnou pohotovou odpověď. Odtáhl bradu z Richardova sevření. „Fakt si myslíš, že nám to pomůže vyhrát?“

„Určitě,“ potvrdil Richard a narovnal se, „pokud se budeme všichni snažit. Barva sama o sobě žádný zápas nevyhraje, to musíme my, ale pomalování nám dodá něco důležitého, co nám obyčejné vítězství nezaručí – pomůže nám získat věhlas. A právě naše pověst znejistí ty, kteří se nám budou muset postavit příště.“

„Tak už toho nech, Johnrocku,“ ozval se jeden z mužů a netrpělivě si založil ruce.

Zbytek týmu, který se shromáždil kolem, souhlasně přikyvoval. Nikdo z nich samozřejmě nechtěl být první. Většina, i když ne všichni, se nechala přesvědčit Richardovým vysvětlením, jaké výhody jim pomalování přinese.

Johnrock se naposledy rozhlédl a pak rezignovaně vzdychl. „Tak se do toho pusť.“

Richard vrhl letmý pohled na strážce s nataženými luky a šípy připravenými k výstřelu. Teď, když byli zajatci zbaveni řetězů, sledovali strážci sebemenší náznak nějakých potíží, zatímco čekali, až odvedou tým k prvnímu zápasu. Když nebyl Richard a ostatní zajatci spoutáni řetězy, velitel Karg vždycky rozestavil posílené hlídky. Richard si všiml, že většina šípů je namířena na něj.

Soustředil se opět na Johnrocka. Roztaženými prsty mu držel hlavu, aby s ní nehýbal.

Richard si lámal hlavu s tím, co namaluje na tváře hráčů svého týmu. Když dostal nápad s barvou poprvé, myslel si, že nechá každého, aby si na tváře namaloval, co bude chtít. Ale po krátké úvaze dospěl k přesvědčení, že to nemůže nechat na nich. Znamenalo to příliš velké riziko.

Kromě toho všichni chtěli, aby je pomaloval Richard. On byl jejich kapitán, hrotový útočník, který řídil hru celého týmu. Byl to navíc jeho nápad. Uvědomil si, že většina z nich k tomu přistupovala váhavě, protože se domnívali, že se vystaví posměchu, a proto také chtěli, aby je pomaloval on.

Richard ponořil prst do malého kyblíku červené barvy. Rozhodl se použít prsty místo štětce, který velitel Karg přinesl spolu s barvou.

Richard se při malování chtěl dotýkat pokožky svých mužů.

V krátkém čase, který měl, usilovně přemýšlel, co namalovat. Věděl, že to musí být něco, čím v první řadě docílí svého záměru.

Aby to fungovalo, jak popsal, musel kreslit věci, které znal.

Musel znázornit tanec se smrtí.

Tanec se smrtí je ve své podstatě zaměřen na život. Přesto význam tance se smrtí nebyl jenom výjimečným návodem na přežití. Účelem jednotlivých prvků tance bylo postavit se zlu a zničit ho, a tímto způsobem umožnit jedinci chránit život, i ten vlastní. Byl to nepatrný rozdíl, ale velice důležitý. Aby bylo možné bojovat o život, vyžadoval rozpoznání existence zla.

Zatímco pro Richarda byla potřeba rozpoznání existence zla naprosto jasná a zřejmá, mnoho lidí takovou úvahu tvrdohlavě odmítalo přijmout. Radši byli slepí a žili ve světě fantazie. Tanec se smrtí vylučoval tyto smrtelně nebezpečné fantazie. Přežití vyžadovalo jasné a vědomé rozpoznání reality. Proto tanec se smrtí vyžadoval toho, kdo rozpozná pravdu. Všechno je součástí celku, a nikdo neuspěje, pokud bude ignorovat jednotlivé části.

Prvky tance se smrtí – jejich formy – představovaly v podstatě součásti všech způsobů boje, od slovní přestřelky, přes hru, až k boji na život a na smrt. V jazyce symbolů tvořily tyto součásti představu tance. Využití těchto představ však vyžadovalo vidět, co se ve skutečnosti děje – jednotlivě i v celku – aby bylo možné

proti tomu bojovat. Konečným cílem tance se smrtí bylo získat život. Ja'La dh Jin v překladu znamenala ‚Hra o život'.

Všechny věci, které patřily válečnému čaroději, hrály určitou úlohu v tanci se smrtí. Z tohoto pohledu byl válečný čaroděj oddán životu. Kromě jiného, symboly na amuletu, který Richard nosil, tvořily obraz, jakési zhuštěné schéma, vyjadřující hlavní pojetí tance. Richard ty pohyby znal z boje s mečem pravdy.

Přestože už neměl meč, pochopil složitou podstatu toho, v čem spočívá význam tance se smrtí, a toto poznání, získané při použití meče v něm už zůstalo, ať měl skutečný meč v ruce nebo ne.

Jak mu zpočátku Zedd často připomínal, meč je jen nástroj. Důležitější je vždy mysl toho, kdo drží zbraň v ruce.

Od doby, kdy Zedd Richardovi meč dal, se postupně naučil rozumět řeči symbolů a emblémů. Znal jejich význam. Mluvily k němu. Poznal symboly, které patřily válečnému čaroději, a chápal jejich význam.

Prstem namočeným v barvě začal Richard malovat čáry na Johnrockovu tvář. Byly to čáry znázorňující jednotlivé části tance, prvky, používané při setkání s nepřítelem. Každá kombinace čar tvořila symbol s určitým významem. Seknutí, úkrok, výpad, otočka, říznutí, bodnutí, bleskové zasazení smrtelné rány a okamžitý útok na další cíl. Čáry, které maloval na Johnrockovu pravou tvář, byly vyjádřením hlavní zásady, sledování všeho, co se kolem děje, aniž by se člověk soustředil na jednotlivosti.

Richard se přistihl, že kromě prvků tance se smrtí, kreslí i části kouzel, která znal. Nejdřív si to ani neuvědomil. Ze začátku, když nakreslil pár prvků, měl

potíž si vzpomenout, kde už je viděl. Pak si uvědomil, že jsou součástí kouzla, které Darken Rahl nakreslil do čarodějného písku v Zahradě života, když vyvolával magii nutnou k otevření schránek Ordenu.

Teprve tehdy si Richard přiznal, že návštěva podivné, tajemné postavy z předcházející noci na něj hluboce zapůsobila. Její hlas mu oznámil, že byl jmenován hráčem. Dnes byl první zimní den. Měl rok na to, aby otevřel správnou schránku Ordenu.

Richard se cítil vyčerpaný a po tomto setkání už nebyl schopen o ničem jiném přemýšlet. Nemohl usnout. Rušila ho bolest z poranění stehna a zad, takže se nemohl plně soustředit na přemýšlení. První zimní den pak přivedl na inspekci Jaganga. V tu chvíli musel řešit mnohem naléhavější problém, jak zabránit, aby ho Jagang ani žádná Sestra nepoznali, než uvažovat o tom, jak je možné, že se stal hráčem o schránky Ordenu.

Napadlo ho, jestli to není nějaká chyba – nějaké přesměrování magie vyvolané poškozením, způsobeným chimérami. Ale i kdyby k tomu měl potřebné znalosti, které samozřejmě neměl, čarodějnice Šestka ho připravila o dar, takže neměl ponětí, jak by mohl, třeba nevědomky, vložit schránky do hry. Nedokázal si představit, jak by mohl otevřít správnou schránku bez svého daru. Uvažoval, jestli by za tím vším mohla být Šestka, jestli by to mohlo být součástí spiknutí, kterému stále ještě nerozuměl.

Tehdy, když Darken Rahl kreslil svá kouzla, než otevřel jednu ze schránek, nechápal Richard nic z jejich uspořádání. Zedd mu pouze řekl, že kreslení takových kouzel je mimořádně nebezpečné a jedna špatně umístěná čára, nakreslená správnou osobou za správných okolností, ve správném prostředí, může

vyvolat katastrofu. V té době mu všechny kresby připadaly jako tajemné obrazy sestavené ze záhadných prvků, které byly součástí nějakého složitého cizího jazyka.

Když se Richard naučil víc o magických obrazcích a emblémech, pochopil význam některých jejich prvků – velice podobným způsobem, jakým se ze začátku učil starodávný jazyk, horní d'haranštinu, tak, že se nejdřív naučil rozeznávat jednotlivá slova. Když začal lépe chápat slova, byl schopen porozumět myšlenkám, které slova vyjadřovala.

Stejným způsobem pak přišel na to, že některé části kouzla, které Darken Rahl kreslil do čarodějného písku, aby otevřel schránky Ordenu, byly také součástí tance se smrtí.

Vlastně to bylo pochopitelné. Zedd mu jednou řekl, že moc Ordenu je moc samotného života. Tanec se smrtí je ve své podstatě o zachování života, a Orden sám se soustřeďuje na život a ochraňuje ho proti působení kouzla Ohnivé kaskády.

Richard si znovu namočil prst do barvy a namaloval na Johnrockově čele oblouček, který podepřel čárami, jež tvořily symbol pro soustředění síly. Používal prvky, kterým rozuměl, ale aby je pozměnil, kombinoval je novými způsoby. Nechtěl, aby si Sestry kreseb všimly a odhalily jejich přímý význam. Takže obrazce, které maloval, byly složeny ze známých prvků, ale jinak to byly originály.

Muži, kteří se shlukli kolem, celý proces napjatě pozorovali, okouzleni nejen postupem, ale i kresbami samotnými. Bylo to svým způsobem umění. Přestože nechápali význam jednotlivých čar, celkový dojem byl

přesně takový, jaký si přáli. Velice výmluvně vyjadřoval hrozbu.

„Víš, co mi tohle celý, všechny ty čáry připomínají?“ zeptal se jeden z mužů.

„Co?“ zamumlal Richard a přidal další tah k emblému, který znázorňoval mocný úder, jež měl zničit protivníkovu sílu.

„Trochu mi to připomíná průběh hry. Nevím proč, ale ty čáry vypadají skoro jako pohyby při nějakém útoku v Ja’La.“

Richard, překvapený, že muž – také zajatec – dokázal z kresby vyčíst tak významný rys, na něj vrhl tázavý pohled.

„Když jsem byl ještě podkovář,“ vysvětloval muž, „musel jsem rozumět koním, abych je mohl kovat. Nemůžeš se koně zeptat, co ho trápí, ale když si ho víc všímáš, naučíš se to vyčíst z různých věcí, jako třeba podle toho, jak se kůň pohybuje, a po čase začneš chápat význam mluvy jeho těla. A pokud si všímáš těch nenápadných pohybů, můžeš se vyhnout kopnutí nebo kousnutí.“

„Velice správně,“ řekl Richard. „To je přesně to, co se tu snažím vytvořit. Každému z vás chci na obličej namalovat obraz jeho vlastní síly.“

„A jak to, že toho tolik víš o kreslení symbolů síly?“ zeptal se podezřívavým tónem Bruce. V jeho týmu to byl jeden z vojáků Řádu. Spal ve vlastním stanu a odmítal poslouchat příkazy od kapitána, který byl podle něj nevzdělaný neznaboh, uvázaný na řetězu jako nějaké zvíře. „Ty a lidi tam od vás se všichni moc spoléháte na zastaralou víru v magii a takový věci, místo toho, abyste se věnovali správným věcem, záležitostem Stvořitele, svým povinnostem vůči ostatním.“

Richard pokrčil rameny. „Myslím, že tím jen vyjadřuji své představy, jak by mohly takové symboly síly vypadat. Chci každému z vás namalovat takový symbol, abyste všichni vypadali mnohem silnější, to je celé.“

Bruce nebyl s odpovědí příliš spokojený. Ukázal na Johnrockovu tvář. „Proč si myslíš, že všechny ty klikatý čáry vypadají jako symboly síly?“

„Já nevím,“ odvětil Richard a snažil se vymyslet něco, aby mu Bruce přestal klást otázky, aniž by prozradil něco důležitého, „prostě mi ty obrazce připadají působivé.“

„To je nesmysl,“ prohlásil Bruce. „Kresby nic neznamenají.“

Pár vojáků z týmu sledovalo Bruce a čekalo, co mu Richard odpoví, jako by uvažovali o vzpouře proti svému kapitánovi.

Richard se usmál. „Když jsi přesvědčený, Bruce, že obrázky nic neznamenají, tak co když ti na čelo namaluju kytku?“

Všichni se rozesmáli – dokonce i vojáci.

Bruce, jenž už nebyl tak sebejistý, když se rozhlédl po smějících se spoluhráčích, si odkašlal.

„No, myslím, že když to stavíš takhle, začínám chápat, kam tím míříš. Asi budu chtít namalovat taky ňáký ty tvoje symboly síly.“ Bouchl se pěstí doprostřed hrudi. „Chci, aby se mě ostatní týmy bály.“

Richard přikývl. „Budou se bát, když všichni uděláte, co vám řeknu. Mějte na paměti, že když nás před prvním zápasem hráči ostatních týmů uvidí takhle pomalované, budou to považovat za hloupé. Musíte na to být připraveni. Až uslyšíte, že se vám smějou, ať vás

ten smích rozzuří. Naplňte svá srdce touhou smazat jim ten smích z obličejů.

Ve chvíli, kdy nastoupíme na hřiště, se nám pravděpodobně bude soupeř, ale i spousta diváků nejen smát, ale budou na nás pokřikovat urážky. Nechte je být. Právě to chceme. Ať nás podcení. Když to udělají, když se nám budou smát a vykřikovat nadávky, chci, abyste si střádali hněv, který ucítíte. Naplňte si jím srdce."

Každému hráči zvlášť pohlédl Richard do očí. „Mějte na paměti, že jsme tady, abychom zápasy vyhrávali. Jsme tu, abychom zvítězili a mohli hrát proti mužstvu císaře. Jedině my si tu příležitost vybojujeme. Muži, kteří se vám smějou, jsou neschopní, podprůměrní hráči Ja'La. Musíme je smést z cesty k císařovu týmu. Soupeři v první hře nám stojí v cestě. Stojí nám v cestě a smějou se nám.

Až vstoupíte na hřiště, nechte si jejich smích znít v uších. Vstřebejte ho, ale buďte zticha. Neprozraďte žádné své pocity. Nechte si je pro sebe, dokud nenastane ten správný okamžik.

Ať si o nás myslí, že jsme blázni. Ať se nechají ukolébat představou, že budeme snadná kořist, aby se nesoustředili na taktiku, s jakou budou proti nám hrát. Ať ochabne jejich obrana.

Potom, v okamžiku, kdy hra začne, v soustředěném společném útoku uvolníte nahromaděný vztek proti těm, kteří se vám posmívali. Musíme udeřit plnou silou. Musíme je rozdrtit. Musíme hrát, jako bychom hráli s mužstvem císaře.

Nestačí nám tu první hru jen vyhrát o bod nebo o dva, jak to obvykle bývá. To nestačí. Nesmíme se

spokojit s tak chabým vítězstvím. Musíme být neústupní. Musíme je převálcovat. Zadupat do země.

Musíme zvítězit nejméně o deset bodů.“

Mužům poklesla čelist. Překvapeně povytáhli obočí. K tak vysokým vítězstvím docházelo jen v nevyrovnaných dětských týmech. Ja’La týmy na této úrovni nikdy nevyhrály víc než o tři body.

„Každý hráč poraženého týmu dostane tolik ran bičem, o kolik bodů mužstvo prohrálo,“ řekl Richard. „Chci, aby si o tomto krvavém bičování povídali všichni v celém ležení.

Od té chvíle se už nikdo nebude smát. Naopak, každé mužstvo, které s námi bude hrát, z nás bude mít strach. A když se lidi bojí, dělají chyby. Pokaždé, když udělají nějakou chybu, budeme připraveni ji potrestat. Dokážeme, že jejich strach byl oprávněný. Vyvoláme v nich ty nejhorší obavy. Dokážeme, že každičký jejich bezesný okamžik a studený pot má opodstatnění.

Druhý tým porazíme o dvanáct bodů.

Další tým se nás pak bude bát ještě mnohem víc.“

Richard ukázal červeným prstem na vojáky z týmu. „Dobře znáte účinnost takové taktiky. Zničíte každé město, které se postaví proti vám, takže ta, která mají být dobyta příště, se třesou strachy a čekají, až přijdete. Lidé znají vaši pověst a hrozně se bojí vašeho příchodu. Jejich strach vám dobytí velice usnadní.“

Vojáci se rozesmáli. Teď si konečně mohli zasadit Richardův plán do prostředí, které znali a kterému rozuměli.

„Chceme, aby se všechny týmy obávaly mužstva s červeně pomalovanými obličeji.“ Richard zvedl ruku zaťatou v pěst. „Pak je jednoho po druhém rozdrtíme.“

V náhlém tichu zatnuli všichni muži pěsti a udeřili se jimi do hrudi na souhlas, že to tak udělají. Všichni muži chtěli vyhrát, každý z jiného důvodu.

Ale žádný z nich neměl důvod, který by se podobal Richardovu.

Doufal, že nebude muset hrát proti mužstvu císaře – doufal, že bude mít příležitost mnohem dřív – ale když to bude nutné, musel být připraven zajít až tak daleko. Věděl, že dobrá příležitost se dříve nemusí vyskytnout. Pokud ne, musí zajistit, aby se dostali do finále turnaje, kdy byl přesvědčen, že potřebnou příležitost najde.

Nakonec se Richard otočil k Johnrockovi a rychle dokončil kresbu několika emblémy, symbolizujícími útok těžké váhy, jenž končil tahy až na Johnrockově svalnatých pažích.

„Vezmi mě jako dalšího, Rubene," požádal jeden hráč.

„A pak mě," ozval se další.

„Na všechny se dostane," řekl Richard. „A teď, zatímco budu malovat, projdeme si naši strategii. Chci, aby každý z vás šel do toho zápasu s tím, že přesně ví, co má dělat. Všichni musíme znát plán, abychom podle něj mohli postupovat. Všichni musíme znát signály. Chci, abychom od prvního okamžiku byli připraveni vrhnout se na soupeře. Chci jim vyrazit dech, dokud se ještě budou smát."

Muži si postupně sedali na převrácený kbelík a nechali si od Richarda pomalovávat tvář. Richard ke každému z nich přistupoval, jako by se pomalování stalo záležitostí života a smrti. Svým způsobem to tak vlastně bylo.

Všichni muži podlehli Richardovu věcnému přístupu. Zavládla mezi nimi vážná nálada, jen tiše

seděli a sledovali, jak Richard maluje to, co jen on věděl, že jsou jedny z nejnebezpečnějších prvků, které dokázal vytvořit. Přestože nerozuměli jazyku těchto symbolů, chápali význam toho, co Richard dělal. Sami viděli, že každý z nich vypadá hrozivě.

Když Richard skončil, uvědomil si, že se dívá na téměř ucelenou sbírku obrazců, které tvořily tanec se smrtí s doplněním některých prvků schránek Ordenu.

Jediné symboly, které ještě chyběly, si nechal pro sebe. Byly to prvky tance, které se týkaly nejvražednějších zásahů – těch, které sekaly do duše nepřítele.

Když si na tvář začal malovat první tahy posledních prvků tance se smrtí, jeden z vojáků nabídl Richardovi vyleštěný kousek kovu, aby na sebe viděl. Namáčel si prst v červené barvě a myslel na ni jako na krev.

V užaslém soustředění ho všichni sledovali. Byl jejich vůdcem v boji, ten, za kterým šli v Ja'La dh Jin. Takhle vypadala jeho nová tvář a všichni si ji museli vrýt do paměti.

Jako poslední prvek přidal Richard blesky Con Daru, symboly, představující moc, kterou vyvolala Kahlan, když se spolu snažili zastavit Darkena Rahla, aby neotvíral schránky Ordenu, a když si myslela, že je Richard mrtvý. Byla to moc probuzená jako pomsta.

Pomyšlení na Kahlan, připravenou o minulost i totožnost, vydanou na milost Jaganga a ďábelské víře Řádu, když si ji vybavil s modřinou na tváři, krev se mu začala vařit zuřivostí.

Con Dar znamenal ‚Zuřící krev'.

Kapitola desátá

Kahlan držela kolem ramen Jillian ochrannou ruku. Šly těsně za Jagangem. Císařská družina procházela ležením, u někoho vzbuzovala němou hrůzu, ale většinou ji vítalo provolávání slávy. Někteří vojáci volali Jagangovo jméno, když je míjel, a vzdávali mu hold jako vůdci v jejich boji za zničení poslední bašty odporu proti Císařskému řádu, zatímco mnozí další ho velebili jako ‚Jaganga Spravedlivého'. Kahlan pokaždé vyvedlo zmíry, kolik z nich ho dokáže vidět jako ochránce spravedlnosti.

Čas od času zvedla Jillian důvěřivé, měděné oči ke Kahlan, aby jí vyjádřila dík za ochranu. Kahlan se cítila trochu provinile, že předstírá ochranu, přestože věděla, že ve skutečnosti jí žádné bezpečí nemůže zaručit. Spíš naopak. Kahlan se mohla velice snadno stát příčinou neštěstí, které se mohlo Jillian přihodit.

Ne. Musela si znovu připomenout, že ona nebude příčinou žádné újmy, pokud k ní dojde. Jagang, jako

advokát zvrácené víry bratrstva Řádu a přeborník v nespravedlnostech, ten bude tou příčinou. Pokřivené názory Řádu ospravedlňovaly v myslích jeho stoupenců jakékoliv bezpráví, které pomáhalo dotáhnout jejich věc do konce. Kahlan nebyla zodpovědná – částečně ani celkově – za zlo spáchané někým jiným. Oni sami nesli odpovědnost za své činy.

Řekla si, že nesmí přesouvat vinu z viníka na oběť. Jedním z charakteristických znaků lidí, kteří šířili svou zvrácenou víru, bylo právě obviňování obětí. Takhle to hráli, a ona s nimi hrát nebude.

Přesto litovala, že je Jillian opět vystrašeným zajatcem těchto násilníků. Lidé ze Starého světa, kteří ubližují nevinným lidem ve jménu většího dobra, se stali zrádci samotného principu dobra. Nebyli schopni upřímného zármutku, protože si necenili dobra. Odmítali ho. Spíš než hledání nějakých hodnot je poháněla sžíravá nenávist.

Jedinou její opravdu úspěšnou akcí od chvíle, kdy se dostala Jagangovi do rukou, byl útěk Jillian. A ani ten se nakonec nezdařil.

Jak procházeli ležením, Jillian pevně objímala Kahlan kolem pasu a druhou rukou se jí držela za sukni. Bylo zřejmé, že přestože ji děsili vojáci kolem nich, největší strach jí naháněli Jagangovi osobní stráže. Takoví muži ji pronásledovali a nakonec dostihli.

Dokázala jim dlouho unikat, ale přestože dokonale znala opuštěné ruiny starobylého města Casky, byla stále dítě a nemohla vyhrát nad odhodlanými a zkušenými muži. Kahlan věděla, že když se teď Jillian ocitla uprostřed neustále se rozšiřujícího vojenského ležení, nemá nejmenší šanci, že by jí mohla znovu pomoct k útěku.

Jak kráčely blátem a špínou, proplétaly se mezi stany, vozy a hromadami zbroje a zásob, Kahlan si k sobě otočila Jillianinu tvář a viděla, že rána už přestala krvácet. Jeden z ukořistěných prstenů, které Jagang nosil, jí způsobil tržnou ránu na lícní kosti. Kéž by to byla její největší starost. Jako odpověď na její statečný úsměv Kahlan pohladila dívku po hlavě.

Jagang měl momentálně dobrou náladu, že má zpět dívku, která se mu pokusila utéct – a tím pádem nový nástroj na mučení a ovládání Kahlan – ale víc ho zajímalo všechno, co se týkalo objevu v těžební jámě. Kahlan připadalo, že o tom zasypaném objektu ví daleko víc, než dával najevo. Nebyl totiž nálezem tak překvapený, jak by se dalo čekat. Zdálo se, že objev bere jako samozřejmost.

Jakmile dohlédl na to, aby byla celá oblast uzavřena, a nedostali se do ní obyčejní vojáci, dal důstojníkům jasný příkaz, aby ho vyhledali okamžitě, jak se jim podaří probořit kamennou zeď a dostat se dovnitř objektu, ať už je to cokoliv. Stavba byla ukrytá hluboko pod zemí na Azrithské planině. Jakmile se ujistil, že všichni pochopili, jak mají s objevem zacházet a všichni pilně pracují, aby splnili jeho rozkazy, obrátil zase pozornost k zahajovacím zápasům turnaje v Ja'La. Už se nemohl dočkat, až uvidí některé z možných soupeřů jeho týmu.

Kahlan s ním musela sledovat zápasy Ja'La už předtím. Netěšila se na to, že je uvidí znovu, protože vzrušení z boje a násilí na hřišti probouzelo v Jagangovi bouřlivou náladu, podpořenou divokými tělesnými touhami. Za normálních okolností ji děsila jeho schopnost okamžitého a krutého násilí, ale když byl

vzrušený a rozpálený po dni stráveném sledováním zápasů Ja'La, byl ještě neústupnější a bezohlednější.

Poté, co spolu poprvé sledovali zápasy Ja'La, zaměřil své zvrácené tělesné touhy na Kahlan. Potlačila paniku, a nakonec se smířila s tím, že stejně dosáhne svého a ona mu v tom nijak nedokáže zabránit. Nakonec, ochromená hrůzou, že leží pod ním, se poddala nevyhnutelnému. Odvrátila oči před jeho chlípným pohledem a osvobodila svou mysl. Rozhodla se uchovat si svoji zuřivost, až nastane vhodný čas, až to bude mít nějaký smysl.

Ale on náhle přestal.

„Chci, abys věděla, kdo jsi, až ti to udělám," řekl jí. „Chci, abys věděla, co pro tebe znamenám, až do tebe vniknu. Chci, aby ti to bylo tak odporné, jako ještě nic ve tvém životě.

Ale to si musíš vzpomenout, kdo jsi, musíš vědět vše, pokud to má být doopravdy znásilnění… a ručím ti za to, že to bude nejhorší znásilnění, jaké zažiješ, ze kterého se narodí dítě, které pro něj bude neustálou připomínkou a na které se bude dívat jako na netvora."

Kahlan nevěděla, kdo ten neznámý muž mohl být.

„Aby se to stalo," řekl jí Jagang, „musíš si být plně vědomá své totožnosti a všeho, co to pro tebe znamená. Potom všechno navždy zničím."

Představa, o kolik horší pro ni takové znásilnění bude, pro něj znamenala mnohem víc než okamžité uspokojení. To samo o sobě svědčilo o tom, jak strašně touží po pomstě i o tom, jakou neovladatelnou touhu po odplatě v něm probouzí.

Trpělivost byla vlastnost, která činila Jaganga ještě nebezpečnějším. Přestože jednal impulzivně, byla by chyba si myslet, že by se nechal strhnout k neopatrnosti.

Ve snaze pochopit jeho záměr, jí vysvětlil, že je to stejné jako způsob, jakým trestá lidi, kteří ho rozzuří. Kdyby je zabil, zdůraznil, byli by mrtví a nemohli by trpět, ale když je donutí snášet mučivou bolest, budou si přát smrt a tu jim může odpírat. Při pohledu na jejich nekonečné utrpení se ujistí, že trpce litují svých zločinů a cítí nesnesitelný zármutek nad vším, co ztratili.

Oznámil jí, že totéž má připraveno i pro ni: muka lítosti a nepředstavitelné ztráty. Díky ztrátě paměti by se jí nic z toho nedotklo, takže počká, až přijde ten pravý čas. Když takhle ovládl své okamžité nutkání a nechal si ho na později, až se nakonec na všechno upamatuje, vystřídal ve své posteli spoustu jiných zajatých žen.

Kahlan doufala, že Jillian je pro jeho choutky ještě příliš mladá. Ale věděla, že když mu zavdá sebemenší příčinu, nebude se na její věk ohlížet.

Jak se prodírali davem vojáků, povzbuzujících hráče v probíhajících zápasech, císařská garda nemilosrdně smetla z cesty každého, kdo by se mohl dostat příliš blízko císaři. Několik mužů, kteří neuhnuli dostatečně ochotně nebo rychle, dostalo ránu loktem do hlavy, že jim málem praskla lebka. Jeden opilec, který se rozhodl, že neustoupí nikomu, ani císaři, se otočil proti postupujícím gardistům. Jak tam stál na vratkých nohou a blekotal výhrůžky, byl jedním rychlým pohybem zahnutého nože rozpárán. Císařský doprovod tato příhoda ani na okamžik nezpomalila. Kahlan zakryla Jillian oči, aby neviděla mužovy vnitřnosti na zemi.

Protože přestalo pršet, stáhla si Kahlan kapuci pláště z hlavy. Nízko nad Azrithskou planinou se valily tmavé mraky a vyvolávaly dusivý pocit obklíčení. Temná, zatažená obloha nedávala žádnou naději, že první vlhký a chladný den nadcházející zimy, vysvitne slunce.

Převládal pocit, že celý svět postupně klesá do chladné, ochromující a věčné záhuby.

Když se dostali až k okraji hřiště, stoupla si Kahlan na špičky, aby viděla přes strážce na hráče Ja'La. Když si uvědomila, že se natahuje, aby viděla hru, okamžitě se stáhla zpátky. Poslední věc, kterou si přála, bylo vzbudit Jagangovu pozornost tím, že bude náhle projevovat zájem o hru, kterou opovrhovala.

Ve skutečnosti ji hra nezajímala, ale chtěla zjistit, jestli uvidí muže s šedivýma očima, který záměrně upadl do bláta, aby skryl svou tvář před Jagangem – a možná i před Sestrou Ulicií.

Pokud nezačne znovu pršet, stane se pro něj obtížné mít zamazanou tvář, aby skryl svou totožnost. A dokonce i v dešti by Jagang brzy pojal podezření, kdyby hrotový útočník týmu velitele Karga měl obličej neustále od bláta. Nakonec by si muž uvědomil, že místo, aby ho bláto skrylo, vzbudilo Jagangovo podezření. Kahlan měla obavy z toho, co se stane pak.

Mnoho mužů, sledujících hru, jásalo a povzbuzovalo hrotového útočníka jednoho z týmů, kterému se podařilo probojovat se na soupeřovo území. Obránci hned vyrazili, aby mu zabránili dostat se dál. Diváci řvali, jak se hráči navzájem sráželi a snažili se ubránit své území.

Ja'La byla hra, při které hráči běhali, uhýbali a vrhali se proti sobě, bránili nebo honili muže s brokem – těžkým, kůží potaženým míčkem o trochu menším než lidská hlava – ve snaze mu ho sebrat, zaútočit s ním nebo vstřelit branku. Muži často padali nebo byli sraženi na zem. Protože hráli bez košil, brzy se jejich těla leskla nejen potem, ale i blátem zbarveným krví.

Obdélníkové hřiště na Ja'La bylo rozděleno čárami. V každém rohu stála jedna branka, dvě pro každý tým.

Jediný hráč, který mohl dávat góly, a pouze když byla řada na jeho mužstvu, byl hrotový útočník a současně kapitán týmu. Skórovat mohl jen z určitého místa uprostřed soupeřova území. Z tohoto místa, vyznačeného pruhem přes celou šířku hřiště, mohl házet brok do jedné ze dvou soupeřových branek.

Nebylo snadné dát gól. Branky byly poměrně malé a vzdálené.

Aby to měl ještě těžší, protihráči ho mohli při hodu těžkým brokem blokovat. Mohli také vytlačit hrotového útočníka ze střelecké pozice – případně ho strhnout na zem – když se snažil skórovat. Brok mohli hráči použít i jako zbraň na sražení soupeře. Každý tým se snažil buď vyčistit prostor před brankou od hráčů soupeře nebo chránit svého kapitána před obránci, aby se mohl soustředit a objevit skulinku, odkud by mohl vstřelit gól. Tým se také mohl rozdělit a snažit se o obojí. Každá strategie měla své výhody i nevýhody.

Na hřišti byla ještě jedna čára, daleko od území, vymezeného ke střelbě na branky, ze které se mohl hrotový útočník pokusit skórovat. Pokud se mu to podařilo, mužstvo získalo dva body místo jednoho, ale taková taktika se používala zřídka, protože možnost sražení broku byla velká a šance na úspěšný zásah zase mizivá. Takové pokusy se obvykle používaly jen jako poslední záchrana, kdy mužstvo prohrávalo a snažilo se dát gól, než vyprší čas.

Jedině v případě, že tým soupeře srazil kapitána, mohl jeho křídelní útočník získat brok a pokusit se dát gól. Pokud se brok při střelbě na branku dostal mimo hřiště, útočící tým získal brok zpět, ale musel se vrátit na své území. Odtud mohl začít nový útok. A po celou dobu jim běžel čas, vymezený pro jejich hru.

Na několika vyznačených místech nebylo možné hrotového útočníka srazit, ani ho obrat o brok. Tato místa se však mohla snadno stát nebezpečnými ostrůvky, ve kterých kapitán uvízl jako v pasti a nemohl se dostat dál. Mohl však předat brok křídelnímu útočníkovi a při dalším útoku si ho od něj zase vzít zpátky.

Na ostatním území hřiště, včetně střelecké zóny, se obránci mohli zmocnit broku, aby zabránili útočícímu týmu ve skórování. I když se bránícímu týmu podařilo zmocnil se broku, nemohl jejich kapitán získat bod za vstřelenou branku, dokud nevypršel čas soupeři. Tým se však mohl snažit brok udržet, aby druhý tým nemohl dát gól. Útočící tým se ho snažil získat zpět co nejdřív, aby mohl jeho hrotový útočník skórovat. Boj o brok byl často velice tvrdý a krvavý.

Oběma týmům odměřovaly čas určený pro útok a možnost získat body přesýpací hodiny. Pokud nebyly k dispozici přesýpací hodiny, používaly se jiné časomíry, například děravé vědro naplněné vodou. Pravidla hry byla v některých situacích poměrně komplikovaná, ale obecně velmi volná. Kahlan často připadalo, že hra žádná pravidla nemá – pokud pominula základní pravidlo, že tým může skórovat jen ve vymezené době.

Toto pravidlo neumožňovalo jednotlivým týmům držet brok na své straně delší dobu a hra proto měla spád. Byla rychlá, fyzicky náročná s častými zvraty a bez možnosti odpočinku.

Protože bylo velmi obtížné získat bod, týmy vítězily s maximálně tří nebo čtyřbrankovým rozdílem v každé hře. Vzhledem k vyrovnané úrovni týmů býval závěrečný bodový rozdíl obvykle jednobrankový.

Předepsaný počet otočení přesýpacích hodin byl dán stanovenou délkou hrací doby, ale pokud po jejím uplynutí nebyl zápas rozhodnutý, hra pokračovala, dokud jedno z mužstev nevstřelilo gól. Poté měl soupeř jedno otočení hodin na to, aby zápas zvrátil ve svůj prospěch. Když neuspěl, hra skončila. Když vyrovnal, měl druhý tým opět jedno otočení hodin na zvýšení skóre. Hra končila, pokud se druhému týmu nepodařilo v nastaveném čase vyrovnat zápas. Žádná hra Ja'La proto nikdy nemohla skončit remízou. Vždy byl vítěz a poražený.

Ať už nastavovaný nebo ne, když zápas skončil, byl poražený tým přiveden na hřiště a zbičován. Pro potrestání se používaly důtky, velice děsivý nástroj. Každý kožený řemínek měl na konci těžký kus kovu. Muži dostali za každý bod, o který prohráli, jednu ránu důtkami. Všem hráčům poraženého týmu, kteří klečeli uprostřed hřiště, dav rány nadšeně počítal. Vítězové se často rozestavili kolem a předváděli se davu, zatímco poražení se skloněnými hlavami dostávali výprask.

Vzhledem k rivalitě, která mezi týmy panovala, se stávalo bičování vždycky hroznou podívanou. Koneckonců, hráči byli do týmů vybíráni spíš podle bojovnosti a agresivity než podle obratnosti při hře.

Diváci, kteří zápasy Ja'La sledovali, očekávali krvavé zápasy. Markytánky, které se dívaly z postranních čar, krev ani trochu neodpuzovala. O to víc se snažily zaujmout pozornost některého z oblíbených hráčů. Pro obyvatele Starého světa byl sex a krev nerozlučně spojeny – ať už při hře Ja'La nebo při dobývání měst.

Pokud teklo během hry málo krve, diváci byli popuzeni a připadalo jim, že se mužstva nesnaží naplno.

Kahlan byla jednou svědkem toho, jak Jagang nechal popravit celý tým, protože mu připadalo, že nehrál dostatečně tvrdě a do hry nedával všechno. Hráči, kteří pak na zakrvácené hřiště nastoupili, se proti sobě vrhali hlava nehlava.

Čím brutálněji se hráči chovali – alespoň podle mínění přihlížejícího davu – tím lépe. Často docházelo k úrazům, zlomené končetiny i proražené lebky neznamenaly nic výjimečného. Ti, kteří už někdy v zápase Ja'La zabili nějakého soupeře, byli dobře známí a všemi obdivovaní. Takoví muži se stali idoly a na hřiště vcházeli za bouřlivých ovací diváků. Ženy takové muže po zápase vyhledávaly a usilovaly o jejich pozornost.

Pro lidi Císařského řádu byla Hra o život krvavou zábavou.

Kahlan se snažila držet těsně za Jagangem, který se zastavil u okraje hřiště. Hra začala, když se zdržovali na stavbě náspu.

Císařská garda obstoupila Jaganga ze stran a kryla mu i záda. Kahlaniny strážci se kolem ní také semkli, aby se ujistili, že se nepokusí o útěk. Měla dojem, že rozvášněná atmosféra v davu, podpořená alkoholem, mohla způsobit nemalé problémy.

Jagang, navzdory tomu, že ho obklopili statní gardisté, se však osobně žádných problémů neobával. Své postavení a moc získal brutální silou a udržel si je bezohlednou krutostí. Nebylo mnoho mužů, dokonce ani mezi nejstatnějšími z jeho osobních strážců, kteří by se mu vyrovnali silou, o zkušenostech a schopnostech válečníka ani nemluvě. Kahlan se domnívala, že by snadno dokázal holou rukou někomu rozdrtit lebku. A k dovršení všeho byl ještě snový cestovatel. Mohl se

klidně procházet sám mezi nejpodlejšími opilými vojáky a nemusel se ničeho obávat.

Na hřišti se hráči srazili za hlasitého zapraskání kostí. Kahlan sledovala hrotového útočníka, jak ztratil brok poté, co byl zasažen ze dvou stran najednou. Klečel na jednom koleni, rukou se držel za žebra a lapal po dechu. Nebyl to muž, kterého hledala.

Ostrý hvizd píšťalky ukončil čas vyměřený útočícímu týmu. Fanoušci druhého mužstva se radovali, že se soupeřům nepodařilo bodovat. Rozhodčí přenesl brok na druhou stranu hřiště a předal ho kapitánovi druhého týmu. Kahlan si tiše oddechla. Ani tohle nebyl on. Když se přesýpací hodiny otočily, opět se ozvala píšťalka. Mužstvo se vrhlo do útoku. Protivník vyrazil bránit branky.

Srážky hráčů vypadaly hrozivě. Jeden z mužů zařval bolestí. Jillian, která přes hradbu stráží neviděla nic z toho, co se na hřišti odehrávalo, sebou přesto při takových výkřicích vždycky trhla. Přitiskla se ke Kahlan ještě těsněji. Hra pokračovala, zatímco asistenti rozhodčího odtahovali zraněného hráče pryč.

Jagang toho už viděl dost, tak se otočil a zamířil k dalšímu hřišti. Diváci, kteří se tlačili a strkali, aby viděli hru, se před císařem rozestupovali. Přestože hřiště byla úplně obležená diváky, v tak rozlehlém ležení tvořila obecenstvo jen malá část vojáků.

Stavba náspu pokračovala dál, bez ohledu na zápasy. Většina mužů, kteří pracovali na staveništi, bude mít později spoustu času shlédnout další zápasy, které budou pokračovat celé odpoledne až do noci. Podle toho, co Kahlan zaslechla z útržků hovoru, spousta týmů si chtěla vybojovat právo utkat se s mužstvem císaře. Turnaje představovaly vítané rozptýlení pro vojáky,

kteří museli nějak přečkat nekonečné dny namáhavé práce a obléhání Paláce lidu.

Cesta jásajícím, křičícím a pískajícím davem, sledujícím zápas, který císař opouštěl, trvala dlouho. Pak prošli rozbláceným, špinavým a páchnoucím táborem, a nakonec se dostali k dalšímu hřišti. Císař Jagang se svým doprovodem tu měl vyhrazené místo, vyznačené provazy. K Jagangovi se připojilo několik velitelů a pustili se do debaty o týmech, které měly nastoupit k následujícímu zápasu. Na rozdíl od neznámých týmů, jejichž hru opustili, tento zápas sliboval zajímavější podívanou.

Doprostřed právě přicházeli oba kapitáni, aby si vylosovali, který z nich zaútočí první. Dav v očekávání ztichl. Muži tahali různě dlouhé slámky z ruky rozhodčího. Pak je zvedli nad hlavu. Muž, který si vytáhl kratší, zaklel. Druhý muž zvedl slámku ještě výš a radostně vykřikl. Jeho spoluhráči i fanoušci z řad diváků, propukli v jásot.

Vítěz losování měl možnost buď si brok vzít a zahájit první útok, nebo ho dát protivníkovi. Samozřejmě že se žádný tým nikdy nevzdal možnosti získat první gól. Vstřelit první branku předznamenávalo celkové vítězství.

Podle toho, co Kahlan zaslechla od vojáků i strážců kolem, se říkalo, že vítězství nebo prohra ve Hře o život, závisí už na losování. Lidé věřili, že délka slámky předurčuje osud obou mužstev.

Ani jeden z kapitánů nebyl muž, kterého Kahlan hledala.

Když hra začala, hned se ukázalo, že tohle jsou mnohem lepší hráči než ti předchozí. Srazit soupeře nebylo vůbec snadné. Hráči se vrhali dopředu v

zoufalých pokusech srazit nebo chránit hrotového útočníka. Při běhu s brokem, kapitán s výhodou využíval své váhy, aby odstranil muže z cesty. Když se k němu přiblížil další, prudce po něm hodil brokem. Obránce jen vyjekl a padl jako podťatý. Diváci překvapeně zahučeli. Jeden z křídelních útočníků brok sebral a hodil ho zpět kapitánovi.

„Je mi to líto," zašeptala Jillian Kahlan, když se všichni – strážci, důstojníci i Jagang – věnovali hře a komentovali počínání hráčů.

„Nebyla to tvoje vina, Jillian. Snažila ses."

„Ale tys toho tolik udělala. Přála jsem si být taky tak dobrá, ale pak –"

„Tiše. Jsem zajatec stejně jako ty. Ani jedna z nás se nemůže s těmi muži měřit."

Jillian se trošku usmála. „Aspoň, že jsem s tebou."

Kahlan se na ni také usmála. Pohledem zkontrolovala své strážce. Zdálo se, že jsou zaujati hrou.

„Pokusím se vymyslet, jak nás odtud dostat," zašeptala.

Jillian občas mezerou zahlédla, co se na hřišti děje. Když si Kahlan všimla, že si Jillian tře holé paže a začíná se třást zimou, zahalila ji do svého pláště, aby se trochu zahřála.

Postupem času získala obě mužstva bod. Základní hrací doba už téměř vypršela a nerozhodný výsledek nasvědčoval tomu, že se čas nastaví a zápas bude trvat ještě dlouho, než se jednomu z týmů podaří skórovat.

Nakonec ale na prodloužení nedošlo. Hrotový útočník jednoho týmu byl naražen zezadu, zatímco do něj jiný obránce v sehraném útoku vrazil zepředu a ramenem mu vyrazil dech. Kapitán padl bezvládně na

zem. Vypadalo to, že mu zásah obránců zlomil vaz. Dav šílel.

Kahlan si obrátila Jillianinu tvář k sobě a přitiskla ji blíž. „Nedívej se.“

Jillian se slzami na krajíčku přikývla. „Nevím, proč se jim líbí tak kruté hry.“

„Protože jsou krutí,“ zamumlala Kahlan.

Na místo hrotového hráče byl určen jiný muž, zatímco bezvládné tělo jejich bývalého kapitána odnášeli pryč za ohlušujícího spokojeného řevu na jedné straně a vzteklých výkřiků na straně druhé. Vypadalo to, že se do sebe oba tábory fanoušků každou chvíli pustí, ale když hra znovu začala, rychle se opět věnovali dění.

Mužstvo, které přišlo o kapitána, bojovalo statečně, ale brzy bylo jasné, že to bude marný boj. Nový hrotový útočník neměl kvality svého předchůdce. Když se přesýpací hodiny dosypaly a hra skončila, prohrávali o dva body. Pro druhý tým to představovalo výrazné vítězství. Takové skóre spolu s likvidací soupeřova kapitána tak nelítostným způsobem výrazně přispělo k tomu, že vítězné mužstvo získalo pověst úspěšného týmu.

Zdálo se, že Jagang i ostatní velitelé jsou s výsledkem zápasu spokojeni. Hra samotná měla všechny prvky, které podle jejich názoru správná Ja’La dh Jin měla mít – brutalitu, krev i bezohledný triumf.

Strážci, nakaženi bouřlivou atmosférou hry, si mezi sebou šeptali a probírali, co se jim na jednotlivých útocích líbilo nejvíc. Diváci, už tak dost rozvášněni hrou, se rozohnili ještě víc při bičování poražených. Zůstávali rozdivočení a dychtivě očekávali další zápas.

Při čekání začali rytmicky skandovat a netrpělivě přivolávat další dva týmy. Monotónní zpěv doprovázeli tleskáním.

Z davu na opačném konci hřiště se vynořil jeden z týmů. Podle jásotu se zřejmě jednalo o oblíbený tým. Každý hráč při vstupu na hřiště zvedl pěst nad hlavu a muži postupně vytvořili kolem hřiště kruh, aby se divákům ukázali. Přihlížející muži i markytánky hlasitě vítali mužstvo, které znali a podporovali.

Jeden z Jagangových gardistů, který stál před Kahlan, poznamenal ke svému sousedovi, že ten tým je skvělý, a že čeká, že soupeře pěkně zřídí. Podle řevu davu, s ním zřejmě většina přihlížejících souhlasili. Tohle byl očividně populární tým s tím druhem agresivní pověsti, kterou muži Císařského řádu milovali a kterou si pamatovali. Po předchozím zápase byl dav vojáků vybičovaný a dychtil po krvi.

Když se konečně na levé straně objevili první hráči druhého týmu, všichni diváci natahovali krky, aby si je prohlédli. Hráči soupeře nastoupili v jedné řadě, bez zdvižených pěstí, bez demonstrace síly.

Kahlan se dívala stejně překvapeně jako všichni kolem. Dav zmlkl. Nikdo neskandoval.

Všichni užasli, než aby něco dělali.

Kapitola jedenáctá

Všichni muži napochodovali na hřiště svlečení do půl těla v řadě za sebou špalírem strážců s šípy připravenými k výstřelu. Každý hráč měl na sobě zvláštní červené symboly. Čáry, spirály, kruhy a oblouky jim pokrývaly tváře, hruď, ramena i paže.

Vypadali, jako by byli poznamenáni krví samotným Strážcem podsvětí.

Kahlan si všimla, že muž v čele má na těle obrazce, které byly podobné ostatním, ale přesto trochu odlišné.

Navíc jako jediný z nich měl na obličeji dvojité blesky. Začínaly na spáncích, klikatily se přes obočí, oční víčka, pokračovaly přes lícní kosti a končily uprostřed tváří.

Výsledný dojem připadal Kahlan hrozivý. A zprostředka dvojitých blesků vše sledovaly pronikavé šedé oči dravce.

Bylo těžké odhadnout podobu pomalovaného muže. Podivné symboly a hlavně klikaté blesky maskovaly

jeho rysy. Kahlan si náhle uvědomila, že se mu podařilo najít způsob, jak skrýt svou totožnost bez použití bláta. Ani pousmáním však nedala nic najevo. Pocítila úlevu, ale zároveň si přála vidět jeho tvář, jeho skutečné rysy, vidět, jak vypadá.

Nebyl tak urostlý jako ostatní mohutní hráči, ale přesto dost vysoký i svalnatý, ale ne jako řada těch silných a statných svalovců. Jeho postava měla správné proporce.

Jak na něho hleděla, dostala Kahlan náhle strach, že si každý musí všimnout, jak je tím mužem uchvácená. Cítila, jak se začervenala.

Přesto na něj upírala pohled dál. Nemohla od jeho postavy odtrhnout oči. Bylo to poprvé, co si ho mohla prohlédnout. Vypadal přesně tak, jak věděla, že bude vypadat. Nebo možná vypadal tak, jak si ho vysnila. Chladný a pošmourný první den nadcházející zimy jí náhle připadal teplý a jasný.

Uvažovala, jaký vztah k ní ten muž měl. Přinutila se ovládnout svou představivost. Neodvážila se snít o něčem, co věděla, že se nikdy nestane.

Zatímco se kapitán druhého týmu smál, muž s šedýma očima čekal před rozhodčím s pohledem upřeným na soupeře.

V okamžiku, kdy Kahlan spatřila jejich pomalované tváře, věděla, že to budou tihle vojáci považovat za vyzývavé chvástání. Pokud se pod namalovanými symboly neskrývají opravdoví muži, bude to ukázka nehorázné domýšlivosti a provokace, která jim vynese brutální, ne-li přímo vražednou reakci.

Zakrýt svou tvář znamená jednu věc, ale tohle bylo něco jiného. Takovou provokací dostal sebe i své muže do velkého nebezpečí. Také se jí zdálo, že klikaté čáry

blesků jsou míněny jako upozornění, že je kapitán, aby si ho každý všiml, jakoby chtěl veškerou pozornost upoutat schválně na sebe. Nemohla pochopit, co ho k tomu vedlo.

Podle vzoru svého kapitána se druhý tým začal smát. Přidali se i diváci, smáli se, pískali a volali na pomalované muže a zvlášť na jejich hrotového útočníka posměšky a urážky.

Kahlan věděla, že není nic nebezpečnějšího než se tomu muži smát.

Hráči pomalovaného týmu stáli jako sochy a čekali, zatímco okolní dav se mohl potrhat smíchy a hýřil posměšky. Protihráči křičeli urážky a nadávky. Některé markytánky po nich dokonce házely drobné předměty – kuřecí kosti, shnilé ovoce a občas i hlínu, když neměly nic jiného po ruce.

Hráči druhého týmu volali na muže s vyobrazenými blesky takové urážky, že Kahlan mimoděk zakryla Jillian uši a přitiskla si její hlavu na hruď. Omotala kolem ní plášť. Nevěděla, co se stane, ale bylo jí jasné, že tenhle zápas nebude vhodný pro dívku, jako je Jillian.

Kapitán s dvojitými blesky stál s lhostejným výrazem, který neprozrazoval žádný z jeho vnitřních pocitů. Připomněl tím Kahlan její vlastní neproniknutelný výraz, kterým čelila různým krutostem, lhostejný pohled, který neprozrazoval nic z toho, co se v ní odehrávalo.

A přesto pod maskou klidu Kahlan rozpoznala číhající zuřivost.

Ani jednou nepohlédl jejím směrem – pohled upíral na soupeře – ale jak ho tam Kahlan viděla stát s tváří pomalovanou symboly, jak sledovala držení jeho těla,

poprvé ho viděla zblízka a nemusela hned odvrátit zrak… Kahlan se téměř podlomila kolena.

Velitel Karg si klestil cestu hradbou stráží, aby se připojil k císaři Jagangovi ve vyhrazeném prostoru u delší strany hřiště. Založil si své svalnaté paže a předstíral, že se vůbec nestará o poprask, který jeho tým vyvolal. Kahlan si všimla, že Jagang se s ostatními nesmál. Dokonce se ani neusmál. Velitel s císařem dali hlavy dohromady a něco si povídali. Kahlan však přes smích, posměšky a vulgární výpady nic neslyšela.

Jak se Jagang s velitelem bavili, druhé mužstvo začalo tančit kolem hřiště, ruce zvednuté nad hlavu, jako by už přijímali ovace, přestože ještě nadali ani gól. Stali se hrdiny, aniž by cokoliv udělali.

Tihle vojáci byli přívrženci dogmatické víry, a proto je motivovala nenávist. Na klidnou sebedůvěru pohlíželi jako na domýšlivost, schopnosti viděli jako nespravedlnost a takovou nespravedlnost považovali za útlak. Kahlan si vzpomněla na Jagangova slova: *Bratrstvo Řádu nás učí, že být lepším než někteří, znamená být horší než všichni.*

Diváci vyznávali stejnou víru, a proto pomalované hráče nenáviděli, protože chtěli ukázat, že jsou lepší. Ale současně se přišli podívat na vítězství jednoho týmu, na to, jak jedni muži zvítězí nad druhými. Taková absurdní víra, kterou učilo bratrstvo Řádu, se musela nevyhnutelně stát zdrojem neustálých rozporů, tužeb a emocí. Nedostatky a chyby, které přímo bily do očí, zakrývali důslednou aplikací víry. Každý, kdo zpochybnil nějaké záležitosti víry, skončil označen za hříšníka.

A takoví lidé byli teď tady, v Novém světě, aby vymýtili všechny hříšníky.

Rozhodčímu se nakonec povedlo zjednat pořádek, vyzval diváky, aby se uklidnili a hra mohla začít. Když se přihlížející dav alespoň trochu utišil, muž s šedýma očima pokynul k sevřené ruce rozhodčího, ve které držel slámky, a druhému kapitánovi tak naznačil, aby si vytáhl první. Muž si jednu vybral, a když se na ni podíval, spokojeně se usmál, protože se zdálo, že je nejdelší.

Muž s šedýma očima však vytáhl delší.

Když dav začal nespokojeně pískat, rozhodčí podal brok kapitánovi s pomalovanou tváří.

Místo aby zamířil na svou stranu hřiště, odkud měl zahájit útok, chvilku počkal, až se dav trochu utišil, a pak přátelsky podal brok druhému kapitánovi, čímž se vzdal výhody dát gól jako první. Z neočekávaného vývoje hry propukli diváci v bouřlivý smích. Zřejmě si mysleli, že pomalovaný kapitán je hlupák, který právě věnoval vítězství druhému týmu. Jásali, jako by jejich tým už měl vítězství v kapse.

Žádný z hráčů pomalovaného týmu nezareagoval na to, co jejich kapitán právě udělal. Místo toho se přesunuli a zaujali své místo v levé části hřiště, připraveni k obraně proti prvnímu útoku.

Když se rozběhla časomíra a zazněl hvizd, útočící tým nemarnil čas. Dychtiví dát rychle gól, okamžitě zaútočili. Vyrazili bojový pokřik a rozběhli se přes hřiště. Druhé mužstvo se rychle přesunulo doprostřed, aby útok odrazilo. Řev davu ohlušoval.

Kahlan očekávala strašlivou srážku a praštění kostí.

Ale nic takového se nestalo.

Pomalovaný tým – rudý tým, jak ho gardisté překřtili – se odchýlil od směru útoku, rozdělil se a vrhl se kolem běžících obránců směrem k zadákům.

Taková nečekaná a amatérská chyba znamenala pro útočící tým pravé požehnání. Za svými obránci a křídelními útočníky proběhl kapitán s brokem mezerou, kterou rudý tým nechal otevřenou a pádil dál.

V tom okamžiku se obě křídla rudého týmu otočila a otvor se uzavřel, jako kdyby sklapla velká čelist a pohltila útočící obránce. Pomalovaný kapitán zaútočil uprostřed – proti středovým obráncům, kteří se na něj vrhli. Těsně předtím než ho srazili, uskočil, otočil se a proklouzl mezi dvěma hráči.

Kahlan nevěřila svým očím. Vypadalo to, že jako střela proletěl mezi půltuctem mužů, přibíhajících k němu.

Jeden ze statných hráčů rudého týmu, zřejmě křídelní útočník se vrhl na kapitána s brokem. Těsně předtím, než na něj dosáhl, se po něm střemhlav vrhl, ale vyrazil příliš brzy, takže skončil na zemi. Muž s brokem ho přeskočil. Diváci zajásali, jak obratně jejich favorit odvrátil srážku.

Ale muž s dvojicí klikatých blesků také přeskočil svého křídelního útočníka a použil jeho záda jako odrazový můstek, aby se vymrštil do vzduchu. S druhým kapitánem se srazil v letu, zachytil ho paží a převrátil ho. Změna směru byla tak prudká, že mu brok vypadl. Jak s žuchnutím dopadl na zem, muž s šedýma očima chytil brok ještě ve vzduchu. Nohama dopadl na hlavu padlého kapitána a zabořil mu obličej do bláta.

Kahlan si uvědomila, že mu snadno mohl zlomit vaz, ale záměrně se tomu vyhnul.

Obránci se na muže, který se zmocnil jejich broku, sesypali ze všech stran. Hbitě se otočil a změnil směr. Přistáli na jedné hromadě v místě, kde před chvílí stál. Skončili na svém vlastním kapitánovi.

Brok se teď octl v držení rudého týmu. Přestože nemohli vstřelit branku, protože nebyli na řadě, mohli zabránit protihráčům dát gól. Ale z nějakého důvodu se muž s šedýma očima rozběhl přes hřiště se svými dvěma křídly a polovinou obránců. Vytvořili dokonalý klín. Když se pomalovaní hráči dostali na střelecké území na druhé straně hřiště, kapitán hodil brok do jedné z branek – i když nebyl na řadě a bod se proto nepočítal.

Sledoval brok, vyndal ho ze sítě a potom, místo toho, aby si ho nechal ve snaze zabránit druhému týmu ve skórování, rozběhl se do středu hřiště a elegantním obloučkem hodil brok zpět kapitánovi, který stále ještě klečel v blátě.

Dav užasle zalapal po dechu.

To, co Kahlan právě viděla, jen potvrdilo přesvědčení, které jí bylo jasné od prvního okamžiku, kdy spatřila jeho dravčí pohled – byl to nejnebezpečnější muž na světě. Ještě nebezpečnější než Jagang, nebezpečný jiným způsobem, ale pořád nebezpečnější než Jagang. Nebezpečnější než kdokoliv.

Byl příliš nebezpečný, než aby zůstal naživu. Jakmile si to Jagang uvědomí, pokud se tak už nestalo, bude se muset toho muže zbavit.

Útočící mužstvo doneslo brok na výchozí bod na pravé straně hřiště a s touhou napravit si reputaci a dát gól, který se bude počítat, vyrazili do zuřivého útoku. Rudý tým překvapivě čekal, místo aby se rozběhl je zastavit co nejdál od své branky. Zdálo se to jako chyba, ale Kahlan věděla, že to chyba není.

Když se útočníci dostali k hráčům rudého týmu, vrhli se na obránce. Rudý tým se náhle rozprchl na všechny strany, jako když do nich střelí, a vyhnuli se příliš

sebejistým obráncům soupeře. Jak byli rozběhnutí, rudý tým je obešel a jeho vlastní obránci utvořili půlkruh. Jak se rozběhli přes hřiště, srazili křídelní útočníky i obránce soupeře, včetně jejich kapitána. Mohutný pomalovaný křídelní útočník mu sebral brok a vyhodil ho vší silou do vzduchu. Muž s blesky, který se všem vyhnul, vyběhl a kličkoval kolem útočících hráčů, doběhl a chytil brok, ještě než dopadl na zem.

Sám předběhl všechny hráče soupeře, kteří se za ním pustili. Když doběhl na druhou stranu hřiště, hodil brok do branky v opačném rohu než poprvé. Obránci po něm skočili, ale on se jim snadno vyhnul a oni se opět srazili a dopadli vedle něj. Doběhl k síti a vyndal brok.

„Kdo je ten muž?“ zeptal se Jagang tlumeným hlasem.

Kahlan věděla, že Jagang mluví o kapitánovi s klikatými blesky, muže s šedýma očima.

„Jmenuje se Ruben,“ odpověděl velitel Karg.

To nebyla pravda.

Kahlan věděla, že se ten muž tak nejmenuje. Neměla nejmenší tušení, jaké je jeho pravé jméno, ale Ruben to nebyl. Ruben byla kamufláž, stejně jako bláto na obličeji a teď rudá barva. Ruben nebylo jeho skutečné jméno.

Náhle ji napadlo, jak na něco takového vůbec přišla.

Podle toho, jak se na ni podíval, když se jejich oči předchozího dne poprvé setkaly, poznala, že ji zná. To znamenalo, že musí jít o někoho z její minulosti. Nepamatovala si na něj a neznala jeho pravé jméno, ale věděla, že to není Ruben. To jméno k němu prostě nesedělo.

Ozval se hvizd, který ukončil první část hry. Hodiny se otočily a zazněla píšťalka. Rudý tým už stál na své

polovině hřiště, za svou startovní čárou. Ani nevyužili výhodu dostat se na území, odkud mohli zahájit svůj útok.

Místo toho muž, kterého velitel Karg označil jako Rubena, a který držel brok, dal rukou nenápadný signál svým mužům. Kahlan ho sledovala se zdviženým obočím. Nikdy neviděla, že by kapitán používal nějaké signály rukou.

Muži hrající Ja'La obvykle fungovali jako volně spolupracující skupina, každý dělal to, co vyplývalo z jeho postavení v mužstvu – obránci, křídla, zadáci, podle situace a jak nejlépe dovedli. Převládal názor, že když bude každý hráč jednat podle momentálního vývoje hry, bude celé mužstvo schopné se vypořádat s neočekávanými situacemi, které při hře nastanou. Svým způsobem každý z nich reagoval na to, co si pro něj zápas přichystal.

Rubenův tým pracoval jinak. Na signál se otočili a společně vyrazili před svým kapitánem ve formaci. Nejednali jako volně spolupracující skupina. Chovali se jako dobře vycvičená jednotka, která vyrazila do bitvy.

Muži z druhého týmu, teď už rozzuření, poháněni touhou po pomstě, vyrazili, aby zastavili muže s brokem. Těsně za půlí se rudý tým otočil jako jeden muž a zamířili k brance vpravo. Bránící tým po nich šel jako šelma po kořisti. Obránci věděli, že jejich povinností je bránit, a měli v úmyslu zastavit postup rudého týmu, než se kapitán dostane na střelecké území.

Ale Ruben neběžel se svými muži. Na poslední chvíli se vrhl doleva. Jen sám, bez jakékoliv ochrany, se rozběhl přes hřiště směrem k levé brance. Oba týmy se srazily a vytvořily velkou hromadu, a někteří obránci si

vůbec nevšimli, že hráč, kterého chtěli zastavit není na zemi pod nimi.

Jen jeden zadák se opozdil a všiml si, co Ruben dělá. Ještě se stihl otočit, aby ho zablokoval. Ruben se sehnul a ramenem mu vrazil do hrudi, takže mu vyrazil dech a poslal ho k zemi. Jakmile se dostal na území, odkud mohl skórovat, aniž by se zastavil, hodil Ruben brok do sítě.

Rudý tým se sprintem vrátil na svou stranu hřiště a seřadil se k dalšímu útoku, dokud mu ještě zbýval čas. Zatímco čekali na rozhodčího, než přiběhne s brokem, všichni sledovali znamení, které jim dával jejich udýchaný kapitán. Bylo prosté a krátké, signál, který nevypadal, že by mohl něco znamenat. Když sudí hodil Rubenovi brok, okamžitě se rozběhl. Jeho tým byl připravený a vyrazil vpřed, aby se rozvinul do sevřené, krátké řady před ním.

Když už se rozzuřený, neuspořádaný chumel hráčů druhého týmu dostal téměř k nim, rudý tým se otočil vlevo, zabrzdil útok obránců a odklonil jejich pohyb doleva. Ruben, kousek za řadou svých mužů se vrhl vpravo a vyrazil přes hřiště. Než ho mohl některý z obránců dostihnout, vyrazil ze sebe výkřik, jak vší silou hodil brok přes celé hřiště, ještě než se dostal na střelecké území. Bylo hodně obtížné zasáhnout branku z takové dálky. Proto se gól počítal za dva body.

Brok přeletěl obloukem nad hlavami zadáků, kteří se ho snažili zachytit. Vyvedeni z míry podivnou útočnou řadou, nečekali takový pokus z dálky a nebyli na něj připraveni.

Brok skončil v síti.

Ozval se hvizd, označující konec útoku rudého týmu.

Diváci stáli ohromeni s otevřenými ústy. Ve svém prvním hracím čase získal rudý tým tři body, nemluvě o dvou bodech, které Ruben udělal a nepočítaly se.

Na hřišti zavládlo také ticho, jak se druhý tým shlukl k tajné poradě, co dělat s náhlým zvratem událostí. Jejich kapitán něco rozčileně navrhl. Všichni hráči se zasmáli, přikývli a připravili se k útoku s brokem.

Když diváci viděli, že jejich favorité vymysleli nějaký plán, začali je opět hlasitě povzbuzovat. Přes jejich křik kapitán uděloval hráčům pokyny. Dva zadáci přikývli na něco, co Kahlan neslyšela.

Na jeho pokyn se hráči rozběhli přes hřiště v pevném uzlu svalů a zuřivosti. Místo toho, aby zamířil ke střeleckému území, kapitán náhle zahnul vpravo a vedl útok podivně mimo. Ruben se svým týmem se přesunul, aby čelil útoku, ale nedokázali to v plné síle a včas. Nastala brutální srážka. Úder všech hráčů mířil na Rubenova levého křídelního útočníka. Ani se nesnažili předstírat snahu skórovat, aby zakryli, že se chtějí zbavit právě tohoto hráče a tím oslabit protivníka.

Jak se dav rozvášnil v očekávání první krve, hromada mužů rostla. Hráči pomalovaného týmu odstrkovali soupeře z cesty a snažili se dostat k muži pod hromadou. Levý křídelní útočník rudého týmu zůstal jediný, kdo nevstal.

Jak se tým s brokem rozběhl zformovat další útok, poklekl Ruben vedle ležícího muže, aby ho prohlédl. Bylo zřejmé, že pro něj už nemůže nic udělat. Hráč levého křídla byl mrtvý. Dav jásal, když ho táhli pryč, a za ním se táhla krvavá stopa.

Rubenův dravčí pohled přejel postranní čáry hřiště. Kahlan ten pohled poznala. Téměř přesně věděla, co cítí, protože ona také neustále hodnotila protivníky a

zvažovala možnosti. Když se Ruben postavil, stráže napjaly luky a zamířily šípy.

„Co se děje?“ zašeptala Jillian a vykoukla z úkrytu pláště. „Přes ty strážce nevidím.“

„Jeden muž byl zraněn,“ řekla Kahlan. „Zůstaň zabalená v plášti. Neděje se nic, co by stálo za vidění.“

Jillian přikývla a zůstala zachumlaná v plášti přitisknutá ke Kahlan. Hru Ja’La nepřerušovali, ani když některý z hráčů utrpěl smrtelné zranění. Kahlan pocítila velký zármutek, že se smrt stala součástí hry, navíc s nadšením přijímanou diváky.

Zdálo se, že všichni muži s napnutými luky, rozestaveni kolem hřiště, kteří střežili zajatce v rudém týmu, míří jen na jednoho z nich. S tím mužem s namalovanými klikatými blesky měla něco společného. Oba střežili zvláštní strážci.

Jak dav zase začal skandovat, vycítila Kahlan ve vzduchu zvláštní napětí a vytušila, že se něco stane.

Brok teď měl tým, který byl na řadě s útokem. Jak se hráči seskupili, věděla Kahlan, že ta chvíle nastala.

Viděla Rubena, jak dal svým mužům tajný signál. Všichni nepatrně přikývli. Potom, jen na okamžik, aby to stačili postřehnout, jim ukázal tři prsty. Hráči se okamžitě přeskupili do podivné formace.

Chvilku počkali, až se druhý tým rozběhl plnou rychlostí přes hřiště s bojovým pokřikem podníceným jejich brutálním činem. Věřili, že mají taktickou výhodu, která jim zajistí převahu. Byli přesvědčeni, že teď řídí další průběh zápasu.

Jak se tým s brokem rozběhl, rudý tým vytvořil tři oddělené klíny. Někteří hráči druhého týmu se přesunuli do stran, aby zablokovali podivnou formaci, kdyby chtěla zaútočil na jejich kapitána.

Podivná obranná taktika vyvolala u Jagangových gardistů opovržení. Z poznámek, které Kahlan zaslechla, byli přesvědčeni, že rudý tým, tím, že se rozdělil na tři skupiny, nemá dostatek sil ve středu obrany, aby zastavil hrotového hráče s brokem, natož aby se ještě vypořádali s ostatními hráči soupeře, kteří stáli proti nim. Gardisté se domnívali, že taková neúčinná obrana umožní útočícímu týmu snadno skórovat a možná připraví o život dalšího hráče rudého týmu v prostřední skupině – s největší pravděpodobností samotného kapitána – protože ten teď zůstal téměř nechráněný.

Dva vnější klíny rudého týmu pronikly ze stran, ale nebránily očekávaným způsobem. Nohy mužů útočícího týmu vyletěly do vzduchu, jak byli hráči prudce sraženi. Rubenův střední klín vrazil do hlavní skupiny obránců kapitána s brokem. Ten si pevně přitiskl brok k tělu a schovaný za několika svými hráči, přeskočil padající změť mužů.

Ruben, na konci středního klínu, se v plné rychlosti obratně vyhnul obranné linii a přeskočil hromadu svých obránců. Jak vyskočil, odrazil se na jedné noze, takže se ve vzduchu otočil. Když se oba kapitáni srazili v letu, Ruben mu zahákl pravou paži kolem krku, jako by ho chtěl srazit, ale jak letěl roztočený, náhle prudce trhl jeho hlavou.

Kahlan slyšela, jak kapitánovi praskl vaz. Oba dopadli na zem, Ruben na něho s rukou stále kolem jeho krku.

Když se hráči obou týmů zvedali ze země, dva muži z útočícího týmu zůstali ležet, každý na jedné straně hřiště, a oba se svíjeli bolestí ze zlámaných končetin.

Ruben se vztyčil nad mrtvým mužem uprostřed hřiště. Kapitán ležel bezvládně jako loutka a hlavu měl zkroucenou v podivném úhlu.

Ruben zvedl ze země brok, proběhl mezi ohromenými a zmatenými hráči a dal gól, který se nepočítal.

Poselství jeho činu znělo naprosto jasně: pokud bude druhý tým hrát tak, aby cíleně zranil někoho z jeho týmu, odplata na sebe nenechá dlouho čekat. Dal jasně najevo, že svým jednáním sami rozhodnou o svém osudu.

Kahlan si uvědomila, že Rubenovo rudé pomalování není jen prázdné gesto. Muži druhého týmu žili jen díky jeho laskavosti.

Obklíčený bezpočtem nepřátel, s tucty šípů, namířenými na něj, ten muž právě stanovil svá vlastní pravidla, která se nedala obejít ani ignorovat. Svým protivníkům právě oznámil, jak proti němu a jeho týmu mají hrát. Byla to srozumitelná zpráva, že svým jednáním si Rubenovi soupeři sami zvolí svůj osud.

Kahlan měla co dělat, aby ovládla své pocity a nerozesmála se, aby neskákala radostí nad tím, co právě dokázal. Zůstala by totiž jediná, kdo by v celém davu tomu muži provolával slávu.

Přála si, aby se na ni podíval, ale neudělal to.

S mrtvým kapitánem a dvěma hráči neschopnými hry – těmi, kteří měli přímo na svědomí vraždu levého křídelního útočníka rudého týmu – to vypadalo, že favorizovaný tým je na pokraji neslýchané prohry.

Kahlan pocítila zvědavost, o kolik bodů rudý tým vyhraje. Čekala, že nastanou bodové žně.

V tu chvíli koutkem oka zahlédla posla, který se blížil a mával rukama, aby upoutal císařovu pozornost, zatímco se prodíral mezi mohutnými gardisty.

„Excelence," volal zadýchaným, vzrušeným hlasem, „dostali jsme se dovnitř. Sestry, které jsou u toho, vás žádají, abyste okamžitě přišel."

Jagang se na nic neptal a bez meškání se zvedl k odchodu. Když hra na hřišti opět začala, byl už na cestě. Kahlan se ohlédla právě včas, aby viděla, jak Ruben srazil nového kapitána tak tvrdě, že mu určitě vyrazil všechny zuby. Statní gardisté se semkli kolem Jaganga a razili mu cestu. Kahlan věděla, že se mu musí držet v patách, aby nevzbudila pozornost.

„Odcházíme," oznámila Jillian, která zůstala zabalená v teplém plášti.

Tiskly se za ruce, aby se nerozdělily a spěchaly za Jagangem. Kahlan se ještě ohlédla přes rameno.

Na krátký okamžik se jejich oči setkaly. V tom prchavém okamžiku si Kahlan uvědomila, že ačkoliv se v průběhu hry ani jednou nepodíval jejím směrem, věděl úplně přesně, kde celou dobu stojí.

Kapitola dvanáctá

Nicci prudce otevřela oči. V panice zalapala po dechu.

Před očima se jí míhaly temné stíny. Nedokázala rozeznat rozmazané tvary, které viděla. Ve snaze se zorientovat, pátrala její mysl po vzpomínkách všeho druhu, horečnatě hledala v jejich proměnlivé podstatě po těch, které by mohly být důležité, těch, které by zapadly. Ale zásobárna jejích vzpomínek a myšlenek se nacházela v takovém chaosu, jako knihovna, kterou se prohnala bouře a všechny knihy rozmetala. Nic jí nedávalo smysl. Nechápala, kde je.

„Nicci, to jsem já, Cara. Už jsi v bezpečí. Uklidni se.“

Jiný hlas v rozmazané dálce řekl: „Dojdu pro Zedda.“

Nicci zahlédla tmavý stín, který se pohnul a zmizel v temnotě.

Uvědomila si, že ze dveří asi vyšla osoba, která promluvila. To jediné dávalo smysl. Pomyslela si, že by měla vykřiknout radostí, že se jí konečně podařilo v těch stínech a tvarech rozeznat otvor dveří, a dokonce i postavu.

„Nicci, uklidni se," zopakovala Cara.

Teprve pak si Nicci uvědomila, že se snaží hýbat rukama a někdo ji drží. Jako by se její tělo i mysl probíjely zmatkem a rozmazaným vířením a snažily se zachytit pevného bodu.

Pomalu začínala vnímat okolní svět.

„Šestka," vypravila ze sebe s velkým úsilím. „Šestka."

Temná vzpomínka číhala v koutku její mysli, jako by ji přivolala a ona se vrátila, aby ji vyřídila.

Soustředila se na význam toho slova, toho jména, na temnou postavu, která proplouvala její myslí. Vstřebávala jednotlivé útržky a připojovala je k představě. Když nějaká vzpomínka zapadla na své místo – vzpomínka na chodbu a Zedda s Carou na schodech – pokračovala k další a snažila se přidat další kousek.

Nezměrným úsilím se jí nakonec podařilo myšlenky uspořádat. Konečně začínaly dávat nějaký smysl.

„Jsi v bezpečí," řekla Cara a stále jí držela ruce. „Tak už se uklidni."

Nicci nebyla v bezpečí. Nikdo z nich nebyl v bezpečí. Něco musí udělat.

„Šestka je tady," procedila mezi zuby a snažila se Caru odtlačit. „Musím ji zastavit. Má schránku."

„Už je pryč, Nicci. Uklidni se."

Nicci zamrkala, aby soustředila pohled, a zalapala po dechu. „Pryč?"

„Ano, prozatím jsme v bezpečí."

„Pryč?“ Nicci sevřela v pěsti červenou kůži a přitáhla si Mord-Sithu k sobě. „Pryč? Je pryč? Jak dlouho?“

„Od včerejška.“

Vzpomínka na temnou postavu se začala pomalu vytrácet.

„Včera,“ vydechla Nicci a padla zpět na postel. „Drazí duchové.“

Cara se konečně narovnala. Nicci se už nepokoušela vstát.

Všechno jí připadalo zbytečné.

Pomyslela si, že ani nechce vstát.

Zírala před sebe. „Byl ještě někdo zraněn?“

„Ne. Jenom ty.“

„Jen já,“ opakovala Nicci bezvýrazně. „Měla mě zabít.“

Cara se zamračila. „Cože?“

„Šestka mě měla radši zabít.“

„No, jsem si jistá, že by to ráda udělala, ale nedokázala to. Už jsi v bezpečí.“

Cara nechápala, co tím Nicci mohla myslet.

„Všechno je ztraceno,“ mumlala si Nicci.

Všechno se zdálo marné. Všechna námaha zbytečná. Všechno, co Nicci udělala bylo zmařeno, rozplynulo se v temném stínu s ozvěnou znějícího smíchu.

Veškeré bádání, skládání jednotlivých kousků dohromady, obrovská snaha porozumět tomu, jak to vlastně funguje, úsilí vyvolat takovou sílu, ovládnout ji a nasměrovat – všechno teď bylo ztraceno.

Byla to jedna z nejobtížnějších věcí, kterou kdy udělala… a teď všechno skončilo v prachu.

Cara namočila v umyvadle na stole kus látky a vyždímala ho. Zvuk kapek dopadajících zpět do umyvadla zněl zřetelně, pronikavě a bolestivě.

Na rozdíl od rozmazaných tvarů a stínů, které vnímala, když se probrala, viděla teď zase všechno příliš ostře. Barvy byly oslepivě jasné, zvuky pronikavě hlasité. Svíčky v nedalekém stojanu svítily jako dvanáct oslnivých sluncí.

Cara přiložila Nicci mokrý obklad na čelo. Rudá barva její kombinézy řezala Nicci do očí, takže je radši zavřela. Obklad bodal jako trnitý keř, rozdírající jí jemnou pokožku na čele.

„Máme další problémy," prozradila Cara tichým, důvěrným tónem.

Nicci otevřela oči. „Další problémy."

Cara přikývla a otřela Nicci krk.

„Problémy s Pevností."

Nicci se zahleděla přes čelo postele na tmavomodré, zlatem lemované závěsy, zatažené přes úzké okno. Neprosvítalo jimi žádné světlo, tak usoudila, že nastala noc.

Jak se vrátila pohledem k Caře, Nicci se zamračila, přestože ji to zabolelo. „Co myslíš těmi problémy? Jaké problémy?"

Cara otevřela ústa k odpovědi, ale při zaznění zvuku za sebou se otočila.

Bez zaklepání, dlouhými kroky se Zedd vřítil do komnaty, takže za ním jeho róba vlála, jako by dorazil král a přišel řešit neodkladné záležitosti. Nicci napadlo, že je to svým způsobem pravda.

„Je vzhůru?" zeptal se Cary, ještě než došel k posteli. Bílé vlasy měl divoce rozevláté.

„Jsem vzhůru," odpověděla za ni Nicci.

Zedd se prudce zastavil a prohlížel si ji. Sklonil se k ní, zamračil se a zblízka si ji prohlédl, jako by se chtěl na vlastní oči přesvědčit, protože jejímu slovu nevěřil.

Přitiskl jí konečky kostnatých prstů na čelo. „Horečka už ustoupila," oznámil.

„Měla jsem horečku?"

„Jistý druh."

„Jak to myslíš? Horečka je horečka, nemá žádné druhy."

„Není to tak vždycky. Horečka, kterou jsi měla, nebyla způsobená nemocí, ale přepínáním sil. V tomto případě, abych byl přesný, tvých vlastních sil. Jednalo se o reakci tvého těla na jeho nadměrné namáhání. Jako když se zahřeje kov v místě, kde ho ohýbáš tam a zpátky."

Nicci se zvedla na lokty. „Chceš říct, že jsem dostala horečku z toho, co mi Šestka udělala?"

Zedd si upravil volné roucho na rameni. „Ne tak docela. Napínáním zapuzující síly na obranu proti její magii se tvé tělo dostalo do horečnatého stavu."

Nicci přejela pohledem z jednoho na druhého. „Proč to nepůsobilo na tebe? Ani na Caru?"

Zedd si netrpělivě poklepal na spánek. „Protože jsem byl dost chytrý na to, abych vytvořil síť. Ochránila mě i Caru, ale ty jsi se nalézala moc daleko. Na tu vzdálenost její působení nestačilo na to, abych tě uchránil před zasažením, ale neodvážil jsem se snažit se víc. Přestože síť nestačila na to, aby zabránila zasažení, alespoň ti zachránila život."

„Tvé kouzlo mě ochránilo?"

Zedd jí zahrozil prstem, jako by ji chtěl pokárat za nevhodné chování. „Ty jsi určitě nedělala na svou obranu nic."

Nicci zamrkala překvapením. „Zedde, já jsem to zkoušela. Myslím, že ještě nikdy jsem se nesnažila tak usilovně použít svůj Han. Pokoušela jsem se ze všech sil vyvolat svou moc – přísahám. Přesto to nešlo.“

„Jistě že ne.“ Podrážděně zamával rukama. „V tom byla právě ta potíž.“

„V čem?“

„Příliš ses snažila!“

Nicci se posadila. Náhle se jí před očima svět začal točit. Musela si je zakrýt. Motání hlavy jí způsobovalo nevolnost.

„O čem to vlastně mluvíš?“ Zvedla ruku a ve svitu svíček na něj mžourala. „Jak to myslíš, že jsem se snažila příliš?“

Pomyslela si, že bude zvracet. Jakoby rozzlobený takovým rozptylováním si Zedd vyhrnul rukávy a nahnul se k Nicci. Přiložil jí prsty ke spánkům. Nicci ucítila pod kůží jemné vlnění aditivní magie. Byl to divný pocit, když zároveň nenašla ani stopu po subtraktivní stránce magie, ale tu on neměl.

Nevolnost zmizela.

„Je to lepší?“ zeptal se tónem, kterým jí dal jasně najevo, že si myslí, že je to všechno její vina.

Nicci otočila hlavou na obě strany, protáhla si krční svaly a vyzkoušela rovnováhu. Čekala, jestli se jí zase zvedne žaludek, ale nic se nestalo.

„Ano, myslím, že je.“

Zedd se spokojeně usmál. „Fajn.“

„Jak jsi to myslel, že jsem se snažila příliš?“

„Nemůžeš bojovat s čarodějkou tak, jak jsi to zkoušela – zvlášť ne s čarodějkou tak mocnou, jako je ona. Příliš silně jsi tlačila.“

„Tlačila jsem moc silně?“ Cítila se stejně nepříjemně, jako když byla novicka a nemohla pochopit lekci, kterou jí vysvětlovala netrpělivá Sestra. „Jak to myslíš?“

Zedd mávl rukou. „Když používáš svou sílu, abys potlačila to, co dělá, ona ji prostě proti tobě obrátí. Nedokážeš ji zasáhnout svou silou, protože si tvoje magická síla ještě nevytvořila základní spojení mezi vámi dvěma, mezi zdrojem a předmětem. Stále ještě je ve stádiu hledání spojení.“

Nicci rozuměla tomu, co říkal, přinejmenším teoreticky, ale nechápala, jak to souvisí s jejím případem.

„Chceš říct, že je to jako blesk, který musí najít strom, nebo něco vysokého, aby vytvořil spojení se zemí a mohl do ní vybít svůj náboj? Pokud v okolí nenajde vhodný předmět, skočí prostě zpátky a vybije se do mraku? Obrátí se sám proti sobě?“

„Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel, ale dá se říct, že je to něco podobného. Můžeš si představit, že se tvá vlastní síla obrátila proti tobě, jako se blesk otočí zpět do mraku, když se nemůže vybít do země. Čarodějka je jedna z mála lidí, která instinktivně chápe podstatu napínání síly, složitost její potřeby spojení a způsoby, jakým se to zvláštní kouzlo spojuje na obou koncích.“

„Chceš říct, že ví, jak funguje blesk,“ řekla Cara, a vytrhla zpod Nicci ochrannou podložku.

Zedd šlehl po Caře udiveným pohledem. „Ty o magii fakt nic nevíš, viď? Ani o větách vytržených z kontextu.“

Výraz Cary potemněl. „Kdybych vytrhla podložku zpod tebe, myslím, že bys to rychle pochopil.“

Zedd obrátil oči v sloup. „No, je to moc zjednodušené, ale myslím, že se to tak dá taky říct… víceméně," zabručel si pro sebe.

Nicci ale neposlouchala, myšlenkami bloudila jinde. Vzpomněla si, jak sama udělala něco podobného, když využila stejný princip nutnosti spojení síly s cílem, ve chvíli, kdy bestie napadla Richarda v chráněné části Pevnosti. Vytvořila spojovací uzlový bod, ale nedodala mu potřebnou sílu k dokončení spojení. Očekávání, protože nebylo naplněno, přitáhlo k bestii nejbližší sílu – blesk – a tím ji zlikvidovalo. Protože bestie nebyla ve skutečnosti živá, nemohla být zničena, stejně jako není možné zabít mrtvolu.

Ale tohle se zdálo jiné. Tohle přesahovalo to, co Nicci provedla bestii. Tohle byl svým způsobem opačný proces.

„Zedde, nechápu, jak je něco takového možné. Je to, jako když hodíš kámen. Jakmile ti vyletí z ruky, má danou dráhu. Kámen tu dráhu sleduje až do místa dopadu."

„Zasáhla tě do hlavy tvým vlastním kamenem dřív, než jsi ho stihla hodit," řekla Cara.

Zedd na ni upřel vražedný pohled, jako na zbrklou školačku, která promluvila, když nebyla vyvolaná. Cara se neústupně ušklíbla, ale neřekla nic.

Nicci si toho přerušení nevšímala a pokračovala ve svých úvahách dál. „To by musela s tou zvláštní silou pracovat už při jejím zrodu – ještě než se úplně vytvořila – když ji začínala vyvolávat. V té době se vytváří i základní uzlový bod. V té chvíli se ještě neprojevuje povaha a síla kouzla."

Zedd věnoval Caře postranní pohled, aby se ujistil, že zůstane zticha. Když si založila ruce a ostentativně mlčela, otočil se k Nicci.

„Přesně tohle udělala," řekl.

Protože se v životě s žádnou jinou čarodějkou nesetkala, byly pro ni přesné postupy, které používaly, velkou neznámou. „Jak?"

„Čarodějky se pohybují ve víru času. Vidí proud událostí v budoucnosti. Jejich schopnosti jsou v mnoha ohledech jistou formou proroctví. To znamená, že je připravená na kouzlo, ještě dřív, než ho na ni sešleš. Ví, co se blíží. Její nadání, její dar, jí umožní zakročit dřív, než stačíš dokončit svůj záměr.

Dělají to všechno přirozeně – jako zvednutí ruky, když se bráníš úderu. Její obrana se vytvoří ve chvíli, kdy se tvoje síť teprve začíná formovat – když se začínáš sbírat k úderu. Neposkytne ti ani základní uzlový bod, takže tvoje síť se nemůže dotvořit. Jak jsem řekl, má schopnost ji zničit ještě dřív, než se vytvoří spojení mezi zdrojem a předmětem. Takže síla se vrátí zpátky ke zdroji – v tomto případě k tobě.

Z její strany to nevyžaduje moc síly. Využívá tu tvoji. Čím usilovněji se snažíš něco udělat, tím je to pro tebe namáhavější. Ona přitom nemusí dělat nic, než zamezit dokončení tvé sítě tím, že ti zablokuje uzlový bod. Čím víc tlačíš, tím víc síly se odráží zpátky k tobě.

Čarodějka tě využívá. Tvá síla se k tobě znovu a znovu vrací, jak se stále snažíš. Stejně jako když ohýbáš kovový prut, až se zahřeje, tvoje vlastní síla se k tobě stále znovu vrací, jak se snažíš využít své nadání, abys ji přemohla, a tak se tvé tělo rozpálí horečkou."

„Zedde, tak to nemůže být. Ty jsi použil magii. Viděla jsem tě. Viděla jsem síť, kterou jsi vytvořil, a nic ti neudělala. Jen zhasla.“

Starý čaroděj se usmál. „Ne, nezhasla. Byla od začátku zhaslá. Použil jsem jen tolik síly, že ji nemohla zachytit. A když ji nemohla zachytit, aby ji k sobě přitáhla, nemohla ji blokovat, ani ji obrátit proti mně. Nebylo jí dost, aby ji mohla uchopit.“

„Jaký druh kouzla tohle dokáže?“

„Vytvořil jsem ochrannou síť uvnitř jednoduchého uklidňujícího kouzla. Měla jsi udělat totéž.“

Nicci si přejela rukou po tváři. „Zedde, jsem čarodějkou už dost dlouho a ještě jsem o uklidňujícím kouzlu neslyšela.“

Pokrčil rameny. „No, soudím, že asi nemůžeš vědět všechno. Použil jsem uklidňující kouzlo jako obal, protože kdybych to neodhadl správně a použil trochu víc síly a ona ji obrátila proti mně, tak by na mě působilo jen uklidňující kouzlo. A kdybych byl klidnější, pomohlo by mi to. Poznal bych, kdy jsem překročil hranici, a byl bych mnohem klidnější, abych to zkusil znovu a měl větší šanci napodruhé uspět.“

Nicci s úžasem potřásla hlavou. „Je mi jasné, že nemám dostatek znalostí, abych se mohla utkat s někým jako je Šestka. Kouzlo, které jsi vytvořil, nedosáhlo až ke mně, ale stačilo na to, aby mě nezabila.“

Zedd se lehce usmál.

Vzhlédla k němu. „Kde jsi se takové kouzlo naučil?“

Zedd pokrčil rameny. „Bylo to z nutnosti, po vlastní bolestivé zkušenosti. Měl jsem co do činění s čarodějkami už dřív, takže vím, že je to jediný způsob, který se dá s úspěchem použít.“

„Mluvíš o Šotě?“

„Taky," řekl. „Když jsem jí bral meč pravdy, dostal jsem se do velkých potíží. Ta ženská je lstivá a chytrá, nebezpečí jí kouká z očí a na rtech jí pohrává prohnaný úsměv. Brzy jsem zjistil, že běžné věci na ni nepůsobí. Moje snahy ji velice pobavily. Čím víc síly jsem používal, tím víc jsem si zhoršoval vlastní situaci a tím širší měla úsměv."

Zasmál se a trochu se k Nicci naklonil. „To neměla dělat – neměla se usmívat." Na zdůraznění svých slov zvedl prst. „Její úsměv mě varoval, že to, co dělám, je moje zkáza. V tom okamžiku jsem si uvědomil, že moje snahy jí vlastně dodávají potřebnou sílu."

„Takže pak už jsi sílu nepoužíval."

Rozhodil ruce v radostném gestu, že konečně pochopila, co jí celou dobu vysvětloval. „Občas je něco obvyklého a očekávaného ta nejhorší věc, kterou můžeš udělat. Když chceš dosáhnout svého cíle, musíš se občas zpočátku držet zpátky."

Když pochopila, co tím chtěl vyjádřit, vynořily se jí náhle na mysli další chaotické vzpomínky – matoucí kousky nějaké skládanky, které předtím nikam nezapadaly – a náhle zapadly na své místo. Připadalo jí, že všechno vidí v jiném světle.

Nenadálé pochopení ji šokovalo.

Poklesla jí čelist a doširoka otevřela oči.

„Už to chápu. Konečně vím, co to znamená. Drazí duchové, teď mi to konečně došlo. Už znám význam sterilního pole."

Kapitola třináctá

„Sterilního pole?“ Zedd povytáhl husté bílé obočí. „O čem to mluvíš?“

Nicci si tiskla konečky prstů k čelu a všechno si promýšlela. Nemohla ani uvěřit, že na to nepřišla dřív. Pohlédla na čaroděje.

„Aby mohla moc Ordenu působit, vyžaduje celý souhrn událostí. Jak jsi řekl, musí být vytvořena spojení, vycházející z elementárních základů, stejně jako u každého druhu magie. Koneckonců ji vytvořili čarodějové, a ti museli založit všechno, co dělali, na tom, co věděli o podstatě věcí, které chtěli ovládat.

Z větší části je Orden ve své podstatě složitě vytvořené kouzlo. Jako každé vytvořené kouzlo je za přesných podmínek spuštěno určitým sledem událostí. Potom už funguje podle daných postupů. Přesto, bez ohledu na to, jak je kouzlo složité, jakmile se spustí, stále funguje podle základních pravidel.“

„A slunce vychází na východě,“ zabručel Zedd. „Kam tím míříš?“

„Všechno je vzájemně propojené,“ řekla si spíš pro sebe a zahleděla se přímo před sebe.

Náhle obrátila pozornost zpět k čaroději. „*Kniha života* vysvětluje, jak vložit moc Ordenu do hry. Popisuje všechny postupy. Je to v podstatě návod k obsluze. Nevysvětluje teorii moci Ordenu, to není účelem knihy. Abys celou věc pochopil, musíš se podívat jinam.

Přestože moc Ordenu, stejně jako všechny formy moci, může být zneužita, byla vytvořena a určena k jedinému účelu: čelit kouzlu Ohnivé kaskády. Základní části Ordenu jsou vytvořeným kouzlem, které se po spuštění řídí předem danými postupy. Tyto postupy ale vyžadují splnění zvláštních podmínek – například správné použití klíče, tedy *Knihy známých stínů*.“

V mysli stále probírala všechny nové souvislosti a skládala dohromady kousky z různých zdrojů, které si předtím nikdy nespojila dohromady.

„Ano, ano,“ souhlasil Zedd a netrpělivě si mnul ruce. „Schránky Ordenu byly vytvořeny jen proto, aby zastavily kouzlo Ohnivé kaskády. To už víme. Navíc je zřejmé, že musí být dodrženy určité podmínky, aby vše fungovalo, jak má. To všechno je jasné jako facka.“

Nicci ze sebe shodila přikrývku a svižně vyskočila z postele. Cítila, že už v ní nedokáže vydržet ani chvilku. Prohlédla se a zjistila, že na sobě má růžovou noční košili. Nenáviděla růžovou. Proč ji vždycky nakonec navlečou do růžové noční košile? Zřejmě neměli po ruce nic jiného.

Téměř bezmyšlenkovitě vyvolala tenounký pramínek subtraktivní magie a zaměřila ho na látku noční košile.

Proudem síly se probírala jednotlivými vlákny a pomocí subtraktivní složky hledala jen elementy barviva a odstraňovala je. Barva košile od límce dolů vybledla v jedné vlně, která všechnu barvu spláchla. Zůstala jen šedivě bílá látka.

Zedd na celý proces nevěřícně zíral. „Ty jsi použila subtraktivní magii, moc podsvětí, moc samotné smrti, abys odbarvila látku?“

„Ano. Takhle je to mnohem lepší, ne?“ Ve skutečnosti se barvou košile už vůbec nezabývala, myslela na jiné věci.

Zedd zvedl ruku na protest. „Ne, myslím, že to není moc dobrý nápad –“

„Jaký to má všechno účel?“ zeptala se Nicci a přerušila jeho námitky, které ji nezajímaly.

Zedd nechal ruce nahoře a zatvářil se popuzeně. „Vždyť jsi to sama řekla. Zastavit kouzlo Ohnivé kaskády.“

„Ne, ne, tak to nemyslím. Jakou zvláštní funkci má Orden jako protikouzlo Ohnivé kaskádě?“

Jeho podráždění, vyvolané otázkami, na které existovaly úplně zřejmé a jasné odpovědi, pomalu přerůstalo ve zlost. „Umožnit nám všem, abychom si vzpomněli na oběť kouzla.“ V očích se mu blýskalo. „V našem případě na Kahlan.“

„Ano, v jistém smyslu máš pravdu, ale to je přílišné zjednodušení celého procesu, vyjádření konečného cíle.“ Nicci zvedla prst, nyní jako učitelka namísto žačky. „Aby bylo možné, co jsi právě řekl, Orden musí obnovit to, co v nás bylo zničeno. Musí znovu vytvořit naše vzpomínky.

Úkolem moci Ordenu není přimět nás vzpomenout si na věci, které jsme zapomněli, ale je to záležitost mnohem složitější. Musí vytvořit něco, co už neexistuje.

Naše ztracené vzpomínky jsou pryč, zmizely. Není to, jako když něco zapomeneme a nemůžeme si vybavit lidi ani události. V naší paměti nezůstalo nic, na co bychom si mohli vzpomenout, protože žádné vzpomínky neexistují. Nejsou jenom zasunuté někde v podvědomí. Byly narušeny a zničeny prvotní událostí Ohnivé kaskády. Není to tak, že bychom si nějaké věci nepamatovali. Skutečnost je taková, že části našich myslí, obsahující vzpomínky, byly zničeny.

Nemáme vlastně nic, na co bychom si mohli vzpomenout.

Znovuvytvoření něčeho, co už neexistuje, je něco úplně jiného, než pomoct nám vzpomenout si na to, co jsme zapomněli. Je to jako rozdíl mezi tím, kdo spí, a tím, kdo je mrtvý. Navenek vypadají oba stejně, ale ve skutečnosti mají společné jen zavřené oči.

Konečný cíl může být v obou případech stejný, ale oba problémy a prostředky k jejich řešení nemají nic společného. Aby Orden splnil svůj cíl, zastavit Ohnivou kaskádu a vrátit nás do původního stavu, musí do našich myslí vložit povědomí o tom, co se stalo v minulosti. To vyžaduje vytvoření nových vzpomínek, které nahradí ty zničené. Vyžaduje to oživení našich vzpomínek.“

Zedd uvažoval o jejích slovech a měl stále ustaranější výraz. Sledoval ji pohledem, jak přecházela sem a tam. „No, asi to je tak, jak říkáš. Skutečné události z minulosti se musí znovu nějak vytvořit.“ Poškrábal se na hlavě a podezíravě se na ni zadíval. „Chceš říct, že si myslíš, že už chápeš, jak se něco takového může stát?“

Nicci přecházela bosky po koberci. „Podle toho, co jsem si dala dohromady z knih, které jsem četla, tak ti, kdo vytvořili schránky Ordenu, aby zastavili kouzlo Ohnivé kaskády, nebyli sami přesvědčeni, že je taková věc opravdu možná."

Nicci se zastavila a podívala se na něho. „Dokážeš si vůbec představit, jak strašně složité to muselo být? Jak komplikované bude znovuvytvoření vzpomínek každého jednotlivce? Jak spletité?

Chci tím říct, že ty čaroděje musela dohánět k šílenství snaha vyřešit problém, jak znovu vytvořit něco, k čemu chybí předloha. Jak má Orden vědět, na co si máš vzpomenout? Nebo Cara? Nebo já? A co horšího, lidé neustále věří, že si události správně vybavují, ale jejich vzpomínky mají chyby. Jak měl Orden nahradit vzpomínky, které kdysi existovaly, když navíc nejsou přesné a někdy ani pravdivé?

Podle toho, co jsem četla v různých knihách o teorii Ordenu, si ani čarodějové, kteří ho vytvořili, nebyli jisti, že bude fungovat."

Zase začala přecházet po místnosti a pokračovala dál. „Nezapomeň, že ho nemohli vyzkoušet na skutečné Ohnivé kaskádě. Samotné kouzlo Ohnivé kaskády nebylo nikdy ověřeno, protože se to zřejmě nikdo neodvážil udělat. Ačkoliv důvěřovali svým závěrům, nemohli si být jistí, jak bude Orden opravdu fungovat. Protože nemohli spustit prvotní událost Ohnivé kaskády, nemohli vědět, zda se jejich protikouzlo zachová tak, jak zamýšleli, přestože jednotlivé složité mechanismy fungovaly dokonale a podle plánu – měli stejný důvod i k pochybnostem.

To všechno svědčí o tom, že postupy, které stanovili, jsou mnohem důležitější, a že je nutné zastavit působení

kouzla Ohnivé kaskády na ovlivněný subjekt, v tomto případě na Kahlan. Ta je ústřední postavou prvotní události Ohnivé kaskády. Kahlan je základem nesmírně složité rovnice.

Proto se protikouzlo celé události muselo zakotvit v ní. Prvek vytvoření magie ve složitém systému Ordenu se musel vyvolat v ní."

„Ona je základním uzlovým bodem…" pronesl Zedd napůl pro sebe, jak uvažoval o Nicciných slovech.

„Správně," potvrdila Nicci. „A aby Orden takovou věc dokázal, aby napravil škody, které Ohnivá kaskáda napáchala, je nutné, aby tento základní uzlový bod byl sterilním polem."

„Sterilní pole?" zeptal se Zedd stále soustředěný na její slova. „O tom jsi už předtím mluvila."

Nicci přikývla. „Je to záhadný prvek, se kterým se čarodějové potýkali během vytváření Ordenu jako protikouzla k Ohnivé kaskádě. Předtím jsem nechápala jeho důležitost, nerozuměla jsem významu toho, s čím museli zápasit, nebylo mi jasné, proč se tím tak vážně zabývali, ale když jsi mi vysvětlil schopnosti čarodějek, nakonec jsem pochopila, jak to mysleli."

Zedd si dal ruce v bok. „Ty jsi nechápala část teorie Ordenu? A přesto jsi ji vložila do hry – a navíc Richardovým jménem? I když jsi tomu nerozuměla?"

Nicci si nevšímala jeho rozzlobeného tónu. „Nechápala jsem jenom tu část o sterilním poli. Až teď jsem pochopila, že je to stejné, jako jsi mi vysvětlil. Potřebovala jsem uzlový bod, když jsem chtěla použít kouzlo na Šestku, ale ona mi ho nedovolila zakotvit. Orden musí spustit magii podobným způsobem. Jako každá magie potřebuje spojení. Tím je Kahlan. Ale

zároveň je nutné, aby cíl toho spojení zůstal jako nepopsaný list.“

„Nepopsaný list?“ Zedd k ní naklonil hlavu. „Nicci, musím ti připomínat, že ta osoba *je* nepopsaný list? Kouzlo Ohnivé kaskády vymazalo celou její minulost. Takže je takříkajíc nepopsaná. Orden tedy má, co potřebuje.“

Nicci netrpělivě zavrtěla hlavou. „Ne. Musíš vzít v úvahu všechno dohromady, všechny souvislosti, vyplývající z knihy *Ohnivá kaskáda, Knihy života* i těch nesrozumitelných knih, které jsi našel o teorii Ordenu. Musíš se na to dívat z mnohem širšího hlediska, abys to viděl.“

„Abych viděl co?“ rozkřikl se Zedd podrážděně.

„Že subjekt musí být citově nedotčený, jinak bude celé kouzlo narušené.“

„Citově nedotčený?“ ozvala se Cara, zatímco si Zedd pro sebe něco mumlal. „Co to znamená?“

„Znamená to, že jakékoliv povědomí subjektu o jeho předchozích citových vazbách, by narušilo proces obnovy jeho minulosti. Aby Orden mohl splnit svůj úkol, musí zůstat citově nepopsaným listem. Subjekt musí být udržován v nevědomosti, co se týká jeho citů. Nesmí se dozvědět o citových vazbách z minulosti.“

„Nicci, jsi chytrá ženská,“ řekl Zedd a snažil se zůstat klidný, „ale tentokrát jsi úplně vedle.“

Začal přecházet po místnosti. „To, co říkáš, je nesmysl. Jak bys chtěla zabránit, aby subjekt nezjistil něco o své minulosti? Čarodějové, kteří vytvořili schránky Ordenu si museli uvědomit, že subjekt zjistí spoustu věcí o své minulosti, než bude použito protikouzlo. Nemohli přece čekat, že ta osoba bude

zamčená v temné místnosti, dokud nebude Orden použit.“

„Tak to nemyslím. Uniká ti podstata. Na drobnostech nezáleží – naopak mohou pomoct tomu, kdo ztratil vzpomínky, protože jsou základními kamínky, na kterých bude stavět obnovovací proces Ordenu. Ale závažné citové prožitky subjektu Ohnivé kaskády hrají velkou roli. Emoce jsou souhrnem drobností, ať už jsou pravdivé nebo ne.“

Cara se snažila pochopit, co Nicci říká. „Jak mohou být emoce vytvořeny z nepravdivých detailů?“

„No, vezmi si třeba mě,“ řekla Nicci. „Věci, které mě učilo bratrstvo Řádu, ve mně vyvolaly nenávist ke každému, kdo tomuto učení vzdoroval, nenávist ke každému, kdo něco dokázal. Věřila jsem tomu, co mě učili, že takoví lidé jsou sobečtí neznabozi, kteří se nezajímají o své bližní.

Učili mě emocionální reakci – nenávisti – ke každému, kdo nevěřil tomu, čemu jsem věřila já. Učili mě nenávidět všechny i všechno, co dělali, aniž bych o nich cokoliv věděla. Cítila jsem vnitřní nenávist k hodnotám života jako takového. Zabila bych Richarda jen na základě těchto citových pohnutek. Moje emoce byly založené na lžích a vštěpování nesprávných názorů, a ne na pravdě.“

Cara vzdychla. „Už chápu, jak to myslíš. Obě nás učili podobné věci a vyvolávali v nás podobné emoce, které byly úplně špatné.“

„Ale emoce, založené na obecně platných, důležitých věcech, se mohou stát věrným a důsledným souhrnem pravd.“

„Obecně platných věcech?“ zeptala se Cara.

„Jistě,“ řekla Nicci. „Na skutečných hodnotách. Láska – pravá láska, opravdová láska – je reakcí na hodnoty, kterých si u druhých ceníme. Je to citová reakce na životní hodnoty jiné osoby. Ceníme si jejího postoje k životu. V takových případech je tento náš cit hlavní a určující součástí naší osobnosti.“

Zedd se náhle zastavil. „A co to má společného s tím, o čem jsme mluvili?“

Nicci rozhodila ruce. „Nezapomeň, že teorie Ordenu je jenom teorie, takže to nemůžu vědět jistě, protože to nevěděli ani ti, kteří ji vytvořili, ale všechno to do sebe zapadá. Přestože byli přesvědčeni, že mají pravdu, neměli žádnou zkušenost s předpokládaným narušením magie, na kterém postavili svou teorii, ale myslím, že měli pravdu.“

Zedd se k ní naklonil a upřel na ni pohled. „V čem přesně?“

„Citové prožitky z minulosti, vložené do mysli subjektu bez zásadního důvodu, naruší působení protikouzla Ohnivé kaskády.“

Cara se zamračila. „To nechápu.“

„Byli přesvědčeni, že předčasná znalost jistých citových vazeb naruší magii, kterou vytvořili, že pokazí magii Ordenu.“ Nicci pohlédla do Zeddových oříškově hnědých očí a pak na Caru. „To znamená, že pokud Kahlan zjistí pravdu o svých citech – o svých nejdůležitějších citech – dřív, než bude otevřená správná schránka Ordenu, nebude Orden schopen tyto city obnovit. Pole, ve kterém se musí magie Ordenu zažehnout, bude kontaminované právě tou předem získanou informací. Kahlan uvízne v osidlech kouzla.“

Cara si dala ruce v bok. „O čem to mluvíš?“

„No, řekněme, že Richard třeba najde Kahlan a řekne jí o nich dvou, o jejich citovém spojení, o jejich vzájemné lásce. V tom případě to zabrání Ordenu správně fungovat.“

Z čarodějovy tváře se nedalo nic vyčíst. „Proč?“ zeptal se tónem, ze kterého ji zamrazilo.

„Z podobného důvodu, proč moje kouzlo nepůsobilo na Šestku, protože se moje magie musela nejdřív někde ukotvit, vytvořit spojení, aby mohla fungovat.“

„Chceš říct, že když se Richard někdy dostane k tomu, aby otevřel jednu ze schránek Ordenu,“ zeptal se Zedd, „musí to udělat, aniž by Kahlan věděla o svých citech k němu?“

Nicci přikývla. „Rozhodně o svých nejhlubších citových poutech. Musíme se ujistit, že Richard chápe, že pokud najde Kahlan dřív, než bude mít možnost otevřít správnou schránku Ordenu, nesmí v ní vyvolat žádné bezdůvodné city, jinak to pole naruší.“

„Bezdůvodné city?“ Cara pokrčila nos. „Snažíš se nám říct, že lord Rahl nesmí říct Kahlan, že ho miluje?“

„Přesně tak,“ potvrdila Nicci.

„Ale proč?“

„Protože v téhle chvíli ho nemiluje,“ řekla Nicci. „To, co způsobilo, že se do něj zamilovala, už v sobě nemá. Základy její lásky – vzpomínka na to, co se stalo, co s ním dělala, důvody, proč ho milovala – už v sobě nemá. Ohnivá kaskáda ty vzpomínky zničila. V současné době je to stejné, jako by ho nikdy předtím nepotkala. Nemiluje ho. Nemá k tomu žádný důvod. Je jako nepopsaný list.“

Zedd se poškrábal na hlavě. „Nicci, myslím, že horečka nadělala víc škody, než jsem se domníval. To, co říkáš, nedává smysl. Problém Kahlan je, že díky

působení Ohnivé kaskády zapomněla na svou minulost. Orden byl vytvořen, aby zastavil Ohnivou kaskádu. Nic není mocnější než Orden. Je to síla samotného života. Odhalit Kahlan něco tak prostého, jako je její láska k Richardovi, nemůže přece zabránit obnově jejích vzpomínek.“

„Jenže zabrání.“ Nicci došla k Zeddovi a zastavila se před ním. „Zedde, proč jsi nemohl použít všechnu svou sílu čaroděje prvního řádu, abys zastavil obyčejnou čarodějku?“

„Protože by otočila mou sílu proti mně.“

„No a to je ten klíč,“ řekla Nicci. „To je část, kterou jsem potřebovala do své skládanky. To je důvod, proč jsem si nakonec dokázala dát dohromady všechno, co jsem četla. Proč jsem konečně pochopila, co čarodějové, kteří vytvořili Orden, mysleli tím sterilním polem. Síla emocí obrátí sílu kouzla, použitého na danou osobu.

Je to, jako kdyby ses snažil přesvědčit ty, kteří věří učení Řádu, že se mýlí ve svých pocitech, jen by to upevnilo jejich víru a ještě víc by odmítali vzdát se svých falešných představ. Když jim řekneš, že Řád je zlý, budou tě nenávidět mnohem silněji. Budou nenávidět tebe, ne Řád. Jejich víra v Císařský řád se upevní, nezhroutí se.“

„No a co na tom?“ namítla Cara. „V případě Kahlan to není žádný protiklad. Kdyby lord Rahl řekl Kahlan, že ho miluje, což by magie Ordenu stejně udělala, tak v tom přece není žádný problém.“

„Právě v tom je ten problém,“ řekla Nicci a pokývala prstem. „Velký problém. Celé by se to převrátilo. Následek by byl bez příčiny. Emoce jsou konečným výsledkem, souhrnem získaných vědomostí. Když bys začala emocemi, bylo by to, jako bys chtěla stavět

dvoupatrovou budovu, začala střechou a pokračovala k základům. Nebo jako když jsem se snažila seslat na čarodějku mocné kouzlo.

City, které by Orden jinak vrátil na své místo, by byly vytlačeny city, které tam už jsou, díky předem získanému poznání. To poznání naruší správný postup.“

„Tak to myslím,“ trvala na svém Cara. „Kahlan bude vědět dopředu, že miluje lorda Rahla, tak na tom nemůže záležet.“

„Jenže záleží. To poznání nebude ničím podložené. Předem odhalené city nemají podstatu, nemají základy. Nejsou skutečné. Pokud by se dozvěděla o své lásce k Richardovi, nebyl by Orden schopen obnovit její skutečnou lásku k němu.“

Cara vypadala, že si brzy začne trhat vlasy nad její nechápavostí. „Ale lord Rahl už jí to řekl, takže to je jedno. Ona to ví. Už ví, že ho miluje.“

„Ne. Jedno je pravda, to druhé ne. Uvědom si, že právě teď ho nemiluje. Skutečné city, které se Orden bude snažit obnovit, by už byly nahrazeny něčím, co není skutečné – city, které nemají příčinu. Takové city jsou nepodložené a falešné. Důvody, proč ho miluje, jí chybí, a přestože jí bylo řečeno, že ho miluje, nic to pro ni neznamená. Byla by to klamná láska, láska, která by nestála na žádných základech. Láska, která není podepřená vzpomínkami, je bezcenná.“

Cara zvedla ruce v marném gestu. „Já to pořád nechápu.“

Nicci přestala přecházet sem a tam a zastavila se před Carou. „Představ si, že bych ti sem přivedla muže, kterého jsi nikdy neviděla, a řekla ti, že ho miluješ. Budeš ho milovat, protože jsem ti řekla, že to tak je?

Ne, protože nemůžeš takový cit přijmout, pokud není něčím podložený.

A právě to je funkcí Ordenu. Vytvořit podporu skutečným citům, které vyplynuly z minulých událostí tím, že na ty události obnoví vzpomínky. Buduje příčiny. Kdybys tam vložila nejdřív emoce – jako konečný výsledek minulých událostí – narušil by se tím celý proces.

Podle čarodějů, kteří Orden vytvořili, by předčasná znalost citových vazeb z minulosti narušila pole a tím poznamenala její mysl, takže by nebylo možné obnovit skutečné původní události a tím i důvody, proč ho miluje. Byly by zablokované stejným způsobem, jakým čarodějka blokovala moje kouzla. Pak by jí zbyla pouhá informace. Nemohla by zachránit svou minulost. Zůstala by pro ni navždy nedostupná.“

Zedd si zamyšleně mnul bradu. Vzhlédl. „Ale sama říkáš, že je to jen teorie.“

„Čarodějové, kteří vymysleli teorii Ordenu, aby zamezili působení Ohnivé kaskády, a podle své teorie vytvořili schránky, došli k závěru, že mají pravdu. Já také věřím, že jejich závěry jsou správné.“

„Co by se stalo, kdyby… kdyby… já nevím,“ ozvala se Cara, „kdyby lord Rahl řekl Kahlan, že ho miluje a že je jeho žena dřív, než se nějak dostane ke schránkám Ordenu, získá zpět svou moc a zjistí, co musí udělat, aby otevřel správnou schránku a vyvolá tím protikouzlo Ohnivé kaskády? Bude protikouzlo fungovat?“

„Ano, protikouzlo bude fungovat.“

Cara vypadala opravdu nechápavě. „Tak v čem je problém?“

„Je to vytvořené kouzlo, takže všechno poběží podle předem stanovených postupů. Pokud je teorie správná, a

já se domnívám, že je, všechny ostatní složky Ordenu budou fungovat. Působení kouzla Ohnivé kaskády bude zastaveno a všem se vrátí ztracené vzpomínky – s jedinou výjimkou. Orden nebude schopen obnovit minulost Kahlan. Tato část kouzla bude blokovaná. Osoba, která byla středem celé té bouře, se v ní ztratí.

My všichni budeme jako dřív, naše vzpomínky se nám vrátí, všichni si budeme Kahlan pamatovat, ale Kahlan zůstane navždy bez své minulostí. Dala by se přirovnat k vojákovi, který v boji utrpěl poranění hlavy a díky tomu neví, kdo je a nezná svůj dosavadní život. Kahlan bude znát jen to, co se událo od chvíle, kdy ji kouzlo Ohnivé kaskády připravilo o totožnost. Jiné vzpomínky mít nebude. Bude to úplně jiná osoba, a bude si muset vybudovat nový život.

Stále bude vědět, že by měla milovat Richarda, kterého nezná a ke kterému nemá skutečný citový vztah.“

„Takže pak zůstane jedinou obětí,“ řekla Cara. „Všichni ostatní budou jako dřív.“

Nicci vzdychla. „No, takhle jsem tu teorii pochopila.“

Zedd se opět zatvářil podezíravě. „Ale existuje i jiná možnost?“

Nicci přikývla. „Ani se mi o ní nechce uvažovat. Je to možnost, zmíněná v jedné z knih o teorii Ordenu, která říká, že bez ukotvení ve sterilním poli, které kouzlo potřebuje, nebude schopné běžet podle daných postupů a zhroutí se do sebe. Tato úvaha naznačuje, že v takovém případě protikouzlo neuspěje a Ohnivá kaskáda bude hořet dál. Život, jak jej známe, bude navěky ztracen. Naše rozumové schopnosti se uškvaří v pekelném žáru Ohnivé kaskády, takže nebudeme

schopni existence. Některým lidem na chvíli pomůže jejich nevědomost, ale nevyhnutelným výsledkem bude zánik lidstva.

Myslím, že už chápeš, proč čarodějové, kteří Orden vytvořili, kladli takový důraz na zachování sterilního pole.“

Zedd se zamyšleně zamračil. „Ale převládá názor, že když se něco pokazí a Kahlan získá takovou informaci dřív, než se probudí moc Ordenu, zůstane navždy obětí Ohnivé kaskády, ale nebude to mít vliv na působení protikouzla na nás ostatní.“

„To je pravda. Přestože Kahlan pro Richarda znamená všechno, obávám se, že se svým způsobem stala v Ohnivé kaskádě druhořadou. Sice to s ní začalo, ale teď jsou zasaženi všichni. Pokud se kouzlo nepodaří zastavit, všechno je ztraceno. Zastavení Ohnivé kaskády se stalo mnohem důležitější než vzájemná láska Richarda a Kahlan. Bylo by skvělé, kdyby mohla být její láska obnovena, ale k zastavení Ohnivé kaskády to není nutné.

Bez ohledu na to, jaký to znamená dopad na Kahlan nebo co to přinese pro Richarda osobně, moc Ordenu musí být vyvolána, aby se postavila proti Ohnivé kaskádě, aby napravila škody ve všech ostatních.

Kromě té, o které jsem mluvila, existuje ještě jedna teorie, že když bude pole narušené, nebude to fungovat vůbec. Někteří čarodějové věřili, že teorie Ordenu naznačuje, že použití takového množství síly na subjekt prvotní události Ohnivé kaskády, pokud není sterilním polem – například kdyby ho poznamenala předčasná znalost emocí – dotyčnou osobu zabije.“

„A co by se stalo v takovém případě s ostatními?“ zeptal se Zedd.

„Než dopadne na zem mrtvá, dojde k aktivaci vytvořeného kouzla Ordenu a zbytek pak poběží podle daných postupů. Orden se probudí k životu a splní svůj úkol.

Pokud by k tomu došlo, a Kahlan přitom přišla o život, byla by to strašlivá osobní ztráta pro Richarda, ale pro nás ostatní by to nic neznamenalo.

Vyvolané kouzlo Ordenu zastaví Ohnivou kaskádu a všechno ostatní obnoví."

Zedd se na ni tvrdě podíval. „Možná si na Kahlan nepamatujeme, ale nikdo z nás nepochybuje, co pro Richarda znamená. Už nám dokázal, že půjde klidně i do podsvětí, pokud si bude myslet, že by ji tím zachránil život. Když zjistí, že otevřením schránky Ordenu a uvolněním jeho moci ji zabije…"

Nicci neuhnula pohledem, ani před možností, kterou naznačoval. „Richard musí otevřít správnou schránku Ordenu a aktivovat vytvořené kouzlo, které zastaví Ohnivou kaskádu… i kdyby to znamenalo, že to Kahlan zabije. Tak to prostě je."

V místnosti se rozhostilo ticho.

Zedd si přejížděl prstem po bradě a upíral pohled do stínů. „Když hrozí taková nebezpečí – ať už jsou reálná nebo ne – připadá mi moudré zajistit, aby se Kahlan, až ji najdeme, nedozvěděla nic o svých původních citech k Richardovi. Nejlepší bude, když Orden obnoví její city sám."

„Mně to taky připadá nejrozumnější," řekla Nicci. „Až se nám podaří setkat se s Richardem, musíme ho přesvědčit, že pokud ji najde, nesmí jí pravdu prozradit."

Zedd si složil ruce za zády a potřásl hlavou. „Když uvážím, co všechno je v sázce, souhlasím, že je to

moudré rozhodnutí a že se toho plánu budeme držet, ale nevím, jestli mám věřit, že něco tak prostého, jako že něco víš předem, může způsobit takovou osobní tragédii a napáchat takovou škodu.“

„Jestli tě to utěší, tak se i mezi těmi, kteří vytvářeli schránky Ordenu, našli čarodějové, kteří měli stejný názor. Jenže mně se taky zdálo nemožné, že by mi mohlo ublížit, když použiju svoji moc proti čarodějce.“

Zedd se zamyšleně zahleděl do dáli. „Teď jsi na to kápla. I ty nejlepší úmysly mohou napáchat velké škody.

Až Richarda najdeme, musíme mu to všechno sdělit. Ale zatím je to v nedohlednu, čeká nás ještě dlouhá cesta. Navíc už ani nemáme schránku Ordenu.“

Nicci vzdychla. „To je pravda. Ale největší starost mi dělá, jak o tom Richarda přesvědčit.“ Nicci si odkašlala. „Až ho najdeme, myslím, že závěry asi nejlíp přijme od tebe, Zedde. Tebe by mohl poslechnout.“

Zedd se na ni podíval a pak začal zase přecházet. „Chápu.“ Zastavil se a otočil k Nicci. „Ale pořád si nejsem jistý teorií, že předčasná znalost citových vazeb by mohla narušit…“

Uprostřed věty se Zedd zastavil a zmlkl.

„Co je?“ zeptala se Nicci. „Přišel jsi na něco?“

Zedd se posadil na postel. „Ano, přišel.“

Síla i zápal z něho vyprchaly.

„Drazí duchové,“ zašeptal tak sklesle, jako by na něho náhle dolehla tíha let.

Nicci se k němu sklonila. „Zedde, co se děje?“

Pohlédl na ni očima plnýma hrůzy. „Předčasná znalost může ovlivnit fungování magie. To není teorie. To je skutečnost.“

„Víš to jistě? Jak to víš?“

„Nepamatuji si ani Kahlan, ani nic o ní. Ale když tu byl Richard, vyprávěl mi o ní. Doplnil moje vzpomínky o tom, jak se do sebe zamilovali, a dalších okolnostech jejich lásky.

Kahlan je zpovědnice. Dar zpovědnice zničí mysl osoby, které se dotkne svou mocí. Zpovědnice musí svou moc držet pořád na uzdě, musí ji neustále ovládat.“

„Já vím. Slyšela jsem o jejich schopnosti,“ řekla Nicci. „Ale co to má společného s jejich láskou?“

„Zpovědnice si vždycky za své partnery vybírají muže, na kterých jim vůbec nezáleží, protože kdyby prožívala intimní chvilky s mužem, kterého by milovala, mohla by neúmyslně ztratit kontrolu nad svou mocí. A kdyby ji uvolnila, muže by zničila. Neměl by sebemenší šanci. Už by to nebyl on. Byl by ztracen, jeho mysl zničena. Stal by se jen prázdnou skořápkou, slepě oddaný zpovědnici, patřil by jí, miloval by ji, byl jí oddaný, ale byla by to nenaplněná láska.

Proto si zpovědnice vždycky vybírají muže, na kterých jim nezáleží, a pak ho svou mocí zničí. Vybírají si partnera podle toho, jak se stane otcem, jakou dceru může zplodit, ale nikdy si ho nevybírají z lásky. Muži se bojí svobodné zpovědnice, která hledá partnera, bojí se, že si je vybere a že díky její moci ztratí svou osobnost.“

„Ale zřejmě je nějaké řešení,“ řekla Nicci. „Jak to Richard dokázal?“

Zedd vzhlédl. „Znám jenom jeden způsob. Nemohu ti říct jaký. Ani Richardovi jsem to nemohl říct. Nemohl jsem mu dokonce ani říct, že nějaký způsob existuje.“

„Proč ne?“ zeptala se Nicci.

„Protože kdyby to věděl, tak právě tahle předčasná informace naruší magii, a kdyby ji potom poprvé nechtěně uvolnila, zničila by jeho mysl. Nesměl mít ani

ponětí o tom, že řešení existuje, ani jaké je, a že by nemuselo fungovat.“

Zedd zíral do země. „Není to teorie. Předčasná informace může narušit sterilní pole, jak jsi řekla. Sám Richard potvrdil zásadní otázku teorie Ordenu: předčasná znalost může ovlivnit působení magie.“

Nicci přešla bosá po koberci a zastavila se před ním. Zamračila se na starého čaroděje. „A tohle jsi věděl předtím, než se Richard a Kahlan vzali? Ty jsi věděl, že znalost řešení muže způsobit, že to Richarda zničí?“

„Věděl. Ale neodvážil jsem se mu říct, že existuje řešení, které mu umožní být se svou láskou. Dokonce i taková informace, vědomí, že existuje řešení, by zmařila jeho šanci ho využít.“

„Jak jsi o tom věděl?“

Zedd zvedl ruku a pak ji zase spustil do klína. „Úplně stejná věc se stala první zpovědnici, Magdě Searusové a muži, který ji miloval, Merrittovi. Také se do sebe zamilovali a vzali se. Od té doby jedině Richard dokázal vyřešit stejný problém. Protože Magda Searusová se stala první zpovědnicí, nikdo nevěděl, že nějaké řešení existuje, proto také ještě nebylo nic, co by ho mohlo narušit. Proto mohl Merritt vyřešit paradox lásky ke zpovědnici, aniž by ho její moc zničila.“

Nicci si pohrávala s pramenem vlasů a uvažovala o jeho slovech. „Takže předpoklad, že předčasná znalost věci může narušit magii, je pravdivý.“ Zamračila se na Zedda. „Ale čarodějové, kteří stvořili Orden, tenhle poznatek neměli. Byla to čistě jejich teorie.“

Zedd pokrčil rameny. „Což pravděpodobně znamená, že zpovědnice se objevily až po Ordenu. Čaroděj Merritt jejich teorii potvrdil, takže se to asi stalo, až když vznikl Orden.“

Nicci si vzdychla. „Nejspíš máš pravdu.“

Mávla rukou a přešla k jinému tématu. „Cara se předtím zmínila o nějakých potížích. O potížích s pevností.“

Zedd se odpoutal od svých myšlenek a vstal. Jeho vrásčitá tvář se stáhla do ustaraného výrazu.

„Ano, je tu potíž.“

„Jaká?“ zeptala se Nicci.

Vykročil směrem ke dveřím. „Pojď se mnou, ukážu ti to.“

Kapitola čtrnáctá

Zedd vedl Nicci a Caru do části Pevnosti, kterou Nicci znala jako labyrint chodeb a komnat, důkladně chráněný štíty. Jak se blížili, skleněné koule v kovových držácích se postupně rozsvěcely a zase za nimi zhasínaly. Nicci celá Pevnost připadala jako rozlehlé, pusté a ponuré místo. Nebyla jen ohromná, ale i ohromně spletitá, a nedokázala si představit, jaké potíže mohl mít Zedd na mysli.

Než se dostali dál, z čítárny vyšla Rikka a za ní Tom, vysoký světlovlasý D'Haran z elitní stráže lorda Rahla, a Friedrich, starý zlatník, a připojili se k nim. Nicci usoudila, že tam čekali, až se probere ze setkání s Šestkou. Zedd je zřejmě požádal, aby se zdržovali poblíž, až se Nicci probudí, což jen zvýšilo její rostoucí znepokojení.

„Vypadáš mnohem líp než včera v noci," řekla Rikka, když procházeli velkou halou, vyzdobenou

stovkami obrazů všech velikostí. Obrazy ve zlacených rámech pokrývaly všechny zdi.

„Díky, už se cítím dobře.“

Nicci si všimla, že všechny obrazy v pokoji jsou portréty, ačkoliv jejich styl se velice lišil. Některé vyobrazené postavy byly oděné do obřadních rouch, seděly ve společenských pózách, zatímco na jiných obrazech postávali lidé v krásných zahradách, setkávali se mezi vysokými sloupy nebo odpočívali na lavičkách v parku.

Všimla si, že téměř na všech obrazech je v pozadí zachycená Pevnost nebo alespoň její část. Bylo trochu překvapivé a smutné vědět, že všichni ti lidé pravděpodobně kdysi žili v Pevnosti, která kypěla životem. O to víc se teď zdála opuštěná a prázdná.

Rikka přejela Nicci pohledem. „Ta noční košile byla předtím růžová, ne?“

„Nenávidím růžovou,“ řekla Nicci.

Rikka se zatvářila zklamaně. „Opravdu? Když jsme ti ji s Carou oblékaly, pomyslela jsem si, že v ní vypadáš ještě krásnější.“

Nicci nejdříve takové prohlášení z úst Mord-Sithy překvapilo, ale pak jí to došlo. Rikka se snažila najít si svou cestu z temné pustiny šílenství. Snažila se setřást pouta pocitů, které jí od mládí vštěpovali. Všechno v jejím životě, celý její svět, byl škaredý a plný násilí. Růžová noční košile představovala něco nevinného a překrásného – něco, co měly Mord-Sithy zakázané. Tím, že ocenila na Nicci takovou jednoduchou věc, jako se zdá noční košile, testovala možnost těšit se z něčeho půvabného a neškodného – testovala sny. Bylo to hodně podobné, jako když malá děvčátka šijí krásné šaty pro panenky. Jsou to první nesmělé kroky v rozvíjení

estetiky, a možná víc než to, cesta k uskutečňování tužeb.

„Díky," řekla Nicci a po chvilce přemýšlení dodala: „Je to krásná noční košile, ale ke mně se ta barva vůbec nehodí. Co kdybych jí potom, až se do něčeho převleču, vrátila původní barvu a nechala by sis ji?"

Rikka se zatvářila nedůvěřivě. „Já? Nevím, jestl…"

„Ty v ní budeš vypadat skvěle. Opravdu. Růžová se přesně hodí k tvé pleti."

Rikka vypadala stále rozpačitě a nejistě. „Opravdu?"

Nicci přikývla. „Pro tebe se hodí dokonale. Chci, aby sis ji vzala."

Rikka ještě chvíli váhala. „No, tak já si to rozmyslím," prohlásila nakonec.

„Dám ji do pořádku a pokusím se, aby odstín růžové k tobě dokonale padl."

Rikka se usmála. „Díky."

Nicci si přála, aby tu mohl být Richard, aby viděl úsměv, který znamenal pro Mord-Sithu velké nebezpečí. Chápal by, že takový zdánlivě nejistý krok znamená u takové ženy výraznou proměnu. Nicci cítila, že i ji hřeje u srdce pohled na takový pozitivní, přestože ještě nesmělý krok směrem k prostým radostem života.

Když viděla její úsměv, pochopila, co asi v takových chvílích cítí Richard.

A zároveň si uvědomila ještě něco jiného, co ji tak pobavilo, že se málem nahlas rozesmála. Richard by ocenil nejen pokrok Rikky, ale viděl by i Nicci – paní Smrt – jak se sama naučila připravit jiné osobě radost ze života, i když jen v maličkosti. Dokonce si ani neuvědomila, že s Rikkou vykročily společně. Nicci si předtím nedovedla představit, co musel cítit Richard,

když ji vyvedl z temné existence, která vyplňovala celý její život.

Teď na chvilku spatřila život Richardovýma očima. Byl to úžasný zážitek, vidět, jak vlastním rozhodnutím může někomu zpříjemnit život. Krátký pohled na to, jak život mohl a měl vypadat.

Jak se jí po něm stýskalo. V tu chvíli by dala cokoliv za jeho úsměv, který vždycky zrcadlil jen dobrotu a ušlechtilost. Zastesklo se jí po něm tak silně, že se málem rozplakala.

Rikka věnovala Nicci zkoumavý pohled. „Jsi v pořádku? Nezpůsobila ti ta čarodějka nějaká trvalá poškození, že ne? Vypadáš trochu, nevím… jako by tě sužovala nějaká bolest.“

Nicci odbyla její starost mávnutím ruky a změnila téma. „Našli jste Rachel?“

Když vyšli z kamenného sálu s tapisériemi krajin na stěnách do široké chodby s dřevem obloženými stěnami, Mord-Sitha upřela na Nicci nečitelný pohled. „Ne. Dnes ráno se Slídič vrátil s tím, že venku, daleko od Pevnosti, našel její stopy. Vyrazil ji hledat.“

Rachel se stala pro Rikku dalším pojítkem s prostými radostmi života. Nicci věděla, že si Rikka dívku velice oblíbila, i když by to nikdy veřejně nepřiznala.

„Nevím, co to do ní mohlo tak najednou vjet,“ prohodil Zedd přes rameno, než zahnul do další, mnohem užší chodby. „Utíkat a toulat se, to neměla ve zvyku.“

„Myslíš, že to může mít nějakou souvislost s tím, že tu byla Šestka?“ zeptala se Nicci. „Možná je za tím ona.“

Rikka potřásla hlavou. „Slídič řekl, že podle stop byla Rachel sama. Žádné stopy Šestky prý neviděl.“

„Myslíš si to co já?“ zeptala se Cara Nicci.

„Máš na mysli tu lekci, kterou nám kdysi dal Richard o stopách?“

Cara přikývla. „Mluvil o tom, že magie umí zakrývat stopy.“

„To je pravda,“ vložil se do hovoru Zedd, „ale Rachel zmizela dřív, než se Šestka ukázala. Pokud by se Šestka snažila zahladit své stopy nějakou formou magie, proč by nezahladila zároveň i stopy Rachel?“

Nicci se náhle zastavila. Otočila se zpátky ke vchodu, kterým právě prošli. Po obou stranách malého portálu stály v chodbě dva pozlacené sloupy. Ty podpíraly silný trám, do kterého byly vyryté symboly.

Zamračila se a prohlížela si sloupy. „Nebýval tu dřív štít?“

Zeddův temný pohled naznačil, že má pravdu. Rychle pokračoval dál, a ostatní měli co dělat, aby mu stačili. Na konci chodby zahnul vpravo do krátké spojovací chodbičky, která vedla k točitému schodišti.

Ve srovnání s hlavními schodišti v Pevnosti bylo malé, ale v porovnání s typickým točitým schodištěm vypadalo pozoruhodně. Schody mělo dostatečně široké, aby po nich mohli jít vedle sebe dva lidé, a jejich výška byla malá, takže se po nich chodilo pohodlně. Schodiště bylo tak velké, že osoba na vnější straně musela udělat několik kroků, než zvedla nohu na další schod. Schodiště se také podivně stáčelo dolů v obdélníkové spirále. Trochu ji to mátlo a musela se soustředit na chůzi, aby nezakopla a nespadla. Přesto si stihla všimnout, že schodiště navrhli tak, aby vedlo kolem a potom i pod skalním útvarem, protkaným třpytícími se minerály.

Na konci schodiště je zavedl krátký průchod do známé chodby vytesané v hoře, která oddělovala jednotlivé místnosti s pohlcovacím polem v podloží hory. Ocitli se velice blízko místa, kde je nečekaně zastihla čarodějka. Nicci napadlo, že celý prostor se zdá obzvlášť tichý potom, co se tudy ta žena prohnala. Podle toho, co věděla o štítech, nevěřila by, že je něco takového možné. Čarodějové, kteří tohle místo vytvořili, udělali určitě taková opatření, aby jej ochránili proti všem druhům magie, tedy i čarodějky.

„Tady," řekl Zedd, když se zastavil. „Tady se to objevilo nejdřív."

Ukázal na přesně poskládané kamenné kvádry stěny naproti hrubě otesané skále samotné hory. Nicci si stěnu prohlédla a všimla si několika tmavých skvrn, které nevypadaly přirozeně. Prozkoumala stěnu do výšky několika desítek stop a objevila další tmavé skvrny. Vypadalo to, jako by kámen mokval.

„Co to je?" zeptala se.

Zedd přejel prstem po jedné z tmavých skvrn a ukázal jí ho.

„Krev."

Nicci překvapeně zamrkala. Podívala se na hustou, červenou kapalinu na jeho prstu. Pak mu zkoumavě pohlédla do očí.

„Krev?"

Vážně přikývl. „Krev."

„Opravdová krev?"

„Opravdová krev," potvrdil.

„Krev z nějakého zvířete?"

„Je to lidská krev," prohlásil čaroděj.

Nicci na chvíli oněměla úžasem. Podívala se na Caru.

„Ano, jsme si jistí," odpověděla Mord-Sitha na nevyřčenou otázku.

„To nechápu," řekla nakonec Nicci. „Jak to, že z kamenné zdi vytéká lidská krev?"

„Nejen tahle zeď v téhle chodbě," oznamoval Zedd. „Takhle prolíná krev na mnoha místech po celé Pevnosti. Nedá se říct, že by to mělo nějaká pravidla."

Nicci se znovu podívala na husté kapky krve, pomalu stékající po zdi. Nechtěla se té kapaliny dotknout.

„No," prohlásila nakonec, „tohle je určitě problém. Jen nevím jaký." Obrátila se zpátky na Zedda. „Máš nějakou představu, co to může znamenat?"

„Znamená to, že Pevnost v jistém smyslu krvácí. Znamená to, že umírá."

Nicci se nezmohla na nic jiného než na překvapené zamrkání. „Umírá?"

Zedd se zachmuřeným výrazem přikývl. „Ten štít, jak ses na něj ptala, chránil tuhle chodbu tisíce let. Teď je pryč. Po celé Pevnosti štíty mizí. Celá struktura Pevnosti je ve smrtelném ohrožení.

Šestka, i přes své nadání, by se sem nedostala, aniž by se spustily alarmy. Jenže alarmy nefungovaly. Proto jsme nezjistili, že pronikla do Pevnosti. Proto nás překvapila.

Kdyby byla Pevnost v pořádku, a přesto alarmy z nějakého důvodu selhaly, nebo byly překonány, štíty by ji zadržely, aby se nedostala tak hluboko do nitra Pevnosti. Tohle je zabezpečená část. Za normálních okolností by nebyla schopná dostat se až sem dolů. Jenže teď prošla přes štíty a dostala se, kam chtěla.

Jen díky tomuto problému" – ukázal rukou na krvácející stěny – „mohla vstoupit do Pevnosti, aniž by

se rozezněl alarm a štíty ji zastavily. Pevnost je v tak vážném stavu, že jí nedokázala zabránit ve vstupu, ani ji zastavit, když se dostala dovnitř.

Pokud vím, k takovému narušení nikdy dříve nedošlo. V minulosti se občas stalo, že se někdo do Pevnosti dostal, ale nebylo to proto, že by selhala ochrana Pevnosti. Narušitelé byli buď prohnaní nebo mimořádně nadaní, a většinou jim pomáhal někdo zevnitř. Šestka sem přitančila sama, aniž by spustila alarmy nebo ji zastavily ochranné štíty. Stačilo jí obejít pár štítů, které ještě fungují."

„Chiméry…" vydechla Nicci, které to právě došlo.

Zedd přikývl. „Richard měl pravdu."

„Dá se s tím něco dělat?"

„Ano," odpověděl Zedd. „Jestli ovšem najdeme Richarda a on otevře správnou schránku Ordenu. Kouzlo Ohnivé kaskády je také narušené chimérami. Tohle jen potvrzuje skutečnost, že nákaza, kterou tu chiméry zanechaly, ničí veškerou magii – nejen Ohnivou kaskádu – přesně tak, jak nám to popsal Richard. Musí uvolnit moc Ordenu a doufat, že bude schopná očistit svět nejen od Ohnivé kaskády, ale že ho dokáže zbavit nákazy, kterou způsobily chiméry svou přítomností ve světě živých."

Nicci naklonila hlavu na stranu. „Zedde, Orden vytvořili k jedinému účelu – zastavit Ohnivou kaskádu. Orden nebude hledat další narušení magie, které nás ohrožuje, a zbavovat nás ho. K něčemu takovému nebyl určen."

Zedd si uhladil pár neposlušných pramenů bílých vlasů a opatrně volil slova. „Ty sama jsi mluvila o tom, že moc Ordenu, stejně jako jakákoliv moc, může být použita i pro jiné účely než ten původně zamýšlený.

Richard musí použít magii Ordenu nejen na to, aby nás zbavil kouzla Ohnivé kaskády, ale i v širším smyslu, aby nás zbavil nákazy, kterou tu chiméry zanechaly.“

Nicci nevěděla, jestli by byl takový postup vůbec moudrý nebo dokonce možný, ale usoudila, že není vhodný čas, ani místo, kde by to měli řešit. Zatím se nacházeli příliš daleko od svého cíle, kdy se Richard o něco takového pokusí. Než budou moci uvažovat dál, musí nejdřív najít Richarda. Potom nastanou problémy s otvíráním schránky Ordenu, které Zeddovi ještě ani nestihla naznačit, protože mu nechtěla přidělávat starosti. Koneckonců, museli řešit dost palčivějších problémů.

„Mezitím,“ řekl Zedd, „musíme evakuovat Pevnost.“

Nicci se zarazila. „Ale jestli je Pevnost oslabená, tak musíme udělat pravý opak. Musíme ji bránit. Je tu spousta věcí nedozírné hodnoty, které se nesmí dostat do nepovolaných rukou. To nesmíme dopustit. Nemůžeme riskovat, že se Jagang nebo Sestry zmocní nějakých magických předmětů, alespoň ne těch, které ještě fungují, nemluvě o knihovnách.“

„Právě proto musíme odejít,“ naléhal Zedd. „Když odejdeme, mohu uvést celou Pevnost do stavu, který ji bude před každým chránit. Pokud je mi známo, taková ochrana nebyla nikdy aktivována, ale nevidím jiné řešení.“

Nicci si prohlédla krvavou stěnu. „No, ale pokud je na tom Pevnost tak špatně a její magie selhává, jak si můžeš myslet, že to, co chceš udělat, bude fungovat?“

„Staré knihy, které vysvětlují plán na ochranu Pevnosti se zmiňují i o krvácejících stěnách. Varování krve, jak ho nazývají, svým rozsahem naznačuje, jak závažné má Pevnost ve skutečnosti problémy. Něco

takového se ještě nikdy nestalo. Tohle je poprvé, co je potřeba takhle vážné varování. Je to jedna z mnoha věcí, týkající se tohoto místa, které jsem se musel naučit, když jsem se stal čarodějem prvního řádu.

Stejné knihy popisují i nouzové postupy v případě, že se taková věc stane. Existuje způsob, jak uzamknout Pevnost pomocí obnoveného stavu magie, která ještě není narušená."

Už ta samotná myšlenka dělala Nicci starost. „Obnovený stav magie?"

„Byla dobře uložená, trvalo mi celý den, než jsem ji našel."

„Ale co to je?"

Zedd ukázal rukou na nedaleké mosazné dveře, za kterými ležela schránka Ordenu, než ji Šestka odnesla. „Kostěná schránka. Čeká tam. Je přibližně stejně velká jako schránka Ordenu. Přestože je vyřezaná z kosti, nemám ponětí, co to mohlo být za zvíře. Je celá pokrytá vyřezávanými symboly.

Obsahuje připravené kouzlo, které je vlastně klíčem k podstatě Pevnosti. Vytvořili ho stejní čarodějové, kteří vybavili Pevnost všemi ochrannými prvky. Můžeš to přirovnat k malému kousku kynutého těsta, který sis odložila, abys mohla udělat stejný chléb, takže pořád máš trošku toho původního. Tohle kouzlo obsahuje prvky původní magie Pevnosti. Když to tak vezmeš, je to docela pozoruhodné, že?"

„Jak dlouho takové kouzlo vydrží, když bude spuštěno, než ho postihne nákaza chimér a začne ho taky rozkládat?"

Zedd protáhl obličej a potřásl hlavou. „To netuším. Podle toho, co jsem četl, a podle testů, které jsem dělal,

věřím, že vydrží dostatečně dlouho, ale jistě to nevím. Můžeme to jedině zkusit.“

„A co když už ho chiméry narušily?“ zeptal se Friedrich. „Nakonec, pokud je Pevnost v takovém stavu, kdy jsou její ochrany narušeny, a kouzlo, o kterém mluvíš, je součástí původní magie, kdo může vědět, že není také narušeno?“

Friedrich, který většinu svého života strávil po boku čarodějky, toho věděl o magii dost, přestože sám dar neměl.

„Snažil jsem se spustit ověřovací síť na některé prvky Pevnosti, jako třeba alarmy. Nákaza však zabránila spuštění ověřovacího procesu. Ověřování kouzla v kostěné schránce však proběhlo bez problémů. Podle mých testů je stále schopné plnit svou funkci.“

„Proč tu nemůžeme zůstat a uvést Pevnost do ochranného stavu?“ zeptala se Cara.

„Je to moc nebezpečné,“ řekl jí Zedd. „Nouzové postupy ještě nikdy nebyly použity. Nejsem si jistý jejich přesnou povahou, ani jak pracují, ale podle informací, které mám, takový stav zabrání komukoliv ve vstupu. Mohu jen předpokládat, že v situaci ohrožení, kdyby to bylo třeba, by se nemilosrdně vypořádaly s každým vetřelcem. Zdá se, že je to nějaký druh světelného kouzla. Z toho mála, co vím o podmínkách uvnitř Pevnosti v takové situaci, mohlo by být pro každého velice nebezpečné nalézat se na takovém místě.

Nakonec, jak můžeme vědět, že právě teď nejsou v Pevnosti vetřelci?“

Cara se napřímila. „Teď?“

„Ano. Pokud ochrany Pevnosti slábnou a alarmy nefungují, nemůžeme vědět, jestli se tu náhodou

nepotloukají lidé, kteří sem nepatří. Podle všeho tu Šestka klidně může stále číhat. Slídič říkal, že neobjevil žádné stopy jejího odchodu. Sestry Temnot se mohou dostat dovnitř. Už nemáme spolehlivý způsob, jak to poznat.

Ještě větší starosti mi ale dělá, že nepřátelé se mohou dostat dovnitř pomocí slif. Richard je jediný, kdo ji zase muže uložit ke spánku. My to udělat nemůžeme. Slif neumí odmítnout své služby nikomu, kdo ji požádá a má potřebnou magii. Jagang může poslat Sestry dovnitř přes slif. Není nás dost na to, abychom slif po celou dobu hlídali. Přinejmenším není dost těch, kteří mají dost síly, aby se ubránili útoku Sester Temnot.

Bez schopnosti znovu uspat slif, když se navíc nemůžeme spolehnout na alarmy a štíty, že Pevnost ochrání, je přístupná všem druhům průniku. Dá se předpokládat, že to kouzlo už svou podstatou odstraní každého v Pevnosti. Protože znamená prostředek poslední záchrany, musíme předpokládat, že by byl stejně osudný i pro nás, kdybychom tu zůstali, úplně stejně jako pro každého vetřelce.

Proto musíme odejít a spustit ochranné kouzlo.“

„Jak se potom dostaneme dovnitř?“ zeptala se Cara.

„Budu muset kouzlo zase zrušit. Znám postup pro deaktivaci této ochrany. Ale jakmile kouzlo zruším, myslím, že už se nedá znovu aktivovat, takže si nemůžeme dovolit ho odstranit, pokud to nebude z nějakého důvodu absolutně nezbytné, nebo až zmizí poškození, způsobené chimérami.“

Nicci si povzdechla. „Už mi došly argumenty proti. Zdá se, že je to v současné chvíli jediný možný způsob, jak Pevnost ochránit.“

„Kromě toho," dodal Zedd, „nemůžeme tady jen tak sedět."

„Ne," souhlasila Nicci, „to asi nemůžeme."

Už přemýšlela o věcech, které bylo nutné zařídit. Musela navštívit spoustu míst.

„Zdá se mi," řekl Zedd, když se rozhlédl po ostatních, kteří čekali na jeho slova, „že první věc, kterou musíme udělat, je obnovit Richardovo spojení s darem. To by mu mohlo pomoci.

Máme důvod se domnívat, že ho od něj oddělilo kouzlo, namalované v tajných jeskyních v Tamarangu. Pokud nemá nikdo lepší návrh, vydáme se do Tamarangu a pomůžeme Richardovi tím, že odstraníme překážku, která mu brání v přístupu k jeho daru."

Obě Mord-Sithy přikývly. „Pokud to lordu Rahlovi pomůže, tak jdeme," prohlásila Cara.

„Souhlasím," přidal se Tom.

„Obávám se, že bych vás brzdil," řekl Friedrich. „Už nejsem žádný mladík. Možná bude lepší, když zůstanu tady, kdyby se tu Richard náhodou ukázal. Potřebuje vědět, co se děje. Můžu zůstat v blízkostí Pevnosti a sledovat ji zvenku."

„To je dobrý nápad," řekl mu Zedd.

„Myslím, že bych se měla vydat do Paláce lidu," řekla Nicci.

Zedd se zamračil. „Proč?"

„No, můžu k cestě použít slif. Z Paláce lidu mě pak může zase vzít do Tamarangu a tam se setkám s vámi. Slif je mnohem rychlejší, takže budu mít v paláci dost času zkontrolovat nějaké věci."

„Jaké?" zeptal se Zedd.

„No, když je Richard pryč a odříznutý od svého daru, je teď lordem Rahlem Nathan. Pouto k němu je

teď jedinou překážkou, která stojí mezi námi a snovým cestovatelem, aby nevstoupil do našich myslí. Chci se přesvědčit, jak si vede.“

Zedd zamyšleně přikývl.

„V paláci jsou ochrany tvořené magií, stejně jako tady v Pevnosti,“ řekla Nicci. „Anna a Nathan se musí dozvědět, že chiméry magii ničí. Musí vědět, co se tady stalo, aby byli připraveni, kdyby k něčemu podobnému došlo u nich, aby je to nepřekvapilo jako nás.

Ale ze všeho nejvíc potřebujeme získat zpět schránku Ordenu. Šestka je ze Starého světa. Anna s Nathanem tam dlouho žili. Říkali, že o Šestce nic neví, ale možná si na něco vzpomněli, nebo na něco přišli. Šestka žila ve Starém světě skrytě, ale možná o ní někdo něco ví. Anna a Nathan mě možná budou schopni k takové osobě nasměrovat. Teď o té ženě nevíme vůbec nic. Potřebujeme informace.

Nevím, kde bych měla po Šestce pátrat. Tam můžu začít.“

Zedd vzdychl. „To zní rozumně. Ale když něco zjistíš, zamíříš nejdřív do Tamarangu – půjdeš nejprve za mnou. Ať tě ani nenapadne vydat se za ní sama. Možná se nám hodí tvá pomoc s řešením situace v Tamarangu a ty určitě budeš potřebovat moji pomoc, abychom se mohli vypořádat s Šestkou. Už nám ukázala, jak je nebezpečná. Nemůžeš se kolem ní jen tak protáhnout a sebrat jí schránku. Když dostaneme nějaký tip, kde se nachází, musíme dát hlavy dohromady a vymyslet nějaký plán.“

„Souhlasím,“ řekla Nicci. „A co slif, až budu pryč? Dostane se někdo zpátky do Pevnosti?“

„Ochranné kouzlo vytváří zvláštní opatření v místech možných vstupů. Kouzlo Slif přitáhne a tento vstup

bude stejně zajištěný jako všechny ostatní. Jakmile vstoupíš do slif, aktivuji kouzlo.“

„Jdu s tebou,“ prohlásila Cara tónem, který nepřipouštěl žádnou diskusi a pohlédla na Nicci.

„Tak já jdu se Zeddem,“ řekla Rikka. „Jednu z nás bude potřebovat, aby na něj dohlížela.“

Zedd na ni vrhl kyselý pohled, ale nic neřekl.

Cara si protáhla v dlani světlý cop. „Jasně. Dohodnuto.“

Znělo to, jako by o tom, jak celá akce proběhne, rozhodovaly ony. Nicci začala oceňovat Richardovu pozoruhodnou snášenlivost.

„Jdeme si sbalit pár věcí,“ řekl Zedd. „Za chvíli nastane světlo.“

Nicci vzala Rikku pod paží a odvedla ji stranou. „Jakmile se převléknu do svých šatů, upravím ti tu noční košili, aby sis ji mohla vzít s sebou.“

Rikka se usmála. „Tak dobře.“

Nicci zjistila, že je celá rozrušená z představy, že bude mít na sebe něco tak hezkého, co se navíc vůbec nepodobá oblečení Mord-Sithy.

Nicci se soustředila na tuhle příjemnou skutečnost, aby nemusela myslet na to, jak moc ji znervózňuje vyhlídka na cestování ve slif. Tentokrát s ní nebude Richard, aby jí pomohl.

Kapitola patnáctá

„Co se děje?“ zašeptala Jennsen mladé ženě, která se před ní plazila ve vysoké, suché trávě.

„Ssst,“ sykla Laurie místo odpovědi.

Laurie šla s manželem na opuštěné místo trhat pozdní úrodu divokých fíků, které rostly mezi nízkými kopci. Během česání, jak se dostávali stále dál, se rozdělili. Pozdě odpoledne se Laurie už chtěla vrátit domů, ale nemohla svého muže nikde najít. Zdálo se, že zmizel.

Její znepokojení stále vzrůstalo, až se nakonec vrátila do Hawtonu a požádala Jennsen o pomoc. Protože spěchaly, rozhodla se Jennsen nechat svou milovanou kozu Betty v ohradě. Betty se to příliš nelíbilo, ale Jennsen dělalo větší starost zmizení Lauriena manžela. Než se vrátili s malou pátrací skupinou, slunce už dávno zmizelo za obzorem.

Když Owen, jeho žena Marilee, Anson a Jennsen vytvořili rojnici, aby prohledali krajinu mezi nízkými

kopci, objevila Laurie něco nečekaného. Úplně to s ní otřáslo. Neprozradila, o co se jednalo, ale chtěla, aby si Jennsen pospíšila, sama se na to podívala a mlčela o tom.

Laurie opatrně zvedla hlavu, jen aby vykoukla z trávy.

Ukázala a současně se natočila, aby Jennsen slyšela její šepot. „Tam."

Jennsen se už nakazila od Laurie, takže opatrně natáhla krk a podívala se do tmy.

Hrobka byla otevřená.

Velký žulový náhrobek Nathana Rahla někdo odsunul stranou. Ze země vycházel kužel světla.

Jennsen samozřejmě věděla, že to ve skutečnosti není hrob Nathana Rahla, ale Laurie to netušila.

Dřív, když tu Nathan s Annou nějaký čas pobývali, objevil Nathan tuhle hrobku se svým jménem. Také zjistil, že tento poněkud výstřední hrob na starobylém hřbitově je vlastně vchod do tajných podzemních prostor, plných knih. Řekli Jennsen, že skrýš je tisíce let stará a celou dobu chráněná magií.

Jennsen by to nepoznala. Neměla dar. Neměla nadání pro magii – byla díra ve světě, jak se občas nazývala, protože ti, kteří měli nadání, nemohli použít svůj dar, aby rozpoznali takové jako Jennsen. Byla zvláštní osobou – pilířem světa.

Ona a lidé v Bandakaru byli pilíři světa. Za starých časů se zjistilo, že když se osoby narozené bez nadání spojí s obyčejnými lidmi, kteří v sobě vždycky mají alespoň jiskřičku daru, narozené dítě je úplně bez nadání pro magii. To pak v sobě nese skrytou hrozbu postupného vymýcení magie. V dávnověku se stala

řešením stále rostoucího počtu lidí bez nadání jejich izolace.

První děti narozené bez nadání byli potomci lorda Rahla. Takové děti znamenaly velkou vzácnost, ale jakmile dospěly, rozšířila se tato anomálie na celou populaci. Poté, co skončili předci lidí v Bandakaru uzavřeni do izolace, bylo každé dítě lorda Rahla testováno. Pokud se zjistilo, že se narodilo bez nadání pro magii, okamžitě jej usmrtili, aby se zabránilo opětovnému rozšíření tohoto rysu v populaci.

Jennsen, plod znásilnění Darkenem Rahlem, se podařilo vyhnout prozrazení a uniknout. Protože současným lordem Rahlem byl Richard, leželo na něm, aby zlikvidoval takovou chybu ve své pokrevní linii.

Jenže Richard by něco takového nikdy neudělal. Věřil, že Jennsen a lidé jako ona mají stejné právo na život jako on. Byl opravdu šťastný, když zjistil, že má nevlastní sestru – ať už s nadáním nebo ne. Uvítal ji s otevřenou náručí a ne s úmyslem ji zabít, jak čekala.

Richard zrušil vyhnanství a osvobodil lidi bez nadání, aby žili své vlastní životy. Od té doby, co se Richard stal lordem Rahlem, už nebyli vyhnanci, ale byli ve světě vítaní, tak jako Jennsen. Bez ohledu, co to bude nakonec znamenat pro existenci magie, zničil hranici, která tyto lidi oddělovala od zbytku světa.

Od té doby, co hranice padla, bylo mnoho lidí z Bandakaru zajato Císařským řádem a odvedeno pryč, aby je použili k urychlení zániku magie. Poté, co byl Císařský řád vyhnán z Bandakaru, se většina lidí rozhodla zůstat v zemi svých předků. Chtěli nejdřív získat nějaké informace o okolním světě, aby se mohli rozhodnout, co udělají.

Jennsen měla k těmto lidem blízký vztah. Protože se celý život musela ukrývat ze strachu, že ji odsoudí k smrti jen za to, že se narodila, žila vlastně také ve vyhnanství. Chtěla zůstat s těmi lidmi, zatímco se učili být součástí nového, širšího světa. Nový začátek, vzrušení z budování nového života, plného možností, to byla vášeň, kterou všichni společně sdíleli.

Laurie se očividně vyděsila, že jejich svět je opět ohrožen. Ale Císařský řád ohrožoval svět každého jednotlivce. V tomto ohledu nebyli lidé bez nadání žádnou výjimkou.

Jennsen si nebyla jistá, kdo může v hrobce být. Uvažovala, že by to mohl být Nathan s Annou, kteří se sem vrátili pro knihy z dlouho zapomenuté podzemní knihovny, které potřebovali. Tyto knihy také přesunuli do úkrytu za hranici, kterou nikdo nemohl překročit, dokud nepřišel Richard.

Jennsen uvažovala i o tom, že to může být Richard. Už to bylo dávno, co se ho Nathan, Anna a Tom vydali hledat. Pokud ho našli, mohli mu říct o podzemní knihovně. Možná se vrátil, aby si knihovnu prohlédl sám, nebo v ní potřeboval něco najít. Jennsen by strašně ráda svého bratra zase viděla. Ta myšlenka ji vzrušila.

Ale pak si uvědomila, že to musí být někdo jiný – někdo, kdo jim všem může ublížit. Právě ta myšlenka jí zabránila rozběhnout se k hrobu.

Přestože by se moc ráda šla podívat, jestli to přece jen není Richard, díky životu na útěku s matkou si vypěstovala smysl pro opatrnost, takže se krčila bez hnutí v trávě a pátrala po jakýchkoliv náznacích, které by jí prozradily, kdo tam dole je.

V dálce zakřičel nějaký pták, jiný mu odpověděl, a tichou nocí se neslo jejich dohadování. Jak nečinně

naslouchala hlasitému ptačímu křiku, Jennsen usoudila, že bude nejlepší zůstat v úkrytu a čekat, až tajemný návštěvník vyjde ven. Jenže to mohlo trvat dlouho, a Jennsen se bála, že se mezitím vrátí pátrací skupina a nechtěně je prozradí. Rozhodla se, že pošle Laurii hledat ostatní a varovat je před neznámými vetřelci a sama bude sledovat otevřenou hrobku.

Než se však připlazila blíž, aby Laurii pošeptala svůj plán, začala se náhle mladá žena plazit dopředu. Zřejmě usoudila, že by v hrobce mohl být její manžel. Jennsen se vrhla za ní, aby ji chytla za nohu, ale už se odplazila daleko.

„Laurie!“ zašeptala Jennsen. „Zastav se!“

Laurie však její výzvu ignorovala a sunula se dál suchou trávou. Jennsen nezbylo nic jiného, než se plazit za ní mezi starými náhrobky, poházenými na nerovné zemi kolem. Suchá tráva na její vkus příliš hlasitě šustila. Laurie se nechovala ani opatrně, ani tiše. Na rozdíl od Jennsen, kterou matka už odmalička učila umění se skrývat a unikat, Laurie o takových věcech nic nevěděla.

Ve tmě před ní se náhle Laurie zajíkla překvapením.

Jennsen zvedla hlavu, aby se rozhlédla, jestli není někdo nablízku, ale ve tmě stejně nic neviděla. Podle jejího odhadu mohlo být kolem nich rozmístěno tak tucet mužů. Pokud by se nehýbali, bylo by obtížné, ne-li nemožné je spatřit.

Laurie se náhle zvedla na kolena a vykřikla hrůzou. Při tom zvuku Jennsen zamrazilo. Výkřik přerušil noční klid a umlčel ptáky.

Uprostřed noci se hlasitý výkřik nesl na míle daleko. Protože se už nemusela bát prozrazení, vyskočila

Jennsen na nohy a rozběhla se k Laurie. Našla ji zdrcenou žalem, jak si rve vlasy a zoufale naříká.

V trávě před ní leželo tělo muže. I když byla moc velká tma, aby rozeznala jeho obličej, bylo jasné, o koho se jedná.

Jennsen vytáhla z pouzdra u pasu nůž se stříbrnou rukojetí.

Jen to udělala, ze tmy se vynořila temná silueta velkého muže s mečem v ruce. Manžela Laurie zřejmě zabil právě on. Pak se schoval a hlídal, jestli se k otevřené hrobce přiblíží někdo další.

Právě ve chvíli, kdy se Jennsen dostala k Laurii a chtěla ji strhnout zpátky k sobě, muž se rozmáchl mečem. Přes hrdlo jí přejela tmavá šmouha ostří a téměř jí oddělila hlavu od těla. Sprška teplé krve zasáhla Jennsen do tváře.

Zděšení vystřídal vztek. Čekala hrůzu, strach nebo paniku, ale místo toho ji rozpálil hněv. Poprvé podobný hněv pocítila, když se před mnoha lety náhle vynořili zabijáci a surově zavraždili její matku.

Než meč dokončil smrtelnou ránu, Jennsen se na muže vrhla. Vyskočila ze tmy a vrazila mu nůž do hrudi. Než se vzpamatoval, vytáhla nůž, pevně ho sevřela, aby jí nevyklouzl z ruky, a třikrát rychle za sebou ho bodla do krku. Porazila ho vlastní váhou a stále ho bodala. Přestala, až když naposledy chrčivě vydechl.

V náhlém tichu prudce oddechovala. Snažila se nenechat se ochromit šokem z toho, co se právě stalo. Když tu číhala jedna hlídka, jsou tu i další. Věděla jistě, že někdo je dole v hrobce. Je nezbytné se rychle dostat z místa, kde Laurie vykřikla.

Jennsen se musela pohnout. Pohyb byl teď její nejlepší ochrana. Pohyb znamenal život.

Stále přikrčená začala ustupovat do strany, ale celou dobu upínala zrak na kužel světla, vycházející z hrobu, aby viděla každého, kdo mohl vyjít ven zjistit, co znamenal ten výkřik a objevit těla.

Z černé tmy před ní se náhle vynořila statná postava, jako by vyrostla z trávy přímo před ní.

Jennsen sevřela nůž v ruce a připravila se ho použít v boji. Srdce jí prudce bušilo, když se rozhlédla kolem po dalším nebezpečí.

Ignorovala mužovu snahu ji zastavit. Naznačila pohyb doleva, a jak se tím směrem vrhl, aby ji chytil, Jennsen uskočila na druhou stranu.

Ze tmy se vynořil další muž, kterého přivolal křik, a zablokoval jí únikovou cestu. Světlo, vycházející z hrobky, se odráželo od kovových kroužků drátěné košile, která mu zakrývala mohutnou hruď, a lesklo se na sekeře, jíž svírala masitá ruka. Přes ramena mu splývaly dlouhé, mastné prameny vlasů.

Připomněla si, že musí pamatovat na tu drátěnou košili, kdyby mu musela čelit. Proti ní by jí nebyl nůž moc platný. Musí najít zranitelné místo. Uvědomila si, jaké měla štěstí, že muž, na kterého se vrhla, když zabil Laurie, na sobě neměl drátěnou košili.

Jennsen by se nejraději otočila a v panice se dala na útěk, ale věděla, že utíkat je chyba. Běh probouzí instinkt lovce. A jakmile jednou hon začne, instinkt muže zcela ovládne a nezastaví se, dokud kořist neuloví.

Oba čekali, že se rozběhne doleva, kudy mohla uniknout. Místo toho se rozběhla proti nim s úmyslem proklouznout přímo mezi nimi a z jejich dosahu dřív, než jí odříznou cestu. Muž, který stál blíž k ní, ten v

drátěné košili, držel v ruce připravenou sekeru. Než ji ale stihl zvednout a seknout, řízla ho do odhalené paže. Jako břitva ostrý nůž se mu zařízl do vnitřní strany předloktí. Slyšela, jak mu praskly natažené šlachy, které zasáhla.

Muž vykřikl a sekera mu vypadla z bezvládné ruky. Jennsen ji sebrala ve chvíli, kdy se sklonila, aby se vyhnula druhému muži, který se po ní natáhl. Otočila se, a jak letěl kolem ní, zasekla mu sekeru do zad.

Jennsen se rychle vzdálila z dosahu obou mužů. Jeden si držel poraněnou pravou ruku a druhému vyčnívalo ze zad topůrko, jak se k ní otočil. Udělal několik klopýtavých kroků směrem k ní, pak klesl na kolena a snažil se nadechnout. Podle chrčivého zvuku, který přitom vydával, poznala, že mu přinejmenším prosekla plíci. Bylo zřejmé, že od něj už žádné nebezpečí nehrozí, tak mu přestala věnovat pozornost.

Pokud chtěla utéct, teď k tomu měla skvělou příležitost. Bez váhání ji využila.

Téměř okamžitě se proti ní vztyčila hradba mužů. Jennsen se zastavila. Úplně ji obklíčili. Koutkem oka zahlédla v kuželu světla z hrobky stíny vycházejících postav.

„Jestli chceš," řekl muž před ní chraplavým hlasem, „s radostí tě rozsekáme na kusy. Jinak bych ti radil, abys mi dala ten nůž."

Jennsen stála bez hnutí a snažila se posoudit, jaké má možností. Ale její mysl odmítala pracovat.

Směrem od hrobu k ní mířily tmavé postavy.

Muž natáhl ruku. „Nůž," štěkl výhružně.

Jennsen se napřáhla a probodla mu dlaň. Jak ucukl, Jennsen nůž vytáhla. Nočním vzduchem zaznělo rozzuřené zaklení. Jennsen se pokusila rychle

proběhnout největší mezerou v hradbě mužů a zmizet v temnotě za nimi.

Než uběhla dva metry, ucítila, jak ji chytila silná paže. Muž s ní trhl tak silně, že jí málem vyrazil dech. Pak si ji pevně přitiskl na svůj kožený prsní štít. Jennsen lapala po dechu.

Než jí v tom mohl zabránit, bodla ho do stehna. Špička nože narazila na kost a ulomila se. S nadávkami se mu podařilo chytit ji za ruce a přitisknout jí je k tělu.

V očích cítila slzy hrůzy i vzteku. Umře tady uprostřed hřbitova a už nikdy neuvidí Toma. V tu chvíli byl pro ni nejdůležitější, jediné, co chtěla. Nikdy se nedozví, co se jí stalo. Nikdy mu nebude moct říct, jak moc ho miluje.

Voják si vytrhl nůž ze stehna. Potlačila vzlyk nad tím, co všechno ztratila, o co všechno přišla kvůli těmto lidem.

Než ji muži mohli roztrhat na kousky, jak jí slíbili, objevila se postava s lucernou. Byla to žena. V ruce, ve které držela lampu, měla ještě něco jiného. Zastavila se před Jennsen a zamračeně obhlédla situaci.

„Zmlkni," řekla muži se zakrvácenou rukou, který stále chrlil nadávky.

„Ta mrcha mi probodla ruku!"

„A mně nohu!" přidal se muž, který ji držel v sevření.

Žena přejela pohledem těla, ležící opodál. „Zdá se, že jste vyvázli ještě dobře."

„Asi jo," zabručel muž, který držel Jennsen, zjevně v rozpacích pod jejím upřeným pohledem. Podal ženě Jennsenin nůž.

„Málem mi uřízla ruku!“ přerušil je druhý voják, který se ještě nesmířil s tím, jak žena přezíravě přistupovala k jejich bolesti. „Musí za to zaplatit!“

Žena na něj vrhla zničující pohled. „Ty máš jen sloužit Řádu. Myslíš, že budeš moct dobře sloužit jako mrzák? Takže zmlkni nebo mě ani nenapadne tě vyléčit.“

Když pokorně sklonil hlavu, žena obrátila pozornost k Jennsen. Zvedla lampu a pořádně si prohlédla její tvář. Jennsen viděla, že v ruce drží knihu. Zřejmě ji ukradla v podzemní skrýši.

„Úžasné,“ řekla spíš pro sebe, když se zadívala Jennsen do očí. „Jsi přímo přede mnou, a přesto mi můj dar říká, že nejsi.“

Jennsen si uvědomila, že žena musí být čarodějka, zřejmě jedna z Jagangových Sester. Jennsen nemohla tato žena ohrozit, stejně jako nikdo s magií, ale to v dané situaci ještě neznamenalo, že pro ni nepředstavuje hrozbu. Koneckonců, k tomu, aby nařídila vojákům, aby ji zabili, nepotřebovala magii.

Žena zvedla nůž a prohlédla si jeho rukojeť. Zamračila se, když pochopila význam ozdobného písmene ‚R‘, symbolu rodu Rahlů, vyrytého na stříbrné rukojeti.

Její oči se opět stočily k Jennsen a tentokrát byly naplněné poznáním. Nečekaně upustila nůž. Zabodl se do země u jejích nohou. Přiložila si prsty jedné ruky na čelo a přivřela oči, jako by náhle pocítila bolest. Vojáci si vyměnili znepokojené pohledy.

Když opět vzhlédla, byla její tvář bez výrazu. „Ano, ano. Jestlipak tady nemáme Jennsen Rahlovou.“ Její hlas zněl jinak. Byl hlubší a měl v sobě výhružný, mužský tón.

Teď se zamračila Jennsen. „Vy mě znáte?“

„Ano, zlato, znám tě,“ řekla žena hlasem, který byl ještě hlubší a chraplavý. „Zdá se mi, že si vzpomínám, jak jsi mi přísahala, že zabiješ Richarda Rahla.“

Jennsen to konečně došlo. Očima ženy se na ni díval císař Jagang. Jagang byl snový cestovatel. Dokázal takové zdánlivě nemožné věci.

„Jak je to s tím slibem?“ zeptala se žena hlasem, který nepatřil jí. Pohybovala se jako loutka a zřejmě jí to působilo bolest.

Jennsen nevěděla, jestli mluví se ženou nebo s Jagangem.

„Neuspěla jsem.“

Žena posměšně zkroutila rty. „Neuspěla jsi.“

„Správně, neuspěla.“

„A co Sebastian?“

Jennsen polkla. „Zemřel.“

„Zemřel,“ řekla opět posměšně. Přistoupila blíž, naklonila hlavu na stranu a pohlédla na ni jedním zlostným okem. „A jak zemřel, drahá?“

„Vlastní rukou.“

„A proč by si muž jako Sebastian sám bral život?“

Kdyby ji ten muž nedržel, Jennsen by couvla. „Mám dojem, že to byl jeho způsob, jak říct, že už nechce být figurkou v rukou vládce Císařského řádu. Možná si uvědomil, že svůj život promrhal a prožil zbytečně.“

Žena na ni nevraživě hleděla, ale neřekla nic.

Z knihy, kterou žena držela v ruce s lampou, zahlédla Jennsen záblesk. Rozeznala její název, napsaný zlatým písmem.

Byla to *Kniha známých stínů.*

Když zaslechli hluk, všichni se otočili. Další vojáci přivedli nějaké zajatce. Když se dostali na světlo,

Jennsen klesla na mysli. Statní vojáci drželi Ansona, Owena a jeho ženu Marilee. Všichni tři byli otrhaní a krváceli.

Žena se sehla pro nůž.

„Jeho Excelence rozhodla, že může tyhle lidi potřebovat," řekla žena, když se narovnala. Mávla Jennseniným nožem. „Vezmeme je s sebou."

Kapitola šestnáctá

Když za sebou zaslechla někoho zavolat své jméno, Nicci se zastavila a otočila. Byl to Nathan. Anna mu byla v patách. Na jeden jeho dlouhý krok musela udělat tři, aby mu stačila.

Jejich kroky na zlatohnědé mramorové podlaze se rozléhaly prázdnou chodbou. Nacházeli se v soukromé části paláce, užívané lordem Rahlem, služebnictvem, správci a samozřejmě Mord-Sithami. Byla to obyčejná chodba, která nepředstírala žádnou velkolepost.

Ve svých prostých šedých šatech, zapnutých až ke krku, vypadala Anna skoro stejně, jako když byla Nicci mladá. Menší, podsaditá postava, připomínající hustý bouřkový mrak, spěchající nad krajinou, který neustále vypadal, že bude metat blesky. Ve své mysli ji měla Nicci zapsanou jako impozantní osobu z doby, kdy byla poslána do Paláce proroků, aby se stala novickou.

Annalina Aldurren byla typ ženy, která z každého dokáže dostat blábolivé přiznání jen svým upřeným

pohledem. Budila hrůzu u novicek, strach u mladých čarodějů a úzkost u mnoha Sester. Jako novicka měla Nicci podezření, že sám Stvořitel by chodil po špičkách kolem hrozivé matky představené a dával by si velký pozor na to, jak se chová.

„Dostali jsme zprávu, že jste právě dorazily z Pevnosti," řekl vysoký prorok hlubokým, zvučným hlasem, když dostihl Nicci s Carou.

Přestože mu bylo téměř tisíc let, byl Nathan stále pohledný muž. Jako Richard měl rysy Rahlů, včetně dravčího pohledu. Jeho oči však měly krásnou azurovou barvu, zatímco Richard je měl šedé. Navzdory svému věku měl prorok rázný, cílevědomý krok.

Věk se Nathanovi, stejně jako Nicci, počítal jen tehdy, když se dostali mimo působení kouzla Paláce proroků. V paláci stárli všichni lidé stejně, ale v porovnání s těmi, kteří žili mimo kouzlo, pomaleji. V paláci ubíhal čas jinak. Teď, když byl Palác proroků, po tisíce let domov Sester Světla, zničen, Nathan, Anna, Nicci a ostatní, kteří ho kdysi nazývali domovem, stárli stejně rychle jako ostatní.

Nicci si pamatovala, že celou dobu, co drželi proroka v podzemí paláce v zajetí, měl vždycky na sobě roucho. Jako Sestra Světla byla občas požádána, aby ho navštívila a zapsala cokoliv, co prohlásil za proroctví. O svém úkolu Nicci nikdy nepřemýšlela. Byl to jen jeden z mnoha, které musela plnit. Ale byly Sestry, které by dolů k Nathanovi nikdy nešly samotné.

Teď měl na sobě hnědé kalhoty a špinavě bílou košili pod tmavozelenou vestou. Lem hnědého pláště končil těsně nad zemí a zakrýval vysoké černé boty. V takovém oblečení působil vznešeně.

Nicci nechápala proč, ale u boku se mu houpal meč v elegantní pochvě. Čarodějové nepotřebovali meče. Protože byl jediný prorok, kterého v paláci poznali v minulých stoletích, vždycky se choval nevyzpytatelně.

Mnoho Sester v paláci věřilo, že Nathan je blázen. Některé se ho bály. Nebylo to ani tak proto, že by jim Nathan dal nějaký důvod ke strachu, jako spíš kvůli hrůzným představám, které v nich probouzel už jen svým vzhledem. Nicci nevěděla, kolik Sester nakonec změnilo názor, ale znala dost těch, které měly velké obavy z toho, že už ho nedrží stranou mocné štíty. Zatímco některé ho považovaly za neškodného podivína, většina Sester si myslela, že je to nejnebezpečnější muž pod sluncem. Nicci se ho naučila vidět jinak.

Navíc teď se stal lordem Rahlem namísto Richarda.

„Kde je Verna?“ zeptala se Nicci. „S ní potřebuju taky mluvit.“

Anna se zastavila vedle Nathana a kývla hlavou zpět do prázdné chodby. „Právě je s Adie na poradě o bezpečnostních opatřeních u generála Trimacka. Protože je už pozdě, řekla jsem Berdině, aby jim vyřídila, že jste s Carou právě dorazily z Pevnosti a že se s nimi za chvíli setkáme v jídelně.“

Nicci přikývla. „To je dobrý nápad.“

„A zatím,“ vybídl ji Nathan, „prozraď, co je nového.“

Nicci si připadala stále ještě trochu dezorientovaná z cestování ve slif. Byl to zvláštní zážitek, kdy čas úplně ztratil význam. Navíc se nacházela v Paláci lidu, což jí na klidu nepřidalo. Celý palác podléhal kouzlu, které zesilovalo moc lorda Rahla a současně tlumil moc všech

ostatních osob s darem. Nicci na něco takového nebyla zvyklá. Znervózňovalo ji to.

Pobyt ve slif jí také připomněl Richarda. Měla pocit, že jí Richarda připomíná všechno. Stále si o něj dělala starosti.

Nicci chvíli trvalo, než se soustředila a odsunula myšlenky na Richarda do pozadí. Jakkoliv se to zdálo neuvěřitelné, byl nyní lordem Rahlem vysoký prorok. Anna, bývalá matka představená, jeho dřívější věznitelka, stála vedle něho a také čekala, až promluví.

„Obávám se, že nemám moc dobré zprávy," přiznala Nicci.

„Myslíš o Richardovi?" zeptala se Anna.

Nicci zavrtěla hlavou. „O něm zatím žádné zprávy nemáme."

Nathan se zatvářil ještě podezíravěji. „Tak jaké zprávy máš na mysli?"

Nicci se zhluboka nadechla. Stále jí připadalo zvláštní dýchat vzduch poté, co byla ve slif. Přestože cestovala tou podivnou bytostí už předtím, nemyslela si, že by si někdy mohla zvyknout na dýchání stříbřité tekutiny, jež tvořila podstatu slif.

V duchu posbírala myšlenky a vyhlédla ven z okna. Stáli v kryté spojovací chodbě, která se klenula nad shlukem budov. Střešními okny proudilo dovnitř odpolední světlo. Krátká spojovací chodba mezi tmavými řadami chodeb, rozbíhajících se do různých směrů, vypadala skoro jako okno do Paláce lidu. Nicci si představovala, že je určena k tomu, aby bylo možné ze skrytého místa pozorovat život dole pod nimi.

Nyní odtud viděla spěchající lidi v uličkách a průchodech. Všichni působili velice cílevědomě a zaujatě. Na lavičkách nikdo neseděl. Nicci nikde

nespatřila postávat hloučky a lidi v družném hovoru jako dřív. Zuřila válka a Palác lidu byl obléhán. Starosti a obavy byly každodenními společníky. Stráže hlídaly a pozorně sledovaly nejen všechny osoby, ale i každý stín.

Zatímco se rozhodovala, jak jim nejlépe podat znepokojivé zprávy, pročísla si rukou dlouhé vlasy. „Vzpomínáte, jak nám Richard říkal, že narušení, které ve světě živých způsobily chiméry svou přítomností, má za následek selhávání magie?“

Anna v odmítavém gestu mávla rukou a vzdychla, zjevně otrávená, že Nicci zase vytáhla starý problém. „Vzpomínáme. Ale myslím, že tohle nás v současné chvíli moc netíží.“

„Možná že ne,“ řekla Nicci, „ale začíná to působit velké potíže.“

Nathan položil Anně jemně ruku na rameno, jako by jí chtěl naznačit, aby ho nechala mluvit. „Jak to?“

„Byli jsme nuceni opustit Pevnost čarodějů,“ oznámila mu Nicci. „Přinejmenším na nějaký čas.“

Nathan povytáhl obočí. Jak se k ní naklonil, z ramene mu sklouzl pramen dlouhých bílých vlasů. „Proč? Co se stalo?“

Nicci si uhladila černé šaty na bocích. „Magie Pevnosti začala selhávat.“

„Jak to víš?“ zeptala se Anna.

„Dovnitř se dostala čarodějka Šestka,“ řekla Nicci. „Alarmy nás nevarovaly. Spousta štítů zmizela. Mohla se procházet po Pevnosti téměř neomezeně a nic ji nezastavilo.“

Anna si upravila pramen šedých vlasů, který se jí uvolnil z uzlu, a uvažovala o Nicciných slovech.

„To ještě nemusí znamenat, že magie Pevnosti selhává,“ prohlásila nakonec. „Také to není žádný

přesvědčivý důkaz, že je magie narušená chimérami a slábne. Těžko říct, jak je Šestka nadaná a čeho je schopná. Jenom proto, že jsou nějaké problémy s Pevností, není možné tak snadno odhalit jejich příčinu, natož vědět, že je způsobily chiméry. Když se jedná o tak složité místo jako je Pevnost čarodějů, je opravdu velice obtížné zjistit, jestli jsou problémy skutečně vážné. Může to třeba být jen dočasné –“

„Zdi v Pevnosti roní krev,“ řekla Nicci tónem, který naznačil, že o tom nehodlá diskutovat. Nelíbilo se jí, že se k ní Anna chová jako k novicce, kterou vystrašily stíny, když spala první noc mimo domov. Potřebovala se dostat k dalším záležitostem. „V nižších patrech, v základech je to vážné.“

Anna a Nathan zpozorněli.

Anna otevřela ústa, aby něco řekla, ale první promluvila Cara, zjevně stejně neochotná se o tom dohadovat jako Nicci. „Krev na kamenných zdech na různých místech Pevnosti je lidská.“

Prorok a bývalá matka představená se opět překvapeně zarazili.

„No,“ řekl nakonec Nathan a poškrábal se prstem na bradě, „to je určitě vážné.“ Ukázal do chodby. „Kam jste měly namířeno?“

„Chtěly jsme se jít podívat, jak Jagang pokročil s náspem. Také chci vidět armádu Řádu a zjistit, pokud to dokážu posoudit, jak je na tom. Doufám, že Richardův plán vyjde a oddílům D’Haranů poslaných do Starého světa se podařilo odříznout armádu Císařského řádu od zásob. Pokud jednotky uspěly, Jagang by měl mít problémy. Pokud všichni ti muži tam dole na Azrithské pláni zůstanou bez zásobování, nevydrží celou zimu. Budou hladovět. Myslím, že začne závod s časem, jestli

se jim podaří dokončit násep dřív, než jim dojdou zásoby.“

Nathan přikývl a vykročil. „Tak pojďte. Půjdeme s vámi a ty nám povíš o setkání s tou čarodějkou.“

Nicci zůstala stál a za prorokem nevykročila. „Vzala schránku Ordenu.“

Nathan se otočil a zíral na ni. „Cože?“

„Ukradla schránku Ordenu, kterou jsme získali. Tu, co společník Šoty, Samuel, sebral Sestře Tovi, a kterou nám Rachel přinesla, když se jí zmocnila. Mysleli jsme, že je v Pevnosti v bezpečí. Ukázalo se, že nebyla.“

„Je pryč?“ chytila Anna Nicci za rukáv. „Máš ponětí, kam s ní mohla jít?“

„Lituji, to netuším,“ řekla Nicci. „Doufali jsme, že nám o té ženě budete schopni poskytnout nějaké informace vy dva. Musíme ji najít. Cokoliv mně o ní můžete říct, bez ohledu, jak bezvýznamné se to zdá, může pomoct. Musíme tu schránku získat zpátky.“

„Aspoň, že Nicci stihla vložit schránku do hry o moc Ordenu, než ji Šestka ukradla,“ podotkla Cara.

Nathan s Annou zírali jako opařeni.

„Cože udělala?“ zašeptal Nathan a nespustil oči z Cary v naději, že se přeslechl, a když ne, tak že si to rozmyslí a vše odvolá.

„Nicci vložila do hry moc Ordenu,“ opakovala Cara.

Nicci si pomyslela, že to Mord-Sitha řekla s nádechem hrdosti z toho činu, s hrdostí na Nicci.

„Zbláznila ses!“ zaječela Anna útočně, celá rudá v obličeji. „Ty jsi se jmenovala hráčem o moc Ordenu!“

„Ne, tak to vůbec není,“ řekla Cara a opět upoutala pozornost proroka a bývalé matky představené. „Hráčem jmenovala Richarda.“

Cara se pousmála, jakoby spokojená, že Nicci je lepší, než si Nathan s Annou mysleli. Pokud šlo o ně, Nathan s Annou stáli jako zasaženi bleskem.

I když předvedla výkon vyžadující velké nadání, Nicci na něj nebyla vůbec pyšná – dohnalo ji k tomu zoufalství.

Jak stála na chodbě rozlehlého Paláce lidu, intenzivně si uvědomovala vzájemně se proplétající problémy, kterým čelili. Nicci náhle pocítila strašnou únavu, která nepramenila z toho, že kouzlo Paláce z ní vysávalo sílu. Kromě nedávných událostí na ni začalo doléhat i vyčerpání. Tolik toho potřebovali udělat a zbývalo na to tak málo času.

Ještě horší však bylo, že ona jediná měla potřebné znalosti a schopnosti vyřešit mnoho problémů, kterým čelili. Kdo jiný než ona mohl naučit Richarda používat subtraktivní magii, kterou nutně potřeboval, aby otevřel schránky Ordenu? Nikdo jiný nebyl. Nicci cítila strašlivou tíhu zodpovědnosti.

Chvílemi se jí nezměrnost bitev, které je čekaly, ukazovala úplně zřetelně. Tehdy její odhodlání zakolísalo. Občas ji přepadl strach, že klame sama sebe, když si namlouvá, že dokáže vyřešit všechny problémy, kterým čelili.

Vzpomněla si, jak jí matka, když byla malá, přinutila vzít chléb a jít nakrmit chudé, a později ji bratr Narev z bratrstva Řádu nutil neúnavně pracovat a sloužit věčným potřebám ostatních lidí. Bez ohledu na to, jak moc se snažila vyřešit problémy všech potřebných, jejich problémy neustále rostly, až bylo nad její síly jim vyhovět. Pouta otroctví ji spoutávala stále víc, jak neustále narůstal počet potřebných. Učila se, že díky svým schopnostem má povinnost ignorovat vlastní přání

a potřeby a obětovat svůj život přáním a potřebám ostatních. Jejich neschopnost nebo spíš nechuť se o něco snažit ze své vůle, je stavěla do role jejích pánů.

V takových chvílích, kdy považovala jejich problémy za nepřekonatelné, se cítila stejně jako v mládí, jako otrok problémů. V těžkých chvílích sebepochybností uvažovala, jestli dokáže unést zodpovědnost, kterou jí na bedra naložil sám Jagang, když ji jmenoval královnou otroků. Neměl ani ponětí, jak přiléhavý ten titul byl.

V jistém smyslu se v této bitvě cítila stejně. Přestože věděla, že bojuje za správnou věc, zdálo se beznadějné si myslet, že mohou zvítězit, když museli čelit tolika nesnázím, jež hrozily, že je rozdrtí.

Občas, když na ni dolehlo pomyšlení na zdánlivě nepřekonatelné problémy, Nicci si nepřála nic jiného, než někam zalézt a vzdát to. V minulosti se jí v důvěrných chvílích Richard svěřil se stejnými pochybnostmi, jaké cítila sama, a přesto viděla, že jde stále dál. Kdykoliv Nicci cítila, jak ztrácí odvahu, vzpomněla si na Richarda, jak je vytrvalý, a přinutila se znovu vzchopit, už jen proto, aby ho nezklamala.

Věřila a bojovala za jejich věc, ale ten boj si ztotožnila s Richardem.

Potřebovali ho. Nevěděla, jak a kde ho najdou, jestli ho vůbec najdou, ani jak ho dostanou zpátky. To všechno samozřejmě za předpokladu, že je stále naživu. Avšak o možnosti, že je Richard mrtvý, odmítla vůbec uvažovat a okamžitě ji zavrhla.

Anna pevně sevřela Nicci paži a vytrhla ji z pochmurných myšlenek. „Ty jsi vložila schránky Ordenu do hry a jmenovala hráčem Richarda?“

Nicci neměla náladu čelit obvinění, patrnému z její otázky a znovu se pouštět do stejné debaty jako se Zeddem.

„Správně. Neměla jsem jinou možnost. Zedd nejdřív reagoval stejně jako vy. Když jsem mu vysvětlila, proč jsem to musela udělat, a když se uklidnil, došel k závěru, že opravdu není jiná cesta."

„A kdo jsi, že můžeš o takové věci rozhodnout?" zaútočila na ni Anna.

Nicci se nenechala vyprovokovat a klidným hlasem pokračovala dál. „Ty sama jsi řekla, že Richard je ten, kdo nás musí vést v této bitvě. S Nathanem jste čekali téměř pět set let na Richardovo narození a připravili jste mu podmínky, aby nás mohl vést. Ty sama jsi se postarala o to, aby měl *Knihu známých stínů,* aby mohl bojovat v této bitvě. Zdá se mi, že jsi toho za něj rozhodla mnohem víc, ještě dřív, než jsem se objevila já.

Sestry Temnot už vložily schránky Ordenu do hry. Určitě ti nemusím říkat, jaký je jejich cíl. Tím se z této rozhodující bitvy stává boj za zachování života. Richard nás musí vést. Pokud má uspět, musí být schopný s nimi bojovat. Ty jsi mu dala jenom knihu. Já mu dala moc, zbraň, kterou potřebuje, aby zvítězil."

Nathan konejšivě položil svou velkou ruku Anně na rameno. „Nicci má možná pravdu."

Anna vzhlédla k prorokovi. Když zvážila jeho slova, viditelně se uklidnila. Dřív, když ještě žila v Paláci proroků, by si Nicci nikdy nepomyslela, že právě prorok bude schopen přimět matku představenou, aby o některých věcech uvažovala. Jen pár lidí v paláci si myslelo, že Nathan má schopnost rozumně uvažovat.

„No, dobře, co se stalo, stalo se," řekla Anna mnohem klidnějším hlasem. „Musíme si dobře rozmyslet, co uděláme dál."

„A co Zedd?" zeptal se Nathan. „Má nějaký nápad, jak pomoct Richardovi?"

Nicci se snažila, aby svým hlasem ani výrazem neprozradila, jaké si o něj dělá starosti. „Zedd věří, že kouzlo, vytvořené v tajných jeskyních v Tamarangu, zapříčinilo, že Richard přišel o spojení se svým darem. S Tomem a Rikkou jsou právě na cestě tam. Doufají, že budou schopni pomoct Richardovi a najdou způsob, jak odstranit kouzlo, které mu brání v používání daru."

„Zní to, jako by to byla hračka," řekl Nathan po krátké úvaze. „Ale taková věc nebude vůbec snadná."

Nicci povytáhla obočí. „Pochybuju, že by pomohlo chodit kolem problému a přát si, aby se nějakým způsobem vyřešil sám."

Nathan zabručel na souhlas. „A co Pevnost?"

Nicci se otočila a vykročila chodbou. Odpověděla mu přes rameno.

„Poté, co jsem se s Carou ponořila do slif, než se Zedd vydal na cestu do Tamarangu, chystal se použít kouzlo, kterým by Pevnost uzavřel."

„A co ostatní – Slídič, Rachel a Džebra?" zeptal se Nathan.

„Džebra zmizela před několika dny. Zedd si myslí, že se asi probrala, a vzhledem k tomu, co všechno prožila, prostě utekla."

„Nebo je opět pod vlivem čarodějky," nadhodil Nathan.

Nicci rozhodila ruce. „To je možné. Nevíme. Rachel také zmizela, den předtím, než přišla Šestka. A Slídič se ji vydal hledat."

Nathan potřásl nespokojeně hlavou. „A já musím trčet tady, když se toho tolik děje.“

„Zedd chtěl, abyste se oba dozvěděli o potížích s magií v Pevnosti,“ řekla Nicci. „Říkal, že Palác lidu chrání podobné magické štíty jako Pevnost, takže vás chtěl varovat, že mohou nastat stejné problémy. Nedá se říct, jak narušení, způsobené chimérami, ovlivní magii, jestli to omezí všechny podobné síly, nebo jestli působí jen místně – pokud by nákaza byla vázaná jen na určité oblasti.“

„Až tu skončíme,“ vložila se do hovoru Cara, „odcestujeme s Nicci ve slif za Zeddem do Tamarangu, abychom pomohly získat zpátky moc lorda Rahla. A pak se ho vydáme hledat.“

Nathan na to nic neřekl, neupozornil ji, že lord Rahl je on. Ze všech nejlíp věděl, že v proroctví se mluvilo o Richardovi jako jejich vůdci. Navíc právě Nathan tohle proroctví původně objevil a zjistil, že se v něm praví, že mají šanci uspět v blížící se bitvě, jen když je povede Richard.

Cary plán, že se vydají hledat lorda Rahla, byl pro Nicci novinkou. Kdyby věděly, kde Richard je, už dávno by cestovaly za ním.

Zatímco Nicci odpovídala na nekonečný proud otázek, provedl je Nathan chodbami, až se dostali k masivním dubovým dveřím. Nathan je otevřel a dovnitř pronikl chladný vzduch.

Když Nicci vystoupila na plošinu vysoko nad hradbami paláce, uvítala ji krvavě zbarvená obloha. „Drazí duchové,“ zašeptala. „Pokaždé, když se na ně podívám, vyděsím se.“

Nathan se protáhl dveřmi a postavil se vedle ní. Na pozorovací plošině bylo místo jen pro dva. Anna s Carou se dívaly z chodby.

Výška působila závrať. Nicci sevřela železné zábradlí a trochu se vyklonila. Dohlédla za vnější hradby až dolů na Azrithskou planinu.

Území těsně kolem úpatí náhorní plošiny bylo opuštěné. Ležení Císařského řádu začínalo až dál, zřejmě proto, aby nepřitahovali nechtěnou pozornost nadaných osob v paláci, pokud to nebylo naprosto nutné. Přestože armáda Císařského řádu měla k dispozici Sestry a dokonce i pár mladých čarodějů, kteří ji dokázali ochránit před kouzly, seslanými z Paláce lidu, Jagang si je šetřil, aby zůstali zdraví, silní a hlavně živí, dokud nezahájí rozhodující útok.

Tmavá, načervenalá mračna zakrývala oblohu nad vzdálenou planinou, černající se nepřátelskou armádou. Ležení se rozprostíralo na všechny strany až k obzoru. Nicci se zachvěla chladem, který ale pocítila uvnitř. Přestože z této vzdálenosti se nedaly rozeznat detaily, moc dobře věděla, jaké to je, být mezi těmi muži. Příliš dobře věděla, jací jsou jejich velitelé. Moc dobře věděla, co je zač jejich vůdce.

Při pomyšlení, že by se ocitla mezi muži dole, ji zamrazilo.

V době, kdy byla součástí armády, nikdy nepřemýšlela o tom, jak nejen fyzicky odporní, ale i duševně zkažení všichni ti muži jsou. Jako královna otroků to ani vidět nechtěla. Věřila, že takových krutých a nelítostných lidí, jako je Jagang a jeho muži, je potřeba, aby vnutili lidstvu vyšší ideály. Dobrodiní prosazované pomocí násilí. Když se teď zpětně dívala na tu myšlenku, nemohla ani uvěřit, jak moc si taková

víra protiřečí, a ona ji bez otázek přijímala. A nejen přijímala, dokonce ji pomáhala prosazovat. Byla v tom tak úspěšná, že si vysloužila přezdívku paní Smrt.

Jen těžko mohla uvěřit, že ji Richard vůbec snesl. Je pravda, že mu v tom ohledu nedala na výběr. Cítila, jak jí v očích pálí slzy při vzpomínce na celý ten čas, kdy se Richarda snažila přinutit, aby se k ní přidal v boji za jejich zrůdnou věc a jak jí místo toho ukázal něco ušlechtilého. Potlačila vzlyk, jak moc se jí po něm i po světle v jeho očích stýskalo.

Při pohledu dolů bylo ticho na plošině ještě bezútěšnější. Muži, miliony vojáků rozlévajících se jako tmavé moře po planině, měli jediný cíl: zabít každého v Paláci lidu, každého, kdo se postavil proti vládě Řádu. Stáli před poslední překážkou na své cestě vnutit celému lidstvu svou víru.

Nicci se zadívala na násep, který v dálce rostl. Byl mnohem vyšší, než když ho viděla naposledy. Za ním spatřila krajinu zbrázděnou výkopy, kde se těžil materiál potřebný na stavbu náspu. Sklon náspu mířil přímo na vrcholek náhorní plošiny. Přestože se už stmívalo, dole se stále klikatily zástupy mužů, přinášejících na staveniště hlínu a kamení.

Kdyby se jí někdo svěřil se záměrem vybudovat něco podobného, pochybovala by, že je taková věc vůbec možná, ale teď to viděla na vlastní oči. Naplnilo ji to hrůzou. Je jen otázkou času, kdy násep dokončí a temné moře císařské armády se vzedme, zaplaví ho a zaútočí na palác.

Jak tam stála na kraji úzké pozorovatelny a choulila se zimou, věděla, že se nedívá jen na tmavou armádu. Nicci věděla, že se dívá na tisíce let temnoty.

Protože byla Sestrou Temnot a vyrostla ovlivněna učením bratrstva Řádu, věděla možná lépe než ostatní, jak reálná taková hrozba je. Věděla, jak fanaticky věřili přívrženci Řádu ve svou věc. Jejich víra je vlastně utvářela. Byli ochotni pro ni zemřít. Koneckonců, smrt se stala jejich cílem. Měli přislíbenu slávu v posmrtném životě. Věřili, že tento život je jen zkouška, prostředek, jak si zajistit věčný život. Když po nich bude Řád žádat, aby zemřeli, ochotně zemřou. Když po nich bude Řád chtít, aby zabili všechny, kteří nesdílejí jejich víru, učiní ze světa krvavou lázeň.

Nicci dokonale chápala, co by pro všechny znamenalo vítězství Řádu v této válce. A nebyla by to armáda, kdo by nastolil tisíce let temnoty, ale ideje, které armádu zplodily. A tyto myšlenky by uvrhly svět do děsivé noční můry.

„Nicci, je tu něco, o čem musíš vědět," řekl Nathan a přerušil tíživé ticho.

Nicci si založila ruce a pohlédla na proroka. „Co to je, Nathane?"

„Zkoumali jsme knihy proroctví zde v Paláci lidu. Tak jako ve všech knihách proroctví kdekoliv jinde i v těchto chybí vlivem kouzla Ohnivé kaskády určité části, ty, které se zjevně týkají Kahlan. Přesto knihy stále obsahují dost užitečných informací, svazky, kterých se kouzlo ještě nedotklo. Některé knihy jsem neznal. Pomohly mi spojit si věci, o kterých jsem kdysi četl. Pomohly mi udělat si lepší obrázek."

V situaci, kdy kouzlo Ohnivé kaskády vymazalo tolik vzpomínek, si Nicci nebyla jistá, jak může vědět, že opravdu vidí lepší obrázek – ani jak by to mohla sama poznat. Nahlas to však neřekla. Mlčky čekala, studený vítr jí čechral vlasy a pozorovala Nathana, jak

se díval na nepřátelské síly, rozložené na Azrithské planině kam až oko dohlédlo.

„V proroctvích existuje místo, hlavní kořen, který vede k rozhodujícímu rozvětvení," řekl nakonec. „Za tímto bodem, na konci jedné ze dvou větví, je místo, které proroctví označují jako Velkou nicotu."

Nicci se ponořila do vzpomínek. O této části proroctví odjakživa existovalo mnoho dohadů.

„Už jsem o tom něco slyšela," řekla. „Ty jsi snad přišel na jeho význam?"

„Jedna z těch dvou větví vede dál a větví se na další." Nathan mávl rukou, jako by chtěl ukázat na něco, co vidí jen on. „Objevil jsem několik knih proroctví, které se týkají událostí, nacházejících se na této větvi, a věřím tomu, že kdybych pátral dál, odhalil bych další. Takže se dá říct, že tahle větev představuje svět, tak jak ho známe."

Zaklepal prsty na zábradlí a sbíral myšlenky. „Na druhé větvi tohoto hlavního kořenu leží jen Velká nicota. Neexistují žádné knihy proroctví, které by popisovaly, co leží za ní. To je taky důvod, proč se nazývá Velká nicota. Dá se říct, že na této větvi není nic, co by mohlo proroctví vidět – žádná magie, žádný svět, jaký známe, takže žádné proroctví, které by ho osvětlilo."

Krátce na ni pohlédl. „To je svět podle představ Císařského řádu. Pokud nás zavedou na tuhle cestu, lidstvo bude nenávratně směřovat do neznámé Velké nicoty, místa bez magie, a proto i bez proroctví.

Někteří z mých předchůdců soudili, že když neexistují proroctví o tom, co se nachází na této větvi, může to znamenat jen to, že Velká nicota je předvěstí konce, konce veškerého života."

Nicci nevěděla, co říct. Nemyslela si, že by mohlo být něco jiného než temnota, kdyby Řád zvítězil, takže tahle zpráva pro ni nebyla zas tak velkým překvapením.

„Podle knih, které jsem tu prostudoval, podle jejich informací a podle nedávných událostí, jsem byl schopen umístit nás do časové posloupnosti tohoto prorockého kořenu."

Nicci po něm šlehla pohledem. „Určitě?"

Nathan ukázal na ohromnou armádu dole pod nimi. „Jagangova armáda, která nás obléhá je jedna z mnoha událostí, které mi říkají, že se nacházíme na hlavním kořenu, těsně před rozhodujícím rozvětvením.

Celá staletí jsem věděl, že někde v proroctvích je Velká nicota, ale nevěděl jsem, jestli je to důležité, protože jsem si nikdy nebyl úplně jistý, kde se přesně v chronologii proroctví nachází. Podle mého názoru bylo dost možné, že skončíme na úplně jiné větvi prorockého stromu a nikdy nevstoupíme do oblasti, kde se nalézá právě tento hlavní kořen s Velkou nicotou.

Existovala možnost, že se ukáže, že Velká nicota je někde za stovkou falešných odboček, na konci mrtvé větve prorockého stromu. Před mnoha staletími, když jsem ji poprvé začal studovat, se mi zdálo, že se jedná jen o další falešné proroctví, případně, že zůstane zapomenutá v prachu dějin spolu s tolika ostatními možnými událostmi, které se nikdy nestanou.

Jenže události nás pomalu, ale jistě dovedly na místo, kde jsme dneska. Nyní jsem si jistý, že jsme na prorockém kmeni, na konkrétní větvi, na hlavním kořenu, těsně před rozhodujícím rozvětvením.

A dostala jsi nás tam ty," obrátil se Nathan na Nicci, „když jsi Richardovým jménem vložila schránku

Ordenu do hry. Schránky Ordenu byly posledním uzlovým bodem na hlavním prorockém kořenu.

Lidstvo už nemá jinou možnost než dojít k rozhodujícímu větvení.“

Kapitola sedmnáctá

Cara vystrčila hlavu ze dveří, takže vítr, který stoupal po hradbách paláce, jí nadzvedl plavé vlasy. „Chceš říct, že když nás Richard povede jednou větví, tak přežijeme, a když ne, dostaneme se na tu druhou a…“

„Čeká nás jen Velká nicota,“ dokončil Nathan za ni. Otočil se zpět k Nicci a položil jí ruku na rameno. „Chápeš význam toho, co jsem ti právě řekl?“

„Nathane, možná nevím všechno, co o tom říkají proroctví, ale vím určitě, co je v sázce. Koneckonců, schránky Ordenu vložily do hry Sestry Temnot. Pokud vím, Richard je jediný, kdo má možnost zasáhnout, aby se vše, o čem jsi mluvil, nestalo.“

„Přesně tak,“ řekl Nathan s povzdechem. „Proto jsme s Annou čekali pět set let, než Richard přišel na tento svět. On nás měl vést tak, abychom úspěšně překonali nebezpečně zamotané uzly v proroctvích. Pokud uspěje, což se mu dosud dařilo, pak je tím

jediným, kdo nás musí vést v této rozhodující bitvě. To už dávno víme.“

Nathan si promnul spánky. „Odjakživa jsme chápali, že schránky Ordenu jsou posledním uzlem, za kterým se hlavní kořen rozdvojuje.“

Nicci soustředěně přemýšlela o jeho slovech. Náhle to pochopila.

„A tam jste předtím udělali chybu,“ řekla napůl pro sebe.

Anna se k ní naklonila a přimhouřila oči. „Cože?“

„Sledovali jste nesprávný kořen proroctví,“ řekla Nicci, zatímco v její mysli do sebe postupně zapadaly jednotlivé díly skládačky. „Uvědomovali jste si důležitost schránek Ordenu, ale vaše časová posloupnost byla zpřeházená, a výsledkem bylo, že jste sledovali nesprávnou větev. Chybně jste se domnívali, že to byl Darken Rahl, kdo použitím schránek Ordenu vytvořil mezní uzlový bod. Mysleli jste si, že on by nás dovedl do Velké nicoty.“

Když pochopila závažnost chyby, Nicci se pomalu otočila a upřela pohled na bývalou matku představenou. „Mysleli jste, že musíte Richarda připravit, aby zvládl tuhle hrozbu v domnění, že se jedná o rozvětvení v proroctví, na kterém se nacházíme až teď, takže jsi ukradla *Knihu známých stínů* a dala ji Georgi Cypherovi pro Richarda, až bude starší. Mysleli jste, že Darken Rahl je ta rozhodující bitva, mezní uzlový bod v proroctví. Chtěli jste, aby Richard bojoval a porazil Darkena Rahla. Mysleli jste, že mu dáváte nástroje potřebné k boji v této rozhodující bitvě.

Ale omylem jste zvolili špatnou odbočku – skončili jste na plané větvi proroctví a neuvědomili jste si to. Připravovali jste ho na nesprávnou bitvu. Mysleli jste si,

že mu pomáháte, ale zmýlili jste se a váš špatný úsudek nakonec vedl jen k tomu, že Richard odstranil hranici, což umožnilo Jagangovi, aby se sám stal tou hrozbou, před kterou vlastně proroctví varovalo. Kvůli vám se Sestrám Temnot nakonec podařilo získat schránky Ordenu. Kvůli vám je Strážce podsvětí donutil plnit jeho příkazy. Bez vašeho činu by nic takového nebylo možné.“

Nicci stále upřeně hleděla na matku představenou, zatímco jí pomalu docházela vážnost toho, co udělali. Až ji z toho mrazilo.

„Tohle všechno jste ve skutečnosti způsobili vy. Snažili jste se využít proroctví, abyste odvrátili katastrofu, a místo toho jste jen posloužili naplnění proroctví. Vaše rozhodnutí vložit se do celé věci způsobilo katastrofu.“

Anna se zatvářila rozhořčeně. „Přestože se zdá, že jsme –“

„Všechna práce, všechny plány, celé to staleté čekání, a vy jste to nakonec zpackali.“ Nicci si odhrnula pramen vlasů z obličeje. „Ukázalo se, že já jsem ta, kterou proroctví potřebovalo – kvůli tomu, co jste udělali.“

Nathan si odkašlal. „No, to je přílišné – a poněkud zavádějící – zjednodušení, ale musím připustit, že je na něm něco pravdy.“

Nicci náhle viděla matku představenou, ženu, kterou vždycky považovala za téměř neomylnou, ženu, která byla vždycky připravená vytknout každému sebemenší chybu, v novém světle. „Udělali jste chybu. Všechno jste špatně pochopili.

Zatímco jste se všemožně snažili zajistit, aby Richard mohl hrát svou roli zachránce, dopadlo to

nakonec tak, že jste byli klíčovým prvkem, který nás dovedl až na pokraj zničení.“

„Kdybychom ne –“

„Ano, udělali jsme pár chyb,“ přerušil Nathan Annu v samém začátku. „Ale všichni chybujeme. Koneckonců, podívej se na sebe. Celý život jsi bojovala za víru Řádu a přestala jsi s tím jen proto, aby ses stala Sestrou Temnot. Mám snad ignorovat všechno, co teď říkáš a děláš, jen proto, že jsi v minulosti udělala chybu? Chceš zatratit všechno, co jsme zjistili a dokázali, jen na základě toho, že jsme udělali chybu?

Klidně to může být tak, že naše chyby vlastně vůbec nebyly chyby, ale nástroje proroctví, součást většího plánu, protože po celou dobu jsi to byla ty, kdo měl stát nablízku Richardovi, abys mu pomohla. Možná že věci, které jsme udělali, ti umožnili dostat se k němu tak blízko, abys mohla hrát svou důležitou roli, kterou můžeš sehrát jen ty.“

„Svobodná vůle je v proroctví proměnlivý prvek,“ řekla Anna. „Kde bys bez ní skončila, nebýt všeho, co se stalo, co Richard udělal? Čím bys byla, kdybychom nic neudělali? Co by následovalo, kdybys Richarda nikdy nepotkala?“

Nicci o takové možnosti ani nechtěla uvažovat.

„O kolik víc lidí, jako jsi ty, může být nakonec zachráněno, protože se události vyvinuly právě takhle,“ dodala matka představená, „než kdyby se nic z toho nestalo?“

„Je klidně možné,“ řekl Nathan, „že kdybychom neudělali nic z toho, co jsme udělali, ať už správně nebo špatně, proroctví by si prostě našlo jinou cestu, jak dosáhnout stejných výsledků. Vzhledem k tomu, jak

jsou kořeny proroctví propletené, je pravděpodobné, že to, co se právě teď děje, se tak jako tak muselo stát.“

„Jako když si voda hledá cestu z kopce dolů?“ zeptala se Cara.

„Přesně tak,“ řekl Nathan a usmál se jejímu přirovnání. „Proroctví má do jisté míry samoopravnou schopnost. Můžeme si myslet, že chápeme detaily, ale ve skutečnosti nejsme schopni vidět celý dosah událostí v širokém měřítku, takže když se rozhodneme zasáhnout, proroctví musí najít jiné kořeny, které by kmen vyživovaly, jinak by odumřel.

V jistém smyslu může být, právě díky této schopnosti proroctví sebenápravy, jakýkoliv pokus ovlivnit události naprosto zbytečný. A přesto jsou proroctví současně určena k používání, k uspíšení dění, protože jaký by jinak měla proroctví smysl? Jakýkoliv zásah do událostí je však velice nebezpečný. Umění je poznat, kdy a kde jednat. A to je obtížné dokonce i pro proroka.“

„Možná proto, že nás tak trápí chyby, kterých jsme se v dobrém úmyslu dopustili,“ řekla Anna, „bys měla pochopit, proč jsme tak zděšeni, že jsi na sebe vzala odpovědnost rozhodovat za Richarda – ústřední postavu proroctví – a jmenovat ho hráčem o moc Ordenu. Známe ohromný rozsah škod, které mohou být výsledkem zásahu do mnohem méně závažných záležitostí v proroctví. Schránky Ordenu jsou však rozhodujícím uzlovým bodem, zdaleka nejzávažnějším prvkem v proroctví.“

Nicci to nemínila tak, jak to vyznělo. Nikdy si o sobě nemyslela, že je neomylná, právě naopak. Celý život se cítila méněcenná a špatná. Její matka, bratr Narev a později i císař Jagang jí to pořád opakovali a neustále ji

přesvědčovali, jak je nedokonalá. Jenže ji nesmírně překvapilo a taky zaskočilo, když zjistila, že matka představená muže být tak… lidská.

Nicci odvrátila pohled. „Nemyslela jsem to tak, jak to vyznělo. Jen mě nikdy nenapadlo, že byste se někdy mohli mýlit."

„Přestože nesouhlasím s tvým hodnocením událostí, které překlenuly pět století a vyžádaly si bezpočet roků úsilí a námahy," připustila Anna, „obávám se, že chyby jsme udělali všichni. Jednou z věcí, která určuje náš charakter, je to, jak se s nimi vypořádáme. Když budeme lhát, nepřipustíme si, že jsme chybu udělali, nemůžeme ji ani napravit a ona stejně časem vyjde na světlo. Na druhé straně, pokud se vzdáme jen proto, že uděláme chybu, i když velkou, daleko to v životě nedotáhneme.

Co se týká tvé verze našeho zásahu do proroctví, existuje celá řada faktorů, které jsi nevzala v úvahu, nehledě na věci, o kterých nic nevíš. Spojuješ události způsobem, který je nejen značně zjednodušující, ale hlavně nepřesný. Domněnky, které pak vyplývají z těchto spojení, vůbec neberou v úvahu okolnosti našeho zásahu."

Když si Nathan odkašlal, Anna pokračovala. „Neříkám, že jsme vždycky všechno dobře odhadli. Dělali jsme chyby. Některé naše omyly ovlivnily události, o kterých jsi právě mluvila. Snažíme se je napravit."

„Takže," zasáhla Cara trochu netrpělivě do hovoru, „co je s tím proroctvím o žádném proroctví, o Velké nicotě? Tvrdíte, že potřebujeme zajistit, aby lord Rahl bojoval v rozhodující bitvě, protože proroctví říká, že musí, a část proroctví současně říká, že v proroctví je

prázdné místo? To přece nedává smysl. Podle samotného proroctví právě tahle část proroctví chybí.“

Anna si navlhčila rty. „Teď se i Mord-Sithy staly odbornicemi na proroctví?“

Nathan se ohlédl přes rameno na Caru. „Není tak snadné pochopit souvislosti událostí a jaký mají vztah k proroctví. Víš, proroctví a svobodná vůle působí proti sobě, ale přesto se vzájemně ovlivňují. Proroctví je magie a jako každá magie potřebuje vyváženost. Protiváhou proroctví, která umožňuje jeho existenci, je svobodná vůle.“

„No, to už dává smysl,“ řekla Cara ve dveřích. „Jestli je pravda, co říkáš, znamená to, že se navzájem vyruší.“

Prorok vztyčil prst. „Ale ne. Jsou na sobě nezávislé, a přesto jsou v rozporu. Jako aditivní a subtraktivní magie jsou opačné síly, ale obě existují, nevyruší se navzájem. Slouží k udržení rovnováhy. Tvoření a ničení, život a smrt. Magie musí mít nějakou protiváhu, aby mohla fungovat. Stejně jako magie proroctví. Proroctví funguje díky přítomnosti svého protikladu – svobodné vůle. To byla v celé záležitosti největší potíž – pochopit vzájemný vztah proroctví a svobodné vůle.“

Cara pokrčila nos. „Ty jsi prorok a věříš na svobodnou vůli? Tak *tohle* tedy smysl nedává.“

„Copak smrt vyvrací existenci života? Ne, právě naopak. Určuje ho a tím vytváří jeho hodnotu.“

Cara nevypadala moc přesvědčeně. „Nechápu, jak může v proroctví vůbec existovat svobodná vůle.“

Nathan pokrčil rameny. „Richard je toho názorným dokladem. Ignoruje proroctví, a přitom je současně jeho protiváhou.“

„Mě ignoruje taky, a kdykoliv to udělá, dostane se do problémů.“

„Něco máme společného,“ řekla Anna.

Cara vzdychla. „No, stejně, Nicci má pravdu. A já myslím, že to nebylo proroctví, ale její svobodná vůle, co ji přivedlo k tomu, aby udělala v tu chvíli jedinou logickou věc. Proto jí lord Rahl věří.“

„Souhlasím,“ řekl Nathan s pokrčením ramen. „Ačkoliv mě to zneklidňuje, musíme občas nechat Richarda udělat to, co považuje za nejlepší. Možná je to nakonec zrovna to, co udělala Nicci – dala mu nástroj, aby mohl uplatnit svou svobodnou vůli.“

Nicci ho už neposlouchala. Byla myšlenkami úplně jinde. Náhle se otočila k Nathanovi.

„Musím vidět hrobku Panise Rahla. Myslím, že už vím, proč se taví.“

V dálce ve snášejícím se šeru se náhle ozval burácivý řev a upoutal jejich pozornost.

Cara natáhla krk, aby lépe viděla. „Co se tam děje?“

Nicci se zahleděla na temné moře pod sebou. „To jsou fanoušci hry Ja’La. Jagang používá hru Ja’La dh Jin jako rozptýlení pro obyvatele Starého světa i pro vojáky své armády. Pravidla hry při utkáních vojáků jsou však trochu pozměněná, takže jejich zápasy jsou mnohem tvrdší a brutálnější. Tím Jagang uspokojuje touhu vojáků po krvi.“

Nicci si vzpomněla, jak byl Jagang té hře oddán. Jako vládce, který dobře ví, jak ovládat a usměrňovat emoce svého lidu, odváděl jejich pozornost od každodenního utrpení tím, že ze všech problémů obviňoval jedince, kteří odmítali přijmout víru Řádu za vlastní, a v poslední době hlavně neznabohy ze severu. To zahnalo případné pochybnosti o učení bratrstva Řádu, protože všechny problémy pak mohli hodit na ty, kteří pochybovali.

Nicci to věděla, protože přesně to samé dělala jako paní Smrt. Z každého utrpení skončili obviněni ti, kteří byli sobečtí. Každý, kdo pochyboval, byl označen za sobce.

Jagang vyvolal všeobecnou touhu po válce tím, že probouzel nenávist k pomyslnému nepříteli, kterého obviňoval a činil zodpovědným za všechny problémy, se kterými se lidé denně setkávali. Zřekli se osobní zodpovědnosti ze všeho strádání a z každého utrpení vinili ty, kteří selhali ve svém poslání. Tak jim každodenní problémy neustále připomínaly nepřítele, který byl podle nich příčinou všech jejich potíží.

Hlasy, aby Jagang zničil neznabohy, kteří podle obyvatel Starého světa měli na svědomí všechny jejich potíže, velmi dobře Jagangovi posloužily. Navíc potřeboval zničit svobodné a úspěšné lidi, protože samotná jejich existence dokazovala, jak lživé je učení Řádu, i jeho víra. Pravda ve své podstatě jeho vládu ohrožovala.

Nakonec se kruh uzavřel, z obviňování druhých z utrpení se stal prostředek k odvrácení pozornosti od skutečné příčiny utrpení, a sami obyvatelé ho nakonec donutili vyhlásit válku zlu a vést je do boje. Kdo by si mohl stěžovat na výdaje a oběti války, když ji sami chtěli?

I hra Ja'La byla zábavou, která sloužila Jagangovým záměrům. Ve městech se staly zápasy místem, kde mohli obyvatelé vybít své emoce a energii při poměrně bezvýznamné akci. Hra jim poskytovala příležitost, aby se sešli, společně fandili, a tak probouzela pocit sounáležitosti obyvatel, kteří se také spojili proti společnému nepříteli.

V armádě sloužila Ja'La jako rozptýlení vojáků, aby na chvíli zapomněli na strádání a vojenské povinnosti. Protože diváci byli většinou agresivní mladíci, hrály se zápasy podle pravidel, která umožňovala mnohem krutější zákroky. Během hry dostali frustrovaní, bojovní a agresivní muži prostor, aby mohli vybít nahromaděné vášně. Jagang velice dobře věděl, že bez Ja'La by nedokázal udržet disciplínu a přehled nad tak obrovskou armádou. Kdyby neměli Ja'La, obrátili by své vášně proti sobě.

Jagang měl svůj vlastní tým, který sloužil k tomu, aby demonstroval neporazitelnou nadvládu císaře. Hráči jeho týmu byli prodlouženou rukou jeho moci a udatnosti, vzbuzující úctu a obdiv, jež se odrážely zpět na císaře. Ja'La tým spojoval císaře s jeho muži, sbližoval ho s nimi, ale současně vyjadřoval jeho nadřazenost.

Protože s ním strávila dlouhou dobu jako jeho královna otroků, Nicci věděla, že přes všechnu vypočítavost, Jaganga i jeho muže ta hra opravdu uchvátila. Pro Jaganga znamenal boj vlastně hru. Ja'La dh Jin byl druh boje, kterým se bavil, když nebojoval ve skutečné bitvě. Udržovala jeho bojové nadšení. Vybudováním vlastního týmu neporazitelných hráčů, týmu, kterého se každý bál, měl pocit, že je sám mistrem v Ja'La. Pro Jaganga se Ja'La stala něco víc než jen hrou. Byla rozšířením jeho osobnosti.

Nicci odvrátila pohled od armády Císařského řádu dole pod nimi. Už ho dál nedokázala snést. Vadilo jí i pomyšlení na krvavou hru, kterou tak nenáviděla. Přestala vnímat tlumený řev diváků, narůstající touhu po krvi, která se nakonec obrátí proti Paláci lidu.

Vrátila se zpátky do chodby a počkala, až Nathan zavře těžké dveře za chladnou nocí, která se snášela na okolní svět.

„Musím jít dolů, podívat se do krypty Panise Rahla.“

Zatímco zajišťoval dveře petlicí, Nathan se ohlédl přes rameno. „Pokud musíš, tak jdeme.“

Když vyšli, Anna zaváhala. „Vím, jak moc to místo nenávidíš,“ řekla Nathanovi a chytila ho za paži, aby ho zastavila. „Verna s Adie počkají. Možná bys měl jít za nimi a já doprovodím Nicci do hrobky.“

Nathan na ni vrhl podezíravý pohled. Už chtěl něco říct, když zachytil její pohled. Zdálo se, že pochopil jeho význam.

„Ano, to je dobrý nápad, drahá. Cara a já si půjdeme promluvit s Vernou a Adie.“

Kůže obleku zavrzala, jak si Cara dala ruce v bok. „Zůstanu s Nicci. V nepřítomnosti lorda Rahla je mojí povinností ji chránit.“

„Opravdu si myslím, že Berdine a Nyda by s tebou chtěly probrat nějaké otázky ohledně zabezpečení paláce,“ řekla Anna. Když Cara nejevila známky souhlasu s jejím návrhem, rychle dodala: „Pro případ, že se Richard vrátí. Chtějí si být jisté, že udělaly všechno, aby zajistily jeho bezpečí, až se vrátí do paláce.“

Nicci si pomyslela, že nezná nikoho, kdo by se choval tak opatrně jako Mord-Sithy. Zdály se být neustále podezíravé a předpokládaly pouze to nejhorší. Nicci by řekla, že Anna si s ní jenom potřebuje promluvit o samotě. Nechápala však, proč to Caře neřekla rovnou. Usoudila, že Anna se zřejmě nedomnívala, že by s tím u Cary uspěla.

Nicci položila Caře ruku na rameno a naklonila se k ní. „To je v pořádku, Caro. Jdi s Nathanem, a my se k vám zakrátko přidáme.“

Cara pohlédla Anně do očí. „Kde?“

„Víš, kde je jídelna mezi pokoji Mord-Sith u té malé skupinky stromů?“

„Jistě.“

„Tam se máme setkat s Vernou a Adie. Tam se k vám připojíme, až se Nicci podívá do krypty.“

Když na ni Nicci kývla hlavou, Cara nakonec souhlasila.

Kapitola osmnáctá

Při odchodu zachytila Nicci pohled, kterým se Anna rozloučila s Nathanem. Byl to důvěrný pohled, doplněný dětským úsměvem, pohled vyjadřující vzájemné pochopení a náklonnost. Nicci se cítila téměř trapně, že se stala svědkem tak důvěrného okamžiku. Současně jí to ukázalo Annu i Nathana v jiném světle. Udělali něco tak prostého, že každý, kdo je viděl, to pochopil.

Krátké nahlédnutí do jejich citů přineslo Nicci pocit povzbuzení a klidu. Nebyla to už jen matka představená, které se celý život bála, ale žena, která měla stejné touhy, city a hodnoty jako kdokoliv jiný.

Jak se vracely zpátky chodbou, zatímco Nathan s Carou sešli po schodech dolů, podívala se Nicci na Annu.

„Miluješ ho, viď?“

Anna se usmála. „Ano.“

Nicci jen zírala a nevěděla, co říct.

„Jsi překvapená, že jsem to přiznala?“ zeptala se jí Anna.

„To jsem,“ přikývla Nicci.

Anna se zasmála. „No, myslím, že byla doba, kdy bych byla překvapená stejně jako ty.“

Nicci si propletla prsty. „Kdy se to stalo?“

Anna se ponořila do vzpomínek. „Před několika staletími. Byla jsem příliš hloupá, příliš zaujatá tím, že jsem matka představená, že jsem nepoznala, co mám přímo pod nosem. Možná jsem si myslela, že povinnosti jsou na prvním místě. Ale nejspíš to byla jen výmluva, že jsem se chovala tak hloupě.“

Nicci oněměla překvapením nad tak upřímným doznáním.

Když si všimla Niccina překvapení, Anně se na tváři objevil pobavený výraz. „Šokuje tě zjištění, že jsem taky jenom člověk?“

Nicci se usmála. „Není to moc slušný způsob, jak to vyjádřit, ale v podstatě máš pravdu.“

Zabočily na dlouhé schodiště, pravidelně přerušované odpočívadly, které vedlo do nižších pater paláce. Tepané zábradlí kolem celého výstupu bylo umělecké dílo, napodobující vinnou révu s listy i hrozny.

„No,“ povzdychla si Anna, „myslím, že sama jsem se cítila tím zjištěním překvapená. A současně, alespoň zpočátku, jsem z toho byla smutná.“

„Smutná?“ zamračila se Nicci. „Proč?“

„Protože jsem si musela přiznat, že jsem promarnila většinu života. Stvořitel mě obdařil velmi dlouhým životem, a teprve na jeho konci jsem si uvědomila, že jsem ho vlastně vůbec nežila.“ Když došly na podestu, pohlédla na Nicci. „Necítila jsi něco podobného, když

jsi zjistila, kolik života jsi promarnila, než sis uvědomila, co je v životě opravdu důležité?“

Nicci zahnala pocit lítosti nad svým vlastním životem a začala sestupovat po schodech dolů. „To máme společné.“

Mlčky sešly až dolů a vydaly se širokou chodbou přímo proti schodům. Ve vzduchu se vznášela vůně z pravidelně rozmístěných olejových lamp.

Chodba byla obložená deskami z třešňového dřeva, oddělenými slámově žlutými závěsy, staženými zlatými šňůrami se střapci na koncích. Lampy, umístěné na stěnách, vydávaly příjemné žluté světlo.

Na dřevěných panelech visely obrazy. Většina jich byla v ozdobných rámech, jako vzácná umělecká díla. Každý obraz měl svůj panel.

Zatímco náměty obrazů byly velmi rozmanité, od přírodních scenerií, zachycujících horské jezero nebo vodopád, až po obrázek života na venkovském dvoře, jednu věc měly společnou. Byla to úžasná práce se světlem. Horské jezero bylo obklopené vysokými skalními štíty. Paprsky božského světla, vystupující zpoza zamlžených vrcholků hor, pronikaly načechranými zlatými obláčky a dopadaly na jezerní břeh. Okolní les splýval s přátelskou tmou a uprostřed, na skalním ostrohu, stála dvojice, zahleděná do dálky a zalitá teplými paprsky světla.

Na obraze dvora hrabaly slepice na kamenném dláždění, poházeném slámou a ozářeném tlumeným světlem z neviditelného zdroje, které celou scénu oživovalo. Nicci si nikdy předtím nepomyslela, že by obyčejný dvorek mohl být krásný, ale tento malíř v něm krásu viděl a dokázal ji zvýraznit.

V popředí obrazu s vysokým vodopádem, valícím se přes okraj vzdáleného útesu, se z tmavého lesa po obou stranách klenul přírodní kamenný most. Na něm stála dvojice ozářená zapadajícím sluncem, v jehož světle se majestátní pohoří v pozadí zbarvilo do nachova. Z dvojice, stojící proti sobě na mostě, vyzařovala vznešenost.

Nicci připadalo zajímavé, že tolik věcí v Paláci lidu bylo věnováno kráse. Od vkusně zařízených interiérů, přes rozmanité odstíny mramoru, použitého na podlahy, schodiště i sloupy, až po sochy a umělecká díla se zdálo, že palác hýří oslavou krásy života. Samotná budova paláce, jeho vybavení a zařízení, to všechno mělo zjevně za cíl ukázat to nejlepší, co člověk dokáže. Bylo to prostředí určené k tomu, aby inspirovalo k dokonalosti.

Možná ještě zajímavější bylo, že tyhle mistrovské obrazy mohlo vidět jen několik lidí. Tohle byla soukromá chodba hluboko v nitru paláce, která vedla k hrobkám bývalých vládců. Téměř výlučně ji používal lord Rahl.

Někomu to mohlo připadat jako projev hrabivosti, soukromá přehlídka majetku, ale to by byla mylná představa, pramenící z cynismu.

Nicci věděla, že Rahlové byli muži nejrůznějšího charakteru. Richardův otec se projevoval jako brutální tyran. Jeho předci, i ti nejvzdálenější, nebyli o nic lepší. Původní dobré úmysly byly často překrouceny a zničeny následujícími generacemi, stejně jako se pravděpodobně vytratil původní záměr těchto uměleckých děl. Moudré vládce často vystřídali hlupáci, kteří zahodili všechno, čeho jejich předci dosáhli. Nicci usoudila, že mohli jen doufat, že každá nastupující

generace bude natolik rozumná, aby se poučila z chyb minulosti, aby neztratila ze zřetele věci, na kterých záleželo, a pochopila, proč jsou tak důležité.

Přesto každá osoba musela dělat vlastní rozhodnutí. Ti, kteří ztratili ze zřetele hodnoty, za které jejich předci bojovali a zvítězili, obvykle tyto hodnoty ztratili a nechali na další generaci, aby je zase získala zpět jen proto, aby je jejich nástupci opět promrhali, protože o ně sami nemuseli bojovat.

Nicci pohlížela na obrazy v chodbě, jež vedla ke hrobkám zesnulých vládců, jako na zprávu minulých generací, míněnou jako připomínku hodnot života vládnoucímu lordu Rahlovi. Až půjde navštívit hroby svých předků, tahle chodba mu připomene, kam má upřít pozornost. Svým způsobem to byla výzva lordu Rahlovi, že má především chránit život.

Mnozí, kteří tudy prošli, výzvu ignorovali a tím pádem přišly další generace o to, čeho jejich předci dosáhli a jejich generace považovala za samozřejmost.

Proto byl celý palác postaven do tvaru kouzla, které umocňovalo sílu rodu Rahlů, a také to byl důvod, proč se zde nacházelo tolik krásy. Mělo to lordu Rahlovi připomínat, co je důležité, a dát mu moc, aby si to udržel.

Ale pro Nicci nemohlo být nic krásnějšího než socha, kterou Richard vytesal v Altur'Rangu. Z té sochy přímo prýštila životní energie, která zasáhla její duši a navždy ji změnila.

Richard byl lord Rahl, který v sobě nesl úctu k životu. Chápal, co může být navždy ztraceno.

„Miluješ ho, viď?"

Nicci zamrkala a pohlédla na Annu.

„Cože?"

„Miluješ Richarda?“

Nicci se zahleděla před sebe. „Všichni Richarda milujeme.“

„Tak jsem to nemyslela, a ty to víš.“

Nicci se nedala vyvést z míry. Alespoň navenek.

„Anno, Richard je ženatý. A nejen to. On svou ženu miluje. A co víc, miluje ji víc než život.“

Anna na to nic neřekla.

„Kromě toho,“ dodala Nicci do trapného ticha, „mohla jsem mu zničit život – životy nás všech – když jsem ho odvedla do Starého světa. A téměř tak i učinila. Měl plné právo mě zabít.“

„Možná,“ řekla Anna, „ale to je minulost. Já mluvím o současnosti.“

„Co tím chceš říct?“

Pokrčila rameny. Odbočily z chodby k dalšímu schodišti, které vedlo dolů k hrobkám. „No, myslím, že Nathan měl spoustu důvodů mě nenávidět, stejně jako Richard tebe. Ale jak se ukázalo, nestalo se tak.

Jak už jsem řekla, všichni děláme chyby. Nathan mi dokázal ty moje odpustit. A protože jsi naživu, Richard ti zřejmě odpustil taky. Muselo mu na tobě záležet.“

„Řekla jsem ti, že Richard má ženu, kterou miluje.“

„Ženu, která může, ale nemusí existovat.“

„Vložila jsem do hry moc Ordenu. Věř mi, teď už vím, že existuje.“

„To není přesně to, co jsem chtěla říct.“

Nicci zpomalila. „Tak co jsi tedy chtěla říct?“

„Podívej, Nicci…“ Anna se zastavila, jako by ji vyrušila ze soustředění. „Máš vůbec představu, jak je pro mě těžké neříkat ti Sestro Nicci?“

„Neodpověděla jsi mi.“

Anna se krátce zasmála. „Ovšem. Chtěla jsem říct jen to, že je to na jednoho člověka příliš.“

„Co?“

Anna rozhodila ruce. „Všechno. Tahle válka, to, že je lord Rahl, jeho dar, válka s Císařským řádem, problémy s magií, způsobené chimérami, Ohnivá kaskáda, schránky Ordenu – tohle všechno. Nevíme, v jak těžké situaci se právě nachází. Podívej, čemu všemu čelí. Je na to sám. Jeden muž, kterému nikdo nepomáhá.“

„Nepopírám, že je to pravda.“

„Richard je oblázek v rybníku – jedinec uprostřed víru událostí. Víš, co všechno na něm závisí. Stal se pro nás všechny životně důležitý. Všechno záleží na tom, co udělá, všechno stojí na jeho rozhodnutích. Pokud udělá špatný krok, padneme všichni.

A podívej se na toho ubohého chlapce, prvního, který se po třech tisících letech narodil se subtraktivní složkou magie, a který vyrostl, aniž by se naučil svůj dar ovládat. Narodil se jako válečný čaroděj, který však neumí své schopnosti používat.“

„Dejme tomu. A co s tím?“

„Nicci, dovedeš si vůbec představit, jaké to pro něj musí být? Umíš si představit, jakému tlaku odolává? Vyrůstal v Západozemí, v lesích, kde dělal průvodce. Vyrostl bez jakékoliv znalosti magie. Dokážeš si představit, jaké to pro něj asi je, když musí na svých bedrech nést takovou zodpovědnost, a přitom ani neví, jak přivolat svůj dar? A teď se navíc stal hráčem o moc Ordenu.

Víš, co to s ním udělá, až zjistí, že moc Ordenu je ve hře – jeho jménem? Nedokáže se ani spojit se svým

Hanem, a teď se od něj čeká, že zvládne asi nejsložitější kouzlo, které se kdy zrodilo v mysli člověka.“

„Proto jsem tu já,“ řekla Nicci a pokračovala v chůzi. „Budu ho učit. Budu mu radit.“

„A právě to chci říct. Potřebuje tě.“

„Má mojí podporu. Udělám pro něj cokoliv.“

„Opravdu?“

Při pohledu na její neproniknutelný výraz se Nicci zamračila. „Co tím míníš?“

„Uděláš cokoliv? Budeš tím, koho potřebuje nejvíc?“

„A to je kdo?“

„Jeho partnerka.“

Nicci se zamračila ještě víc. „Partnerka?“

„Jeho životní partnerka.“

„On ale partnerku má. Má…“

„Umí používat magii?“

„Je to matka zpovědnice.“

„Ano, ale umí používat magii? Umí přivolat svůj Han jako ty?“

„No, ne –“

„Umí používat subtraktivní magii? Ty ano. Richard se narodil s darem subtraktivní magie. Ty ji umíš ovládat. Já ne, ale ty ano. Jsi na naší straně jediná, která to umí. Pomyslela jsi někdy, že jsi skončila po jeho boku z nějakého důvodu?“

„Z nějakého důvodu?“

„Jistě. Tohle nemůže zvládnout sám. Ty jsi jediná osoba, která může být tím, co Richard potřebuje nejvíc – partnerka, která ho miluje, která ho může učit a vést, a která je schopná stát se i jeho družkou.“

„Družkou?“ Nicci nevěřila svým uším. „Drazí duchové, Anno. Richard miluje Kahlan. O čem to mluvíš? O jeho družce?“

„Ano, o družce, která by se k němu hodila.“ Mávla rukou. „Která by se mu mohla rovnat. Přinejmenším po té ženské stránce. Kdo by se na to hodil lépe než ty? Richard potřebuje osobu, jako jsi ty. Stejně jako ji potřebujeme my všichni.“

„Podívej, já Richarda znám,“ přerušila ji Nicci a zvedla ruku, aby zarazila další hovor na toto téma. „Vím, že když miluje Kahlan, musí to být výjimečná žena. To ona se mu vyrovná. Milujeme to, co obdivujeme. To jen Řád má ve zvyku dělat pravý opak a říkat, že musíme milovat jen to, co je odporné.

Možná Kahlan neumí používat magii stejně jako on, ale určitě je to osoba, kterou obdivuje, žena, která ho doplňuje a naplňuje. Jinak by jí nebyl tak naprosto oddán. Richard by nemiloval nikoho, kdo by toho nebyl v jeho očích hoden.

Ty jí nepřikládáš žádnou důležitost, ale nic o ní nevíš. Nepamatujeme si ji, nevíme, jaká je, ale musí ti stačit, že znáš Richarda, abys pochopila, jak pozoruhodná žena to musí být.

Kromě toho je matka zpovědnice – velice mocná žena. Možná nedokáže dělat stejné věci jako čarodějky, ale zpovědnice umí to, co žádná čarodějka nedokáže.

Než padla hranice, matka zpovědnice v podstatě ovládala Středozemí. Královny i králové se jí klaněli. Dokázaly bychom my něco takového? Ty jsi vládla v paláci. Já jsem byla královnou otroků. Kahlan je skutečná vládkyně, na kterou se její lid spoléhá, vládkyně, která za něj bojuje, aby zůstal svobodný. Žena, která podle Richardových slov, sama přešla hranici – prošla podsvětím – aby našla pomoc pro svůj lid. Zatímco jsem držela Richarda ve Starém světě, vládla místo něho. Sama bojovala a vedla d’haranskou

armádu, aby zpomalila Jagangův postup. Chtěla tím získat čas, aby se pokusila najít nějaký způsob, jak ho zastavit úplně.

Richard miluje Kahlan. Tím je řečeno všechno."

Nicci nemohla ani uvěřit, co je nucena obhajovat.

„Ano, všechno, co říkáš může být pravda. Možná opravdu miluje tu ženu, tu Kahlan, ale kdoví jestli je ještě naživu? Ty znáš lépe než já zlovolnost Sester, které se jí zmocnily. Nemůžeš s jistotou říct, že ji Richard ještě někdy uvidí."

„Jak znám Richarda, tak ji určitě ještě uvidí."

Anna rozhodila ruce. „A když ano, tak co dál? Co by se mohlo stát?"

Nicci se zježily chloupky na krku. „Co tím myslíš?"

„Četla jsem knihu *Ohnivé kaskády*. Vím, jak kouzlo funguje. Uvědom si, že žena, kterou Kahlan byla, už neexistuje. Ohnivá kaskáda ji zničila. Kouzlo nemá za následek jen to, že osoba, na kterou kouzlo působí, zapomene na minulost, ale zároveň ničí její vzpomínky a tím ničí i její minulost. To je důvod, proč Kahlan už neexistuje."

„Ale, ona –"

„Miluješ Richarda. Ve tvé mysli zaujímá nejdůležitější místo. Zvaž jeho potřeby. Kahlan je mimo – přinejmenším její mysl. Všechno, co jsi říkala o tom, že pro něj znamená, jak úžasná musí být, je možná pravda, ale žena, kterou Richard miloval, už neexistuje. Dokonce i kdyby ji Richard našel, bude mít jen tělo ženy, kterou miloval, prázdnou schránku. Nezůstalo v ní nic, co by mohl milovat.

Mysl, která ji činila Kahlan, kterou miloval, nenávratně zmizela. Myslíš, že Richard je typem muže, který by chtěl milovat jen její schránku, který by toužil

jen po jejím těle? To sotva. Je to právě mysl, která určuje osobnost, a právě tu na ní Richard miloval. Jenomže ta už není.

Chceš zahodit svůj život jako já? Promarnila jsem čas, který jsem mohla prožít s Nathanem, mužem, kterého jsem milovala, nebýt tak posedlá smyslem pro povinnost. Nepromarni svůj život stejně, Nicci. Nedovol, aby ti utekla jakákoliv příležitost udělat Richarda šťastným."

Nicci sevřela třesoucí se ruce v pěst. „Možná zapomínáš, s kým mluvíš? Uvědomuješ si, že se snažíš podstrčit Richardovi, o kterém jsi prohlásila, že je budoucnost lidstva, Sestru Temnot?"

„Ale jdi," vysmála se jí Anna. „Ty nejsi žádná Sestra Temnot. Jsi jiná než ostatní Sestry. Ony jsou skutečně Sestry Temnot, ale ty ne." Poklepala si na srdce. „Tady jsi jiná.

Z chtivosti se staly Sestrami Temnot. Chtěly to, co nemohly mít. Toužily po moci a naplnění temných slibů.

Ty jsi byla jiná. Ty ses nestala Sestrou Temnot kvůli touze po moci, ale přesně z opačného důvodu. Myslela sis, že jsi nehodná svého života."

Byla to pravda. Nicci zůstala jedinou Sestrou Temnot, která nepřeběhla proto, aby získala moc nebo slíbenou odměnu, ale spíš z pocitu, že si nic dobrého nezaslouží. Nelíbila se jí obětavost, netoužila podřizovat svůj život potřebám ostatních, chtěla žít život podle svého. Podle těchto pocitů usoudila, že je sobecká a zlá. Na rozdíl od ostatních Sester Temnoty se domnívala, že si zaslouží věčné zatracení.

Její motivace, tak rozdílné od jejich, dělaly starosti ostatním Sestrám Temnot. Nevěřily jí. Ve skutečnosti k nim nepatřila.

„Drazí duchové," zašeptala Nicci, která nemohla uvěřit, že tahle žena, se kterou se sotva setkala, když žila v Paláci proroků, dokázala přesně odhadnout, jak to s ní vlastně bylo.

„Nevěděla jsem, že se to dá tak snadno vyčíst."

„Vždycky mě trochu mrzelo," řekla Anna něžným hlasem, „že tak krásné a nadané stvoření jako ty, má tak malé sebevědomí."

Nicci polkla. „Proč ses mi to nikdy nepokusila říct?"

„Myslíš, že bys mi uvěřila?"

Nicci se zastavila nad schodištěm a položila ruku na bílý mramorový sloupek. „Asi ne. To až Richard mě přiměl to vidět."

Anna vzdychla. „Možná jsem si tě měla vzít stranou a vysvětlit ti, že bys o sobě měla změnit názor. Vždycky jsem se bála ukázat vlídnost ze strachu, že přijdu o autoritu. Stejně tak i říkat novickám, co si o nich doopravdy myslím, aby se pak nezaobíraly jen samy sebou. Nebyla jsi však tak průhledná, jak si myslíš. Nikdy jsem si neuvědomila hloubku tvých pocitů. Domnívala jsem se, že tvoje skromnost a zdrženlivost, kterou jsem viděla, se ti bude hodit, až dospěješ v ženu. I v tom jsem se mýlila."

„To jsem nevěděla," řekla zamyšleně Nicci.

„Ale nemysli, že jsi byla sama. K ostatním jsem se chovala hůř, když jsem je považovala za hodně dobré. Verně jsem důvěřovala asi víc než kterékoliv z vás. Nikdy jsem jí to ale neřekla. Místo toho jsem ji vyslala na dvacetileté pátrání naslepo, protože jí jediné jsem se odvážila svěřit tak důležité poslání. Souviselo to

všechno nějak s mojí účastí na různých událostech v proroctví.“ Anna potřásla hlavou. „Jak mě celých těch dvacet let nenáviděla!“

„To mluvíš o letech, kdy hledala Richarda?“

„Ano.“ Anna se usmála. „Na té cestě však našla i sama sebe.“

Na chvíli se ponořila do vzpomínek, a pak se na Nicci usmála. „Vzpomínáš si na to, jak ho Verna nakonec přivedla? Pamatuješ se na ten první den ve velké síni, kde se shromáždily všechny Sestry, aby uvítaly nového chlapce, jehož Verna přivedla, a on to byl Richard, který mezitím dospěl v muže?“

„Pamatuji si to,“ řekla Nicci a taky se při té vzpomínce usmála. „Ani bys nevěřila, co všechno bylo toho dne započato. Když jsem ho tehdy viděla, přísahala jsem si, že se stanu jednou z jeho učitelek.“

Stala se jeho učitelkou, a nakonec Richard učil ji.

„Richard tě teď potřebuje, Nicci. Potřebuje někoho, kdo by teď stál při něm. Potřebuje v této bitvě partnerku. Pro jednoho člověka je to příliš velká zodpovědnost. Potřebuje ženu, která ho miluje. Kahlan je pryč. I když je naživu, je Richard jako tělo bez duše. Ona si na Richarda nepamatuje, ani ho nemiluje, je pro ni cizí člověk. Smutným faktem je, že ji Richard ztratil kvůli této válce. Potřebuje životní partnerku.

Richard potřebuje tebe, Nicci, abys mu v noci šeptala do ucha věci, které musí slyšet. Ať už to ví nebo ne, potřebuje tě víc než cokoliv jiného.“

Nicci měla slzy na krajíčku. Odmítat to, za co by dala život, ji vnitřně rozdíralo. V životě nechtěla nic tolik jako Richarda.

Ale i když ho milovala, nemohla Anně vyhovět.

Nicci začala sestupovat po schodech, a změnila téma. „Musím se podívat do krypty a pak si promluvit s Vernou a Adie. Nemám času nazbyt. Musím se dostat do Tamarangu, abych pomohla Zeddovi zrušit kouzlo, které čarodějka na Richarda seslala. To teď Richard potřebuje nejvíc.

Moc by mi pomohlo, kdybych se o Šestce dozvěděla co nejvíc. Možná ji neznáš, ale máš celou síť špehů roztroušených po Starém světě.“

„Ty o nich víš?“ zeptala se Anna a vydala se za Nicci.

„Předpokládám to. Žena jako ty by se neudržela tak dlouho u moci, kdyby neměla pomocníky. Za tvé vlády byl Palác proroků ostrovem stability a klidu ve světě chaosu, ve světě ohrožovaném učením bratrstva Řádu. Musela jsi mít svou síť rozprostřenou široko daleko, abys věděla o všem, co se v okolním světě děje, a mohla posoudit případné ohrožení. Koneckonců, palác byl bezpečným místem a mohl svobodně sloužit svému účelu celá staletí.“

Anna povytáhla obočí. „Nebyla jsem tak dobrá, jak si myslíš, má drahá. Jinak by se mi přímo před nosem nedaly dohromady Sestry Temnot.“

„Ale měla jsi podezření a udělala bezpečnostní opatření.“

„Jenže jak se později ukázalo, v jejich případě to nestačilo.“

„Nikdo není dokonalý ani nepřemožitelný. Pravdou zůstává, že se ti je dařilo velice dlouho ovládat. Měla jsi síť informátorů, kteří ti pomáhali držet krok s událostmi okolního světa. Vím, že se Sestry Temnot vždycky ohlížely přes rameno. Bály se tě.

S tak rozsáhlou zpravodajskou sítí, kterou mohla vybudovat jen matka představená, jsi za ty roky musela o Šestce něco zaslechnout.“

„Já nevím, Nicci. Za ty roky se stalo strašně moc důležitých věcí. Řeči o nějaké čarodějce mě moc nezajímaly. Byly mnohem důležitější problémy. A pokud jde o Šestku, opravdu jsem žádnou zmínku neslyšela.“

„Nechci, abys mi prozradila nějaká důvěrná tajemství, Anno. Zajímá mě cokoliv, co o ní víš. Z nějakého důvodu ukradla schránku Ordenu. Musím ji pro Richarda získat zpátky. Každý útržek informace by mi mohl pomoct.“

„Od svých lidí jsem o ní opravdu nikdy neslyšela.“ Anna potřásla hlavou. „Vím, že existuje, a taky to, že nemůže vložit schránku do hry.“

„Tak proč ji ukradla?“

„Přestože o ní nevím nic konkrétního, kromě toho, co nám řekla Šota, vím, že touha ničit veškeré životní hodnoty naplňuje některým lidem veškeré bytí. Zvrácené názory, které přejímají, slouží k vnitřnímu ospravedlnění jejich nenávisti ke všemu hodnotnému, což je pohání a zároveň spojuje s ostatními se stejným cílem – zničit každého, kdo žije svobodně a dobře se mu daří. Právě tento cíl je jejich hnací silou.

V konečném důsledku vlastně nenávidí život. Cítí, že nedokáží čelit životním výzvám. Nejsou ochotni vytvářet cokoli hodnotného. Nechtějí vidět svět takový, jaký je, a uchylují se k tomu, co je snazší. Místo aby pilně pracovali, rozhodli se zničit ty, kteří to dělají. Místo aby vytvořili něco hodnotného, kradou to, co vytvořili jiní.“

„Takže," shrnula Nicci, „chceš říct, že i když o Šestce nevíš nic konkrétního, myslíš, že v důsledku své povahy vyhledává lidi, které pohání stejná nenávist?"

„Správně," řekla Anna. „A co to znamená?"

Když sešly se schodů, Nicci se zastavila a položila ruku na sloupek zábradlí. Nehtem poklepala na bílý mramor a zamyslela se. „Znamená to, že nakonec bude hledat spojenectví s těmi, kteří mají druhé dvě schránky – se Sestrami Temnot. Nemusí věřit stejným věcem, ale sbližuje je nenávist."

Anna se pro sebe usmála. „Výborně, dítě."

„Sama nemůže schránku použít," uvažovala Nicci nahlas. „To znamená, že ji vzala na výměnu. Chtěla ji, aby získala moc pro sebe. Když padla hranice, došlo jí, že je Nový svět zranitelný. Plánovala a nakonec ukradla Šotě to, co si tady v Novém světě vybudovala, ale to jí nestačí. Má v úmyslu získat větší moc výměnou za schránku, kterou ukradla."

Anna přikyvovala. „Chce se pojistit, aby byla při tom, až se uvolní moc Ordenu. Láká ji představa úplného zničení všeho, co má nějakou cenu. Možná chce získat moc pro sebe, ale já si myslím, že ve skutečnosti se touží účastnit ničení hodnot a života."

„Ale pořád mi není jasné jedno," potřásla hlavou Nicci a upřeně hleděla do chodby před sebou. „Sestry Temnot asi nebudou chtít s čarodějkou vyjednávat. Bojí se jí."

„Strážce podsvětí se bojí daleko víc. Schránku potřebují, pokud chtějí uvolnit moc Ordenu. Nezapomeň, že teď, když vložily schránky do hry, přijdou o život, pokud neotevřou správnou schránku. Budou nuceny s Šestkou jednat."

„Asi máš pravdu," připustila Nicci.

Něco se jí ale pořád nezdálo a nemohla přijít na to, co. Připadalo jí, že jde ještě o něco jiného.

Kapitola devatenáctá

Nicci se pustila sloupku a vykročila. Podlahu, stěny i strop tiché chodby tvořil naleštěný bílý mramor. Jeho jemné šedozlaté žilkování dodávalo celé chodbě lehce kouřový nádech.

Louče v kovových držácích, pravidelně rozmístěných na stěnách, osvětlovaly opuštěnou chodbu mihotavým světlem. Nehybný vzduch byl prosycený vůní smůly a bledým oparem štiplavého kouře. Z hlavní chodby odbočovaly menší chodby k jednotlivým hrobkám.

„Žijeme v nebezpečné době," řekla Anna do ozvěny jejich kroků. „Blížíme se k nejnebezpečnějšímu místu v proroctví, o jakém vím. K místu, které může znamenat náš konec."

Nicci se na bývalou matku představenou ohlédla. „Proto musím pomoct Zeddovi a pak najít Richarda. Současně musíme Šestku zastavit dřív, než přidá třetí schránku ke zbývajícím dvěma. Už ukázala, jak je

nebezpečná, ale jestli se nám ji podaří najít, Zedd nám s ní pomůže.

Myslím, že bych měla radši dostat Sestry Ulicii a Arminu. To ony mají zbývající dvě schránky. Jestli získají všechny tři, myslím, že Richardovi nedovolí, aby se jich do prvního zimního dne příštího roku zmocnil a pokusil se tu správnou otevřít. Určitě ji zkusí otevřít hned, jak je budou mít pohromadě. Mám nepříjemný pocit, že se čas nebezpečně krátí."

„Souhlasím," řekla Anna, právě když míjely syčící pochodeň. „Proto je tak důležité, abys byla Richardovi po boku a pomohla mu."

„Chystám se mu pomáhat."

Anna vrhla na Nicci zkoumavý pohled. „Muži potřebují ženy, aby usměrňovaly jejich rozhodnutí, zvlášť když ta rozhodnutí mohou změnit životy nás všech."

Nicci sledovala jejich stíny, když míjely další louče. „Nejsem si jistá, jak to myslíš."

„Jenom žena, která ho miluje, stojí mu po boku, žena, které bezvýhradně věří, na něj může mít pozitivní vliv."

Nicci koutkem oka mrkla za sebe. „A jaký vliv máš vlastně na mysli?"

„Dítě potřebuje sílu otce stejně jako mateřskou péči." Zvedla ruku a přitiskla k sobě dva prsty. „Muž a žena nás společně utvářejí a vedou. A tady je to stejné. Muž potřebuje v životě ženský prvek, pokud má být dobrým vládcem, který řídí vývoj lidstva.

Silný generál může bez ženy vybojovat bitvy a vyhrát války. Jagang může zničit všechny, kteří mu stojí v cestě, ale nic víc. Nemůže vytvořit žádné další hodnoty.

Náš cíl je jiný. Vyžaduje, abychom ve válce, která je před námi, nejen vyhráli, ale aby se jejím výsledkem stala budoucnost, jakou si přejeme a v jakou doufáme. Richard potřebuje někoho, kdo by ho miloval, ale zároveň koho by mohl milovat sám. Žít jen s mečem nestačí. Potřebuje naplnit své touhy. Potřebuje lásku dávat stejně jako ji přijímat.“

Nicci se na toto téma nechtěla znovu bavit. „Já tou ženou nejsem.“

„Můžeš být,“ naléhala Anna tichým hlasem.

„Ženou, která si zaslouží Richardovu lásku, je Kahlan. Já ne. Dělala jsem hrozné věci, které nemohu nikdy odčinit. Vydala jsem se po temných cestách. Mohu jedině bojovat, abych zastavila zlo a jeho víru, za kterou jsem se kdysi bila. Pokud to dokážu, vykoupím se ze svých hříchů. Ale nikdy si nezasloužím Richardovu lásku. Kahlan ano. Já ne.“

„Nicci, Kahlan pro nás není volba. Je zbytečné o ní uvažovat jako o ženě, která by mu mohla stát po boku. Ona už tuhle roli plnit nemůže. Ohnivá kaskáda jí v tom zabránila. Teď tuhle roli můžeš plnit jen ty. Můžeš se za Richarda provdat a být ženou po jeho boku.“

„Provdat se za něj!“ Nicci se trpce zasmála a zavrtěla hlavou. „Richard mě nemiluje. Neměl by žádný důvod si mě vzít.“

„To ses v Paláci proroků vůbec nic nenaučila?“ mlaskla Anna nespokojeně jazykem. „Jak ses mohla stát Sestrou?“

Nicci se nechápavě zeptala: „O čem to zase mluvíš?“

„Muži mají potřeby,“ kývla Anna prstem. „Využij svůj ženský talent, když tě Stvořitel obdařil takovou krásou, abys je uspokojila, a budou chtít víc. Aby toho dosáhl, ožení se s tebou.“

Nicci by jí nejradši jednu vrazila. Místo toho řekla: „Richard takový není. Chápe, že láska je to, co dává vášni mezi mužem a ženou smysl.“

„A toho nakonec dosáhne. Ty jenom pomůžeš tomu, aby se smysluplnou vášní stala. Srdce muže se řídí jeho potřebami. Copak jsi tak naivní, že si myslíš, že se lidé berou z lásky? Moudrost starších často vytvoří lepší dvojici. Bez Kahlan to musíme udělat takhle.

Tvým úkolem je dostat ho do postele a ukázat mu, co mu můžeš poskytnout, co mu chybělo a co potřebuje. Když uspokojíš jeho potřeby, otevře ti srdce a nakonec v něm rozdmýcháš i tu vášeň.“

Nicci cítila, jak rudne. Nemohla uvěřit, že vedou takový rozhovor. Musela změnit téma, ale nedostávalo se jí slov.

Nicci věděla, že si získala Richardovo přátelství i důvěru. Kdyby udělala to, co Anna navrhovala, zničila by obojí. Richard si mohl být jejím přátelstvím jistý. Upřímnost jejího přátelství jí mohla přinést i jeho lásku, ale udělat to tak, jak chtěla Anna, by znamenalo zničit důvěru jeho přátelství a ukázat, že si ho ve skutečnosti nikdy nezasloužila.

„Nesmíš tuhle šanci propásnout, dítě. *Nesmíme* ji propásnout.“

Nicci chytila Annu za ruku a zastavila ji. „My?“

Anna souhlasně přikývla. „Jsi náš spojovací článek s Richardem.“

Nicci zúžila oči. „Jaký spojovací článek?“

Anna nasadila přísný výraz a stále více se podobala matce představené, jak si ji Nicci pamatovala. „Spojení, které my, co učíme mladé čaroděje, s nimi musíme mít.“

„Richard je náš vůdce – ne původem, ale díky svým schopnostem a silné vůli. Původně se vůbec nezamýšlel

stát se lordem Rahlem, stát se naším vůdcem v této válce, ale postupně se do své role vžil. Rozhodl se, že pro něj život tolik znamená, že musí bojovat za své právo žít ho tak, jak považuje za správné. Stal se vzorem pro ostatní, kteří to cítili stejně. Jenom proto jsme se dostali až sem.

Není to žádný chlapec z Paláce proroků s Rada'Hanem kolem krku. Je svobodný muž."

„Myslíš? Podívej se na to trochu s odstupem. Ano, Richard je náš vůdce – a to říkám upřímně – ale současně je to muž, který má dar a nic o něm neví. Navíc je čaroděj s oběma stránkami magie. Dřímá v něm nevyzpytatelná moc. Co jiného je úkolem Sester Světla než učit takové muže, jak ovládat své nadání a –"

„Nejsem Sestra Světla."

Anna odmítavě mávla rukou. „Slovíčkaření. Tím, že to popřeš, skutečnost nezměníš."

„Nejsem –"

„Jsi." Anna namířila prst Nicci doprostřed hrudi. „Tady jsi. Přijala jsi život, i když sis nevybrala přímou cestu. To je Stvořitelovo dílo. Říkej si, jak chceš, Sestra Světla nebo jen Nicci, na tom nezáleží a nic se tím nezmění. Bojuješ za naši věc – Stvořitelovu věc – za život samotný. Jsi Sestra, čarodějka, která má usměrňovat muže v jejich poslání."

„Nebudu dělat děvku kvůli tobě, ani kvůli nikomu jinému."

Anna obrátila oči v sloup. „Žádala jsem tě snad o to, aby ses vyspala s mužem, kterého nemiluješ? Ne. Chtěla jsem po tobě, abys ho svedla? Ne. Žádala jsem, abys šla za mužem, kterého miluješ, dala mu lásku a stala se jeho ženou, kterou tak zoufale potřebuje, ženou, která může přijmout jeho lásku. Potřebuje ženu, která by uspokojila

jeho potřebu milovat. To je završením jeho lidské přirozenosti.“

Nicci ji probodla pohledem. „Ty po mně vlastně chceš, abych byla dozorkyní z Paláce proroků.“

Anna vyslala ke stropu tichou žádost o sílu. „Dítě,“ řekla a sklouzla pohledem zpátky na Nicci, „jen tě prosím, abys už dál nemarnila svůj život. Nechápeš tak docela, co ti uniká. Možná si myslíš, že je to všechno o lásce, ale ty ve skutečnosti lásku neznáš, nebo se mýlím? Znáš pouze její začátek: touhu.

Okolnosti asi nejsou takové, jaké by sis přála, kdybychom žili v dokonalém světě, ale tohle je šance, kterou ti dává Stvořitel, možnost prožít největší možné štěstí, které tě může v životě potkat – lásku. Naplněnou lásku. Tvoje láska je teď jednostranná, neúplná, nenaplněná. Je to pouze příjemné toužení a představy. Nemůžeš vědět, co láska doopravdy je, dokud nejsou tvé city opětovány. Jenom tehdy je to skutečná, naplněná láska. Jenom tehdy se může tvá duše vznést do závratných výšin. Dosud jsi nepoznala radost z tohoto nejzákladnějšího lidského citu.“

Nicci zažila jen polibky od surovců, které jí žádnou radost nepřinášely. Anna měla pravdu. Nicci věděla, že nemůže chápat, jaké to je, když ji líbá muž, kterého miluje, skutečně miluje, muž, který také miluje ji a pro kterého je vším. Něco takového si mohla jen představovat. Jakou smůlu mají ti, kteří nikdy nepoznají rozdíl.

Anna zvedla ruku. „A když při té radosti z naplněné lásky – vás obou – poradíš muži, kterého miluješ, aby se správně rozhodl, co je na tom špatného?“

Zase ruku spustila. „Nežádám tě, abys ho přiměla dělat špatná rozhodnutí, ale aby dělal, co sám bude chtít.

Jen po tobě chci, abys ho uchránila bolesti, kvůli níž by mohl udělat chybu osudnou nám všem.“

Nicci se opět zježily chloupky na zátylku.

„O čem to mluvíš?“

„Nicci, když jsi byla s Řádem – když jsi byla známa jako paní Smrt – jak ses cítila?“

„Jak jsem se cítila?“ Nicci pátrala v paměti po odpovědi na nečekanou otázku. „Nevím. Nevím, jak to myslíš. Nejspíš jsem se nenáviděla. Nenáviděla jsem život.“

„A když ses tak nenáviděla, starala ses o to, jestli tě Jagang zabije?“

„Moc ne.“

„Jednala bys dneska stejně? Nezajímal by tě tvůj osud ani budoucnost?“

„Jistěže ne. Tehdy mi bylo jedno, co se mi stane. Jakou jsem měla budoucnost? Žila jsem v přesvědčení, že si žádné štěstí nezasloužím a ani ho nikdy nepotkám, takže mi na ničem nezáleželo, ani na vlastním životě. Prostě jsem si myslela, že nezáleží na ničem.“

„Nezáleží na ničem,“ zopakovala Anna. Sykla znepokojením a pak pokračovala v teatrální hrůze nad tím, co Nicci právě řekla. „Myslela sis, že tě nepotká žádné štěstí, takže ti na ničem nezáleželo.“ Zvedla prst na zdůraznění svých slov. „Nedělala jsi tehdy stejná rozhodnutí, jaká bys dělala dnes, protože ti bylo jedno, co se ti stane. Mám pravdu?“

Nicci měla neodbytný pocit, že se blíží k neviditelným čelistem pasti. „Je to tak.“

„A jak si myslíš, že se bude muž jako Richard cítit, až nakonec zjistí, že je pro něj Kahlan ztracená – až mu dojde nezvratnost této situace? Bude si myslet, že život má cenu? Myslíš, že bude cítit totéž co my, považovat

život za tak důležitý jako my, když bude osamělý, zoufalý, malomyslný a bezmocný? Když si bude myslet, že ho už žádné štěstí v životě nečeká? Myslíš, že mu bude záležet na tom, co se s ním stane? Ty víš, jaký je to pocit. Tak řekni.“

Nicci naskočila husí kůže. Bála se na otázky odpovědět.

Anna zakývala prstem. „Když nebude mít nikoho, žádnou lásku, myslíš, že se bude starat o to, jestli zemře?“

Nicci polkla a přinutila se odpovědět po pravdě. „Myslím, že je možné, že mu to bude jedno.“

„A když nebude mít naději on, udělá správné rozhodnutí pro nás? Nebo to prostě vzdá?“

„Myslím, že Richard to nikdy nevzdá.“

„Myslíš, že to nevzdá.“ Anna se k ní naklonila. „Chceš jeho reakci vyzkoušet? Riskovat naše životy, náš svět, samotnou existenci?“

Prudkost Annina výpadu Nicci úplně ohromila.

„Dítě, když ztratíme Richarda, jsme ztraceni všichni.“

Pokračovala tichým hlasem, a Nicci cítila, jak se past kolem ní uzavírá. „Sama víš, že je ústřední postavou proto jsi vložila schránky Ordenu do hry jeho jménem. Víš, že je jediný, kdo nás může v této bitvě vést. Víš, že bez něho vypustí Sestry Temnot Strážce z podsvětí. Když je Richard nezastaví, vypustí do světa smrt. Svět živých skončí. Zavedou nás do Velké nicoty.

Bez Richarda jsme ztraceni,“ řekla znova a znělo to, jako by zatloukala hřebíky do rakve.

Nicci ztěžka polkla. „Richard nás nikdy neopustí.“

„Možná to nebude mít ani v úmyslu, ale když půjde do nadcházející bitvy sám, poté, co ztratil lásku i naději,

může udělat rozhodnutí, které by neudělal, kdyby ho u srdce hřála láska ženy, kterou miluje. Ta láska může být spojovacím článkem, který drží všechno pohromadě.

Taková láska může být tím jediným, co zabrání muži všechno vzdát, když už nemá sílu pokračovat.“

„To je možná pravda, ale stále ti to nedává právo rozhodovat za něj, za jeho srdce.“

„Nicci, myslím –“

„Za co jiného bojujeme, když ne za svobodný život?“

„Ale já přeci bojuji za svobodný život.“

„Opravdu? Celý život jsi zasvětila ovlivňování lidí podle sebe a ne podle toho, co chtěli. I když tě nepoháněla nenávist ke všem hodnotám života, určitě jsi jednala podle svého vlastního názoru na to, jak a pro co mají ostatní žít. Měnila jsi novicky v Sestry, aby mohly vykonávat povinnosti, které jsi jim stanovila. Používala jsi Sestry, abys z mladých mužů vychovala čaroděje, kteří také museli dělat to, co sis myslela, že žádá Stvořitel.

Každý, koho jsi ovládala, byl nucen žít podle tvých představ a věřit tomu, co jsi jim řekla. Jen zřídka jsi někomu dovolila, aby rozhodoval sám za sebe. Často jsi jim neumožnila, aby se o životě něco naučili. Místo toho jsi jim vysvětlila, na čem v životě záleží a jak mají podle toho žít. Částečná výjimka, kterou znám, je Verna, když jsi ji poslala na dvacet let pryč.

Měla jsi Richardův život naplánovaný stovky let předtím, než se vůbec narodil. Spřádala jsi plány, jak musí svůj život žít – svůj jediný život. Ty, Annalina Aldurren, ses na základě vlastní interpretace toho, co ses dočetla v proroctví, rozhodla, jak Richard stráví svůj život ve světě živých. Teď mu dokonce plánuješ i citový

život. Zřejmě máš pro něj naplánováno i místo ve světě duchů.

Skoro celý život jsi věznila Nathana i přes to, že ti celá staletí pomáhal plnit tvé cíle. Přestože jsi ho milovala, odsoudila jsi ho k životu ve vězení za zločin, který by podle tebe mohl spáchat.

Anno, za co jiného bojujeme než za možnost žít své životy po svém? Ty prostě nemůžeš rozhodovat o tom, co budou ostatní dělat. Nemůžeš přece být ušlechtilým vydáním Jaganga, druhou stranou téže mince."

Anna zamrkala v upřímném překvapení. „Tohle si myslíš, že dělám?"

„A neděláš? Rozhoduješ teď o Richardově životě, stejně jako jsi to dělala před jeho narozením. Je to jeho život. Miluje Kahlan. K čemu by mu byl dobrý život, kdyby neměl svobodnou možnost se rozhodovat, kdyby musel dělat to, co řekneš? Kdo jsi, že rozhoduješ, že musí opustit ženu, po které nejvíc touží, a místo ní milovat mě?

Jak bych mohla být ženou, kterou by skutečně miloval, kdybych ho měla ovládat tak, jak chceš ty? Kdybych udělala to, co po mně žádáš, rázem bych znehodnotila veškeré city, které jsem v něm vzbudila, a vlastně bych ho podvedla."

Anna se zatvářila zdrceně. „Ale já nechci, abys ho milovala proti své vůli. Chci i pro tebe to nejlepší."

„Dala bych nevím co, abych mohla využít tvého naléhání jako výmluvu k takovému činu, ale to bych si pak nemohla sama sebe vážit. Richard miluje Kahlan. Nemám právo nahradit jejich lásku ničím jiným. Právě proto, že ho miluji, nemůžu nikdy zradit jeho srdce."

„Ale já myslím –"

„Byla bys šťastná, kdybys získala Nathanovu lásku nějakou vypočítavostí? Uspokojila by tě taková láska? Přinesla by ti štěstí?“

Anna odvrátila pohled a v očích se jí objevily slzy. „Ne, nepřinesla.“

„Tak jak si můžeš myslet, že bych byla šťastná, kdybych svedla Richarda a ztratila tím sebeúctu? Lásku, opravdovou lásku získáš jen tím, jaká jsi. Není to odměna za to, jak dobrá jsi v posteli.“

Anna neklidně zamrkala. „Ale já jsem jen –“

„Když jsem odváděla Richarda do Starého světa, když jsem ho zajala, chtěla jsem ho přinutit, aby přijal učení Řádu. Ale také jsem chtěla, aby mě miloval. Proto jsem se rozhodla, že udělám něco velice podobného tomu, o co mě teď žádáš. Richard odmítl.

To je jeden z důvodů, proč si ho vážím. Byl tak odlišný od mužů, které jsem znala a kteří mě jen toužili dostat do postele. Myslela jsem, že ho získám stejnými prostředky. Dokázal, že se řídí rozumem a ne chtíčem. Nebyl zvíře ovládané pudy jako ostatní a proto je náš vůdce, a ne proto, jak si zřejmě myslíš, že jsi tahala za správné nitky.

Kdyby mi byl podlehl, nikdy bych k němu neměla takovou úctu, nevážila bych si ho. Jak bych ho mohla doopravdy milovat, kdyby prokázal takový slabý charakter? I kdybych s tvým plánem souhlasila já, Richard určitě ne. Zůstal stejný, jako byl tehdy. Docílila bych jen toho, že by si mě přestal vážit. Nakonec by tvůj plán stejně nevyšel. A nevyšel by proto, že nemáš k Richardovi žádnou úctu.

A ještě něco. Ty bys opravdu chtěla, aby to tak bylo? Chtěla bys, aby byl naším vůdcem muž, který se nechá

ovládat svými pudy a neřídí se rozumem? Chtěla bys, aby byl jen loutkou, kterou bys mohla manipulovat?“

„Ne, samozřejmě že ne.“

„Ani já.“

Anna se usmála, vzala Nicci pod paží a vykročila mramorovou chodbou.

„Nerada to přiznávám, ale chápu tvůj postoj. Myslím, že jsem se provinila, když jsem se nechala příliš unést touhou konat Stvořitelovo dílo, a proto jsem uvěřila, že jen já mohu rozhodnout, co je nutné udělat a jak mají ostatní žít.“

Chvíli šly mlčky, doprovázeny jen blikáním a syčením loučí.

„Promiň, Nicci. I přes mé naléhání jsi ukázala, jaká skutečně jsi.“

Nicci hleděla před sebe. „Zdá se, že je to osamělá cesta.“

„Richard by udělal dobře, kdyby tě miloval pro to, jaká jsi, takovou, jaká jsi.“

Nicci polkla, neschopna něco říct.

„Myslím, že zapomínám na velice podobné poučení, které mi dal Nathan.“

„Možná to všechno není jenom tvoje vina,“ připustila Nicci. „Možná to souvisí s Ohnivou kaskádou a s tím, kolik se toho, co jsme znali, ztratilo.“

Anna vzdychla. „Nejsem si jistá, jestli mohu ze svého celoživotního postoje a jednání vinit kouzlo, které začalo působit teprve nedávno.“

Nicci na bývalou matku představenou letmo pohlédla. „O jakém poučení jsi mluvila?“

„Jednoho dne mě Nathan obvinil z toho samého, co jsi právě teď zmínila. Argumentoval vlastně úplně stejně jako ty. Podcenila jsem Nathana, stejně jako jsem

podcenila tebe, Nicci. Omlouvám se ti, dítě. Nejen za ten svůj návrh, ale za všechno, o co jsem tě v životě připravila.“

Nicci zavrtěla hlavou. „Ne, za můj život se neomlouvej. Rozhodla jsem se sama. Každý musí v nějaké míře čelit životním zkouškám. Vždycky budou existovat lidé, kteří se snaží ovlivňovat nebo ovládat jiné. Ale nesmíme se na to vymlouvat, když se rozhodneme špatně. Nakonec, každý z nás žije svůj život a je za něj také zodpovědný.“

Anna přikývla. „To jsou chyby, o kterých jsme předtím mluvily.“ Položila Nicci jemně ruku na záda. „Ale ty jsi své chyby napravila, dítě. Stala ses zodpovědnou za svůj život. Snažila ses zlepšit.“

„Přestože jsem si nakonec uvědomila politováníhodné omyly ve svém myšlení a pokusila se odčinit své chyby, nemyslím, že to mohu považovat za nápravu. Ale slibuji, Anno, že když bude Richard něco potřebovat, poskytnu mu to. Od toho jsou skuteční přátelé.“

Anna se usmála. „Domnívám se, že jsi jeho skutečná přítelkyně, Sestro.“

„Nicci.“

Anna se uchichtla. „Tak tedy Nicci.“

Prošly mlčky kolem asi tuctu loučí. Nicci se ulevilo, že to Anna konečně pochopila. Usoudila, že člověk není nikdy příliš starý na to, aby se něčemu naučil. Jen doufala, že to Anna *skutečně* pochopila a není to zase jen nějaká její další strategie, další způsob, jak ovlivnit události. Možná ji Nathan doopravdy změnil, jak už Anna naznačila.

Nicci připadalo, že to myslí upřímně. Taky cítila, že na tento rozhovor celý život čekala.

„Což mi připomíná,“ řekla Anna, „pokud jde o Nathana a tu hroznou věc, kterou jsem mu měla v plánu provést těsně předtím, než mi otevřel oči, že jsem dole v podzemí nechala něco důležitého.“

Nicci se ohlédla na svou podsaditou společnici. „Co?“

„Měla jsem v plánu –“

„No, to je ale náhoda!“ ozval se náhle čísi hlas.

Nicci strnula. Vzhlédla právě včas, aby spatřila vstoupit do chodby tři ženy.

Anna na ně zaraženě zírala. „Sestra Armina?“

Sestra Armina se povýšeně šklebila. „Není to náhodou mrtvá matka představená? Zdá se, že opět ožila.“ Povytáhla obočí. „Myslím, že to zase dáme do pořádku.“

Anna odtáhla Nicci za sebe. „Uteč, dítě. Teď je na tobě, abys ho chránila.“

Nicci nepochybovala o tom, koho tím Anna myslí.

Kapitola dvacátá

Nicci ze zkušenosti z nesčetných nebezpečných střetů věděla, že útěk by byl osudnou chybou. Místo toho instinktivně couvla a zvedla ruku nad Armino rameno, shromažďujíc všechnu svou temnou sílu. Nicci se plně soustředila, aby zasáhla všechny tři ženy v chodbě.

Ve stejné chvíli, kdy cítila, že se nic nestalo, si uvědomila, že uvnitř Paláce lidu je téměř bezbranná. Dolehla na ni hrůza.

V chodbě se za doprovodu ohlušujícího rachotu zažehl blesk. Sálající ohnivé světlo, které se klenulo bílou chodbou, ji téměř oslepilo.

Tmavé prameny inkoustové černi se propletly s planoucím bleskem, a v místech, kde se setkaly, vytvořily třaskavou a prskající směs. Jiskry sršely na všechny strany. Vzduch hořel. Subtraktivní složka magie byla tak temná, že vypadala jako ztělesněná prázdnota. A v podstatě to byla pravda.

Mramor na podlaze, stěnách i stropu v místě dotyku pukal. Chodbou létaly jeho úlomky a odrážely se na všechny strany. Ve vzduchu, který se chvěl uvolněnou silou, se vznášel jemný prach. Zhaslo několik nejbližších loučí.

Navzdory svému oslabení, pocítila Nicci díky svému daru v okamžiku spojení se svým Hanem známý posun ve vnímání času.

Paže i nohy měla jako z olova. Svět v jejím zorném poli se téměř zastavil.

Viděla každý kousek odštípnutého mramoru, který letěl směrem k ní chodbou zahalenou kouřem. Mohla je klidně spočítat, protože téměř stály ve vzduchu. Viděla každé smítko, jak se za letu otáčí. Blesk stále divoce prskal a vlnil se pomalu sem a tam, zanechávaje za sebou rozmazanou stopu, prorážeje mramor, kdekoliv se ho dotkl.

Ve chvíli, kdy svět zpomalil svůj běh, se její mysl naopak rozběhla a snažila se přijít na způsob, jak zastavit to, co se k ní nezadržitelně blížilo. Nedokázala však vyčarovat nic, co by zastavilo aditivní a subtraktivní magii takto propletenou dohromady. Síla této magie pronikla až do nitra skály. Vzduch se škvířil.

Jak se prameny tekutého světla vlnily chodbou, Anna se před Nicci sehnula. Nicci moc dobře věděla, co přijde. Znala povahy všech tří žen, které stály proti nim. Znala smrtelně nebezpečnou sílu, již vyvolaly.

Protože neměla čas na Annu vykřiknout, Nicci se natáhla, aby matku představenou chytila a odtáhla ji z cesty. Zachytila její šedé šaty. Začala pomalu zavírat prsty.

Byl to závod s časem, jestli se jí podaří pevně sevřít látku dřív, než se zuřící blesk úplně vymkne kontrole. Ale Nicci věděla, kdo blesk ovládá.

Praskající propletenec magie uhnul stranou a udeřil přímo do podsadité ženy. Oslepující blesk jí pronikl tělem a vyšel na druhé straně. Náraz byl tak silný, že vyrval její šaty z Niccina chabého sevření.

Anna narazila do zdi takovou silou, že mramorová deska praskla. Náraz jí musel zpřelámat všechny kosti v těle.

Nicci však věděla, že Annalina Aldurren byla mrtvá dřív, než narazila do zdi.

Blesk náhle zhasl. Z ohlušujícího hromu Nicci ještě zvonilo v uších. Oči měla stále oslepené prudkým světlem.

Anna ležela na podlaze, obličejem dolů. Pod ní se na bílém mramoru zvětšovala kaluž krve.

Tři ženy stály v chodbě těsně vedle sebe jako supi usazení na suché větvi a pozorovaly Nicci.

Nicci věděla, že se jim společně podařilo to, co sama nedokázala. Spojily své síly. I ona kdysi, když ji poprvé zajal Jagang, spojila svou sílu s ostatními Sestrami Temnot. Jednaly jako jedna, a proto dokázaly použít magii i v paláci.

Nicci ale netušila, jak se mohly dostat dovnitř.

Čekala, že se blesk každou chvíli opět rozhoří a ji postihne stejný osud jako Annu. Byla doba, kdy jí bylo jedno, jestli zemře. Teď zemřít nechtěla. Litovala, že neměla možnost bojovat do poslední chvíle. Alespoň by zemřela rychle.

Sestře Armině se na tváři objevil zlý úsměv. „Nicci, drahá. Jak ráda tě zase vidím.“

„Ale pohybuješ se ve špatné společnosti,“ řekla Sestra Julie stojící Armině po pravici.

Podsaditá Sestra Greta nalevo trojici doplňovala.

Všechny tři byly Sestry Temnot. Sestra Armina se spolu s Ulicií, Cecílií a Tovi osvobodily od Jaganga. To ony pak na vlastní pěst zažehly Ohnivou kaskádu, zajaly Kahlan a vložily do hry schránky Ordenu.

Ale Sestry Julie a Greta, které Nicci také dobře znala, byly už dlouho v zajetí Jaganga. Nešlo jí proto do hlavy, jak to, že je Sestra Armina s nimi.

Protože nebyl čas na takovéto úvahy, rozhodla se Nicci, že když má umřít, bude aspoň bojovat. Rukou kolem sebe opsala oblouk a vytvořila nejsilnější štít, jaký dokázala. Přestože věděla, jak je slabý, doufala, že ji ochrání dostatečně dlouho. Pak se vrhla na druhou stranu zpátky ke schodům.

Neudělala ani tři kroky, když jí provazce zhuštěného vzduchu podtrhly nohy. Dopadla tvrdě na zem. Její štít neodolal jejich spojené síle.

Trochu ji vystrašilo, že nepoužily stejnou sílu jako v případě Anny. Nezdržovala se přemítáním, proč a co bude dál, odkulila se doleva, vstala a skočila do postranní chodby. Slyšela, jak se za ní všechny tři Sestry rozběhly.

V prosté a prázdné chodbě z hladkého mramoru se neměla kde schovat. Nicci věděla, že když se rozběhne, zažehnou blesk a srazí ji k zemi. Neměla šanci jim uniknout a dostat se tak z dosahu jejich moci. Ale protože se za ní rozběhly a zřejmě předpokládaly, že před nimi bude utíkat, přitiskla se Nicci ke stěně za rohem další odbočující chodby.

Prudce oddychovala, ale snažila se být zároveň co nejtišeji. Odtud už nebylo vidět Annino tělo, jen kaluž krve na mramorové podlaze.

Bylo těžké uvěřit tomu, že je Anna mrtvá. Byla svědkem vzestupů a pádů království, střídání mnoha generací během staletí. Zdálo se, že žila odnepaměti. Nicci si nedovedla představit svět bez Annaliny Aldurren.

Ačkoliv neměla bývalou matku představenou příliš ráda, cítila zármutek. Nakonec se zdálo, že se s některými *svými* chybami naučila žít. Po tak dlouhé době, teprve na sklonku svého dlouhého života, přece jen poznala opravdovou lásku.

Jak se k ní blížily rychlé kroky, vzpamatovala se. Teď nebyl čas truchlit.

Nicci nebylo nikdy cizí násilí ani zabíjení, ale nebyla na takový způsob boje zvyklá. Jako paní Smrt byla svědkem tisíců úmrtí a sama zabila víc lidí, než by dokázala spočítat, natož si pamatovat, ale nikdy to nedělala bez možnosti použít svou moc. Přemýšlela, jak by se asi zachoval Richard.

Jakmile Sestry zabočily do chodby, vrazila ze všech sil ramenem do nejbližší z nich. Zaslechla cvaknutí zubů. Srdce jí bušilo tak rychle, že ani necítila náraz. Sestra Julie dopadla na záda.

Bez zaváhání, dokud Sestra Julie stále klouzala po podlaze, skočila Nicci na Sestru Arminu a popadla ji za vlasy. Využila její setrvačnosti a smýkla s ní tak, že Armina narazila hlavou do zdi. Ozvalo se prasknutí lebky. Nicci doufala, že ji přinejmenším omráčila, pokud ji rovnou nezabila. Kdyby zůstala jen jedna Sestra, síly by se vyrovnaly.

Ale Sestra Armina zůstávala při vědomí. Nadávala a pokoušela se osvobodit. Nicci ji přitáhla za vlasy zpět, aby se mohla znovu rozmáchnout a narazit jí obličejem do stěny.

Než to však mohla udělat, podsaditá Sestra Greta vrazila Nicci do břicha a odhodila ji stranou, daleko od Arminy. Nicci si nárazem do stěny vyrazila dech. Slepě se oháněla po ženě, aby se jí zbavila.

Sestra Greta ji však držela pevně kolem pasu a znovu s ní smýkla tak, že padla obličejem na zem. Nicci se rychle přetočila, aby Sestru Gretu skopla.

Sestra Armina si se zakrvácenou tváří stoupla jednou nohou Nicci na hrudník. Sestra Greta se postavila vedle ní a lapala po dechu.

Než mohla Nicci vstát, projela jejím tělem spalující bolest, která jí vybuchla v lebce. Překvapeně vydechla. Dvěma Sestrám se spojenými silami podařilo Nicci zdolat.

„To není moc zdvořilý způsob, jak pozdravit své Sestry," řekla Sestra Greta.

Nicci se snažila bolest ignorovat. Pokusila se vstát, ale Sestra Armina jí přitlačila nohou na hrudník, a ostrá bolest se ještě prohloubila. Nicci se zastřel pohled; viděla jen malý bod uprostřed tmavého tunelu. Prohnula celé tělo, jak se jí svaly stáhly v křeči. Zaryla prsty do podlahy. Udělala by cokoliv, jen aby bolest polevila.

„Radím ti, abys zůstala tam, kde jsi," řekla Sestra Armina, „jinak ti připomeneme, kolik bolesti ti ještě můžeme způsobit." Povytáhla obočí. „Tak co?"

Nicci nemohla mluvit. Se slzami v očích jen přikývla.

Dokulhala k nim Sestra Julie, oběma rukama si držela ústa a sténala bolestí i vzteky. Po bradě jí tekly

pramínky krve a kapaly jí na světle modré šaty, a krev jí také odkapávala z loktů.

Sestra Armina s nohou stále na Niccině hrudníku se předklonila a opřela se rukou o koleno.

Cizím hlasem pronesla: „Tak ses nám nakonec vrátila, drahá?“

V Nicci by se krve nedořezal.

Uvědomila si, že na ni očima Arminy upírá pohled Jagang.

Necítit tak pronikavou bolest, nebýt toho, že sotva dýchala, dala by se určitě znovu na útěk, i kdyby to znamenalo okamžitou smrt. Té by dala přednost.

Protože však utéct nemohla, představila si aspoň vydloubnuté oči Sestry Arminy – Jagangovo okno, kterým se na ni díval.

„Za tohle ti vyrazím všechny zuby!“ zavrčela Sestra Julie hlasem tlumeným dlaněmi, jimiž si zakrývala ústa. „Vy –“

„Sklapni,“ okřikla ji Sestra Armina tím strašlivým hlasem, „nebo jim nedovolím, aby tě vyléčily.“

Julii se rozšířily oči hrůzou, když poznala Jagangův hlas. Okamžitě zmlkla.

Sestra Armina k ní natáhla ruku. „Dej mi to.“

Sestra Julie zastrčila zakrvácenou ruku do kapsy a vytáhla něco tak nečekaného, že se Nicci zděšeně zajíkla. Sestra Julie podala předmět Armině.

Ta zvedla nohu z jejího hrudníku, poklekla a naklonila se nad ležící Nicci. Nicci věděla, co přijde. Napnula všechny síly, ale nedokázala se ani pohnout. Svaly měla křečovitě sevřené silou, která paralyzovala její nervy.

Sestra Armina se natáhla a nasadila Nicci na krk krví potřísněný obojek.

Nicci se narodila s darem. Většinu času si to ani neuvědomovala. Teď ji od jejího Hanu úplně odřízly. Stejně jako zrak nebo sluch, vždy měla dar, který používala, aniž by na něj myslela. Teď cítila jenom děsivou, neznámou prázdnotu.

Náhlá ztráta daru ji úplně ochromila. Bez něho byla jako bez duše, jako kdyby přišla o samotnou podstatu své existence.

„Vstávej," poručila jí Sestra Armina.

Když bolest konečně trochu polevila, Nicci se uvolnila a zůstala vysíleně ležet na podlaze. Nevěděla, jestli ji budou svaly poslouchat, ani jestli bude mít dost síly vstát, ale znala Sestru Arminu natolik dobře, aby se moc dlouho nerozmýšlela. Přetočila se a zvedla se na ruce a kolena. Zřejmě to neudělala dost rychle, takže ucítila v zátylku ochromující bolest. Nohy i ruce jí nedobrovolně vystřelily do stran a ona padla zpět na podlahu.

Sestra Greta se zasmála.

„Vstávej," přikázala Sestra Armina, „nebo ti předvedu opravdovou bolest."

Nicci se opět zvedla na ruce a kolena. Namáhavě oddechovala a lapala po vzduchu. Slzy jí kanuly na špinavou podlahu. Pak se jí podařilo vstát. Nohy se jí podlamovaly, ale zůstala stát.

„Zabij mě," řekla Nicci, „nebudu spolupracovat, bez ohledu na to, co se mnou uděláte."

Sestra Armina naklonila hlavu na stranu a upřela na ni jedno oko. „Ale drahá, myslím, že se mýlíš."

Jejími ústy opět promluvil Jagang.

Oslepující záblesk agonie, vyslaný obojkem, projel Nicci celým tělem. Bolest byla tak ochromující, že opět klesla na kolena.

Už předtím zažila bolest působenou Jagangem, když ještě mohl vstoupit do její mysli, než zjistila, jak se mu bránit. Díky své oddanosti Richardovi – díky poutu, které ji chránilo stejně jako obyvatele D'Hary a stoupence lorda Rahla. Ale předtím, když se ještě mohl dostat do její mysli, stejně jako byl teď v myslích Sester, jí připadalo, jako by jí strkal tenký kovový bodec hluboko do ucha a odtud bolest pronikala do celého těla.

Tentokrát to bylo horší.

Upírala pohled na mramorovou podlahu a čekala, až jí z uší a nosu začne téct krev a rozlévat se po bílém mramoru. Zamrkala a zalapala po dechu v nepředstavitelné bolesti, ale žádnou krev neviděla, litovala toho. Kdyby dost krvácela, mohla by umřít.

Ale znala Jaganga dost dobře, aby věděla, že ji zemřít nenechá. Určitě ne hned.

Snový cestovatel nerad dopřával lidem, kteří ho rozzlobili, rychlou smrt. Nicci věděla, že není nikdo, koho by chtěl Jagang mučit víc než ji. Nakonec ji zabije, samozřejmě, ale nejdřív si vychutná pomstu. Nepochybně ji na nějakou dobu předhodí svým mužům, jen aby ji ponížil, a pak ji pošle na mučení. Věděla, že to bude trvat velmi dlouho. Až ho nakonec přestane bavit její utrpení, stráví poslední dny tak, že jí budou malým otvorem v břiše pomalu vytahovat vnitřností. Jagang bude chtít být při tom, aby ji nakonec viděl zemřít, aby se ujistil, že to poslední, co Nicci před smrtí uvidí, bude jeho vítězoslavně rozesmátá tvář.

Jediné, čeho litovala ve chvíli, kdy si uvědomila, co se s ní stane, bylo, že už nikdy neuvidí Richarda. Pomyslela si, že kdyby ho mohla ještě aspoň na krátký okamžik spatřit, vydržela by jakékoli utrpení, které ji čeká.

Sestra Armina přistoupila blíž, dost blízko, aby si byla jista, že Nicci uvidí její povýšený úsměv. Teď ovládala obojek na jejím krku. Jagang ji mohl jeho prostřednictvím ovládat také.

Rada'Han byl určen k ovládání mladých čarodějů. Fungoval na základě daru. Ačkoliv Palác lidu oslabil její schopnosti a zabránil jí v použití síly, na obojek neměl vliv, protože působil vnitřně. Mohl způsobovat nepředstavitelnou bolest – dostatečnou, aby chlapec udělal cokoliv, aby polevila.

Nicci klečela, třásla se po celém těle a lapala po dechu. Před očima se jí zatmělo, že skoro nic neviděla. V uších jí zvonilo.

„Tak už chápeš, co se stane, když nás neposlechneš?" zeptala se Sestra Armina.

Nicci nemohla odpovědět. Přišla o hlas. Nepatrně přikývla.

Sestra Armina se sehnula. Z rány na hlavě jí už přestala téct krev. „Tak se postav, Sestro."

Bolest se zmírnila natolik, že byla Nicci schopna vstát.

Nechtěla stát. Chtěla, aby ji zabily. Jagang by to však nedovolil. Jagang ji chtěl pro sebe.

Jak se jí začal vyjasňovat pohled, viděla, že se Sestra Greta vrátila zpátky do chodby a prohledává Anně kapsy. Z tajné skrýše nad opaskem něco vyndala. Prohlédla si to a pak to zvedla do výšky.

„Hádejte, co jsem našla," zavolala na ně a ukázala jim svůj úlovek. „Bereme to?"

„Ano," řekla Sestra Armina, „ale pospěš si."

Sestra Greta si zastrčila malý předmět do kapsy a vrátila se k nim. „Nic jiného nemá."

Armina přikývla. „Musíme si pospíšit."

Sestry se opět postavily těsně vedle sebe a otočily se směrem k Anně. Nicci poznala, že i když se spojily, mají s použitím síly potíže. Nebýt ochranného kouzla Paláce lidu, které zeslabovalo jejich Han, dokázala by jinak každá z nich vyslat sama tolik síly, aby Annu zabila.

Vzduch praskal vyvolanou subtraktivní magií. V chodbách se setmělo, jak zhasly další louče. Inkoustově černá temnota se zavlnila chodbou směrem k matce představené a nakonec ji celou zahalila. Bzučení magické energie opět zastřelo Nicci zrak černým závojem.

Když znovu prohlédla, Anna byla pryč. Zmizela i kaluž krve. Subtraktivní magie vymazala sebemenší stopu po její existenci. Připadalo jí neuvěřitelné, že téměř tisíc let života mohlo zmizet v jediném okamžiku.

Nikdo se nedozví, co se s ní stalo.

Zatímco byly odstraněny tělo i krev, uklidit úlomky mramoru tak snadné nebylo, ale zdálo se, že to Sestry netrápí.

Nicci připadalo, že v té chvíli zemřelo všechno, dokonce i naděje.

Sestra Armina vzala Nicci pod paží a postrčila ji zpátky do chodby. Nicci se zapotácela, ale naštěstí neupadla. Kráčela prkenně před Sestrami, pobízena pomocí obojku, jenž vysílal do jejího rozbolavělého těla ostré povely.

Po několika desítkách metrů ji přinutily zahnout doleva do postranní chodby. Strnule plnila jejich příkazy, odbočovala do menších chodeb, až se na konci jedné z nich zastavily před vchodem do hrobky. Nenápadné, měděným plechem pobité dveře byly zavřené. Nebyly tak masivní ani zdobené jako ty, které

viděla, když navštívila hrobku Richardova předka, Panise Rahla.

Nicci udivilo, že míří do hrobky. Uvažovala, jestli se tam Sestry nechtějí ukrýt, dokud nevymyslí způsob, jak se dostat z přísně střeženého paláce. Protože byla noc, chtěly možná počkat, až v paláci zavládne denní ruch a jich si nikdo nevšimne. Pro Nicci však bylo záhadou, jak se dostaly dovnitř. Na dveřích hrobky spatřila reliéf s motivem kruhu uvnitř kruhu. Sestra Greta otevřela a pokynula ostatním, aby vešly, Nicci jako první.

Uvnitř Sestry zapálily pochodně. Uprostřed místnosti na vyvýšeném stupínku spočívala ozdobná rakev. Stěny nad úrovní rakve tvořil hnědě a okrově zbarvený kámen, zatímco spodní část zdi černá žula, která se ve světle loučí třpytila měděnými odlesky.

Bylo to zvláštní, téměř jako kdyby měla horní část představovat svět živých a spodní byla připomínkou podsvětí.

Do světlého kamene byly vytesány modlitby ve starém jazyce, horní d'haranštině. Táhly se v řádcích kolem celé místnosti. Nicci přejela pohledem po nápisu a zjistila, že jsou to obvyklé prosby dobrým duchům, aby přijali tohoto vládce Rahla do své společnosti, k ostatním, kteří přišli před ním. Text ve zkratce popisoval jeho život a věci, které vykonal pro svůj lid.

Nicci v textu nic zvlášť významného nezaujalo. Vypadalo to jako hrobka lorda Rahla z daleké minulosti, který vládl svému lidu během poměrně klidného období d'haranské historie. Nápisy ho popisovaly jako období ‚přechodu'.

Černá žula ve spodní části nesla trochu podivnou výzvu pamatovat na základy, které umožnily další

vývoj. Stálo tam, že základy položili nespočetní, dávno zapomenutí obyvatelé.

Hladká kamenná rakev měla prostý tvar a pokrývaly ji nápisy nabádající návštěvníky, aby vzpomněli na všechny, kteří odešli z tohoto života.

K Niccinu velkému překvapení přistoupila Sestra Armina k jednomu konci rakve, zapřela se o něj a zatlačila. Rakev se o pár centimetrů posunula a odhalila pákový mechanismus. Armina protáhla ruku úzkou štěrbinou, uchopila páku a zatáhla za ni, až zaklapla na místo.

Rakev se nehlučně otočila.

Jakmile se rakev odsunula stranou, spatřila překvapená Nicci tmavý otvor. Nebyl to žádný hrob, ale tajný vchod do neznáma.

Když ji Sestra Julie postrčila, vystoupila Nicci na stupínek a spatřila schodiště hrubě vytesané do skály, které se ztrácelo ve tmě.

Sestra Greta vstoupila dovnitř. Zapálila jednu z loučí zastrčených v otvorech v nerovné skalní stěně, vzala ji do ruky a začala sestupovat dolů. Sestra Julie ji se svou loučí následovala.

„No, tak na co čekáš?“ vybídla ji Sestra Armina. „Jdeme.“

Kapitola dvacátá první

Nicci si zvedla lem černých šatů a překročila zvýšenou hranu podstavce pod rakví. Zachytila se okraje otvoru, aby udržela rovnováhu, a začala sestupovat po příkrých schodech. Sestry před ní už byly daleko. Mihotavé světlo pochodní osvětlovalo prudce klesající schodiště.

Jakmile byla Sestra Armina na schodech za Nicci, vrátila páku do původní polohy a vzala si louč. Rakev se nad jejich hlavami otočila zpátky na své místo a zavřela je uvnitř.

Nicci to připadalo, že sestupují do samotného podsvětí.

Schodiště nebezpečně klesalo. Bylo tak úzké, že jím mohla zároveň projít jen jedna osoba, a bylo rozděleno malými odpočívadly. Schody byly jen hrubě vytesány ve skalním podloží. Vinou nerovného povrchu a odlišné výšky schodů byla chůze po nich dost obtížná. Zdálo se, že se tvůrce schodů snažil vybírat taková místa, kde

byla skála měkčí. Proto schodiště nevedlo přímo, ale často se klikatilo.

Občas schody klesaly tak příkře, že se Nicci zdálo, že cítí kouř z loučí Sester před ní přímo pod nosem. Na okamžik ji napadlo, že se vrhne dolů v naději, že si zláme vaz a smete přitom třeba i Sestry před sebou, ale šachta byla tak úzká a klikatá, že by se někde pravděpodobně dřív zaklínila. Odpočívadel bylo také hodně, a schodiště často vybočovalo z přímého směru. Nejspíš by si jen zlomila ruku nebo nohu.

Sestupovali snad celou věčnost. Začaly ji bolet svaly na nohou. Podle oddechování na tom byly Sestry zřejmě podobně. Nebyly zvyklé na takovou námahu.

Nicci také pociťovala únavu, ale ne tak jako Sestry. Ty musely často zastavovat, aby si odpočinuly. Při každé zastávce se posadily na schod, opřely se o zeď a namáhavě lapaly po dechu. Nicci musela stát.

Ani jedna z nich neměla Nicci ráda. Jak řekla Anně, byla jiná než ostatní Sestry Temnot. Všechny byly přesvědčené, že si zaslouží věčnou odměnu. Nicci si vždycky myslela, že si zaslouží jen věčný trest. Bylo krutou ironií, že krátce poté, co si konečně uvědomila cenu vlastního života, ji čeká trest, o němž byla dříve přesvědčena, že si ho zaslouží. Jagang se o to postará.

Když už se jí zdálo, že další schody již nezvládne, sestoupily na rovnou plošinu. Nicci si nejdřív myslela, že jde jen o další odpočívadlo, ale ukázalo se, že je to úzký průchod.

Byl vykután stejně klikatě jako schodiště, ale v jedné rovině. Místy byl úzký průchod tak nízký, že se ženy musely sehnout. Stěny byly tak hrubě opracované, že se spíš podobaly jeskyni. Některými místy se musely

protáhnout. V malém prostoru vnikl Nicci do nosu a očí štiplavý kouř.

Úzký průchod náhle vyústil do normální chodby, kde mohli vedle sebe jít pohodlně dva lidé. Stěny už nebyly vytesané ze skály, ale tvořily je kamenné kvádry. Strop z velkých kamenných bloků, širokých přes celou chodbu, byl nízký a začernalý kouřem a sazemi z loučí, ale ne tak nízký, aby se musely shýbat.

Zanedlouho narazily na první odbočky a postranní chodby. Ukázalo se, že je to celá spleť tunelů, větvících se na všechny strany. Jak míjely odbočky, světlo pochodní krátce ozářilo dlouhé, tmavé průchody. V některých postranních chodbách však Nicci zahlédla i nízké vytesané výklenky.

Přemohla ji zvědavost. Ohlédla se přes rameno na Sestru Arminu.

„Kde to jsme?“

„V katakombách.“

Nicci neměla ani zdání, že jsou pod Palácem lidu katakomby, a uvažovala, jestli to věděl někdo v paláci – Nathan, Anna, Verna, Mord-Sithy. Ihned si však odpověděla. Nevěděl to nikdo.

„No a co tu děláme?“

Sestra Julie se otočila a věnovala Nicci bezzubý úsměv. „To už brzy zjistíš.“

Teď, když Nicci věděla, kde jsou, si uvědomila, že to, co v některých místnostech viděla naskládané po stranách, byla těla, tisíce těl, zabalených v rubáších a pokrytých prachem mnoha temných a tichých století. Procházejíc kolem dalších, téměř zaplněných prostor, začala pomalu rozeznávat výklenky ve stěnách, kde nebyla uložena jednotlivá těla, ale hromady kostí.

V jednotlivých výklencích bylo naskládáno takové množství kostí, že je úplně vyplňovaly. Světlo loučí odhalilo prostory, kde byly po obou stranách vyrovnány lebky od podlahy až po strop. Řady lebek se táhly až tam, kam dopadalo světlo loučí. Těžko říci, kam až sahaly.

Nicci nerada uvažovala o všech těch ostatcích. Dřív to byli živí lidé, kteří se narodili, vyrostli a žili životy naplněné láskou v kruhu rodiny. Teď z nich zbyly jen kosti jako jediný důkaz, že někdy existovali.

Nicci ztěžka polkla při pomyšlení, že ona taky už brzy skončí jen jako anonymní lebka, kterou možná jednou někdo uvidí a zamyslí se nad ní. Stejně jako ona neví nic o těchto lidech – o čem snili, čemu věřili, co milovali, ani jak vypadali – stane se i Nicci bezejmennou hromádkou kostí, pomalu se rozpadající v prach.

Před chvílí strávila krátký čas obklopená krásami paláce, barvami a životem. Teď se ocitla v temném podzemí, kde byl jen prach, špína a smrt, na cestě ke svému vlastnímu konci.

Sestry jdoucí vpředu je provedly složitým bludištěm chodeb. Některé chodby a průchody nebyly vodorovné, ale svažovaly se dolů. Občas sestoupily po dalších schodech, jimiž se dostaly do chodeb ležících ještě hlouběji.

Všude kolem se nacházely prostory s uloženými kostmi, některé plné lebek, vždycky pečlivě poskládanými na každém volném místě jako němí svědci kdysi prožitých životů. Některé chodby, jimiž procházely, byly obložené cihlami. Podle různých velikostí kamenných desek i rozmanitosti stavebních stylů to vypadalo, jako by přecházely z jednoho období

do druhého, z nichž každé dávalo přednost jiné metodě, jak neustále rozšiřovat katakomby pro své zesnulé.

Pak odbočily do další chodby a minuly místnost, jejíž vchod tvořila silná kamenná deska, nyní odsunutá stranou. Nicci překvapilo, když u vchodu spatřila stát na stráži další Sestru. V temnotě uvnitř byli statní vojáci Císařského řádu. Soudě podle jejich mohutných postav, kroužkové zbroje, kožených bandalírů a tetování na vyholených hlavách to byli Jagangovi nejvěrnější a nejzkušenější gardisté.

V prostoru za nimi Nicci zahlédla police plné knih. Ve světle lampy spatřila rovněž i lidi, kteří knihy prohledávali. Jagang měl tým učenců, kteří neustále pročítali svazky knih. Byli speciálně vycvičeni a věděli přesně, jaké knihy Jagang hledá.

Nicci si vzpomněla na katakomby v Casce, kde Richard s pomocí Jillian objevil knihu *Ohnivá kaskáda*. Uvědomila si, že v těchto katakombách se může nacházet také spousta knihoven.

„Hej, ty," zavolala Armina na jednoho vojáka, „pojď sem."

Když muž vyšel ven na chodbu a opřel se o své kopí, ukázala směrem, odkud přišly. „Sežeň pár dělníků a…"

„Jakejch dělníků?" přerušil ji gardista. Tihle muži se Sester Temnot nebáli, protože pro ně byly pouhými zajatkyněmi a otrokyněmi císaře.

„Dělníky, kteří umí pracovat s kamenem," odpověděla, „s mramorovými deskami. Sestra Greta půjde s vámi a ukáže vám, o co jde. Jeho Excelence nechce, aby někdo věděl, že jsme objevili cestu do paláce."

Jagang jako snový cestovatel často navštěvoval mysl Sester. Voják pochopil, že Sestra Armina jedná pod

vedením samotného císaře, takže bez dalších námitek přikývl. Sestra pokračovala.

„Těsně vedle místa, kde jsme vystoupily nahoru, je chodba, ve které je zničeno pár mramorových desek. Je to v části mimo hlavní chodbu. Budete muset sejmout pár neporušených mramorových desek v poškozené chodbě a použít je k zakrytí přístupu do té části. Z druhé strany to musí vypadat jako neporušená zeď v hlavní chodbě. Musí to oklamat každého, kdo tou chodbou půjde. A musí to být hotové okamžitě.“ Kývla hlavou směrem k Nicci. „Než ji někdo začne hledat a objeví poškození.“

„A to lidi z paláce nepoznají, že najednou jedna odbočka z chodby zmizela?“

„Pokud to uděláte pořádně, když neuvidí žádné spáry a bude to vypadat, že je tam ta stěna odjakživa, nepoznají nic. Jsou tam hrobky. Lord Rahl ty chodby používá, když jde navštívit své předky, ale jen když ho to napadne. Je nepravděpodobné, že by tam šel kdokoli jiný, takže si chybějící odbočky nikdo nevšimne – přinejmenším než bude pozdě.“

Muž vrhl na Nicci nepřátelský pohled. „A co tam tedy dělala ona?“

Když k ní Armina stočila tázavý pohled, ucítila Nicci náhlou pronikavou bolest způsobenou obojkem.

Sestra Armina povytáhla obočí. „No? Odpověz na otázku.“

Nicci lapala po dechu, jak se jí palčivá bolest rozlévala po zádech dolů až do nohou. „Jen jsme se šly projít… důvěrně si popovídat… aby nás nikdo nerušil,“ zvládla ze sebe vypravit.

Sestra se tvářila, že ji její vysvětlení vůbec nezajímá. Otočila se zpátky k vojákovi. „Vidíš? Nikdo tam

nechodí. Ale než někdo sejde dolů, aby se podíval po ní a ženě, kterou jsme zabily, musí to být hotové. Pospěšte si s tím, jak jen to půjde.“

Muž si přejel rukou po vyholené hlavě. „Dobře. Ale připadá mi to jako zbytečná námaha.“ Pokrčil rameny. „Koneckonců, i kdyby si poškození někdo všiml, stejně by nevěděl, jak a kdy k němu došlo. Myslel by si, že to tam už bylo. V paláci se přeci bojovalo, a není to tak dávno.“

Sestra Armina se netvářila nadšeně, že muž zpochybnil její rozhodnutí. „Jeho Excelence nechce, aby se kdokoliv nahoře dozvěděl, že jsme objevili cestu dovnitř. Je to pro něj nesmírně důležité. Chceš, abych mu řekla, že si myslíš, že to nestojí za námahu a starosti?“

Gardista si odkašlal. „Ne, samozřejmě že ne.“

„Kromě toho tak získáme místo, kde se budeme moct shromáždit a připravit, aniž by někdo v paláci věděl, že tam jsme, a dělí nás od nich jen tenká mramorová deska.“

Voják sklonil hlavu. „Hned se o to postarám, Sestro.“

Nicci se sevřel žaludek hrůzou. Jakmile bude otvor uzavřen mramorovými deskami, bude Řád schopen shromáždit početný útočný oddíl, ukrytý před zraky všech přímo v paláci. Nikdo nebude vědět, že nepřítel objevil cestu dovnitř. Všichni předpokládají, že Řád musí dokončit násep, aby mohl zaútočit. Obránci uvnitř paláce budou přepadeni ze zálohy.

Bolestivé bodnutí popohnalo Nicci dopředu. Sestra Armina ji radši řídila pomocí obojku, než by jí jednoduše přikázala, aby šla dál. Pokračovaly v chůzi nekonečnými chodbami se stěnami z kamenných kvádrů

a klenutými stropy, spojujícími shluk místností se sítí ostatních chodeb.

Za zatáčkou spatřila Nicci v dálce hlouček lidí osvětlený pochodněmi. Když přišly blíž, všimla si žebříku, který se ztrácel nahoře ve tmě. Už dávno pochopila, kde jsou a kam jdou. Kolem otvoru v klenutém stropě se tísnila císařská garda. To byli ti nejlepší, a znali svou práci.

Při pomyšlení, co ji tam nahoře čeká, dostala Nicci strach, že jí nohy vypoví službu.

Jeden z gardistů, který Nicci zřejmě poznal, ustoupil stranou, ale nespustil ji z očí.

„Lez nahoru," vybídla ji Sestra Armina.

Kapitola dvacátá druhá

Nicci vystoupila do ohromné jámy vyhloubené na Azrithské planině. Neviděla, co je nad jejím okrajem, ale nepotřebovala to vidět, aby věděla, co tam je.

V dálce nad okrajem jámy se zvedal do výšky mohutný násep, osvětlený pochodněmi, a za ním tmavý stín náhorní plošiny s Palácem lidu, který se jakoby dotýkal hvězd nad náspem z hlíny a kamení. Dno jámy bylo nerovné, jak v ní různé skupiny vojáků hloubily materiál na násep. Dělníci však nebyli nikde vidět. Pravděpodobně při kopání objevili katakomby přímo na místě, kde teď stála.

Zatímco dělníci už zřejmě dávno odešli, byli tu teď všude vojáci, ale nikoli obyčejní muži armády Císařského řádu, kteří byli spíš jen organizovanou tlupou zlodějů, ale profesionálové, zkušení vojáci z Jagangova nejbližšího okruhu. Tvořili nejvěrnější jádro, které bojovalo v mnoha bitvách po jeho boku.

Právě proto Nicci mnoho z nich znala. Ačkoliv neviděla nikoho z těch, jež znala jménem, poznala mnoho tváří. Muži ji také poznali.

Žena jako Nicci, s dlouhými světlými vlasy a pěknou postavou, prošla ležením těžko bez povšimnutí. Navíc ji všichni znali jako paní Smrt.

Znali ji pod tímto jménem, protože v minulosti mnohým z nich velela. Báli se jí. Zabila některé jejich kamarády, protože nevykonali její rozkazy tak, jak od nich očekávala. Víra Řádu žádala nesobecké obětování pro dobrou věc – obětování tohoto života ve prospěch posmrtného. Přesto, když jim umožnila se spravedlivě obětovat a posílala je do vytouženého posmrtného života, což byl základ víry, k níž se hlásili a za niž bojovali, nenáviděli ji za to.

Každý z těchto mužů zároveň věděl, že patřila Jagangovi. V hnutí, zasvěceném upřednostňování vyššího dobra před právy jednotlivců, uctívání ideálu absolutní rovnosti všech, dával Jagang rád najevo, že ona je jeho osobním vlastnictvím.

Stejně jako obyčejní vojáci, žádný z těchto mužů se jí nikdy neodvážil dotknout. Jagang ji však v minulosti dal jako odměnu některým nejbližším velitelům, jako například Kadaru Kardeefovi.

Mnozí z těchto mužů byli u toho, když Nicci nařídila Kardeefa upálit. Někteří na její rozkaz pomáhali svého velitele spoutat a zapálit pod ním hranici. I když se jim do toho nechtělo, neodvážili se nesplnit její rozkazy.

Jak tam stála pod noční oblohou a všichni se na ni dívali, měla své dřívější postavení na paměti. Jako ochranný plášť si přes sebe znovu přehodila svou bývalou osobnost. Byla její jedinou ochranou. Nesla

hlavu hrdě vztyčenou a záda rovná. Byla paní Smrt, a chtěla, aby to každý věděl.

Ani nečekala, až ji Sestra Armina pobídne, a začala sama stoupat vzhůru po svahu. Prohlédla si už ležení z pozorovatelny v paláci a věděla, jak je uspořádané. Věděla, kde najde velitelské stany. Neměla potíže dostat se k Jagangovu stanu. Protože ji Jagang pravděpodobně sledoval očima Sestry Arminy, žena nic nenamítala, když Nicci vyrazila sama.

Bylo zbytečné, aby se bránila a nakonec byla k Jagangovi stejně dovlečena. Nic by se tím nezměnilo. Lepší bylo jít svému osudu vstříc se vztyčenou hlavou.

Ale Nicci navíc chtěla, aby ji Jagang viděl tak, jak ji viděl vždycky. Chtěla, aby viděl to, co znal, aby ji viděl stejnou jako dřív, i když už stejná nebyla. Přestože má možná podezření, že je jiná, chtěla před něj předstoupit jako žena, kterou dobře znal.

V minulosti jí na vlastním bezpečí nezáleželo, bylo jí jedno, co s ní udělá. To Jaganga brzdilo. Zuřil, byl tím znechucený a současně ho to fascinovalo. Bojovala na jeho straně, bojovala za stejné cíle, a přesto ji mohl získat pouze násilím.

Přestože nemohla ovládat svoji sílu, ovládala svou mysl, a právě mysl byla její skutečnou sílou – jak ji učil Richard. S darem nebo bez něj, pořád mohla zůstat lhostejná vůči všemu, co jí mohl Jagang udělat. Tato lhostejnost jí dodávala sílu.

Nahoře za řadou ozbrojených stráží se setkávala s dělníky, kteří nosili hlínu a kamení z jiných jam. Ve tmě viděla stovky mul, tahajících vozíky naložené kamením. Louče osvětlovaly dlouhé zástupy mužů směřujících k náspu. Muži, obyčejní vojáci armády Císařského řádu,

mladí, silní, pýcha Starého světa, se stali námezdními dělníky, což nebylo přesně to, za co odešli bojovat.

Nicci však jejich činnosti věnovala jen málo pozornosti. Už nezáleželo na tom, jak pokračuje stavba náspu – násep sloužil jen k odvrácení pozornosti. Žaludek se jí svíral při pomyšlení na to, jak se tato chátra dostane nepozorovaně dovnitř paláce.

Musela vymyslet způsob, jak tomu zabránit.

Na okamžik jí taková myšlenka připadala absurdní. Co může udělat, aby je zastavila? Ale pevně se rozhodla. Bude s nimi bojovat do posledního dechu, když bude potřeba.

Sestry Armina a Julie ji rušným ležením následovaly. Sestra Armina by se ztrapnila, kdyby se drala do popředí. Tím, že je Nicci vedla, se opět stala královnou otroků.

Staré zvyky bylo těžké překonat. Teď, když procházely ležením, nechtěla ani jedna Sestra proti Niccině chování protestovat. Alespoň prozatím. Koneckonců, mířila tam, kam ji stejně měly odvést. Nemohly si být jisté, jestli se jí Jagang dostal do mysli nebo ne. Věděly stejně jako vojáci, že patří Jagangovi, což jí zaručovalo vyšší postavení, než měly ony. Už kdysi v Paláci proroků pro ně byla hádankou. Vždycky ji odmítaly a žárlily na ni – což znamenalo, že se jí bály.

Podle toho, co věděly, bylo možné, že je císař poslal, aby pouze přivedly jeho tvrdohlavou a neposlušnou královnu zpět. Jagang Nicci nepochybně sledoval jejich očima, a zdálo se, že s jejich jednáním souhlasí. Bylo docela dobře možné, že si Jagang skutečně myslel, že ji může získat zpátky.

Nedala nijak najevo, že si všimla, že ji sleduje velké množství stráží. Královna nevěnuje pozornost svým

poddaným. Jsou pod její úroveň. Naštěstí nemohli slyšet, jak jí buší srdce.

Když dorazily do vlastního tábora se stany prostých vojáků, muži stáli mlčky jako žebráci sledující královský průvod. Další vystupovali ze tmy, aby se podívali, co se děje. Davem se neslo šeptání. Paní Smrt se konečně vrátila.

Pro mnoho vojáků, přestože se jí báli, byla hrdinkou Řádu, mocnou zbraní na jejich straně. Viděli ji rozsévat smrt mezi těmi, kteří se bránili přijmout učení bratrstva Řádu.

Přestože jí připadalo divné být zase zpátky, tábor sám se nijak nelišil od těch, jež si pamatovala. Byl obvyklou směsicí mužů, stanů, zvířat a výstroje. Jediný rozdíl pramenil z faktu, že tábořili dlouho na jednom místě a ležení začínalo podléhat rozkladu. Dřevo na oheň se na Azrithské planině v podstatě vůbec nevyskytovalo, takže ohňů hořelo jen pár a celé ležení působilo ponurým dojmem. Všude se vršily hromady odpadků a přitahovaly mračna much. Tolik zvířat a lidí tak dlouho na jednom místě způsobovalo mnohem horší zápach než obvykle.

Všude kolem se tísnili špinaví a zanedbaní muži, kterým v minulosti nevěnovala pozornost, ale teď ji znervózňovali.

Vůbec jí nepřipadali jako lidské bytosti. A v mnoha směrech jimi ani nebyli. Dříve, když jí bylo jedno, co se jí stane, byli Nicci tito primitivové lhostejní. Teď, když jí na životě záleželo, to bylo jiné. Víc než to, v minulosti věděla, že může použít svou sílu, kdyby je strach neudržel na uzdě. Teď mohla počítat jen s jejich strachem.

Mezi stovkami tisíc mužů to byla dlouhá cesta, ale protože bylo ležení na jednom místě už velmi dlouho, vznikly v něm uličky, které se postupně rozšiřovaly, vedoucí kolem stanů a ohrad. Procházejíc nyní těmito uličkami následovaná doprovodem, muži stáli po stranách a sledovali ji s rozšířenýma očima.

Tábor za řadou mlčenlivých mužů kolem cesty byl velice hlučný i v tak pozdní hodinu. Zezadu se ozývaly zvuky ze staveniště náspu, hrkání vozíků, skřípání kamení a volání mužů tahajících za těžká lana. V ležení kolem zněl smích, hlasitý hovor i hádky. Slyšela rozkazy i pravidelné bušení kladiv.

Z dálky také zaslechla křik davu, přihlížejícího nějakému zápasu Ja'La, které pokračovaly i v tuto noční hodinu. Občas se do noci ozvaly projevy nesouhlasu, vystřídané vydatným povzbuzováním. Během hry byly slyšet i výzvy ke skórování.

Když prošla kolem ohrady mohutných válečných koní a podél řady prázdných zásobovacích vozů, objevily se konečně velitelské stany. Praporky na jejich vrcholcích se třepotaly v chladném vánku. Při pohledu na největší, císařský stan, se jí málem podlomila kolena.

Chtěla utéct, ale uvědomila si, že odtud už asi nikdy neunikne. Zde se její život završí.

Tady všechno skončí.

Nemohla se vyhnout nevyhnutelnému, proto vykročila cílevědomě směrem ke stanu. Nezpomalila ani na prvním stanovišti hlídek vnějšího ochranného kruhu kolem velitelských stanů. Jak se blížila, svalnatí strážci ji sledovali. Všimli si zároveň i jednotky císařské gardy pochodující za ní. Byla ráda, že má na sobě černé šaty, protože ji tito muži v minulosti v ničem jiném

neviděli. Chtěla, aby ji poznali. Krátkým pohledem se ujistila, že ji nikdo nezastaví.

Blíže k císařskému stanu sestávaly hlídky z čím dál důvěryhodnějších mužů. Každý kruh stráží kolem velitelských stanů tvořila jednotka, která měla své metody i výzbroj. Každý toužil být tím, kdo odvrátí případnou hrozbu. Každá jednotka měla jiná pravidla pro vstup do části, kterou hlídala.

Nicci veškerá pravidla ignorovala. Byla paní Smrt, císařova královna otroků. Nikdo ji nedonutí zastavit. Nikdo ji také nezastavil.

Jagangův stan stál v pozadí skupiny velkých stanů, ale na rozdíl od ostatních stanů v táboře měl kolem sebe spoustu místa. Sestry, které v této části hlídkovaly, si Nicci všimly, stejně jako darem obdaření mladíci, které viděla, ale všichni před ní uhýbali pohledem. Stráže ji sice sledovaly, ale snažily se to nedělat tak okatě.

Nicci se trochu ulevilo, když zjistila, že ji všichni vidí takovou, jaká byla kdysi.

Pak se jí naskytl zvláštní pohled. Kromě Jagangových osobních strážců, stojících po obou stranách těžkého závěsu zakrývajícího vchod do jeho stanu, spatřila i obyčejné vojáky – prosté vojíny. Přecházeli sem a tam a zdálo se, že také střeží stan. Nedovedla si vysvětlit, co dělají obyčejní vojáci až u císařova stanu, navíc na stráži. Prostí vojáci neměli nikdy přístup ani do blízkosti velitelských stanů.

Potlačila zvědavost a zamířila přímo k závěsu zakrývajícímu vchod do Jagangova stanu. Sestry za ní se trochu opozdily a váhavě ji následovaly. Zbledly. Nikdo, tím méně ženy, nijak nedychtil vkročit do Jagangových soukromých komnat. Přestože byl ke

svým věrným důstojníkům občas laskavý, k ostatním se příliš shovívavě nechoval.

Dva svalovci s kopími a tvářemi pomalovanými zvířecími motivy odhrnuli závěs. Malé stříbrné kroužky našité na ovčí kůži chránící vchod jemně kovově zacinkaly a upozornily tak císaře, že někdo vešel do jeho stanu. Nicci poznala oba muže držící závěs roztažený, ale prošla kolem nich, jako by byli vzduch.

Uvnitř bylo rušno, jak otroci odklízeli talíře a podnosy z císařovy hostiny. Vůně jídla Nicci připomněla, že vlastně nejedla. Žaludek se jí ale tak svíral strachy, že neměla na jídlo ani pomyšlení.

Tlumené světlo z desítek svíček dodávalo místu útulnou atmosféru. Podlahu zakrývaly tlusté koberce, aby císaře nerušily kroky obsluhujících otroků. Někteří otroci byli noví, jiné si pamatovala, ale všichni se pohybovali se skloněnými hlavami. Zdálo se, že Jagang už dojedl a je ve svých soukromých komnatách.

Obě Sestry, které vešly za ní, ji vzápětí opustily a skryly se ve stínu u protější stěny stanu. Zřejmě nejdále sem byly ochotné zajít; v předpokoji se pak snažily držet co nejdál.

Nicci věděla, kde Jagang bude, a vykročila proto hned směrem k dalšímu průchodu. Otroci se jí rozprchli z cesty. U rohože zakrývající vchod do ložnice se zastavila, odhrnula ji a protáhla se dovnitř.

V císařské ložnici Nicci Jaganga konečně spatřila. Seděl na přepychové posteli pokryté zlatým hedvábným přehozem, otočený zády k ní. Na vyholené hlavě mu tančila světélka olejových lamp a svíček. Býčí šíje se mu rozšiřovala do mohutných ramen. Na sobě měl jen vestu z ovčí vlny, odhalující jeho mohutné, svalnaté paže.

Byl zaujat čtením knihy. Přestože byl prchlivý a snadno propadal záchvatům zuřivosti, byl Jagang v jistém směru inteligentní muž, který si cenil znalostí obsažených v knihách nebo zjištěných v myslích, do nichž se jako snový cestovatel dostal. Bytostně věřil pravdivosti své víry a nikdy se nenamáhal si ji nějak rozumově zdůvodnit. V podstatě takovou věc považoval za kacířství. Místo toho věnoval své úsilí sbírání určitých informací. Věděl, že správný druh znalostí může být velice cennou zbraní. A Jagang byl rád dobře vyzbrojený – všemi druhy zbraní.

Nicci zaujal nějaký pohyb, a stočila tím směrem pohled.

A tehdy ji spatřila sedět na podlaze, na jednom boku, opřenou o ruku, nejnádhernější bytost, jakou kdy viděla.

Hned věděla, kdo to je.

Byla to Kahlan, Richardova žena.

Setkaly se pohledy. Inteligence, ušlechtilost a živost v jejích zelených očích byly ohromující.

Byla to žena, která se vyrovnala Richardovi.

Anna se mýlila. Byla to jediná žena, která měla právo stát po jeho boku.

Kapitola dvacátá třetí

Nicci si všimla, že má Kahlan kolem krku Rada'Han. To vysvětlovalo, proč seděla na modrobéžovém koberci nehybně jako socha. Ona si na oplátku všimla obojku, který měla Nicci. Zdálo se, že jen máloco unikne její pozornosti.

Když se na sebe podívaly, Kahlanin pohled trochu znejistěl, když si uvědomila, že ji Nicci vidí. Dívaly se na sebe, jako by věděly, že mají společného mnohem víc než obojek na krku.

Jak beznadějný a osamělý musela vést život, když ji nikdo neviděl a nikdo se na ni nepamatoval v důsledku seslaného kouzla.

Každopádně ji viděly jen Sestry Temnot a zřejmě i Jagang. Muselo ji ohromně povzbudit a naplnit nadějí, že ji vidí i někdo jiný, i když neznámý.

Jak se Nicci na Kahlan dívala, nemohla ani uvěřit, že na tuto ženu mohla zapomenout, navzdory působení kouzla Ohnivé kaskády. Nyní jasně pochopila, proč se

Richard nikdy ani na okamžik nevzdal naděje, že ji najde.

I kdyby pominula její nespornou krásu, Kahlan měla v sobě nespoutanou duši a na první pohled byla bystrá a všímavá. Nicci se okamžitě vybavila soška, kterou Richard vyřezal. Soška, kterou nazval *Duše*, nevypadala jako Kahlan, ale měla znázorňovat její nezdolnou sílu a vnitřní odvahu, což se mu povedlo tak dokonale, že jí pohled na originál úplně vzal dech.

Začínala chápat, jak mohla být Kahlan navzdory nízkému věku jmenována matkou zpovědnicí. Teď ale už jiné zpovědnice nebyly. Byla poslední.

Nicci nejdřív překvapilo, že tu Kahlan našla, ale bylo to vlastně docela pochopitelné. Sestra Armina byla jednou ze Sester, které Kahlan zajaly a zažehly kouzlo Ohnivé kaskády. Sestra Tovi Nicci prozradila, že se jim Jagangovi podařilo uniknout tak, že využily pouta k Richardovi. I když předpokládala, že by Jagang mohl takové pouto obejít, považovala Nicci za pravděpodobnější, že je takové pouto nikdy nechránilo.

Pokud Jagang zajal Sestru Arminu, má také druhé dvě, Ulicii a Cecílii. Proto zde musela být i Kahlan. Byla zajata Sestrami, takže spolu s nimi uvízla v Jagangově síti.

Nicci viděla, že je tam s ní i Jillian. Dívka překvapeně zamrkala, když uviděla Nicci přímo před sebou. Zatímco Nicci pochopila, jak se tu ocitla Kahlan, neuměla si vysvětlit, co tu dělá Jillian.

Dívka se ke Kahlan naklonila a něco jí pošeptala do ucha – nepochybně Niccino jméno. Kahlan odpověděla neznatelným kývnutím, ale její oči odhalily mnohem víc. Už její jméno předtím někdy slyšela.

Když hodil Jagang rozečtenou knihu na noční stolek, ukázala Nicci rychle dvěma prsty na Kahlan a dala si prst před ústa, aby naznačila, že mají mlčet. Nicci nechtěla, aby Jagang věděl, že Kahlan vidí, ani že zná Jillian. Čím méně toho bude vědět, tím to bude pro obě bezpečnější – pokud se tedy u zajatců císaře Jaganga vůbec dalo mluvit o bezpečí. Aniž by čekala na jejich souhlas, odvrátila od nich Nicci pohled, aby čelila Jagangovi.

Když se otočil, upřel na ni svůj černočerný pohled. Nicci málem omdlela. Jedna věc byla si ho pamatovat, ale něco úplně jiného pak stát přímo před ním.

Ten zkoumavý, děsivý pohled ji málem připravil o veškerou odvahu.

Věděla, co ji čeká.

„Tak, tak," ozval se Jagang, vstal a s pohledem stále upřeným na ni obešel postel. „Podívejme se, kdo se konečně vrátil." Široce se usmál. „Jsi pořád tak krásná jako v každém snu, který se mi o tobě zdál od té doby, co jsi se mnou byla naposledy."

Nicci nepřekvapilo jeho uvítání, protože pro ni nemělo žádný význam. Nevyzpytatelnost jeho reakcí udržovala všechny v jeho okolí v neustálém strachu. Mohl kdykoliv dostat záchvat zuřivosti, vyvolaný čímkoliv, a občas se rozzuřil i bezdůvodně. Nicci viděla, jak uškrtil otroka za to, že upustil prkýnko na krájení chleba, a jindy zase byla svědkem toho, jak bez mrknutí oka sebral talíř s masem a podal ho sluhovi, kterému upadl.

Svým způsobem byla tato císařova nevypočitatelnost odrazem iracionálního, nepředvídatelného a nepochopitelného jednání Řádu samotného. Význam oběti jednotlivce pro věc Řádu byl hodnocen podle

nevyzpytatelných, neproniknutelných a neznámých měřítek. Úspěch či neúspěch vždy závisely na rozmaru a momentální náladě. Pro obyvatelstvo byl život v takové nejistotě vyčerpávající. Neustálé napětí z hrozící smrti pak bylo příčinou toho, že byli lidé ochotni obvinit kohokoliv z pobuřování – dokonce i přátele nebo členy rodiny – jen aby se nedostali do spárů osudu oni sami.

Podobně jako spousta jiných mužů si Jagang myslel, že si získá Niccinu náklonnost několika banálními lichotkami. Líbila se mu představa, jak dokáže být okouzlující. Jenže podoba, jakou jeho lichotky měly, zdůrazňovala spíš jeho přednosti než její.

Nicci se neuklonila. Plně si uvědomovala, že kovový obojek kolem krku jí brání v použití magie. Ačkoliv proti Jagangovi neměla žádnou obranu, nehodlala předstírat úctu úklonou, ani podlézat jeho pěkně zaobalenému chtíči.

V minulosti, přestože mohla používat svůj Han, spočívala její skutečná síla v tom, že byla lhostejná ke všemu, co jí mohl provést. Během doby, kdy mohl Jagang vstoupit do její mysli, přestože neměla na krku obojek, jí byly schopností čarodějky stejně k ničemu. Podobně jsou teď bezmocné ostatní zajaté Sestry, i když žádný obojek nemají.

Ji vždy chránil její postoj a nikoli dar.

Předtím se Nicci prostě nestarala o to, jak moc jí ublíží nebo jestli se rozhodne, že ji zabije. Domnívala se, že si zaslouží jakékoli mučení, které nařídí, a bylo jí jedno, že může skončit smrtí, netečná k neustálé hrozbě, že ji může zabít jen tak z rozmaru.

Přestože se to díky Richardovi změnilo, nemohla připustit, aby to Jagang zjistil. Její jediná šance, jediná obrana, spočívala v tom, že ho přiměje, aby si myslel, že

je stejná jako dřív, že se nestará o nic víc než kdysi, co s ní udělá.

Paní Smrti nezáleží na tom, jestli může používat magii nebo ne. Pro paní Smrt obojek nic neznamená.

Jagang si bezděčně pohladil dlouhý copánek spletený z vousů na bradě. Přejel pohledem celou její postavu. Pak si zhluboka povzdechl, jako by uvažoval, co s ní udělá nejdřív.

Nemusela čekat dlouho.

Náhle se ohnal a praštil ji hřbetem ruky do obličeje tak silně, že ji to odmrštilo stranou. Při dopadu na záda se bouchla do hlavy. Hustý koberec naštěstí náraz trochu utlumil. Napadlo ji, jestli nemá zlomenou čelist. Rána ji úplně omráčila.

I když se s ní všechno točilo, byla rozhodnuta se zvednout a postavit na nohy. Paní Smrt se jen tak nedá. Paní Smrt dokáže smrti čelit lhostejně.

Jakmile byla na kolenou, setřela si krev z koutku úst a pokoušela se udržet rovnováhu. Čelist, navzdory pronikavé bolesti, se zdála být celá. Snažila se dostat nohy pod sebe.

Než se jí podařilo vstát, vběhla mezi ní a Jaganga Jillian.

„Nechte ji být!“

Jak si dal Jagang ruce v bok a zíral na dívku, vrhla Nicci kradmý pohled na Kahlan. Z lesku v jejích očích poznala, že trpí hroznou bolestí. Podle toho, jak se jí třásly prsty, Nicci přesně věděla, jakým druhem bolesti ji Jagang prostřednictvím obojku mučí. Tohle preventivní opatření ji mělo donutit, aby zůstala na svém místě a nemohla zasáhnout.

Nicci usoudila, že to bylo, alespoň z Jagangova pohledu, moudré rozhodnutí.

Nicci odjakživa dokázala rychle odhadnout lidi. Ukázalo se to jako velice cenné nadání, protože přežít násilné střety často vyžadovalo přesný odhad protivníka. Nicci usoudila, že je Kahlan nebezpečná žena, která je zvyklá zasahovat proti bezpráví.

Jagang chytil Jillian za zátylek a zvedl ji jako neposlušné kotě. Vykřikla, ale spíš strachy než bolestí. Jagang ji držel ve vzduchu a vykročil s ní ke vchodu. Zaryla nehty do jeho velkých rukou, ale marně. Kopala nohama ve vzduchu. Jagang odhrnul těžký vlněný závěs zakrývající vchod do ložnice a vyhodil Jillian ven.

„Armino! Dohlídni na to dítě. Chci být sám se svou královnou.“

Nicci ještě zahlédla, jak Sestra Armina sevřela Jillian v náručí a odtáhla ji do tmy. Rychlým pohledem zjistila, že Kahlan je pořád na svém místě u postele a celá se třese. Po tvářích jí stékaly slzy bolesti. Nicci napadlo, jestli si Jagang vůbec uvědomuje, kolik bolesti Kahlan způsobuje. Neznal vlastní sílu – v mnoha směrech. Jeho neovladatelný vztek býval většinou všezahrnující, neovládal jen jeho tělo, ale i mysl.

V minulosti bil Nicci často krutěji, než měl v úmyslu, nebo při svém běsnění používal schopnosti snového cestovatele v takové míře, že jí mohl snadno způsobit smrt. Později, když zjistil, jak daleko zašel, jak blízko smrti se ocitla, se jí omlouval, ale nakonec ji stejně obvinil, že si za to může sama, protože ho tak rozzuřila.

Když Jagang spustil závěs a zakryl vchod do ložnice, Kahlan náhle uvolnila svaly křečovitě sevřené bolestí, zhroutila se a vydechla úlevou.

„No tak,“ ozval se Jagang a obrátil se k Nicci, „miluješ ho?“

Nicci překvapeně zamrkala. „Cože?“

S rudými tvářemi se k ní přiblížil. „Jaký cože? Slyšela jsi mě!“ Popadl ji za vlasy a přiblížil se těsně k ní. „Nesnaž se předstírat, že mi nerozumíš, nebo ti utrhnu hlavu!“

Nicci se usmála, zdvihla bradu co nejvýš a nastavila krk. „Poslu ž si. Ušetří nám to oběma spoustu potíží.“

Chvíli na ni upřeně hleděl a pak ji pustil. Uhladil jí vlasy, pak se otočil a poodešel od ní.

„To chceš? Zemřít?“ Otočil se k ní zpátky. „Vzdát se svých povinností vůči mně?“

Nicci lhostejně pokrčila rameny. „Nezáleží přece na tom, co chci.“

„Co to má znamenat?“

„Víš velmi dobře, co to znamená. Odkdy ti záleží na tom, co chci? Uděláš, co chceš, bez ohledu na to, co k tomu řeknu. Koneckonců jsem jenom poddaná Řádu, nebo ne? Řekla bych, že ty chceš pořád totéž – nakonec mě zabít.“

„Zabít tě?“ Rozpřáhl ruce. „Proč si myslíš, že tě chci zabít?“

„Soudím tak podle tvého tyranského jednání.“

„Tyranského jednání?“ Pohlédl na ni úkosem. „Nejsem žádný tyran. Jsem Jagang Spravedlivý.“

„Zapomínáš, že jsem ti ten titul dala právě já? Neudělala jsem to proto, že by odrážel pravdu, ale právě naopak – abych vytvořila tvůj obraz, který by posloužil cílům Řádu. Vytvořila jsem takový tvůj obraz proto, že jsem věděla, že tomu hlupáci uvěří jednoduše proto, že to o sobě prohlásíš. Nedokázal bys plnit roli Jaganga Spravedlivého, ani kdyby na tom závisel tvůj život.“

V inkoustové černotě jeho očí, která jí připomínala schránku Ordenu vloženou do hry Richardovým jménem, se daly do pohybu proměnlivé stíny.

„Nevím, jak můžeš něco takového říct, Nicci. Vždycky jsem k tobě byl víc než spravedlivý. Dal jsem ti víc než komukoli jinému. Proč bych to dělal, kdybych tě chtěl zabít?“

Nicci netrpělivě vzdychla. „Řekni, co máš na srdci, nebo mě sraz k zemi, nebo mě pošli do stanů na mučení. Nemám zájem hrát s tebou tuhle hru. Věříš tomu, čemu chceš věřit, bez ohledu na realitu. Ty to víš, já to vím, takže ať řeknu cokoliv, nic se tím nezmění.“

„Na tebe dám vždycky.“ Ukázal na ni a v jeho hlase bylo slyšet rostoucí rozčilení. „Vždyť jsi právě řekla, že jsi mi dala titul Jaganga Spravedlivého. Byl to tvůj nápad. Poslechl jsem si ho a použil, protože to byl dobrý nápad. Posloužil naší věci. Povedlo se ti to. Už jsem ti dříve řekl, že až tuhle válku vyhraju, usedneš po mém boku.“

Nicci mu neodpověděla.

Založil si ruce za zády a vykročil směrem od ní.

„Miluješ ho?“

Nicci kradmo pohlédla stranou. Kahlan seděla na koberci a sledovala ji. Ve tváři se jí zračily starosti, protože cítila hrozbu. Zdálo se, jako by chtěla Nicci říct, ať ho přestane provokovat. Přestože se ale obávala, co Jagang udělá, zdálo se, že ji také zajímá odpověď na císařovu otázku.

Nicci se točila hlava, jak horečně uvažovala, co mu má odpovědět – nebála se Jagangovy reakce, ale trápilo ji, co by si mohla myslet Kahlan. Musela vzít v úvahu i kouzlo Ohnivé kaskády a potřebu sterilního pole. Podle současné situace bude asi do té doby mrtvá, ale pokud

se někdy Richardovi podaří použít Orden jako protikouzlo Ohnivé kaskádě, musí zůstat Kahlan sterilním polem, aby měl možnost jí vrátit původní osobnost.

„Miluješ?“ zopakoval Jagang a ani se k ní neotočil.

Nicci nakonec dospěla k závěru, že pokud jde o zachování sterilního pole, nezáleží na tom, jak na otázku odpoví. U Kahlan to nevyvolá žádné citové vazby. Záleželo na vazbách mezi Richardem a Kahlan, nikoliv na tom, co k němu cítila Nicci.

„Mými pocity ses nikdy nezatěžoval,“ řekla nakonec Nicci nedůtklivě. „Tak proč to chceš vědět?“

Otočil se a upřel na ni černý pohled. „Proč to chci vědět? Jak se můžeš takhle ptát? Vyzvedl jsem tě na úroveň královny. Žádala jsi mě, abych ti důvěřoval a nechal tě jít, abys odstranila lorda Rahla. Chtěl jsem, abys zůstala, ale vyhověl jsem ti. Věřil jsem ti.“

„To říkáš ty. Pokud bys mi opravdu věřil, důvěřoval bys mi a nevyslýchal mě takhle. Zdá se, že nedokážeš pochopit pravý význam slova věřit.“

„Bylo to před rokem a půl. Od té doby jsem tě neviděl. Neměl jsem o tobě žádné zprávy.“

„Viděl jsi mě s Tovi.“

Přikývl. „Viděl jsem toho spoustu Tovinýma očima – očima všech čtyř Sester.“

„Myslely si, jak jsou chytré, když se domnívaly, že je ochrání pouto k lordu Rahlovi.“ Nicci se pousmála. „Ale tys je celou dobu sledoval. Věděl jsi o nich všechno.“

Také se usmál. „Vždycky jsi byla chytřejší než Ulicie a ty ostatní.“ Povytáhl obočí. „Důvěřoval jsem ti, když jsi řekla, že odcházíš zabít Richarda Rahla. A zatím to dopadlo tak, že u tebe pouto bez problémů

funguje. Jak je to možné, drahá? Takové pouto tě chrání jen v případě, že jsi mu oddána. Mohla bys mi to vysvětlit?“

Nicci si založila ruce. „Nevím, co je na tom tak těžké pochopit. Ty ničíš, on tvoří. Ty nabízíš existenci zasvěcenou smrti, on nabízí život. A oba svá slova myslíte vážně. On mě ale nikdy nezmlátil do krve, ani mě neznásilnil.“

Jagangova tvář i vyholená hlava zrudly vztekem. „Znásilnil? Kdybych tě chtěl znásilnit, udělal bych to – a právem – ale to nebylo znásilnění. Chtěla jsi to. Jsi jen příliš tvrdohlavá, abys to přiznala. Teď zakrýváš svou žádostivost předstíraným pobouřením.“

Nicci spustila ruce a naklonila se k němu. Promluvila rozzlobeným hlasem. „Můžeš si vymyslet cokoliv, abys ospravedlnil své jednání, ale tím se pravdou nestane.“

S vražedným výrazem ve tváři se od ní odvrátil. Nicci čekala, že se náhle otočí a udeří ji tak silně, že si rozbije hlavu, a téměř si to přála. Rychlá smrt by byla daleko lepší než dlouhé mučení.

Zvenku z ležení nepronikaly do stanu téměř žádné zvuky díky silné vrstvě polstrování. Zbavit se na chvíli neustávajícího hluku bylo nádherné. Venku se země hemžila hmyzem, uvnitř císařova stanu otroci šváby a jiný hmyz neustále rozmačkávali. Vonné oleje v lampách také překrývaly zápach.

V jistém smyslu mohl být císařův stan považován za klidné útočiště, ale ve skutečnosti byl naopak nejnebezpečnějším místem v celém táboře. Císař měl absolutní vládu nad životem a smrtí. Ať udělal cokoliv, nemusel nikomu nic vysvětlovat, ani se ze svých činů zpovídat.

„Takže," řekl nakonec Jagang, stále otočený zády, „mi odpověz. Miluješ ho?"

Nicci si unaveně přejela rukou po čele. „A odkdy tě zajímají moje city? Nikdy ti nepřekážely v tom, abys mě znásilnil."

„Co to najednou pořád máš s tím znásilněním?" zařval a udělal dlouhý krok směrem k ní. „Víš, co k tobě cítím! A já vím, co cítíš ty ke mně!"

Nicci se ani nenamáhala s odpovědí. Měl pravdu, že mu dosud nikdy nic takového nevyčetla. Nevěděla, že by mu to měla vyčítat. Dřív nevěřila, že má vlastní život. Jak by mohla vyčítat Řádu, že ji využívá ke svým cílům? Navíc, jak by mohla něco podobného vyčítat dokonce vůdci Řádu?

Díky Richardovi nakonec pochopila, že má svůj život, se kterým může nakládat podle svého, což ovšem znamenalo, že nemusí nikomu dávat ani své tělo, když nechce.

„Já vím, o co ti jde, Nicci." Opět sevřel ruce v pěst. „Ty ho jenom využíváš, abys mě přinutila žárlit. Chceš mě vyprovokovat k tomu, abych tě srazil na postel a strhal z tebe šaty – o to ti ve skutečnosti jde, a oba to víme! Chceš mě rozpálit. Chceš ve skutečnosti mě, ale své pravé touhy skrýváš bouřlivými protesty proti znásilnění."

Nicci ho chladně pozorovala. „Pohlavní žlázy ti vysílají mylné informace."

Napřáhl ruku sevřenou v pěst. „Také jsem ti nabídl co nikomu jinému – být mou královnou, mít postavení, jaké nemá nikdo jiný. Richard Rahl ti nemůže nabídnout nic. Jen po mém boku se budeš moct podílet na vládě celému světu."

Nicci ukázala kolem sebe. „Ano, kouzlo všudypřítomného zla. Všechno bude moje, jen když se vzdám samostatného myšlení a prohlásím, že absolutní nespravedlnost je ctnost.“

„Nabídl jsem ti možnost se mnou vládnout!“

Nicci na něj vrhla mrazivý pohled. „Ne, nabídl jsi mi povinnost dělat ti děvku a zabíjet ty, kteří se neskloní před tvou vládou.“

„Ale to je vláda Řádu! Tahle válka nemá přinést slávu mně, a ty to víš! Je věcí Stvořitele – na záchranu lidstva. Přinášíme Stvořitelovu vůli neznabohům. Přinášíme učení Řádu těm, kteří prahnou po smyslu našich životů.“

Nicci stála mlčky. Měl pravdu. Přestože si užíval výhod, které moc přinášela, věděla, že skutečně upřímně věří, že je pouhým bojovníkem za větší dobro, válečníkem, který plní přání Stvořitele tím, že násilně uplatňuje učení Řádu v tomto životě, aby mohlo lidstvo dojít slávy v tom příštím.

Nicci věděla velmi dobře, jaké to je věřit. Jagang věřil.

Přišlo jí však téměř k smíchu, jak se jí ideologie, již kdysi sama prosazovala, teď zdála úplně scestná. Na rozdíl od Jaganga a většiny lidí, kteří přijali názory Řádu, je Nicci přijala, protože se domnívala, že musí; že je to jediný způsob, jak dosáhnout morálního života. Snášela útrapy služby ostatním a celou dobu se nenáviděla za to, že jí to nepřináší pocit štěstí. Sestry Světla nebyly o nic lepší. Nabídly jí jen jinou příchuť stejného nesobeckého plnění povinností. Jako poslušná poddaná Řádu věřila, že nechat se zneužívat Jagangem je jen jednou z mnoha nutných obětí, aby se mohla stát dobrým a morálním člověkem.

A pak se tohle všechno změnilo.

Jak se jí stýskalo po Richardovi!

„Jediné, co přineseš lidstvu, je tisícileté období temna," řekla unaveně z marnosti přesvědčit o pravdě skutečného věřícího, jehož pojetí víry je založeno na tom, co hlásal Řád, a ne na realitě. „Docílíš jen toho, že uvrhneš svět do dlouhého, temného a krutého období."

Chvíli ji probodával pohledem. „To není z tvé hlavy, Nicci. Vím, že není. Říkáš to jen proto, že takhle šíří svou nenávist k ostatním lidem lord Rahl. Opakuješ to proto, abych si myslel, že ho miluješ."

„Možná."

Zachechtal se. „Ne." Zavrtěl hlavou. „Ne, ty ho chceš jenom využít, aby sis mě omotala kolem prstu. Tak to ženy dělají – snaží se muže ovládnout a využít."

Než by ho nechala, aby ji nakonec přiměl prozradit její skutečné city k Richardovi, změnila Nicci téma.

„Tvoje plány, že se dostaneš k moci a Řád přinese své učení celému světu, se nenaplní. Potřebuješ všechny tři schránky Ordenu. Byla jsem u toho, když Sestra Tovi zemřela. Měla třetí schránku, ale pak o ni přišla."

„Ano, statečný hledač, ohánějící se mečem pravdy," – napodobil šermířský výpad – „vstoupil na scénu, aby odebral schránku Ordenu zlé Sestře Temnot." Věnoval jí nevlídný pohled. „Viděl jsem to, díval jsem se jejíma očima."

Pozoroval i Nicci Tovinýma očima.

„Pravdou zůstává, že Sestry měly tři schránky. Teď máte Sestry, ale schránky jen dvě."

Rozmrzelost vystřídal vychytralý úsměv. „Ach, myslím, že to nebude takový problém, jak si myslíš. Nezáleží ani na tom, že jsi vložila schránku do hry. Takové drobné těžkosti snadno překonám."

Nicci trochu znepokojilo zjištění, že ví o tom, že vložila schránku do hry, ale snažila se to nedat na sobě znát.

„A jak?“

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Co bych to byl za císaře, kdybych neměl v záloze plán pro každý případ? Nedělej si starosti, drahá, mám to všechno pod kontrolou. Důležité je, že se nakonec postarám o to, abych získal všechny schránky. Až je budu mít pohromadě, použiju moc Ordenu, abych zlomil odpor proti Řádu a jeho vládě.“

„Pokud do té doby přežiješ.“

Znovu se zatvářil rozmrzele a pozorně si ji prohlížel. „Co to má znamenat?“

Mávla rukou do dálky. „Richard Rahl vypustil smečku vlků na tvé milované stádo.“

„Což znamená?“

Povytáhla obočí. „Armáda, kterou jsi sem pronásledoval, je pryč. Nedokázal jsi ji zničit, že? Uhádneš, kde je armáda teď?“

„Rozprchla se ve strachu o život.“

Nicci se usmála jeho zamračenému výrazu. „Ne tak docela. D’haranská armáda dostala za úkol přenést tuhle válku do Starého světa na ty, kteří ji podporují, kteří svým učením probouzejí násilí a vybíjejí si je na nevinných lidech. Obyvatelé Starého světa budou nuceni nést následky toho, že vyslali na sever vrahy. Mají na rukou krev nevinných lidí stejně jako ty. Myslí si, že jim vzdálenost zaručí bezúhonnost, ale to, že jsou daleko od zla, které přímo vytvořili, je nezbavuje odpovědnosti za spáchané zločiny. Zaplatí za ně.“

„Znám poslední hříchy lorda Rahla.“ Svaly v čelisti se mu stáhly, jak zaskřípal zuby. „Richard Rahl je

zbabělec, který pronásleduje nevinné ženy a děti, protože se nedokáže postavit skutečným mužům.“

„Kdybys tomu opravdu věřil, byl by to ten nejhorší možný úsudek, ale ty tomu nevěříš. Chceš, aby tomu věřili všichni ostatní, takže říkáš pečlivě vybrané polopravdy, vytržené z kontextu reality, abys svou věc zahalil do pseudomorálky. Snažíš se najít omluvu pro neomluvitelné. Dá se říct, že se schováváš za ženské sukně, zatímco střílíš šípy, abys mohl předstírat pobouření nad takovou podlostí, až se šíp obrátí proti tobě.

Jenže ti jde ve skutečnosti jenom o to, abys ty, které chceš zničit, zbavil jejich nedotknutelného práva na sebeobranu.

Richard velice dobře chápe reálnou hrozbu, kterou učení Řádu představuje. Nedá se odradit účelově překroucenými fakty, která mají sloužit jen k zakrývání pravdy. Chápe, že aby přežil, musí být dost silný, aby zničil hrozbu v jakékoliv formě – i kdyby to znamenalo zničit pole s úrodou, která dodá tvým mužům sílu podříznout hrdlo lidem, kteří chtějí jen poklidně žít podle svého. Každý, kdo by ta pole bránil, patří k vrahům.

Richard zná prostou pravdu, že když nezvítězí, jeho lid nepřežije.“

„Jeho lid si za své utrpení může sám, protože se brání přijmout spravedlivé učení Řádu,“ prohlásil Jagang.

Jak sevřel ruce v pěst, napnuly se mu svaly na pažích. Začal přecházet sem a tam a vypadal, že každou chvíli vybuchne. Nesnášel, když někdo zpochybňoval jeho tvrzení, a proto na Nicci vyjel a zopakoval svá

slova důrazněji, jako by zvýšený hlas a zjevná hrozba mohly celou záležitost vyřešit.

„Richard Rahl dokazuje svou zvrácenost a nemorálnost mužů, kterým velí, tím, že je posílá zabíjet nevinné ženy a děti ze Starého světa, místo aby se postavil a bojoval s našimi vojáky. Jeho krutosti páchané na ženách a dětech dokazují, jaký je zbabělec a podlý zločinec. Naší svatou povinností je zbavit svět takových hříšníků."

Nicci si založila ruce a upřela na něj pohled, který měla vyhrazený pro ty, kteří se nesklonili před vůlí Řádu. Byl to pohled, který často těsně předcházel tomu, co jí vyneslo titul paní Smrt. Její pohled zarazil i císaře.

„Všichni lidé v Novém světě jsou nevinní," řekla. „Oni nevytáhli do války s Řádem. To Řád začal válku. Je pravda, že obyvatelé Starého světa – včetně dětí – mohou utrpět zranění nebo být zabiti v boji. Co má ale druhá strana na výběr? Mají se dál nechat vraždit a zotročovat jen ze strachu, že ublíží někomu nevinnému? Oni jsou ti nevinní. Jejich děti jsou nevinné. A přesto jsou zabíjeni.

Když jsi byl v mysli Sestry Ulicie, určitě víš, jak se před tebou chtěla prostřednictvím pouta k Richardovi chránit. Sestra Ulicie ví, že život má pro Richarda největší hodnotu, tak vymyslela plán, že až použije moc Ordenu, aby osvobodila Strážce podsvětí z jeho vězení ve světě mrtvých, zajistí Richardovi věčný život.

Mohlo se samozřejmě stát, že Richard něčemu takovému neuvěří, a ještě méně pravděpodobné bylo, že by takovou nabídku přijal, ale to už pro Ulicii nebylo důležité. Myslela si, že když nabídku učinila, a přestože byla odmítnuta, její úmysl stačí na to, aby jí zajistil ochranu před mocí snového cestovatele.

Ale ty už jsi byl usazen v její mysli. Tak jsi zjistil, na čem Richardovi záleží nejvíc, co má pro něj největší cenu. Život.

To je pro tebe úplně neznámý přístup. Život nepředstavuje pro Řád žádnou hodnotu. Učí, že naše životy jsou jen bezvýznamným přechodným stavem na naší cestě k věčnému posmrtnému životu. Věří, že tento život je jen schránka, která uchovává naši duši, než se dostane do vyšší sféry bytí. Řád hlásá, že sláva v posmrtném životě je naší největší hodnotou a že si ji člověk vyslouží obětováním tohoto života věci Stvořitele. Proto si Řád cení smrti.

Ty považuješ takové, kteří si cení života, za slabé a méněcenné. Nemůžeš pochopit, co život znamená pro někoho, jako je Richard, ale víš, jak toho využít ve svůj prospěch.

Používáš tuto hodnotu a snažíš se Richarda odradit, aby nepřijal výzvu k záchraně všech životů. Domníváš se, že šířením propagandy, že je zabiják žen a dětí, mu vezmeš odvahu, že mu zabráníš v útoku ze strachu, že by mohli být zabiti nevinní lidé, a tím ho donutíš, aby bránil jen svůj život.

Jako zkušený válečník si dobře uvědomuješ, že válka se nedá vyhrát jen obrannou taktikou. Bez využití všech sil, potřebných k vymýcení zvrácené víry útočníka, nemůžeš nikdy doufat, že vyhraješ válku, protože to byla právě tato víra, která válku rozpoutala.

Richard samozřejmě také ví, že se válka nedá vyhrát pouhým bráněním, a aby ukončil válku co nejdříve a s co nejmenšími ztrátami na životech, nezbývá mu nic jiného než zabránit útočníkovi v dalším zabíjení a oslabit jeho oddanost víře, která válku způsobila.

Tvým cílem je pomocí takovýchto senzacechtivých obvinění zostudit, znevážit a potupit muže, který si cení života, aby se bál jednat tak, jak musí, má-li v této válce zvítězit.

Snažíš se odvrátit pozornost polopravdami, abys před všemi zakryl skutečné důsledky své víry a abys získal nové přívržence zvrácené ideologie Řádu. Obviňuješ ostatní z něčeho, za co nesete vinu sami, protože víš, že to vyvolá pobouření.

Ale ve své podstatě jsou taková dramatická obvinění pouhou zástěrkou, pokusem je využít jako omluvu pro zabíjení ohromného množství lidí.

Oba známe pravdu o bezpočtu mrtvých žen a dětí, které za sebou Řád zanechává, ale o nich ve svém předstíraném pobouření mlčíš. Tvoje brutalita, zuřivá nenávist a krutost vůči lidem, kteří obyvatelům Starého světa neprovedli nic špatného, je základním rysem tvojí víry. Tvoje nebetyčná zvrhlost je ještě znásobena obviňováním obětí ze zločinů spáchaných tebou, stejně jako mně dáváš za vinu mé vlastní znásilnění.

Byla jsem u toho, když dával Richard svým oddílům rozkazy. Znám pravdu.

A pravda je taková, že většina obyvatel Starého světa je nezvratně zaslepena svou fanatickou oddaností názorům, jež mají za následek utrpení a smrt. Tito lidé jsou nenapravitelně poznamenáni a není možné je nijak rozumně přesvědčit o opaku. Richard ví, že jediný způsob, jak se se zlem vypořádat, jak zpřetrhat pouta, která k němu lidi vážou, je znepříjemnit jim lpění na takovém učení až za hranice snesitelnosti.

Řád sám tuto válku ukončí. Richard ví, že jeho lid nemůže přežít, i kdyby se snažil žít vedle takového zla, ani tím, že bude omlouvat lidi, kteří ho přižívují.

Řád se snaží vymýtit svobodu. Nůž, který se Řád snaží zabodnout do jejího srdce, je veden oddaností zvrácené víře Řádu. Richard chápe, že musí zlikvidovat zdroj této víry, jinak všichni svobodomyslní lidé zemřou, budou zavražděni muži podporovanými a zásobovanými obyvateli Starého světa.

Válka je strašlivá věc. Čím dřív skončí, tím méně utrpení a smrti přinese. To je Richardův cíl. Někdo slabší by se stáhl ze strachu, že bude kritizován těmi špatnými. Ale Richard se nedá odradit slovy pokrytců a nenávistných zločinců.

Je pravda, že vydal vojákům rozkazy, aby lidem neubližovali za každou cenu, a jeho prvořadým cílem je ukončit válku co nejdřív. Aby ho mohl dosáhnout, musí zabránit Řádu vést válku. Vojáci byli pověřeni, aby bránili právo svých lidí na život. Řekl jim, že cokoliv jiného by bylo jen marněním času na cestě do hrobu.

Tahle válka je pokračováním velké války, která zuřila v dávných dobách, ale vlastně nebyla nikdy ukončena. Starý svět se tehdy stal kořistí Řádu a jeho učení. Kolik životů již bylo zmařeno kvůli této víře? A kolik jich ještě bude?

Naposledy neměli ti, co se tomuto učení bránili, tolik odvahy, aby ho rozmetali v prach, a výsledkem bylo opětovné vzplanutí dávné války vinou bratrstva Řádu. Stejně jako kdysi, i tentokrát ji vyvolaly nesmyslné představy bratrstva, že musí všichni vyznávat stejnou víru jako oni nebo zemřít.

Richard ví, že to tentokrát musí ukončit jednou provždy, že svět živých musí být navěky osvobozen od ničivého působení Řádu. Má odvahu to udělat. Nedá se odradit tvými pomluvami. Nestará se o to, co si o něm

myslí ostatní. Jde mu jen o to, abyste už nemohli ubližovat jemu ani lidem, na kterých mu záleží.

Proto budou ti, kteří hlásají nenávist, pronásledováni a zabiti.

Armáda D'Hary není zdaleka tak obrovská jako armáda Císařského řádu, ale přesto vás přemůže. Vypálí sady, spálí úrodu, zničí sýpky i stáje, provalí přehrady a kanály. Každý, kdo se postaví do cesty její snaze zabránit Starému světu vést válku, bude odstraněn.

Nejdůležitější je, že vojáci přeruší zásobovací trasy na sever. Zabránit vám v zabíjení je jediný Richardův cíl. Na rozdíl od vás nemusí nikoho ohromovat svou převahou. Jen ukončí tu vaši.

Nedojde k žádné konečné bitvě, která by všechno rozhodla, jak jsi plánoval. Richardovi je jedno, jak budou vaši muži zastaveni. Hlavní pro něj je, aby byli zastaveni jednou provždy.

Bez zásobování zde tví vojáci vyhladoví a zemřou, v této pusté planině, daleko od domova. To je dostatečné vítězství."

Jagang se usmál tak, že se Nicci odmlčela. „Drahá, Starý svět je velký. Plýtvají silami, aby zničili úrodu. Nemůžou být všude."

„Ani nemusí."

Pokrčil rameny. „Možná se jim čas od času podaří napadnout zásobovací vozy, ale takovou oběť náš lid pro úspěch naší věci rád přinese. Ztráty, bez ohledu na to, jak budou velké, jsou přijatelnou cenou za dosažení morálního cíle.

Protože znám cenu, kterou musíme zaplatit, abychom dosáhli vítězství, vydal jsem už rozkazy, aby se mnohonásobně zvýšilo množství zásob směřujících

na sever našim udatným jednotkám. Můžeme poslat víc mužů i zásob, než může Richard Rahl zastavit a zničit.

Obyvatelé Starého světa se obětují, aby nám zajistili všechno, co potřebujeme, abychom vytrvali. Cena se zvýší, ale náš lid ji rád zaplatí. Zřejmě máš pravdu a mnoho zásob bude zničeno, ale d'haranská armáda nemá tolik mužů, aby je zničila všechny."

Nicci se sevřel žaludek. „To je smělá teorie."

„Když mi nevěříš, můžeš posoudit sama, jestli mluvím pravdu. Brzy přijedou nové zásoby. Vozů bude tolik, že budeš muset stát na jednom místě dva dny, abys je viděla všechny přejet. Neboj se, naši stateční muži budou mít zásob dost, aby dotáhli válku do vítězného konce."

Nicci potřásla hlavou. „Ty to nechápeš. Když nemůžeš chytit a porazit d'haranskou armádu, nemůžeš tuhle válku vyhrát. Ve Starém světě stejně jako všude jinde jsou lidé, kteří touží žít podle svého. Řád možná zaslepil svým učením velké množství lidí, ale všude se najdou jedinci, kteří mají svou hlavu a chápou hodnotu života. Takoví lidé žijí po celém Starém světě, a ti se proti Řádu obrátí.

Stačí si vzpomenout na Altur'Rang. Byla jsem tam, když padl. Tamější lidé trpěli pod nadvládou Císařského řádu. Když se pak zbavili svých okovů, lidem se začalo dobře dařit. Ostatní si toho všimnou, a povzbudí je to, aby se také vzepřeli a mohli žít život podle svého. Budou také chtít, aby se jim dobře dařilo."

Jaganga její slova viditelně rozzuřila. „Aby se jim dobře dařilo? Jsou to barbaři a neznabozi, kteří tančí na svých hrobech. Budou zničeni. *Toho* si ostatní všimnou – že Řád spravedlivě trestá ty, kteří se odvrátí od svých

povinností vůči ostatním. Na trest za jejich sobectví se bude vzpomínat další tisíciletí.“

„A co d’haranské vojenské oddíly? Vlci, poštvaní na tvé ovečky? Ty tak snadno zlikvidovat nepůjdou. Budou pokračovat v rozvracení Řádu a pronásledovat lidi, kteří na sever poslali tuhle obrovskou armádu, až nakonec odstraní samotné jádro – bratrstvo Řádu.“

Tentokrát se Jagang rozesmál. „Ach, drahá, v tom se taky mýlíš. Zapomínáš na schránky Ordenu.“

„Máš jen dvě.“

„V tuhle chvíli možná, ale budu mít všechny tři. Pak vyvolám moc Ordenu, aby plnila mé příkazy. Jakmile ji budu mít pod kontrolou, veškerá opozice bude smetena v ohnivé bouři naší spravedlivé věci. S použitím moci Ordenu spálím každého d’haranského vojáka a nechám ho pomalu v bolestech umírat. Před mocí Ordenu se nebudou mít kde ukrýt. Jejich křik bude rajskou hudbou pro náš lid, který teď trpí jejich brutalitou. Také každý z těch zrádců v Altur’Rangu bude trpět za to, že zradili naše učení.

Moc Ordenu poslouží věci bratrstva Řádu a nakonec porazí D’Harany, bez ohledu na to, kde budou. Rozdrtím kosti Richarda Rahla na prach. Je to mrtvý muž, i když o tom ještě neví.“

Z Jagangova hrozivého úsměvu Nicci zamrazilo. „Ale nejdřív,“ pokračoval s neskrývaným potěšením, „chci, aby žil tak dlouho, aby to všechno viděl a opravdu trpěl. Víš, jak rád nechávám své protivníky naživu, aby mohli snášet bolest z opravdového mučení.“

Hlas mu přešel do tlumeného vrčení. „A na to mám pro Richarda Rahla něco velice, velice cenného. Až uvolním moc Ordenu, budu mu konečně schopen způsobit bolest, jakou si ani nedovede představit.

Způsobím mu taková citová muka, že to zničí jeho ducha, rozdrtí mu duši ještě dřív, než já rozdrtím jeho tělo.“

Nicci věděla, že Jagang mluví o Kahlan, ale neodvážila se mu dát najevo, že o tom ví. Musela vynaložit veškerou svou vůli, aby se na ni nepodívala a neprozradila se.

„Zvítězíme,“ řekl. „Nabízím ti příležitost vrátit se ke mně, na stranu Řádu. Nakonec, nemáš jinou volbu než přijmout Stvořitelovu vůli. Je načase, abys přijala svou morální odpovědnost vůči svým bližním.“

Od okamžiku, kdy se ocitla v ležení, věděla, že nemá šanci uniknout nevyhnutelnému. Už nikdy neuvidí Richarda, ani svobodu.

Jagang mávl rukou. „Svým dětinským obdivem Richarda Rahla ničeho nedosáhneš.“

Nicci věděla, co se bude dít, když se mu nepodřídí a nepřijme jeho nabídku. Když odmítne, bude to pro ni mít hrozné následky.

Ale měla svůj život a dobrovolně se ho nevzdá.

„Pokud se chystáš rozdrtit Richarda Rahla v prach,“ řekla povýšeným hlasem, „pokud je pro tebe tak nevýznamný, proč se o něj tak zajímáš?“ Povytáhla obočí. „Nebo přesněji, proč na něj tak žárlíš?“

Obličej mu zrudl vzteky. Popadl ji pod krkem a s řevem ji mrštil na postel. Rychle se nadechla dřív, než na ni skočil. Posadil se na ni obkročmo, pak se naklonil ke straně a pro něco sáhl. Nicci pod jeho vahou sotva dýchala.

Jednou rukou jí chytil za bradu, aby nemohla hýbat hlavou, přestože se nijak nebránila. Palcem a ukazováčkem jí odtáhl spodní ret. Když jí uvolnil hlavu, viděla, že drží v ruce ostré šídlo.

Probodl jí spodní ret, a otočil šídlem v ráně, aby trochu zvětšil otvor. V očích ji pálily slzy bolesti. Neodvážila se ani pohnout, aby si neroztrhla ret.

Když šídlo vytáhl, provlékl jí otvorem zlatý kroužek.

Naklonil se k ní a pomocí zubů kroužek uzavřel.

Když se k ní přitiskl a zašeptal jí do ucha, poškrábal jí na tváři svým strništěm. „Jsi moje. Do chvíle, než se rozhodnu, že zemřeš, patří tvůj život mně. Už můžeš na Richarda Rahla zapomenout. Až s tebou skončím, Strážce si tě podá za to, že jsi mě zradila."

Když se narovnal, udeřil ji. Měla pocit, že jí vyrazil všechny zuby. „Tvoje smilnění s Richardem Rahlem skončilo. Už brzy budeš žadonit, abych ti uvěřil, že jsi mě jen chtěla vyprovokovat k žárlivosti a místo toho celou dobu jen toužila být v mé posteli. Není to tak?"

Nicci na něj upírala lhostejný pohled a mlčela.

Udeřil ji pěstí do tváře. „Přiznej to!"

Nicci se ze všech sil snažila, aby se jí netřásl hlas. „Nemůžeš nikoho přinutit, aby o tebe projevil zájem tím, že ho budeš bít."

„Tys mě k tomu donutila! Je to tvoje vina! Říkáš věci, o kterých víš, že mě rozčílí. Neuhodil bych tě, kdybys mě k tomu nedonutila. Způsobila sis to sama."

Jako by chtěl dokázat, že má pravdu, dvakrát ji udeřil přes tvář. Ze všech sil se bolest snažila ignorovat. Věděla, že je to teprve začátek.

Nicci na něho stále upřeně hleděla. Nic neřekla. Byla v této pozici už tolikrát, že věděla, co bude následovat.

Už se v duchu přemístila ven z těla. Už se nesoustředila na muže, který se nad ní skláněl a mlátil ji. Pohledem odplula k vrcholku stanu.

Když ji zasáhla jeho pěst, sotva to cítila. Zraňoval jen její tělo někde v dálce.

Musela dýchat přes bublající krev.

Uvědomovala si, že z ní trhá šaty, cítila, jak ji jeho velké ruce osahávají, ale nevšímala si toho.

Místo toho – zatímco ji Jagang bil, ohmatával a roztáhl nohy – myslela na Richarda a na to, jak se k ní vždy choval s úctou.

Když začala ta noční můra, snila o jiných věcech.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Rachel si hřbetem ruky otřela pot z čela. Věděla, že jakmile se zastaví, pocítí naopak chlad, ale teď se potila. Pospíchala, ačkoli věděla, že se nemůže hnát pořád dál, že musí na noc zastavit. Přesto spěchala i s postavením přístřešku.

Nechtěla ani pomyslet na to, co by se s ní stalo, kdyby nespěchala.

Borové větve, které uřízla a opřela o skalní stěnu, ji ochrání před větrem. Přístřešek podepřela malými uschlými cedry, které v blízkostí našla. Odříznout čerstvé větve z borovice jejím nožíkem nebylo snadné. Stavět přístřešek ji naučil Slídič. Asi by s jejím výtvorem nebyl moc spokojený, ale bez sekyrky, nic lepšího nedokázala. A ani nic lepšího netoužila vytvořit. Chtěla si jen co nejvíce pospíšit.

Nedaleko nechala uvázaného koně, kterého předtím napojila v blízkém potoce. Dopřála mu dostatek volnosti, aby se mohl napást trávy na břehu.

Pomocí křesadla, které našla v sedlových brašnách, rozdělala oheň. Byla trochu vystrašená, že je sama v noci venku. Mohli tu být medvědi, horští lvi nebo vlci. U ohně se cítila bezpečněji, takže se mohla do svítání trochu vyspat. S prvním světlem se zase musí vydat na cestu. Musela jít dál. Musela spěchat.

Když pocítila zimu, hodila na oheň kus naplaveného dříví, které našla na břehu, a sedla si na malou deku položenou na borových větvičkách. Slídič ji naučil, že vrstva čerstvých borových nebo smrkových větví dobře izoluje od země, aby neprochladla. Zády se opřela o skálu, takže se k ní nemohlo zezadu nic přikrást. Když se setmělo, dostala strach.

Aby zahnala nepříjemný pocit, přitáhla si k sobě sedlové brašny a vytáhla kus sušeného masa. Zuby si odtrhla malý kousek a chvíli ho jen cucala, aby zahnala svíravý hlad. Moc jídla jí už nezbývalo, a proto se snažila s tím, co měla, šetřit. Netrvalo ale dlouho a už maso kousala a polykala.

Ulomila si kousek tvrdého sucharu, položila si ho na dlaň a kápla na něj trochu vody z koženého vaku. Suchar byl tvrdý jako kámen. Sušené maso se ještě dalo rozžvýkat, ale suchary ne. Jenže měla víc sucharů než masa.

Cestou pátrala po nějakých bobulích nebo ovoci, ale byla už zima a nikde nic nerostlo. Jednou spatřila planou jabloň. I když byla jablíčka scvrklá, vypadala požívatelně. Jenže Rachel věděla, že by neměla jíst červené ovoce. Červené ovoce by mohlo být jedovaté. I když měla hroznou chuť na něco jiného než sušené maso a kamenné suchary, nechtěla se otrávit.

Rachel tiše seděla, žvýkala tuhé maso a hleděla do ohně, naslouchajíc zvukům ve tmě. Nechtěla se nechat překvapit hladovým zvířetem.

Když vzhlédla, stála na druhé straně ohně nějaká žena.

Rachel zatajila dech. Chtěla couvnout, ale za sebou měla skálu. Pomyslela si, že kdyby to bylo nutné, mohla by proklouznout stranou. Sáhla po noži.

„Neboj se mě, prosím."

Rachel napadlo, že má žena ten nejpříjemnější hlas, jaký kdy slyšela. Přesto věděla, že se nesmí nechat uchlácholit.

Upírala na ženu pohled a snažila se rozhodnout, co dělat, zatímco ji žena upřeně pozorovala. Nevypadala nijak hrozivě. Nejednala nepřátelsky. Až na to, že se před ní tak náhle zjevila.

Něco na té ženě jí bylo trošku povědomé. Její příjemný hlas jí zněl neustále v hlavě. Žena byla hezká, měla krátké rovné světlé vlasy. Ruce držela volně spojené před tělem, prsty propletené. Na sobě měla prosté světlé šaty, dlouhé až na zem. Šál, přehozený přes ramena, byl zřejmě obarvený henou.

Vypadala spíš jako obyčejná žena než někdo urozený. Když žila Rachel v paláci v Tamarangu, poznala spoustu urozených žen. S takovými ženami měla Rachel většinou problémy.

„Mohu si, prosím tě, přisednout k ohni?" zeptala se žena laskavým hlasem.

„Ne."

„Ne?"

„Ne. Neznám vás. Nechoďte blíž."

Žena se pousmála. „Určitě mě neznáš, Rachel?"

Rachel polkla a po zádech jí přejel mráz.

„Jak to, že znáte mé jméno?“

Úsměv na ženině tváři se ještě rozšířil – nijak lstivě, spíš laskavě. Nezdálo se, že by jí chtěla ublížit. Ale Rachel zůstávala ve střehu. V minulosti se už hezky vyhlížejícími dámami nechala obalamutit.

„Nechtěla bys k jídlu něco jiného než sušené maso a suchary?“

„Ne, mně to stačí,“ řekla Rachel. „Chci říct, že vám děkuji za nabídku, je to od vás velice laskavé, ale mně to stačí, děkuji.“

Žena se sehnula a zvedla něco ze země za sebou. Když se narovnala, viděla Rachel, že drží svazek pstruhů.

Zvedla je do výšky. „Nevadilo by ti, kdybych si je na tvém ohni připravila?“

Rachel měla potíže se soustředit. Musela spěchat. Na nic jiného nemyslela – musí pospíchat. Ale teď v noci nemohla. Musela počkat do rána.

„Myslím, že nevadilo.“

Žena se opět usmála. Z nějakého důvodu zahřál její úsměv Rachel u srdce.

„Děkuji. Nebudu tě nijak obtěžovat.“

Rychle se otočila a zmizela ve tmě. Rachel neměla ponětí, kam mohla jít a proč. Svazek ryb zůstal ležet na zemi, kde ho žena odložila. Rachel seděla a poslouchala. V ruce pevně sevřela nůž a přitom napínala uši, aby zaslechla jakoukoliv známku toho, že má žena nějaké společníky.

Když se žena vrátila, nesla hrst velkých javorových listů, některé s vrstvou bláta. Neřekla nic. Sedla si na bobek a začala připravovat ryby. Každou zabalila do čistého javorového listu, pak je obalila blátem a znovu

všechny zabalila do listů. Nakonec je naskládala na oheň.

Rachel ji celou dobu pozorovala. Bylo těžké se dívat jinam. Rachel z ženy nemohla spustit oči. Bylo na ní něco, co v Rachel probouzelo touhu být u ní co nejblíž. Jenže opatrnost jí to nedovolila.

Kromě toho spěchala.

Žena pár kroků poodešla, zřejmě proto, aby se jí Rachel nebála, a posadila se na zem. Nohy složila pod sebe a čekala, až se ryby upečou. Plameny tančily v chladném nočním vzduchu, a kdykoliv dřevo zapraskalo, vyletěly vzhůru jiskry. Žena občas natáhla ruce, aby si je zahřála.

Rachel měla co dělat, aby nemyslela na ryby. Voněly nádherně. Dovedla si představit, jak budou chutnat. Ale řekla, že je nechce.

Rachel si uvědomila, že se ženy na něco zeptala a ještě nedostala odpověď.

„Jak to, že znáte mé jméno?“

Žena pokrčila rameny. „Asi mi ho pošeptali dobří duchové.“

Rachel vyprskla smíchy z takové hlouposti.

„Vlastně,“ řekla žena a zvážněla, „si tě pamatuji.“

Rachel opět přejel mráz po zádech. „Z Tamarangu?“

Žena zakývala prstem. „Ne. Z dřívějška.“

Rachel se zamračila. „Ze sirotčince?“

Žena něco zabručela na souhlas. Náhle se zdála smutná.

Společně sledovaly tančící plameny a odrazy světla na skále a opřených borových větvích. V dálce zavyl kojot. Kdykoliv se ozvalo kojotí vytí, byla Rachel ráda, že má oheň. Bez něj by se mohla snadno stát kořistí vlků a podobných šelem.

Brouci v okolí cvrkali a bzučeli, zatímco můry, přitahované světlem, kroužily kolem ohně. Jiskry vířily ve vzduchu a létaly vysoko, jako by se chtěly připojit k hvězdám na obloze. Rachel to všechno uspávalo.

„Myslím, že jsou ryby už hotové," řekla žena radostně.

Přisunula se blíž k ohni a klackem vyndala blátem a listy obalené ryby ven. Rozbalila listy a odhalila ryby uvnitř. Kouřilo se z nich.

Odloupla kousek masa a ochutnala. Uznale mlaskla.

Zbytek malého pstruha položila na javorový list a nabídla jí ho. Rachel seděla a upřeně rybu pozorovala. Předtím řekla, že ryby nechce.

„Děkuji, ale mám vlastní jídlo. Měla byste si je sníst sama."

„Nesmysl, mám jich dost. Nedáš si aspoň kousek? Trochu? Koneckonců, udělala jsem je na tvém ohni, takže to ber jako takovou splátku."

Rachel stále upřeně hleděla na nádherně vonící rybu, kterou jí žena nabízela na natažené dlani.

„No, tak jestli vám to nevadí, trochu si dám."

Žena se laskavě usmála. Rachel si pomyslela, že takhle by se asi smála její maminka – jen z radosti ze života.

Snažila se nehltat. Ještě že ryba byla horká, takže ji nemohla sníst najednou. Taky jí v tom bránily ostré kostičky. Mít po dlouhé době teplé jídlo bylo tak úžasné, že málem vykřikla radostí. Když dojedla, žena jí podala další. Rachel si ji už vzala bez váhání. Potřebovala se najíst. V duchu si řekla, že musí být silná, aby mohla spěchat. Jemné maso zahnalo hlad, jenž jí svíral žaludek. Snědla ještě další čtyři ryby, než měla dost.

„Nežeň zítra svého koně tak jako dosud," řekla žena. „Když ho budeš moc hnát, padne vysílením."

Rachel zamrkala překvapením. „Jak to víte?"

„Seznámila jsem se s ním, když jsem přicházela. Je hodně zbědovaný."

Rachel koně litovala, ale musela spěchat. Nemohla z jakéhokoli důvodu zpomalit. Musela spěchat.

„Když budu pomalá, doženou mě."

Žena naklonila hlavu na stranu. „Kdo tě dožene?"

„Zlí skřeti."

„Aha."

„Zlí skřeti mě pronásledují. Kdykoliv zpomalím, přiblíží se." Rachel pálily slzy v očích. „Nechci, aby mě chytili."

Žena náhle seděla vedle ní, jednou rukou ji objala a přivinula k sobě. Byl to tak krásný pocit, že se Rachel rozplakala úlevou. Musela spěchat. Tak moc se bála.

„Jestli si tím spěchem zabiješ koně," promluvila žena tichým, konejšivým hlasem, „pak tě zlí skřeti doženou. Jen trošičku zvolni. Máš čas."

Rachel se v jejím objetí zavrtěla. „Víte to jistě?"

„Vím. Musíš dopřát koni trochu času, aby zase nabral sílu. Tím, že zvíře uženeš, nic nezískáš. Věř mi, nebylo by dobré, kdyby ses ocitla v pusté krajině bez koně."

„Protože by mě zlí skřeti dohnali?"

Žena přikývla. „Protože by tě zlí skřeti dohnali."

Když se Rachel při té představě otřásla, žena ji k sobě pevně přitiskla. Rachel si uvědomila, že má v puse lem svých šatů, jak to dělávala, když byla malá.

„Natáhni ruku," vyzvala ji žena mírným tónem. „Něco pro tebe mám."

„Co to je?"

„Natáhni ruku.“

Když Rachel poslechla, žena jí do ní vložila něco malého. Rachel si tu věc prohlédla. Byla krátká a rovná.

„Dej si to do kapsy.“

Rachel vzhlédla k milé tváři, která ji zvědavě pozorovala. „Proč?“

„Schovej si to, až to budeš potřebovat.“

„Potřebovat? A na co to budu potřebovat?“

„Až ta chvíle nastane, budeš to vědět. Poznáš, až to bude potřeba. Pak si vzpomeneš, že to máš kapse.“

„Ale co to je?“

Žena se opět laskavě usmála. „Je to přesně to, co budeš potřebovat.“

„Zachrání mě to?“

„Už musím jít,“ řekla žena.

Rachel ztěžka polkla. „Nemůžete ještě chvíli posedět u ohně?“

Žena na ni chápavě pohlédla něžnýma očima. „Myslím, že můžu.“

Rachel opět zamrazilo.

Pochopila, kdo ta žena je.

„Jste moje mamka, že jo?“

Žena pohladila Rachel po vlasech a smutně se usmála. Po tváři jí skanula slza.

Rachel věděla, že její matka je mrtvá, alespoň jí to řekli.

Možná to byl její dobrý duch.

Rachel otevřela ústa, aby něco řekla, ale její matka jí v tom něžně zabránila a přitiskla si její hlavu k sobě. „Potřebuješ si odpočinout. Budu tě hlídat. Vyspi se. U mě jsi v bezpečí.“

Rachel se cítila hrozně unavená. Naslouchala nádhernému zvuku – tlukotu matčina srdce. Objala ji kolem těla a opřela se o ni.

Chtěla položit tisíce otázek, ale věděla, že skrz sevřené hrdlo neprojde ani slovo. Kromě toho vlastně ani mluvit nechtěla. Toužila zůstat v bezpečí matčina objetí.

Přestože milovala Slídiče, byl tohle tak zvláštní cit, že by bylo nespravedlivé, kdyby ho k něčemu přirovnávala. Slídiče bezmezně milovala. Ale tohle bylo něco jako zázrak. Jako by se spojily dvě poloviny a vytvořily jeden celek.

Rachel si uvědomila, že usnula, protože když otevřela oči, začínalo svítat. Tmavé, nachové mraky se chystaly zakrýt paprsky vycházejícího slunce.

Prudce se posadila.

Z ohníčku zbyl jen studený popel.

Byla sama.

Než však mohla přemýšlet o něčem jiném, než měla čas zesmutnět, věděla, že musí spěchat.

Rychle si sbalila věci – deku, křesadlo a vaky na vodu – a nacpala je do sedlových brašen. Nedaleko stál kůň a pozoroval ji.

Musí si dávat pozor, aby koně moc nehnala. Kdyby ho uštvala, padl by a Rachel by dál musela pěšky.

A pak by ji dohonili zlí skřeti.

Kapitola dvacátá pátá

Kahlan ve svých rukou jemně stiskla třesoucí se volně sevřené Nicciny pěsti. Doufala, že prostřednictvím tohoto dotyku pocítí žena pokrytá krví, ležící v Jagangově posteli, alespoň trochu útěchy.

Ačkoliv se Kahlan dokázala plně vcítit do jejích pocitů, nemohla jí pomoct jinak než útěchou.

Byla to hrůzostrašná, děsivá noc. Jagang si často bral do postele zajaté ženy. Většinou jim ubližoval buď proto, že si neuvědomoval svou sílu, nebo úmyslně, když se mu nechtěly podvolit.

Tentokrát to bylo jiné. Na Nicci si vybíjel svou žárlivost.

Žádnou jinou ženu nezřídil tak jako Nicci. Kahlan v duchu věděla, že se jí mstí za to, že mu byla nevěrná. Za to musela zaplatit.

Svým způsobem však Jagang také Kahlan naznačoval, co od něj může čekat, až se jí nakonec vrátí paměť. Kahlan se snažila nevnímat, co viděla a slyšela,

protože by se jí jinak udělalo zle. Soustředila se místo toho na přítomnost a nejbližší budoucnost.

Pustila Nicci jednou rukou a natáhla se pro kožený vak s vodou ležící na podlaze. Nicci jí lehce stiskla druhou ruku, zjevně ze strachu, že ztratí spojení se soucitnou duší.

„Tady," zašeptala Kahlan, když přiložila vak Nicci k ústům. Tvář i vlasy jí pokrývaly cákance zaschlé krve.

Jinak než slabým sevřením prstů Nicci nereagovala.

„Napij se," pobídla ji Kahlan. „Je to voda."

Nicci se ani nepohnula, proto jí Kahlan nalila trošku vody na rozpraskané rty a do úst. Nicci polkla a okamžitě se s hlasitým zasténáním od vaku s vodou odvrátila.

„Ššš," konejšila ji Kahlan. „Vím, že to bolí, ale snaž se ležet klidně. Musíš se zkusit napít. Potřebuješ vodu. Když jsi zraněná, tvé tělo potřebuje vodu, aby se ti udělalo líp."

Jak ji Jagang ve vzteku rdousil, byl téměř zázrak, že ji neudusil. Jeho silné ruce jí na krku a nejen na něm nadělaly modřiny.

Nicci pomalu otevřela oči a zaostřila na Kahlan. Viděla jen její tvář, protože Kahlan seděla na zemi vedle postele. Nakláněla se k Nicci a snažila se mluvit potichu, aby ji nikdo neslyšel. Nechtěla, aby někdo zaslechl, jak na ni mluví. Nicci dala jasně najevo, že nechce, aby Jagang věděl, že Kahlan vidí. I Kahlan považovala za moudré nikdy neprozradit nepříteli víc, než je absolutně nezbytné. Nicci byla zjevně stejného názoru.

Ačkoliv bylo nepohodlné se naklánět přes okraj postele, Kahlan se neodvážila vstát z koberce. Znala

důsledky takového činu, když jí Jagang řekl, že má zůstat na podlaze.

Rozšklebená rána nad čelem Nicci stále krvácela. Šikmý úder pěsti s prsteny jí roztrhl kůži těsně u linie vlasů. Kahlan odtrhla kousek látky, složila ji a jemně přitiskla na ránu. Snažila se stáhnout roztrženou kůži, aby zastavila krvácení. Látka během chvilky nasákla krví. I když až bolestně toužila Nicci pomoct, nemohla dělat nic, než se snažit zastavit krvácení a podávat vodu.

Rána ve spodním rtu, jíž měla Nicci protažený zlatý kroužek, stále mokvala a kapky krve stékaly po bradě až na krk. Nebylo to ale tak vážné jako zranění nad čelem, takže s tím Kahlan nic nedělala.

Opatrně Nicci odhrnula pramen světlých vlasů z tváře. „Je mi moc líto, že tě takhle zřídil.“

Nicci lehce přikývla, třesouc bradou, jak se snažila zadržet slzy.

„Tak strašně moc jsem ho toužila zastavit,“ řekla Kahlan.

Nicci prstem setřela slzu, která se Kahlan skutálela po tváři.

„Nemohla jsi nic dělat,“ vypravila ze sebe. „Nic.“

Měla slabý hlas, ale přesto zněl stejně půvabně jako předtím. Kahlan by si nikdy nepomyslela, že tak příjemný hlas může vyjádřit i opovržení, s jakým mluvila s Jagangem.

„Nikdo z nás nemůže nic dělat,“ zašeptala Nicci a zavřela oči. „Snad kromě Richarda.“

Kahlan se na Nicci chvíli dívala. „Opravdu si myslíš, že ten Richard Rahl může něco udělat?“

Nicci se sama pro sebe usmála. „Promiň. Neuvědomila jsem si, že jsem to řekla nahlas. Kde je Jagang?“

Kahlan pohledem zkontrolovala zranění nad čelem a viděla, že látka, kterou na ránu přitiskla, konečně zastavila krvácení.

„Tys ho neslyšela, když odcházel?“ zeptala se a odstranila krví nasáklou látku z čela.

Nicci opatrně zavrtěla hlavou. Kahlan zvedla kožený vak s vodou s otázkou v očích. Nicci kývla. Když polykala, přimhouřila oči bolestí, ale přeci jen se napila.

„Tak,“ řekla Kahlan, když viděla, že má Nicci dost. „Někdo na něj zavolal. Šel ke vchodu, a nějaký muž mu něco tiše řekl. Neslyšela jsem všechno, ale znělo to, jako by oznamoval, že něco objevili. Jagang se vrátil a oblékl se. Podle toho, jak spěchal, bych řekla, že se nemohl dočkat, až si objev prohlédne. Nařídil mi, abych zůstala, kde jsem.

Pak si jedním kolenem klekl na postel, naklonil se nad tebe a zašeptal, že je mu to líto.“

Nicci se tlumeně zasmála, ale hned se bolestí zarazila. „Nedokáže litovat nikoho jiného než sebe.“

„V tom s tebou naprosto souhlasím,“ řekla Kahlan. „Přesto slíbil, že pošle Sestru, aby tě vyléčila. Přejel ti rukou po tváři a zopakoval, že je mu to líto. Pak se zarazil a pohlédl na tebe znepokojeným pohledem. Naklonil se zase blíž a řekl: ‚Prosím, Nicci, neumři mi.‘ Potom vyběhl ven a ještě jednou mi připomněl, abych zůstala na svém místě.

Nevím, jak dlouho bude pryč, ale obávám se, že Sestra tu bude co nevidět.“

Nicci přikývla, jako by ji ani nezajímalo, jestli ji vyléčí nebo ne. Kahlan pro to měla pochopení; věděla, že by se Nicci radši ponořila do příjemného bezvědomí smrti než čelila tomu, co ji v životě ještě čeká.

„Je mi hrozně líto, že tě zajal, ale nedokážeš si představit, jaký je to krásný pocit mít u sebe osobu, která mě vidí, někoho, kdo není s nimi.“

„Chápu,“ řekla Nicci.

„Jillian mi řekla, že už se s tebou setkala. Viděla tě s Richardem Rahlem. Něco mi o tobě řekla už dřív. Jsi opravdu tak krásná, jak říkala.“

„Moje matka mi říkávala, že být krásná je užitečné leda tak pro děvky. Možná měla pravdu.“

„Spíš na tebe žárlila, a nebo byla jen hloupá.“

Nicci se usmála tak širokým úsměvem, že to vypadalo, jako by se rozesmála. „Byla hloupá a nenáviděla život.“

Kahlan uhnula pohledem, sbírajíc smítka na přikrývce.

„Takže znáš Richarda Rahla docela dobře, vid?“

„Docela jo,“ potvrdila Nicci.

„Miluješ ho?“

Nicci se Kahlan dlouze zahleděla do očí. „Je to složitější. Mám odpovědnost.“

Kahlan se pousmála. „Aha.“ Byla ráda, že se Nicci nesnaží lhát a popírat to.

„Máš nádherný hlas, Kahlan Amnell,“ zašeptala Nicci s pohledem upřeným na Kahlan. „Opravdu.“

„Díky, ale mně moc pěkný nepřipadá. Občas si myslím, že krákám jako vrána.“

Nicci se usmála. „To sotva.“

Kahlan se zamračila. „Znáš mě tedy?“

„Vlastně ne.“

„Ale znáš mé jméno. Víš o mně něco? O mé minulosti? Kdo doopravdy jsem?“

Modré oči ji se zaujetím sledovaly. „Vím pouze to, co jsem slyšela.“

„A co jsi slyšela?“

„Že jsi matka zpovědnice.“

Kahlan se dala vlasy za ucho. „To jsem slyšela taky.“

Pohledem zkontrolovala vchod, a protože se těžký závěs ani nepohnul a také nebylo v předpokoji slyšet žádné hlasy, otočila se zpět k Nicci. „Obávám se, že nevím, co to znamená. Nevím o sobě skoro nic. Jak si asi dokážeš představit, je to trýznivý pocit. Občas na mě dolehne, že si nedokážu na nic vzpomenout…“

Nicci náhle pocítila palčivou bolest; zavřela oči a přestala vnímat, co Kahlan říká. Dech se jí ztížil.

Kahlan jí položila ruku na rameno. „Vydrž, Nicci. Prosím, vydrž. Sestra, která tě vyléčí, tu musí být každou chvíli. Taky jsem už byla zraněná – vážně zraněná – a vyléčily mě, takže vím, že to dokážou. Budeš v pořádku, jen co přijdou.“

Nicci lehce přikývla, ale oči neotevřela. Kahlan si přála, aby si Sestra pospíšila. Protože nemohla nic dělat, dala Nicci napít, načež opět navlhčila kousek látky a jemně jí otřela čelo.

Kahlan nevěděla, jestli má zůstat na místě, jak jí nařídil Jagang, nebo vyběhnout ven z ložnice a zavolat jednu ze Sester. Věděla ale, že obojek kolem krku by ji zastavil dřív, než by udělala dva kroky. Vlastně ji trochu překvapovalo, že se tu žádná Sestra ještě neobjevila. Obvykle byla aspoň jedna z nich někde poblíž.

„Nikdy jsem neviděla nikoho čelit Jagangovi tak jako ty,“ řekla Kahlan.

„Nezáleželo na tom, co udělám.“ Nicci se odmlčela, aby se nadechla. „Dopadlo by to stejně, protože se rozhodl už předem, co mi udělá. Jenže já jsem s tím nesouhlasila.“

Kahlan se usmála Niccině odbojnosti.

„Jagang byl na tebe rozčilený už dlouho předtím, než ses objevila. Sestra Ulicie mu řekla, že miluješ Richarda. Opakovala to pořád dokola.“

Nicci otevřela oči, ale nic neřekla, jen zírala do stropu stanu.

„Proto se tě Jagang tak vyptával. Řekla mu to Sestra Ulicie. Žárlil.“

„Nemá k žárlivosti žádný důvod. Radši by se měl starat o to, že ho jednou zabiju.“

Kahlan se usmála. Pak začala přemýšlet, jestli to Nicci myslela tak, že mezi ní a Richardem nic není, nebo že na ni císař nemá žádné právo.

„Myslíš, že budeš mít možnost ho zabít?“

Nicci nadzvedla ruku, ale pak ji zase nechala klesnout. „Zřejmě ne. Myslím, že o život přijdu spíš já.“

„Možná předtím něco vymyslíme,“ řekla Kahlan. „Jak se mu vlastně podařilo tě zajmout?“

„Byla jsem v paláci.“

„Copak našli cestu dovnitř?“

„Ano. Přes zapomenuté katakomby, které se rozkládají pod Azrithskou planinou i samotnou náhorní plošinou. Podzemní krypty a chodby vypadaly opuštěné už tisíce let.

Myslím, že mě objevila průzkumná výprava. Invaze do paláce ještě nezačala. Ale jakmile budou mít své lidi na místě, nic jí nezabrání.“

Kahlan si uvědomila plný dosah jejich objevu. Když našli cestu dovnitř, bylo jen otázkou času, než vezmou palác útokem a všechny tam vyvraždí. Věděla, že až k tomu dojde, bude po naději. Jagang zničí poslední překážku, která stojí Císařskému řádu v cestě.

A pokud se mu dostane do ruky i třetí schránka Ordenu, ovládne celý svět. Kahlan nepochybovala o jeho slovech, že to bude brzy. Zdálo se, že se čas krátí nejen Richardovi, ale i všem nadějím na svobodný život.

Nicci s třesoucí se bradou pohlédla na Kahlan. „Přikryla bys mě, prosím?“

„Promiň,“ řekla Kahlan. „Už jsem na to taky myslela.“

Opravdu už o tom uvažovala, ale usoudila, že by to mohlo být horší, kdyby se látka přilepila na rány. Plně však chápala, proč chce být Nicci přikrytá.

Kahlan se natáhla, uchopila cíp zlatého přehozu a povytáhla ho. Pořád ale dávala pozor, aby se nezvedla z podlahy.

„Díky,“ řekla Nicci, uchopila hedvábný přehoz a přetáhla si ho přes sebe.

„Nemusíš se stydět,“ řekla jí Kahlan.

Nicci se trochu zamračila. „Jak to myslíš?“

„Nikdy by ses neměla stydět za to, že jsi oběť. Nestalo se to tvou vinou. Jediné, co bys měla cítit, je vztek nad násilím, které na tobě bylo spáchané. Neudělala jsi nic, čím bys ho vyprovokovala. Bylo to znásilnění, přesně jak jsi říkala.“

Nicci se pousmála a pohladila Kahlan po tváři. „Díky.“

Kahlan se zhluboka nadechla. „Jagang slíbil, že totéž udělá i mně.“

Nicci sevřela Kahlan ruku, aby jí na oplátku dodala trochu útěchy.

Kahlan chvíli zaváhala a pak pokračovala. „Neudělal to zatím jen proto, že chce, aby to bylo ještě horší. Říkal, že chce počkat, až budu vědět, kdo jsem. Říkal,

že až si na to vzpomenu, bude to pro mě mnohem horší. Říkal, že chce, aby to viděl ‚on'. Jagang nás prý chce zničit oba, aby zničil všechno."

Nicci zavřela oči a zakryla si je rukou, jako by nechtěla na něco takového ani pomyslet.

„Je jasné, že mluvil o někom z mého života. Nevíš náhodou, kdo by to mohl být?"

Nicci s odpovědí dlouho otálela. „Je mi líto, ale nepamatuji si ani tebe, ani tvůj život. Vím o tobě jen to, co jsem slyšela. Tvé jméno, a že jsi matka zpovědnice."

Kahlan přikývla. Věděla, že jí neříká celou pravdu. Byla přesvědčená, že Nicci ví víc, než tvrdí. Kahlan však usoudila, že není vhodné na ni naléhat. V tuto chvíli by bylo příliš kruté ji nutit k něčemu, co nechtěla. Možná má své důvody, proč jí nechce prozradit víc. Třeba jsou ryze osobní a Kahlan do nich nic není.

Kahlan se usmála, rozhodnutá takových chmurných myšlenek zanechat. „Líbilo se mi, cos říkala o Richardu Rahlovi. Zdá se, že smýšlí stejně jako já."

Nicci se pousmála. „Oba dva jste ušlechtilí a dobří."

Kahlan přejela prstem po okraji postele. „Jaký je? Pořád o něm slyším. Připadá mi, jako by mě přízrak Richarda Rahla provázel celý život." Kahlan vzhlédla. „Jaký doopravdy je?"

„Já nevím. Je to… prostě Richard. Je to člověk, kterému velice záleží na lidech, které má rád."

„Podle toho, co jsi říkala Jagangovi, se mi zdálo, že znáš jeho názory na různé věci. Zřejmě jsi s ním strávila spoustu času. Vypadá to, že ti na něm hodně záleží."

Nicci to odmítla mávnutím ruky. Podívala se na Kahlan. „Před Jagangovým stanem jsou obyčejní vojáci. Víš proč?"

Změna tématu Kahlan jen potvrdila, že se dotkla něčeho, o čem Nicci nechce mluvit. Kahlan uvažovala proč.

Obrátila pozornost k její otázce. „Vojáci jsou tam proto, že mě vidí. Takových lidí je jen málo. Sestra Ulicie řekla Jagangovi, že si myslí, že je to anomálie. Potom, co jsem zabila dva jeho gardisty a Sestru Cecílii –“

Nicci trochu nadzvedla hlavu. „Ty jsi zabila Sestru Cecílii?“

„Ano.“

„Jak se ti podařilo zabít Sestru Temnot?“

„Bylo to v Casce, na místě, kde jsi byla s Richardem a kde jste se setkali s Jillian.“

„Kdo ti to řekl?“

„Jillian.“

Nicci klesla hlava zpět. „Ach.“

„Jillian říkala, že pomáhala Richardovi najít knihu *Ohnivá kaskáda*, kterou hledal v katakombách v Casce. Tam také Jagang nakonec zajal Sestry Ulicii, Arminu a Cecílii. Když tam dorazily, myslely si, že jdou na setkání se Sestrou Tovi. Ukázalo se však, že Tovi už byla dávno mrtvá a místo ní na ně čekal Jagang. Byly pořádně překvapené.“

„To věřím,“ podotkla Nicci.

„Stejně jako většina lidí mě neviděli ani Jagangovi gardisté, takže zatímco se snový cestovatel dohadoval se Sestrami nad knihou, sebrala jsem jim nože. Protože mě neviděli, netušili, v jakém jsou nebezpečí. Zatímco stáli a sledovali císaře, probodla jsem je jejich vlastními zbraněmi.

Ještě než dopadli na zem, vystrčila jsem Jillian ze dveří do bludiště chodeb, kde se jako jediná dokonale

vyznala. Když se všichni vrhli ke dveřím za námi, hodila jsem nůž. Doufala jsem, že zasáhnu Jaganga, ale ve dveřích se první objevila Sestra Cecílie. Potom mě chytili, ale Jillian mezitím stačila utéct.“

Kahlan vzdychla. „Nakonec to stejně k ničemu nebylo. Jagang se vrátil do tábora se dvěma Sestrami a se mnou a poslal své muže, aby Jillian našli. Ti ji nakonec objevili a přivedli zpět.

Jagang ji tady drží proto, aby mě donutil k poslušnosti. Slíbil, že když ho rozzlobím a nebudu dělat, co mi řekne, provede jí hrozné věci.“

„Je to surovec.“

Kahlan přikývla. „Jenže po tom, co jsem udělala, si Jagang uvědomil, že potřebuje muže, kteří mě vidí, takže prohledal ležení a nějaké našel. Našel jich dost. Zbylo jich osmatřicet.“

Nicci mrkla na Kahlan. „Chceš říct, že jich zpočátku bylo víc?“

„Ano.“

„Co se s nimi stalo?“

Kahlan se na Nicci podívala s odhodlaným výrazem ve tváři. „Kdykoliv se mi naskytla příležitost, zabila jsem je.“

Nicci se usmála. „Dobrá práce.“

Kahlan se usmívala s ní, ale pak zvážněla. „Kdybych nyní nějakého zabila, znamenalo by to mučení pro Jillian.“

Nicci měla pro její obavy o Jillian pochopení. „Nikdy o jeho slovech nepochybuj. Splní je bez váhání.“

„Já vím. Máš tušení, proč mě pár lidí vidí a ostatní ne? Nevíš, jestli je to opravdu anomálie, jak tvrdila Sestra Ulicie?“

„Sestry na tebe použily kouzlo Ohnivé kaskády, které způsobilo, že na tebe všichni zapomněli. Richard objevil, že v kouzlu je vada a ta –“

„Vidíš, tohle jsem měla na mysli. Zase Richard. Opět je nějak spojený s mým životem.“ Potřásla hlavou. „Občas nevím, jestli je to dobře nebo ne.“ Když Nicci mlčela, vybídla ji, ať pokračuje. „Tak jak mohl objevit nějakou vadu?“

„To je dlouhá historie. V podstatě jsme se snažili zjistit, jak kouzlo zastavit.“

„Vy jste se mi snažili pomoct? Ale řekla jsi, že si mě nepamatuješ. Proč byste něco takového dělali, když si na mě nikdo nepamatuje?“

Když začala Nicci znovu těžce dýchat, Kahlan řekla: „Promiň, vím, že se pořád ptám, já jen, že…“

„Snažíme se zastavit zkázu, kterou kouzlo nakonec způsobí všem,“ vypravila ze sebe Nicci, když přešel záchvat bolesti. „Celý problém je mnohem rozsáhlejší než to, že na tebe lidé zapomněli. Kouzlo Ohnivé kaskády nás do svých sítí lapilo všechny. Pokud tomu nezabráníme, život na tomto světě se stane minulostí.“

Kahlan se v duchu napomenula, že i na tak malou chvíli věřila, že Richard Rahl chtěl zachránit ji, že ji zná a že pro něj něco znamená.

„Spustila jsem prověřovací síť,“ řekla Nicci. „Richard v kouzlu objevil jisté obrazce, které mu prozradily, že je kouzlo narušené. Tím se hodně věcí vysvětlilo. Musíme kouzlo Ohnivé kaskády zastavit, protože kromě toho, že si tě nikdo nepamatuje, působí mnohem větší potíže.“

„Jaké potíže?“

Nicci se odmlčela, aby nabrala dech, přivřela oči bolestí a pak teprve pokračovala. „Vinou narušení se

ničivé důsledky kouzla šíří nečekaným způsobem. Bojíme se, že by mohlo zničit myšlení těch, které ovlivnilo. Myslím, že narušení může být zodpovědné za to, že kouzlo nefunguje tak jak má. Výsledkem je, že existuje pár ojedinělých případů, kdy kouzlo na někoho nemá vliv.“

„Proč jsem uprostřed toho všeho právě já?“

V tichu, které nastalo, slyšela Kahlan syčení olejové lampy. Zvuky z ležení přicházely jakoby z jiného světa.

„Sestry použily kouzlo na tebe, aby tě mohly poslat do paláce, kde jsi pro ně měla ukrást schránky Ordenu, aniž by tě při tom někdo viděl. Klíčem ke schránkám je *Kniha známých stínů*. Potřebují zpovědnici, aby potvrdila, že kniha, kterou chtějí použít, je skutečným klíčem ke schránkám.“

„Tu knihu jsem viděla,“ řekla Kahlan. Věděla, že Nicci mluví pravdu, protože po ní Jagang chtěl, aby potvrdila, jestli je pravá nebo ne. Prohlásila, že je to falešná kopie.

Věděla, že je v tom ještě něco jiného, ale Nicci kolem toho z nějakého důvodu pořád kroužila.

Kahlan zatahala za šňůrku na přehozu. „Přála bych si, abych si mohla promluvit s Richardem Rahlem. Zajímalo by mě, jestli by mi dokázal odpovědět.“

„Taky bych si přála, aby ses s ním setkala, ale to je teď velmi nepravděpodobné.“

Kahlan se chtěla zeptat, jestli to dříve bylo možné. Napadlo ji, že Nicci možná právě odhalila víc, než si myslela nebo chtěla.

„Nerada to říkám, ale myslím, že ani jedna z nás se výsledku této bitvy nedočká. Opravdu si myslíš, že bude Richard Rahl schopen zastavit tohle šílenství? Alespoň pro ostatní lidi?“

„Nevím, Kahlan. Ale můžu ti říct, že je jediný, kdo to udělat může."

Kahlan znovu vzala Nicci za ruku. „No, když může, doufám, že tě zachrání. Měla bys být s ním. Miluješ ho."

Nicci zavřela oči. Odvrátila od ní tvář, aby Kahlan neviděla slzu, která si našla cestičku zaschlou krví.

„Promiň," řekla Kahlan. „Neměla jsem to říkat. Musí se ti po něm hrozně stýskat."

„Ne," vypravila ze sebe Nicci, „tak to není. Jen mě bolí celé tělo. Nemůžu pořádně dýchat. Myslím, že mám zlomená žebra."

„To zřejmě máš," potvrdila Kahlan. „Určitě na téhle straně. Slyšela jsem, jak praskají, když tě tam Jagang udeřil. Kdybych měla nůž, vykastrovala bych toho bastarda."

Nicci se usmála. „Věřím ti, Kahlan. Pro mě už je příliš pozdě, ale pokud se tobě naskytne příležitost, udělej to dřív, než ti ublíží."

„Nicci, nevzdávej se naděje."

„Nemám moc důvodů k naději."

„Ale máš. Dokud žijeme, je stále naděje, že se věci změní k lepšímu. Koneckonců, nevložila jsi ty nebo Richard schránky Ordenu do hry?"

„Udělala jsem to já," řekla Nicci, „Richardovým jménem."

„Co jsou vlastně ty schránky zač? Proč vůbec existuje magická moc, která je určena k tomu, aby, aby, já nevím, aby zničila všechno, co jí stojí v cestě a ovládla svět?"

„To není jejich původní účel. Schránky byly vytvořeny jako protikouzlo Ohnivé kaskády."

Kahlan si uvědomila, že se Richard Rahl musel snažit pomoct právě jí. I když se teď pokoušel zachránit ostatní před účinky kouzla, neodhalil by vadu, která způsobila škody v myslích ostatních lidí, pokud by se už předtím nesnažil zjistit, jak by mohl vrátit paměť jí.

Vtom Nicci dostala záchvat kašle, který jí způsobil nesnesitelnou bolest. Začala lapat po vzduchu. Kahlan slyšela bublavý zvuk z jejích plic. Nicci začala podléhat panice, protože se nemohla nadechnout. Sevřela v pěstích přehoz a zoufale bojovala o vzduch.

Kahlan z ní přehoz rychle stáhla a položila jí ruku na spodní část hrudníku. „Nicci, poslouchej mě. Dýchej proti mé ruce. Pomalu."

Nicci našla vyděšenýma očima Kahlan, ale nemohla promluvit, pokoušejíc se dostat do plic trochu vzduchu. Slzy jí začaly téct proudem.

Kahlan jemně zakroužila rukou a promluvila co nejklidnějším hlasem. „Uklidni se, Nicci. Soustřeď se na mou ruku. Uvědom si, kde je. Pomalu se nadechni, jako bys ji chtěla nadzvednout. Budeš v pořádku. Snažíš se dýchat moc rychle, to je celé.

Nejsi sama. Všechno bude dobré. Slibuji. Jen se pomalu nadechni a zase budeš moct normálně dýchat. Snaž se dostat vzduch až tam, kde mám ruku."

Kahlan cítila, jak Nicci prudce buší srdce. Dál jí pomalu kroužila dlaní po hrudníku a mluvila chlácholivým hlasem.

„Všechno bude v pořádku. Budeš mít dost vzduchu, jen když se uklidníš a pomalu se nadechneš."

Nicci sledovala Kahlan a visela na každém jejím slově.

„Vedeš si dobře. Budeš v pořádku. Nenechám tě umřít. Mysli na mou ruku. Snaž se dostat vzduch až k

ní. Pomaleji. Pomaleji. Tak je to správné… pomalu. Tak. Děláš to dobře. Mysli na mou ruku a pomalu dýchej.“

Nicci poslechla. Zdálo se, že se jí konečně podařilo dostat do plic vzduch, který tak zoufale potřebovala. Kahlan stále kroužila rukou na jednom místě a nutila ji dýchat pomalu. Celou dobu se Nicci pevně držela její druhé ruky. Po nějaké době krize ustoupila a Nicci už dýchala lépe. Potřebovala však pomoc, kterou jí Kahlan poskytnout nemohla. Přála si, aby už přišla Sestra.

„Podívej, Nicci, možná už nebudeme mít možnost spolu mluvit, ale nevzdávej to. Je tu muž, který se podle mě k něčemu chystá.“

Nicci polkla. „O čem to mluvíš? Jaký muž?“

„Je to hráč Ja’La. Je kapitánem týmu, který patří veliteli Kargovi.“

„Karg,“ řekla Nicci s odporem. „Znám ho. Je ještě vynalézavější než Jagang, alespoň co se týká zvěrstev, která provádí ženám. Karg je zvrhlá bestie. Drž se od něj dál.“

Kahlan povytáhla obočí. „Říkáš to tak, jako bych ho měla na příštím plese odmítnout, kdyby mě vyzval k tanci.“

Nicci se pousmála. „To by bylo nejlepší.“

„Stejně, něco na tom muži z jeho týmu je. Zná mě. Viděla jsem mu to na očích. Měla jsi ho vidět při zápase Ja’La.“

„Nenávidím Ja’La.“

„Tak to nemyslím. Ten muž je jiný. Je… nebezpečný.“

Nicci se na Kahlan zamračila. „Nebezpečný? V jakém smyslu?“

„Myslím, že se k něčemu chystá.“

„K čemu?“

„Nevím. Nechce, aby ho v ležení někdo poznal.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Je to dlouhá historka, ale našel způsob, jak zajistit, aby ho nikdo nemohl poznat. Pomaloval si tvář podivnými obrazci – rudou barvou – a celý svůj tým také.“ Kahlan se k ní naklonila. „Možná je to zabiják nebo tak něco. Třeba má v úmyslu zabít Jaganga.“

Nicci znovu zavřela oči a ztratila zájem. „Být tebou, nevkládala bych do něj velké naděje.“

„Kdybys viděla jeho oči, věřila bys tomu.“

Kahlan se chtěla Nicci zeptat na tisíc dalších věcí, ale zaslechla blížící se hlasy. Pak uslyšela ženský hlas, který poslal pryč otroka.

„Myslím, že už jde Sestra.“ Kahlan stiskla Nicci ruku. „Buď silná.“

„Myslím –“

„Buď silná kvůli Richardovi.“

Nicci ji upřeně pozorovala a nedostala ze sebe ani slovo.

Kahlan se rychle vrátila na své místo. Závěs zakrývající vchod do ložnice se odhrnul a dovnitř vešla Sestra Armina. Za sebou táhla Jillian.

Kapitola dvacátá šestá

„Tak co čekáš, že udělám?“ zeptala se Verna cestou kolem hořících pochodní v kovových držácích. „Že jen tak z ničeho nic vyčaruji Nicci?“

„Čekám, že zjistíš, kam s Annou šly,“ řekla Cara. „To od tebe čekám.“

Navzdory jejímu naléhání chtěla Verna najít Nicci i Annu stejně jako si to přála Cara. Jenom o tom tolik nemluvila.

Rudá kožená kombinéza Mord-Sithy na pozadí bílých mramorových stěn připomínala krvavou skvrnu. Její nálada ladící s barvou oblečení se stále zhoršovala, protože pátrání zůstávalo bezvýsledné. Provázelo je několik dalších Mord-Sith spolu s oddílem vojáků Prvního kruhu – palácovou gardou. Průvod, v jehož čele kráčel Nathan uzavírala Adie.

Verna chápala, co Cara cítí, a svým způsobem ji to potěšilo. Nicci nebyla pouze ženou, již měla Cara na Richardovo přání chránit, ale také její přítelkyní. Ne že

by to otevřeně přiznala, ale z hněvu, který v ní doutnal, to bylo patrné na první pohled. Nicci, stejně jako Cara, musela dlouho sloužit temným cílům. Obě z toho strašného postavení unikly proto, že jim Richard poskytl nejen možnost změnit svůj život, ale i důvod to udělat.

Když Mord-Sitha křičela a rozčilovala se, byla Verna klidná, ale jakmile se začala vyptávat tiše a stručně, přeběhl jí mráz po zádech. Když jim něco dělalo starosti, nevěstilo to nic dobrého. Nejlepší bylo neplést se do cesty Mord-Sithe, která žádala odpovědi na své otázky. Verna jen doufala, že odpovědi brzy najde.

Chápala její znepokojení. Také měla strach, co se mohlo Nicci a Anně stát. Věděla však, že neustálým omíláním stejné otázky se odpovědi nedočká, stejně jako není pravděpodobné, že by se díky tomu náhle objevily obě pohřešované ženy. Usoudila, že když se začalo zdát, že není jiné řešení, vrátila se Mord-Sitha k jednání, k jakému byla vycvičena.

Cara se zastavila, založila si ruce v bok a ohlédla se chodbou zpátky. Za nimi se zastavilo několik stovek gardistů Prvního kruhu. Ozvěna jejich kroků na mramorové podlaze postupně utichla. Někteří vojáci měli v kuších připraveny šípy s červeným opeřením. Verna z těch šípů neměla dobrý pocit. Skoro si přála, aby je Nathan nikdy nenašel. Skoro.

Zdánlivě nekonečné bludiště chodeb za silně vyzbrojenými vojáky bylo opuštěné a ticho rušilo jen syčení pochodní. Cara se na chvíli zamyšleně zamračila a pak se znovu rozhlédla. Bylo to už počtvrté od chvíle, kdy Anna s Nicci včera v noci zmizely, co procházeli chodbami vedoucími k hrobkám. Verna neměla tušení, co se tu Mord-Sitha pořád snaží zjistit. Prázdné chodby

byly prostě prázdné chodby. Nemohli očekávat, že obě ženy náhle vyskočí z mramorové stěny.

„Musely jít jinam," řekla nakonec Verna, ačkoliv věděla, že je nikdo jinde neviděl.

Cara se otočila. „A kam?"

Verna zvedla ruce v nerozhodném gestu a pak je zase spustila. „Já nevím."

„Palác je rozlehlý," přidala se Adie. Světlo pochodní propůjčovalo bílým očím čarodějky znepokojivý, jakoby průsvitný vzhled.

Verna ukázala dál do chodby. „Caro, strávili jsme procházením těchto chodeb už celé hodiny, a je jasné, že jsou pusté a prázdné, stejně jako byly prázdné, už když jsme tu byli poprvé. Nicci a Anna musí být někde nahoře v paláci. Tady dole jenom marníme drahocenný čas. Souhlasím, že je nutné je najít, ale musíme se po nich podívat jinde."

Caře vyšlehly z modrých očí blesky. „Byly tady dole."

„Ano, jistě máš pravdu. Ale sama jsi řekla ‚byly', a to je podstatné. Našla jsi po nich nějakou stopu? Já ne. Máš určitě pravdu v tom, že tady dole byly. Ale je zřejmé, že odtud odešly jinam."

Verna netrpělivě vzdychla. „Marníme vzácný čas procházením prázdných chodeb pořád dokola."

Zatímco všichni čekali na místě, Cara trochu poodešla. Když se vrátila, znovu si dala ruce v bok.

„Je tu něco v nepořádku."

Nathan, který dosud mlčel, se k nim poprvé se zájmem otočil. „V nepořádku? Co tím myslíš?"

„Nevím," připustila Cara. „Nemůžu na to přijít, ale pořád tu cítím něco špatného."

Verna rozpřáhla ruce a pátrala po důvodu. „Myslíš nějaký druh… magie nebo něco takového?“

„Ne,“ mávla Cara zamítavě rukou. „Jen se mi zdá, že je tu něco v nepořádku, ale nevím co.“

Verna se rozhlédla. „Myslíš, že tu něco chybí?“ Ukázala před sebe do prázdné chodby. „Nějaká výzdoba, vybavení nebo něco podobného?“

„Ne. Pokud si pamatuju, ve většině chodeb žádná výzdoba nebyla. Ale nenavštěvovala jsem je zas tak často. To ostatně nebyl nikdo.

Darken Rahl čas od času navštěvoval hrobku svého otce, ale pokud vím, o žádné jiné se nezajímal. Tahle část katakomb byla nepřístupná. Když šel navštívit svého otce, bral si s sebou obvykle své osobní strážce a nikoli Mord-Sithy, takže to tu moc dobře neznám.“

„Možná je to právě proto,“ nadhodila Verna. „Třeba máš divný pocit proto, že to tu moc neznáš.“

„Je to možné,“ připustila neochotně Cara.

Všichni tiše stáli a uvažovali, co dál. Pořád doufali, že se obě ženy náhle objeví a budou se divit, proč se kvůli nim dělá takový poprask.

„Řekla jsi, že Anna a Nicci chtěly být samy, aby si mohly popovídat,“ řekla Adie. „Možná se uchýlily někam do soukromí.“

„Na celou noc?“ zeptala se Verna pochybovačně. „To si nedovedu představit. Ty dvě neměly téměř nic společného. Nebyly přítelkyně. Drahý Stvořiteli, vždyť se ani neměly moc v lásce. Nedovedu si představit, o čem by si celou noc povídaly.“

„Já taky ne,“ přidala se Cara.

Verna pohlédla na proroka. „Nemáš tušení, o čem chtěla Anna s Nicci mluvit?“

Nathan zavrtěl hlavou; bílé vlasy se mu otřely o ramena. „Anna přirozeně neměla Nicci moc ráda, protože se stala Sestrou Temnot. Vím, že ji to trápilo a ne bezdůvodně. Nebrala to jen jako neloajálnost k cíli Sester Světla, ale také jako osobní zradu a zradu paláce. Možná chtěla Anna Nicci přemluvit, aby se vrátila ke Stvořiteli.“

„To by byl krátký rozhovor,“ ušklíbla se Cara.

„Asi ano,“ připustil Nathan. Poškrábal se na nose a přemýšlel. „No, jak znám Annu, mohly se taky klidně bavit o Richardovi.“

Cara obrátila modré oči k prorokovi. „O čem?“

Nathan pokrčil rameny. „Nevím to jistě.“

Cara zvedla obočí. „Neřekla jsem, že to musíš vědět jistě.“

Nathanovi se o tom nechtělo moc mluvit, ale nakonec řekl: „Anna se občas zmiňovala o tom, že si myslí, že by Nicci měla Richarda usměrňovat.“

Teď se zamračila i Verna. „Usměrňovat ho? Jak?“

„Znáte Annu.“ Nathan si uhladil předek bílé košile. „Pořád si myslí, že musí všechno řídit a usměrňovat. Často se mi svěřovala, jak ji zneklidňuje, že má na Richarda tak malý vliv.“

„Proč si myslí, že musí mít vliv na lorda Rahla?“ zeptala se Cara a úplně ignorovala fakt, že lordem Rahlem byl teď Nathan.

Verna rozhodně nebyla klidnější než Cara, že je Nathan lordem Rahlem.

„Vždycky si myslela, že musí ovlivňovat Richardovo chování,“ řekl Nathan. „Neustále přemýšlí a plánuje. Nikdy nechce nic ponechat náhodě.“

„To je pravda,“ potvrdila Verna. „Vždycky měla síť špehů, kteří jí pomáhali zjišťovat, jestli se svět otáčí tak,

jak má. Měla spojence na nejodlehlejších místech, aby mohla uplatnit svůj vliv na vše, co považovala za cíl svého života. Nikdy nesvěřovala důležité věci nikomu jinému, a už vůbec ne náhodě.“

Nathan si zhluboka vzdychl. „Anna je odhodlaná žena. Věří, že Nicci – když se zřekla Sester Temnot – nemá jinou volbu, než se oddaně věnovat cíli Sester Světla.“

„Jakému cíli? Proč si myslí, že musí být Nicci oddaná Sestrám Světla?“ zeptala se Cara.

Nathan se naklonil k Mord-Sithe. „Myslí si, že my čarodějové potřebujeme Sestry Světla, aby řídily každou naši myšlenku i čin. Vždycky byla přesvědčená o tom, že by nám neměla dovolit myslet a jednat samostatně.“

Verna se zahleděla do prázdné chodby. „Obávám se, že jsem si myslela totéž. Ale to bylo předtím, než se objevil Richard.“

„Uvaž ale, že jsi s Richardem strávila mnohem víc času než Anna,“ řekl Nathan a potřásl hlavou. „Přestože už pochopila, že Richard potřebuje jednat podle svého uvážení, s čímž většina z nás souhlasí, v poslední době se mi zdálo, že se zase vrací ke svým starým názorům a praktikám. Nejsem si jistý, jestli kouzlo Ohnivé kaskády nevymazalo změny v jejích postojích, jestli nezničilo to, co se naučila chápat.“

Verna měla stejné podezření. „Musíme Annu nechat, aby nám k tomu řekla své, ale myslím, že je jasné, že nás Ohnivá kaskáda ovlivňuje všechny. Víme, že pokud tomu někdo nezabrání, bude zřejmě pokračovat v mazání našich myslí, až nakonec zničí naši schopnost uvažovat. Potíž je v tom, že nikdo z nás si není vědom toho, jak se měníme. Všichni se domníváme, že jsme stále stejní. Pochybuji, že je to pravda. Nedá se říct,

nakolik se každý z nás změnil. Kdokoliv nás tak může nevědomky zavést na scestí.“

„O tom si můžeš promluvit s Annou, až je najdeme,“ řekla Cara netrpělivě, aby se už vrátili k pátrání. „Tady dole nejsou, tak musíme rozšířit okruh hledání.“

„Možná si ještě neřekly všechno, co chtěly,“ naznačil Nathan. „Možná Anna nechce, abychom je našli, dokud Nicci nepřesvědčí, aby udělala, co musí.“

„Možná,“ připustila Verna.

Nathan si pohrával s lemem pláště. „Nevyloučil bych ani možnost, že se s Nicci někde ukryla, aby s ní byla sama a mohla jí vnutit své plány.“

Cara mávla odmítavě rukou. „Nicci bude pomáhat jen Richardovi, nikomu jinému. Nepřistoupila by na to, a Anna by ji k tomu nikdy nedonutila. Koneckonců, Nicci ovládá subtraktivní magii.“

„Souhlasím,“ řekla Verna. „Nedovedu si představit, že by ty dvě zmizely na tak dlouho, aniž by nám daly vědět, kde jsou.“

Adie se otočila k Verně. „Proč se nezeptáš, kde je?“

Verna na starou čarodějku pohlédla. „Myslíš, že mám použít cestovní knížku?“

Adie přikývla. „Ano. Zeptej se jí.“

Verna pochybovala, že to k něčemu bude. „Není pravděpodobné, že by se v paláci podívala do cestovní knížky, jestli tam náhodou nemá zprávu.“

„Třeba není v paláci,“ řekla Adie. „Možná musely obě z nějakého nepředvídatelného důvodu odejít a už od ní máš v cestovní knížce zprávu.“

„Jak by se, pro všechno na světě, dostaly ven z paláce?“ zeptala se Verna. „Jsme v obležení armády Císařského řádu.“

Adie pokrčila rameny. „Není to nemožné. Já vidím pomocí svého daru, nikoliv očima. Včera byla temná noc. Možná se jim v té tmě podařilo vyklouznout. Třeba to bylo tak naléhavé, že neměly čas nám to říct."

„Ty bys to dokázala?" zeptala se Cara. „Mohla bys ve tmě proklouznout ven a dostat se skrz nepřátelské ležení?"

„Jistě."

Verna už listovala cestovní knížkou. Jak předpokládala, byla prázdná. „Nic tu není." Uložila ji zpátky za opasek. „Zkusím to a napíšu Anně zprávu. Možná se do knížky podívá a odpoví."

Nathan se otočil, připravený vyrazit. „Než odejdeme, chci ještě zkontrolovat hrobku."

„Postavte tady hlídky," nařídila Cara vojákům. „Ostatní půjdou s námi."

Nathan už zabočil na schodiště. Ostatní se vydali za ním a jejich kroky se rozléhaly prázdnými chodbami, jak spěchali, aby ho dohonili. Nathan, Cara, Adie, Verna a gardisté za nimi sestoupili o patro níž.

Na této úrovni byly stěny z kamenných bloků. Místy se na kamenech vytvořily mapy, jak dovnitř po celá staletí prosakovala voda. Vysrážené žluté útvary na povrchu vyvolávaly dojem, že se kámen rozpouští.

Brzy došli do míst, kde kámen opravdu roztál.

Nathan se zastavil před vchodem do hrobky Panise Rahla. Zasmušile hleděl přes roztavený kámen dovnitř. Byl se zde podívat už počtvrté, a od jeho poslední návštěvy se nic nezměnilo.

Verna si o něj dělala starosti. Viděla, jak to v něm vře. Ještě nikdy ho takhle nezažila. Jediná osoba, o níž věděla, že je schopna stejného tichého, potlačovaného

hněvu, z něhož se jí srdce svíralo obavami, byl Richard. Tento soustředěný hněv byl rysem rodu Rahlů.

Dveře do krypty nahradil bílý kámen, který ji měl pevně uzavírat. Zdálo se, že byl vchod uzavřen ve spěchu, ale stejně se nepodařilo zastavit podivné změny, kterým hrobka Panise Rahla podléhala.

Uvnitř bylo v ozdobných zlatých držácích umístěno padesát sedm loučí. Nathan natáhl ruku a pomocí magie jich pár zapálil. Jakmile se rozhořely, stěny krypty ožily mihotavým světlem, které se odráželo od naleštěného povrchu růžové žuly klenuté místnosti. Pod každým držákem stála váza na květiny. Podle jejich počtu Verna usoudila, že Panis Rahl zemřel v padesáti sedmi letech.

Rakev nesl nízký sloup uprostřed prostorné místnosti, takže to vypadalo, že se nad bílou mramorovou podlahou vznáší. Pozlacená rakev v mihotavém světle čtyř pochodní matně zářila. Verna si představila, jak musí rakev, vznášející se uprostřed hrobky, zářit, když se zapálí všechny pochodně a světlo se odrazí od naleštěných žulových stěn.

Po stranách rakve byl vyřezán nápis ve starověkém jazyce – horní d'haranštině. Do žuly pod držáky a vázami byl vytesán další nápis ve stejném, téměř zapomenutém jazyce, táhnoucí se jako pruh kolem celé místnosti. Hluboce vyrytá písmena se mihotala ve světle loučí, takže se zdálo, jako by byl nápis osvětlen zevnitř.

Ať už tání bílého kamenného bloku, který zakrýval vchod do hrobky, způsobilo cokoliv, začínalo to mít stejný neblahý vliv i na hrobku samotnou, i když v menším rozsahu. Verna měla dojem, že bílý kámen ve vchodu byl jen provizorním řešením, vytvořený z nějakého zvláštního materiálu, který měl přitahovat a pohlcovat neviditelné síly způsobující změny. Teď,

když se bílý kámen skoro celý rozpustil, začaly tyto síly působit uvnitř hrobky.

Kamenné kvádry na podlaze a stěnách se nerozpouštěly, ani nepraskaly, ale začínaly se hroutit, jako by na ně působil obrovský tlak nebo žár. Verna si všimla, že spáry mezi stropem a stěnami venku na chodbě se zvětšují tlakem, který deformoval hrobku. Ať už to způsobovalo cokoliv, bylo jasné, že je to nějaká vnější síla.

Nicci měla v úmyslu se jít do krypty podívat, protože se domnívala, že ví, proč se bortí. Bohužel jim k tomu nic bližšího neřekla. Navíc nenašli žádné známky toho, že by tu s Annou byla.

Verna se už nemohla dočkat, až obě ženy najdou a celá záhada jejich zmizení se vysvětlí. Nedovedla si vysvětlit, co se děje v hrobce Richardova dědečka, ani jak se její stav může ještě zhoršit, ale předpokládala, že to bude jedině k horšímu. Zároveň měla neodbytný pocit, že na vyřešení této záhady už nezbývá moc času.

„Lorde Rahle?“ ozvalo se zavolání.

Všichni se jako na povel otočili. Kousek od nich se zastavil posel. Všichni poslové nosili bílá roucha, jež kolem krku a na přední části zdobil motiv propletených nachových oddenků vinné révy.

„Co je?“ zeptal se Nathan.

Verna si pomyslela, že co živa bude, nezvykne si na to, že Nathana oslovují jako lorda Rahla.

Muž se uklonil. „Před padacím mostem na vás čeká delegace Císařského řádu.“

Nathan zamrkal překvapením. „Co chtějí?“

„Mluvit s lordem Rahlem.“

Nathan pohlédl na Caru a pak na Vernu. Obě se tvářily stejně překvapeně jako on.

„Může to být lest," řekla Adie.

„Nebo past," dodala Cara.

Nathan se ušklíbl. „Ať je to cokoliv, myslím, že bude nejlepší to zjistit."

„Já jdu taky," prohlásila Cara.

„Já taky," přidala se Verna.

„Jdeme všichni," uzavřel Nathan a vyrazil.

* * *

Verna s malou skupinkou lidí vyšla za Nathanem ven z Paláce lidu do jasného slunečného odpoledne. Mohutné sloupy vrhaly dlouhé stíny na schody před nimi. V dálce na okraji náhorní plošiny se zvedaly vnější hradby. Podél masivní zdi přecházely ozbrojené hlídky.

Z podzemních chodeb hluboko pod palácem to až nahoru na denní světlo byla dlouhá cesta a všichni se zadýchali. Verna si při sestupu po širokém schodišti za dlouhonohým prorokem zaclonila rukou oči. Stráže, které hlídkovaly na každém z širokých odpočívadel, salutovaly lordu Rahlovi úderem pěsti do hrudi. Všude kolem, až k vnějšímu opevnění, postávali hlídkující vojáci.

Schodiště končilo na dláždění z šedomodrého kamene. Pokračovali dál po cestě klikatící se nahoru podél stájí a prostorů pro vozy. Z ní odbočovala krátká cesta, lemovaná cypřiši, vedoucí až k vnějším hradbám.

Za branami v mohutné zdi už byla cesta méně okázalá a klesala v několika serpentinách po strmém úbočí náhorní plošiny. Celou cestu měli ničím nerušený výhled na rozlehlé ležení Císařského řádu.

Padací most střežily stovky vojáků Prvního kruhu. Všichni byli dobře vycvičeni, silně vyzbrojeni a odhodláni zabránit komukoli dostat se dovnitř a zaútočit na Palác lidu z této strany, přestože byl takový útok téměř vyloučen. Cesta byla příliš úzká, aby umožňovala zformovat účinný útok. V tak úzkém prostoru by na odražení celé armády stačilo jen pár tuctů ozbrojených mužů. A navíc byl padací most zvednutý, a strmý příkop příliš hluboký a široký, aby se dal překonat žebříky nebo pomocí lan s háky. Když byl most nahoře, nikdo nemohl překonat propast a dostat se do paláce.

Na druhé straně příkopu před padacím mostem čekala malá delegace. Podle prostých oděvů se zdálo, že ji tvoří poslové. Verna zahlédla několik desítek lehce vyzbrojených vojáků, ale ti se drželi v povzdálí, aby nepůsobili výhružně.

Nathan, s pláštěm přehozeným jen přes jedno rameno, přestože bylo poměrně chladno, se zastavil na okraji příkopu, rozkročil se a dal si ruce v bok, díky čemuž vypadal impozantně a velitelsky.

„Jsem lord Rahl," oznámil skupině na druhé straně příkopu. „Co si přejete?"

„Jeho Excelence, císař Jagang, nás posílá se zprávou pro lid D'Hary."

Nathan se rozhlédl kolem sebe. „Jsem lord Rahl, takže zastupuji lid D'Hary. Jak zní ta zpráva?"

Verna se protlačila vedle proroka.

Posel se zdál být čím dál nespokojenější. „Vy nejste lord Rahl."

Nathan si muže zamračeně prohlížel. „Chcete, abych použil trochu kouzelného větru a smetl vás z cesty? Vyřešilo by to celou záležitost k vaší spokojenosti?"

Muži se s obavami zahleděli do hluboké propasti před sebou.

„My jsme ale čekali někoho jiného," řekl posel.

„To mě mrzí, ale žádali jste lorda Rahla a to jsem já. Jestli máte něco vyřídit, tak ven s tím, protože máme na práci jiné věci. Musíme se vrátit na hostinu."

Muž se nakonec opět lehce uklonil. „Císař Jagang je ochoten učinit všem, kteří jsou v Paláci lidu, velkorysou nabídku."

„Jaká je to nabídka?"

„Jeho Excelence netouží zničit palác, ani usmrtit jeho obyvatele. Vzdejte se bez boje, a budete žít. Když se nevzdáte, všechny čeká pomalá a bolestivá smrt. Vaše těla budou svržena z hradeb na planinu, kde skončí jako potrava supů."

„Čarodějnický oheň na ně," zamumlala si potichu Cara.

Nathan se ohlédl přes rameno a zamračil se. „Cože?"

„Tvoje moc je tady zesílena. Jejich, pokud mají dar, tady nefunguje a jejich ochranné štíty nejsou účinné. Můžeš jich přímo odtud spoustu uškvařit."

Nathan směrem k delegaci rozmáchle pokývl rukou. „Omluvíte mě na chvíli?"

Muž souhlasně pokývl.

Nathan odvedl Caru a Vernu kousek zpátky po cestě, kde čekala Adie, pár dalších Mord-Sith a vojenský doprovod.

„Souhlasím s Carou," prohlásila Verna dřív, než se prorok zmohl na slovo. „Odpověz jim jediným způsobem, kterému Řád rozumí."

Nathan stáhl rozježené obočí nad azurovýma očima. „Myslím, že to není dobrý nápad."

Cara si založila ruce. „Proč ne?"

„Jagang nás očima těch mužů zřejmě sleduje," řekla Verna. „Souhlasím s Carou. Musíme mu ukázat sílu."

Nathan se zamračil. „Udivuješ mě, Verno." Na Caru se zdvořile usmál. „U tebe se tomu však nedivím, drahá."

„Proč jsi z toho tak překvapený?" zeptala se Verna.

„Protože bychom jednali nesprávně. Obvykle mi radíš lépe."

Verna se ovládla. Teď nebyl čas na zlostné výstupy – zvlášť ne před Jagangovýma očima. Také si až příliš živě vybavila, jak skoro celý život považovala proroka za blázna. Uvažovala jestli nakonec neměla pravdu. Navíc z předchozích zkušeností věděla, že poučovat Nathana je jako přemlouvat slunce, aby nezapadalo.

„Nemůžeš přece vážně uvažovat o tom, že bychom se vzdali," řekla tiše, aby to nikdo kolem neslyšel.

Nathan se ušklíbl. „Samozřejmě že ne. Ale to neznamená, že je musíme zabít ihned, jakmile nám přednesou svoji nabídku."

„Proč ne?" Cara sevřela v dlani svůj Agiel a naklonila se k prorokovi. „Já si naopak myslím, že je to velice dobrý nápad."

„Ale já ne," odsekl Nathan. „Pokud je usmažím, prozradím tak Jagangovi, že nemáme v úmyslu o jeho nabídce uvažovat."

Verna stěží udržela svůj hněv na uzdě. „No a máme snad?"

Nathan na ni vrhl pronikavý pohled. „Pokud jim to řekneme hned, vyjednávání skončí."

„Nebudeme s nimi vyjednávat," řekla Verna s rostoucí nespokojeností.

„Ale to jim nemusíme říkat," vysvětloval Nathan trpělivě.

Verna se napřímila a upravila si vlasy, zatímco se několikrát zhluboka nadechla. „Co má za smysl jim neprozradit, že se jejich návrhem nechceme zabývat?“

„Získáme čas,“ řekl Nathan. „Když je smetu do příkopu, Jagang dostane jasnou odpověď. Ale když budu předstírat nerozhodnost, můžeme vyjednávání protahovat.“

„Nemůžeme s ním vyjednávat,“ řekla Verna se skřípěním zubů.

„K čemu nám to bude?“ zeptala se Cara Nathana, jako by Verna nic neřekla. „Proč bychom měli něco takového dělat?“

Nathan pokrčil rameny, jako by to bylo úplně jasné a ony byly hloupé, že to nechápaly. „Zdržovací taktika. Jagang ví, jak obtížné bude palác dobýt. S každým metrem, o který se zvýší jejich násep, se mnohonásobně zvýší náročnost práce na další jeho stavbě. Klidně jim může trvat celou zimu nebo ještě déle, než ho dokončí. Jaganga určitě netěší myšlenka na to, že by tak obrovská armáda zůstala tady na Azrithské planině celou zimu. Jsou daleko od domova a zásobování. Může ztratit celou armádu jen kvůli hladu nebo nějaké infekci.

Pokud si ovšem bude myslet, že o nabídce uvažujeme, mohl by se upnout k naději, že zvítězí touto cestou. Kdybychom se vzdali, vyřešilo by to jejich problém. Ale pokud budou s jistotou vědět, že není jiná možnost než vzít palác útokem, napnou úsilí tím směrem. Proč bychom je v tom měli podporovat?“

Verna se ušklíbla. „Připadá mi, že to dává smysl.“ Když se Nathan vítězoslavně usmál, dodala: „Ale ne moc velký.“

„Tím si nejsem jistá,“ řekla Cara.

Nathan rozhodil ruce. „Proč je máme odmítnout? Nic tím nezískáme. Místo toho je můžeme udržovat v nejistotě, jestli opravdu uvažujeme o tom, že se vzdáme bez boje. Hodně měst se takhle vzdalo, takže je jistá naděje, že uděláme totéž. Pokud je o tom přesvědčíme, pohasne jejich odhodlání dokončit co nejdřív stavbu náspu a uzavřít obléhání útokem na palác.“

„Musím uznat,“ řekla Cara, „že se nám taková taktika může vyplatit.“

Verna nakonec taky kývla na souhlas. „Myslím, že se nic nestane, když je necháme v nejistotě.“

Když se mu je konečně podařilo přesvědčit o svém názoru, zamnul si Nathan ruce. „Oznámím jim, že se o jejich návrhu poradíme.“

Vernu napadlo, jestli nemá Nathan náhodou ještě jiný důvod, proč jim chce říct, že bude o jejich nabídce uvažovat. Přemýšlela, jestli si ve skutečnosti nepohrává s myšlenkou, že by jim palác vydal. Zatímco si Verna nedělala žádné iluze o tom, že by Jagang dodržel slib, že se obyvatelům paláce nic nestane, pokud se vzdají, uvažovala, jestli Nathan nemyslí na vlastní tajné vyjednávání o kapitulaci, aby si zajistil, že bude i nadále lordem Rahlem poražené D’Hary pod správou Císařského řádu.

Koneckonců, až válka skončí, bude Jagang potřebovat lidi, kteří by ve vzdálených obsazených zemích vládli.

Uvažovala, jestli by byl Nathan schopen takové vlastizrady.

Přemýšlela, nakolik jeho postoj ovlivnilo téměř celoživotní uvěznění za zločiny, které mohl podle Sester Světla někdy spáchat. Napadlo ji, jestli třeba nepřemýšlel o pomstě.

Mohly Sestry Světla svým dobře míněným jednáním s tímto mužem, který jim vůbec nic neudělal, zasít semínko zkázy?

Zatímco Verna sledovala usmívajícího se lorda Rahla vracet se zpět k okraji příkopu, lámala si hlavu, jestli je prorok neplánuje všechny předhodit vlkům.